SERGEY LUKYANENKO

"Rus votkası kadar sert… Merak uyandıran bir şehir fantazisi."
—Publishers Weekly

ALACAKARANLIK NÖBETİ

PEGASUS

ALACAKARANLIK NÖBETİ

Pegasus Yayınları: 898
Bestseller Roman: 384

ALACAKARANLIK NÖBETİ
SERGEY LUKYANENKO
Özgün Adı: Сумеречный Дозор

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilek Yücel
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik
Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2014
ISBN: 978-605-343-342-2

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Sergey Lukyanenko, 1998
© AST Yayıncılık Ltd., 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Andrew Nurnberg Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SERGEY LUKYANENKO

ALACAKARANLIK NÖBETİ

Rusçadan Çeviren:
Ferda Yaraş

PEGASUS YAYINLARI

Bu metin Aydınlık'ın doğuşunu anlatmaz.

Gece Nöbeti

Bu metin Karanlık'ın doğuşunu anlatmaz.

Gündüz Nöbeti

BİRİNCİ HİKÂYE

HİÇ KİMSENİN ZAMANI

ÖNSÖZ

Moskova evlerinin halis muhlis, eski, müşterek avluları iki ünlü ozan Vladimir Vısotskiy ile Bulat Okucava arasında geçen zaman diliminde ortadan kalktı.

Tuhaf bir durum. Devrimden sonra bile, "mutfak köleliğine" karşı mücadele verilen yıllarda, insanlar evlerindeki mutfakları ortadan kaldırmışlar ama avlularına hiç dokunmamışlardı. Potemkin tarzı dış cephelerini cadde tarafına doğru sergileyen tüm görkemli Stalin bloklarının bir avlusu olması gerekiyordu. Sandalye ve bankların bulunduğu, büyük, yeşil avlular. Ve tabii ki her sabah yeri süpüren bir temizlik görevlisiyle birlikte. Ama sonraları beş katlı binalar ortaya çıkmış ve avlular kuruyarak çıplak bir hale bürünmeye başlamıştı. Son derece ağırbaşlı avlu görevlileri ise cinsiyet değiştirmiş ve yerlerini, görevlerinin, yaramaz çocukların kulaklarını çekmek ya da eve sarhoş gelen apartman sakinlerini azarlamak olduğunu düşünen kadınlara bırakmışlardı – ama avlular hâlâ duruyordu.

Daha sonraları ise evler, sanki hayatın artan hızına cevap veriyormuş gibi, giderek daha da yükselmeye başlamıştı. Dokuz katlı apartmanlardan on altı katlı, hatta yirmi dört katlı apartmanlara dönüşmüşlerdi. Ve sanki her apartmana belirli bir hacim kullanma hakkı –alan değil– verilmiş gibi avlular giriş kapılarına doğru daralmış, bu yüzden de kapılar doğrudan caddelere açılır hale gelmişti. Bunun yanı sıra kadın ve erkek avlu görevlileri de ortadan kalkmış, onların yerlerini belediye işçileri almıştı.

Hayır, avlular sonradan tekrar ortaya çıktılar, ama bütün evlerde değil. Sanki geçmişteki ihmalkârlık onları derinden incitmiş gibiydi. Yeni avlular yüksek duvarlarla çevriliydi. Apartman girişlerinde de oldukça bakımlı, genç adamlar oturuyorlardı. Otoparklar ise İngiliz

çimenlerinin altına gizlenmişti. Bu avludaki çocuklar, bakıcıların gözetimi altında oyun oynuyorlar, sarhoş apartman sakinleri ise koruma görevlileri tarafından Mercedes ya da BMW'lerinden çıkarılıyorlardı. Yeni bahçe görevlileri ise, küçük Alman çim biçme makineleriyle İngiliz çimlerine çekidüzen veriyorlardı.

Bu avlu da yeni avlulardan biriydi.

Moskova Nehri'nin kıyısındaki çok katlı kuleler bütün Rusya tarafından biliniyordu. Bu kuleler artık sıradan birer mağazaya dönüşen Kremlin ve TsUm'un yerini alarak başkentin yeni sembolü haline gelmişlerdi. Kendi özel rıhtımı olan granit yığınları, Venedik alçısıyla işlenmiş giriş kapıları, kafeler ve restoranlar, güzellik salonları ve süpermarketler. Ve tabii ki iki ya da üç yüz metrekarelik daireler. Belki de yeni Rusya'nın böyle bir sembole ihtiyacı vardı – tıpkı ilk sermaye birikimi süresince erkeklerin boynuna taktığı kalın, altın zincirler gibi gösterişli ve değersiz. Çok uzun bir süre önce alman birçok dairenin hâlâ boş olması, kafelerin ve restoranların daha iyi zamanlar gelene kadar kapalı kalması ve beton rıhtıma vuran dalgaların kirli olması hiçbir sorun teşkil etmiyordu.

Bu ılık yaz gecesinde rıhtımda dolaşan adam hiçbir zaman altın zincir takmamıştı. Beğenilerinin bile önüne geçebilecek kadar güçlü önsezileri vardı. Çin malı, Adidas marka eşofman takımını tam zamanında kırmızı bir ceketle değiştirmiş, sonrasında da Versace marka bir takım elbise için bu kırmızı ceketten vazgeçen ilk kişi o olmuştu. Sporda bile herkesten öndeydi. Tüm Kremlin çalışanlarından tam bir ay önce tenis raketlerini kayak yapmak için bir kenara bırakmıştı. Aslında onun yaşında biri için kayak yapmanın zevki yalnızca ayakta durabilmekten ibaretti.

Ve Gorki-9 Bölgesi'ndeki konağında yaşamayı tercih etmişti. Nehir manzaralı dairesini sadece sevgilisiyle birlikte olduğu zamanlarda ziyaret ediyordu.

Ama bu daimi sevgilisinden kurtulmayı planlıyordu – nihayetinde Viagra, yaşlılığı yenemezdi, ayrıca sadık evlilikler tekrar moda olmaya başlamıştı.

Şoförü ve korumaları, işverenlerinin söylediklerini duyamayacak kadar uzakta duruyorlardı. Gerçi rüzgâr, adamın kelimelerini onların kulaklarına doğru taşısa bile bu söylediklerinde tuhaf olan ne vardı ki? Bir adam iş günü bitmek üzereyken, dans eden dalgaların üzerinde tek başına öylece durarak kendi kendiyle konuşamaz mıydı? Kendinden daha anlayışlı bir dinleyiciyi nereden bulabilirdi?

"Yine de teklifimi tekrarlıyorum," dedi adam. "Bir kez daha tekrarlıyorum."

Yıldızlar sisli şehrin üzerinde belli belirsiz parıldıyordu. Nehrin diğer tarafında ise bahçesi olmayan, çok katlı apartmanların zayıf ışıkları yanıyordu. Rıhtım boyunca sıralanmış olan beş, göz alıcı lambadan yalnızca biri yanıyordu. Bu da sadece, nehrin kıyısında dolaşmaya karar vermiş, önemli bir adamı neşelendirmek içindi.

"Bir kez daha tekrarlıyorum," dedi adam, alçak bir ses tonuyla.

Tam o sırada dalgalar yavaşça kıyıya vurdu. Cevap gelmişti:

"İmkânsız. Kesinlikle imkânsız."

Rıhtımdaki adam boşluktan yükselen bu ses karşısında hiç şaşırmamıştı. Sonra kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Peki, ya vampirler?"

"Evet, bu da mümkün," diye karşılık verdi, görünmez arkadaşı. "Vampirler seni dönüştürebilirler. Eğer sonsuza kadar ölümsüz olmak istiyorsan... Hayır, yalan söylemeyeceğim, gün ışığını sevmezler, ama bu onlar için ölümcül bir durum değildir. Ayrıca sarımsaklı *risotto*dan da vazgeçmek zorunda değilsin..."

"Öyleyse sorun ne?" diye sordu adam, istemsiz bir hareketle ellerini göğsüne doğru kaldırarak. "Ruh mu? Kan içme ihtiyacı mı?"

Görünmez arkadaşı yavaşça güldü.

"Sadece açlık. Ölümsüz bir açlık. Ve içinde taşıyacağın boşluk. Eminim, bundan hiç hoşlanmazsın."

"Başka ne var?" diye sordu adam.

"Kurtadamlar," diye cevap verdi görünmez arkadaşı, esprili bir ifadeyle. "Onlar da bir adamı dönüştürebilirler. Ama kurtadamlar,

Karanlık Varlıklar'm en güçsüz biçimlerinden biridir. Çoğu zaman her şey yolundadır... ama kriz anı yaklaşmaya başladığında kendini kontrol edemezsin. Ayda üç ya da dört gece. Bazen biraz daha fazla, bazen de biraz daha az."

"Yeniay," dedi adam, kafasını sallayarak.

Boşluk tekrar güldü:

"Hayır. Kurtadamların krizleri, ay döngüsüyle bağlantılı değildir. Bu çılgınlığın başlangıcını, dönüşme anından on ya da on iki saat önce hissedebilirsin. Ama senin için kesin zamanı hiç kimse tahmin edemez."

"Bu asla olmayacak," dedi adam soğukkanlı bir ifadeyle. "İsteğimi tekrar ediyorum. Ben Diğer olmak istiyorum. Hayvani çılgınlıkların esiri olmuş alt sınıf bir Karanlık Varlık değil. Ya da büyük meselelerle uğraşan bir Büyük Büyücü değil. Ben son derece sıradan, alt sınıf bir Diğer olmak istiyorum. Sen kaçıncı seviyesin? Yedi mi?"

"Bu imkânsız," diye karşılık verdi gece. "Sen Diğerleri'nin yeteneklerine sahip değilsin. En ufak bir yeteneğin bile yok. Müzik kabiliyeti olmayan birine keman çalmayı öğretebilirsin. Doğal yeteneklere sahip olmasan bile sporcu olabilirsin. Ama Diğer olamazsın. Sen farklı bir türsün. Çok üzgünüm."

Rıhtımdaki adam güldü:

"Hiçbir şey imkânsız değildir. Eğer Karanlık Varlıklar'ın en güçsüz türleri bile insanları dönüştürebiliyorsa, sıradan bir adamın da büyücüye dönüşmesinin mutlaka bir yolu olmalı."

Gece hiçbir şey söylemedi.

"Bu arada ben Karanlık bir Diğer olmak istiyorum demedim. Masum insanların kanını içmek, el değmemiş bakireleri takip etmek ya da birini lanetlerken kıs kıs gülmek gibi kötü isteklerim yok," dedi adam ters bir ifadeyle. "Ben daha çok, iyi şeyler yapmak istiyorum... ve senin yaşadığın iç çatışmanın benim için hiçbir anlamı yok!"

"Bu..." dedi gece, bıkkın bir ifadeyle.

"Senin sorunun bu," diye karşılık verdi adam. "Sana bir hafta süre veriyorum. Sonra da senden, isteğime bir cevap bekliyorum."

"İstek?" dedi gece, kuşkulu bir ses tonuyla.

Rıhtımda duran adam gülümsedi:

"Evet. Şimdiye kadar istediğim tek şeyi."

Sonra da arkasını döndü ve altı ay içinde tekrar moda olacak Volga marka arabasına doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 1

Her ne kadar işinizi sevseniz de tatilin son günü hep moral bozucu olur. Sadece bir hafta önce, İspanya'nın oldukça güzel bir plajında güneşleniyor, *paella*[1] yiyor (dürüst olmak gerekirse Özbek pilavı çok daha güzel), küçük bir Çin restoranında *sangria*[2] içiyor (Nasıl oluyor da Çinliler, İspanyolların milli içeceğini onlardan daha iyi yapabiliyorlar?) ve küçük mağazalardan işe yaramaz hediyelik eşyalar satın alıyordum.

Ama şimdi Moskova'daydım –hava çok sıcak değildi ama son derece bunaltıcıydı– ve tatilimin son günüydü. Beynim artık dinlenmeye konsantre olamıyor, ama çalışmayı da reddediyordu. Belki de bu yüzden, Gesar'dan gelen telefon beni memnun etmişti.

"Günaydın, Anton," dedi patron, kendini tanıtmaya bile gerek duymadan. "Hoş geldin. Arayanın ben olduğumu biliyor muydun?"

Gesar'dan gelecek olan bu aramayı bir süredir hissediyordum. Telefonun sesi sanki birdenbire değişmiş ve ısrarcı, otoriter bir hale bürünmüştü. Ama patronla konuşmak için hiç acelem yoktu.

"Evet, Boris İgnatieviç."

"Yalnız mısın?"

Gereksiz bir soru. Patronun, Svetlana'nın nerede olduğunu bildiğinden son derece emindim.

"Evet. Kızlar kır evindeler."

"Güzel," dedi patron, hattın diğer ucundan. Ses tonuna son derece insani bir ifade hâkimdi. "Olga da bu sabah tatile çıktı. Nöbet

1 Deniz ürünleriyle yapılan safranlı İspanyol pilavı. (ç. n.)

2 İspanyollara özgü meyveli bir şarap kokteyli. (ç. n.)

çalışanlarının yarısı güney ülkelerinde güneşleniyorlar. Şimdi ofise gelebilir misin?"

Cevap verecek zamanın olmamıştı. Patron neşeli bir ses tonuyla hemen şöyle dedi:

"Pekâlâ, harika! Öyleyse kırk dakika içinde görüşürüz."

O anda Gesar'a ucuz bir numaracı olduğunu haykırmak istiyordum – tabii ki telefonu kapattıktan sonra. Ama kendimi tuttum. Nihayetinde patron, telefon açık olmasa bile söylediklerimi kolaylıkla duyabilirdi. Ayrıca o, her şey olabilirdi ama ucuz bir numaracı değildi. Sadece vakit kaybetmekten hoşlanmıyordu. Eğer kırk dakika içinde orada olacağımı söyleyeceksem, beni dinleyerek vakit kaybetmesinin ne anlamı vardı?

Her neyse, beni aramasına gerçekten memnun olmuştum. Gün zaten çoktan bitmişti. Evi toparlamak için henüz çok erkendi (tıpkı ailesi uzakta olan, kendine saygılı her erkek gibi ben de bunu sadece bir kez yapmıştım, bekârlık hayatımın son gününde). Birilerini ziyaret etmeyi ya da sonrasında onları evime davet etmeyi hiç sevmiyordum. Bu yüzden en mantıklı olan şey işe bir gün erken dönmekti, böylece ihtiyacım olduğunda gönül rahatlığıyla izin isteyebilirdim.

İzin istemek bizim pek yaptığımız bir şey olmasa bile.

"Teşekkürler, patron," dedim içten bir ifadeyle. Sonra da henüz bitiremediğim kitabı bırakarak koltuktan biraz uzaklaştım ve gerildim.

Tam o sırada telefon tekrar çalmaya başladı.

Elbette arayıp, "Bir şey değil!" demek, tam Gesar'a uygun bir hareket olurdu, buna gerçekten hiç şaşırmazdım. Ama bu, hiç şüphesiz ucuz bir soytarılık da olurdu.

"Alo," dedim çok ciddi bir ses tonuyla.

"Anton, benim."

"Svetka," dedim tekrar arkama yaslanarak. Sonra birdenbire gerildim. Svetlana'nın sesi oldukça tedirgin ve endişeliydi. "Svetka, Nadya'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, her şey yolunda," diye cevap verdi Svetlana hemen. "Endişelenme. Asıl sen neler olduğunu anlatsan daha iyi olmaz mı?"

Birkaç saniye duraksadım. Parti yapmamıştım, eve başka bir kadın getirmemiştim, çöplerin arasında boğulmuyordum, hatta bulaşıkları bile yıkıyordum...

Sonra hemen anladım.

"Gesar aradı. Sadece bir dakika önce."

"Ne istiyor?" diye sordu Svetlana hemen.

"Özel bir şey yok. İşe bugün dönmemi istedi."

"Anton, ben bir şeyler hissettim. Kötü şeyler. Peki, sen kabul ettin mi? İşe gidiyor musun?"

"Neden kabul etmeyeyim? Yapacak hiçbir işim yok."

Svetlana hiçbir şey söylemedi, hattın diğer ucunda öylece bekliyordu. (Bu arada, cep telefonlarında nasıl bir hat kullanılıyordu?) Sonra birden isteksiz bir ifadeyle şöyle dedi:

"Biliyor musun, kalbime âdeta bir şey saplanıyor. Bir sıkıntı olduğunu hissedebiliyorum, bana inanıyor musun?"

Gülümsedim:

"Evet. Büyük Büyücü."

"Anton, lütfen ciddi ol!" Svetlana bir anda daha da gerilmişti. Tıpkı ona "Büyük Büyücü" diye hitap ettiğim diğer zamanlardaki gibi... "Beni dinle. Eğer Gesar senden bir şeyler yapmam isterse, kabul etme."

"Sveta, eğer Gesar beni çağırıyorsa, bu da benden bir şeyler yapmamı isteyeceği anlamına gelir. Daha fazla yardıma ihtiyacı olduğu anlamına gelir. Herkesin tatilde olduğunu söyledi."

"Onun ölüme gidecek daha fazla askere ihtiyacı var," diye araya girdi Svetlana. "Anton... Her neyse, nasıl olsa beni dinlemeyeceksin. Çok dikkatli ol."

"Svetka, Gesar'm beni tehlikeye atacağına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum, son derece dikkatli bir ifadeyle. "Ona karşı olan hislerini anlıyorum."

"Dikkatli ol," dedi Svetlana. "Bizim için. Tamam mı?"

"Tamam," diye karşılık verdim. "Ben her zaman çok dikkatliyim."

"Başka bir şey hissedersem, ararın," dedi Svetlana. Biraz olsun sakinleşmiş gibi görünüyordu. "Sen de ara, tamam mı? Eğer tuhaf bir durum olursa, beni ara. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, ararım."

Svetlana kısa bir an duraksadı, sonra da telefonu kapatmadan önce şöyle dedi:

"Nöbet'ten ayrılman gerek, üçüncü sınıf Aydınlık Büyücü..."

Bu telefon konuşması küçük bir iğnelemeyle bitmişti. Bu konu hakkında tartışmayacağımıza dair bir anlaşma yapmış olmamıza rağmen. Tam üç yıl önce, Svetlana Gece Nöbeti'nden ayrıldığı zaman. Ve bu anlaşmayı bir kez bile bozmamıştık. Tabii ki karıma işimi anlatıyordum. En azından hatırlamak istediklerimi. Ve o da beni her zaman büyük bir ilgiyle dinliyordu. Ama işte şimdi patlamıştı.

Gerçekten kötü bir şeyler hissedebilir miydi?

Bu konuşmadan sonra daha yavaş ve isteksiz bir şekilde hazırlanmaya başlamıştım. Önce bir takım elbise giydim, ardından onu kot pantolon ve kareli bir tişörtle değiştirdim. Sonra da tekrar karar değiştirerek hepsini bir kenara fırlattım ve üzerinde, "Arkadaşım bitkisel hayatta ve diğer taraftan bana bu tişörtü getirdi!" yazısı bulunan siyah bir tişört ve şort giydim. Neşeli Alman turistlere benzemiş olabilirdim, ama en azından Gesar'm karşısında tatil havasında olduğum imajını yaratabilirdim.

Patronla buluşmama yirmi dakika kala nihayet apartman kapısından çıkmıştım. Hemen bir araba durdurmam, aynı anda da olasılık çizgilerini kontrol etmem gerekiyordu. Sonra da şoföre hangi caddeden gitmesi gerektiğini söylemeliydim, böylece trafiğe takılmak zorunda kalmazdım.

Şoför ona verdiğim talimatları isteksizce kabul etti, belli ki çok ciddi endişeleri vardı.

Ama nihayetinde, tam zamanında oraya ulaşmıştık.

Asansörler çalışmıyordu. Mavi tulum giymiş işçiler, içleri çimento dolu olan çuvalları asansörlere yüklüyorlardı. Bu yüzden ben de merdivenlerden çıktım ve o sırada ofisimizin ikinci katının yenilendiğini fark ettim. İşçiler duvarları alçı levhalarla kaplıyor, sıvacılar ise onların hemen yanında hızlı bir şekilde bu levhaların arasını dolduruyorlardı. Aynı zamanda da klimaların borularını tamamen örten asma bir tavan takılıyordu.

Nihayetinde, ofis müdürümüz Vitaly Markoviç bu konuda ısrarcı olmuştu! Patronu, geniş çaplı bir onarım için para dökmeye ikna etmiş, hatta bu iş için bir yerlerden para kaynağı bile bulmuştu.

Tam o sırada kısa bir an duraksadım ve Alacakaranlık'ın içinden işçilere baktım. Tahmin ettiğim gibi Diğerleri'nden değillerdi, sıradan insanlardı. Sadece sıvacılardan birinin aurası –çok ilginç olmasa da– şüpheli görünüyordu. Ama birkaç dakika sonra, onun sadece âşık olduğunu fark ettim. Karısına âşıktı! Vay canına, demek dünyada hâlâ böyle iyi insanlar vardı!

Üçüncü ve dördüncü katlar çoktan yenilenmişti ve bu da benim kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Sonunda enformasyon departmanı da serin olacaktı. Artık her gün orada değildim, ama yine de... Yürürken, onarım süreci boyunca burada görevlendirilmiş olan güvenlik görevlilerine selam verdim. Sonra da tam Gesar'm ofisine girmek üzereyken Semyon'la karşılaştım. Son derece ciddi ve eğitici bir ifadeyle Yulia'ya bir şeyler anlatıyordu.

Zaman nasıl da hızlı akıyordu. Yulia üç yıl önce küçük bir kızdı. Şimdi ise genç, güzel bir kadın. Ve gelecek vadeden bir Kadın Büyücü. Daha şimdiden Gece Nöbeti'nin Avrupa ofisine davet edilmişti. Avrupalılar, genç yeteneklerin kaymağını yemeyi çok seviyorlardı – büyük ve ortak amacı her dilde öne sürerek.

Ama bu kez başaramamışlardı. Gesar sonuna kadar Yulia'nın arkasında durmuş, hatta onları, Avrupalı genç yetenekleri kendi Nöbeti'ne almakla korkutmuştu.

Acaba Yulia kendisi için ne istiyordu?

"Çağrıldın mı?" diye sordu Semyon, beni gördüğü anda konuşmasını keserek. "Yoksa tatilin mi bitti?"

"Tatilim bitti ve çağrıldım," dedim. "Bir şey mi oldu? Selam, Yulka."

Her nedense Semyon'la ben birbirimize hiçbir zaman merhaba demezdik, sanki daha biraz önce görüşmüşüz gibi. Zaten o her zaman aynı görünürdü – son derece sıradan, basit kıyafetler ve kırışık bir yüz. Tıpkı köyden şehre yeni taşınmış bir zavallı gibi.

Ve bugün her zamankinden çok daha sıradan görünüyordu.

"Merhaba, Anton," dedi Yulia. Yüzü oldukça asıktı. Sanki Semyon'dan eğitim alıyormuş gibi bir hali vardı. Nihayetinde Semyon bu tarz konularda ustaydı.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Semyon, kafasını sallayarak. "Her şey son derece sakin. Geçen hafta sadece iki cadı yakaladık. Onlar da son derece küçük suçlardı."

"Güzel," diye karşılık verdim, Yulia'nın yalvaran bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak. "Ben patronun yanına gidiyorum."

Semyon kafasını salladı ve tekrar Yulia'ya doğru döndü. Patronun bekleme odasına girerken Semyon'un söylediklerini duyabiliyordum:

"Dinle Yulia, ben aynı işi altmış yıldır yapıyorum, ama böyle sorumsuz bir davranış..."

Semyon sert biriydi. Ama geçerli bir sebebi olmadan, hiç kimseye fırça atmazdı. Bu yüzden ben de Yulia'yı bu konuşmadan kurtarmaya çalışmamıştım.

Bekleme salonuna, oldukça sessiz çalışan, yeni bir klima takılmıştı. Tavan ise küçük, halojen lambalarla dekore edilmişti. Masada Larissa oturuyordu – belli ki Gesar'ın sekreteri Galoçka tatildeydi. Ve bizim saha koordinatörlerinin yapacak fazla işleri yoktu.

"Merhaba, Anton," dedi Larissa. "İyi görünüyorsun."

"Plajda geçen iki hafta!" dedim son derece gururlu bir ifadeyle.

Larissa saatine baktı:

"Seni hemen içeriye almam söylendi. Ama patronun hâlâ misafirleri var. İçeriye girecek misin?"

"Evet," dedim. "Sanırım boşuna acele etmişim."

"Gorodetski geldi, Boris İgnatieviç," dedi Larissa, dâhili telefondan. Sonra bana kafasını salladı:

"Girebilirsin. Oo, orası oldukça sıcak."

Gesar'm odası gerçekten çok sıcaktı. Daha önce hiç görmediğim, orta yaşlı, iki adam masamn önündeki koltuklarda âdeta eziyet çekiyordu. O anda içimden onları, Zayıf Adam ve Şişman Adam[3] olarak adlandırdım. Terliyorlardı, ama her ikisi de.

"Biz ne gözlemliyoruz?" diye sordu Gesar, adamlara sitemli bir ifadeyle. Sonra da bakışlarını bana çevirdi. "Gel, Anton. Otur. Birkaç dakikaya bitiriyorum."

Zayıf Adam ve Şişman Adam biraz olsun neşelenmişlerdi.

"Bazı sıradan ev hanımları... tüm gerçekleri saptırıyorlar... basitleştiriyor ve bayağılaştırıyorlar... kendilerini sizden üstün görüyorlar! Her anlamda!"

"O bunu kesinlikle yapabiliyor, çünkü basitleştiriyor ve bayağılaştırıyor," dedi hemen Şişman Adam, suratsız bir ifadeyle.

"Siz, bizden her şeyi olduğu gibi anlatmamızı istediniz," dedi Zayıf Adam, arkadaşım desteklercesine. "Ve sonuç bu, En Aydınlık Varlık Gesar!"

Gesar'm misafirlerine Alacakaranlık'ın içinden baktım. Vay canına! Sıradan insanlardı! Üstelik Gesar'm adını ve unvanını da biliyorlardı! Hatta bunu alaylı bir ifadeyle telaffuz ediyorlardı! Tabii ki bazen özel durumlar olabiliyordu, ama Gesar'm gerçek kimliğini sıradan insanlara açıklaması...

3 Yazar, Çehov'un "Şişman ile Zayıf" adlı hikâyesine gönderme yapmaktadır. (ç. n.)

"Pekâlâ," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Bir kez daha denemenizi istiyorum. Bu kez ayrı ayrı çalışın."

Zayıf Adam ile Şişman Adam birbirlerine baktılar.

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Şişman Adam, gülümseyerek. "Siz de biliyorsunuz ki aslında gayet iyi bir ilerleme kaydettik..."

Gesar derin bir nefes aldı. Misafirler, sanki konuşmanın bittiğine dair görünmez bir işaret alınış gibi bir anda ayağa kalktılar. Sonra da Gesar'la tokalaşarak odadan dışarıya çıktılar. Zayıf Adam bekleme salonunda Larissa'ya espriler yapmış ve genç kadını güldürmeyi başarmıştı.

"Sıradan insanlar?" diye sordum, son derece dikkatli bir ifadeyle.

Gesar düşmanca bir ifadeyle kapıya doğru bakarak kafasını salladı. Sonra da derin bir nefes aldı:

"İnsanlar, insanlar... Pekâlâ Gorodetski, otur."

Oturmuştum, ama Gesar konuşmayı hâlâ başlatmamıştı. Önündeki kâğıtları kurcalıyor, seramik bir tabağın içerisine yığılmış olan renkli cam boncukları karıştırıyordu. Bunlar gerçekten sıradan birer cam boncuk muydu yoksa tılsım mıydı gerçekten çok merak ediyordum, ama Gesar'm önünde bu riske girmek istemiyordum.

"Tatilin nasıldı?" diye sordu Gesar, sanki konuşmayı geciktiren bütün bahaneleri bitmiş gibi.

"Güzeldi," diye karşılık verdim. "Tabii ki Sveta olmadan sıkıcıydı. Ama küçük Nadya'yı sıcak İspanya güneşine sürükleyemezdim. Bu iyi bir şey değil."

"Evet, değil," dedi Gesar. Büyük Büyücü Gesar'm çocuğu olup olmadığını bilmiyordum, böyle bir bilgiyi en yakınındakilerle bile paylaşmıyordu. Muhtemelen vardı. Aslında babalık duygusunu tecrübe edebilecek biriydi. "Anton, Svetlana'yı aradın mı?"

"Hayır," dedim, kafamı sallayarak. "Seninle bağlantı kurdu mu?"

Gesar kafasını salladı. Sonra da birden âdeta patladı. Yumruğunu masaya vurarak bağırmaya başladı:

"Ne yaptığını zannediyor o? Önce Nöbet'i terk ediyor..."

"Gesar, hepimiz istifa etme hakkına sahibiz," diye karşı çıktım hemen. Ama Gesar'm özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

"Terk ediyor! Onun seviyesindeki bir kadın büyücü kendi başına hareket edemez! Böyle bir hakkı yok! Kendini Aydınlık Varlık olarak adlandırıyor... sonra da kızım sıradan bir insan gibi yetiştiriyor!"

"Nadya sıradan bir insan," dedim, öfkelenmeye başladığımı hissederek. "Diğer olup olmamak onun kendi verebileceği bir karar... En Aydınlık Varlık Gesar!"

Gesar, benim de öfkelenmeye başladığımı anlamıştı. Bu yüzden ses tonunu hemen değiştirdi:

"Pekâlâ. Bu sizin hakkınız. Bu kavgadan çekilmek, küçük kızın hayatını mahvetmek... canınız ne isterse yapmak! Peki, ama bu nefretin kaynağı ne?"

"Sveta sana ne söyledi?" diye sordum.

Gesar derin bir nefes aldı:

"Karın beni aradı. Hem de bilmemesi gereken bir telefon numarasından..."

"Öyleyse, bilmiyordur," dedim, araya girerek.

"Ve bana, seni öldürmeye çalıştığımı söyledi! Seni ortadan kaldırmak için karmaşık bir plan hazırladığımı!"

Kısa bir an Gesar'm gözlerinin içine baktım. Sonra da gülmeye başladım:

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, Gesar acı dolu bir ses tonuyla. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Gesar..." dedim, gülmemeye çalışarak. "Üzgünüm. Açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen."

"Sen benim tanıdığım en iyi komplocusun. Zavulon'dan bile daha iyisin. Seninle karşılaştırınca, Machiavelli bile yavru kalır."

"Machiavelli'yi o kadar küçümseme," dedi Gesar, homurdanarak. "Anladım, ben bir komplocuyum. Başka?"

"Beni öldürmek gibi bir amacın olmadığından eminim. Kriz durumlarında, belki beni kurban edebilirsin. Çok sayıda sıradan insanı ya da Aydınlık Varlık'ı kurtarmak için. Ama bu yolla değil. Plan yaparak... entrika çevirerek... Buna inanmıyorum."

"Teşekkürler, bunu duyduğuma sevindim," dedi Gesar, kafasını sallayarak. Onu sinirlendirmiş miydim, bunu gerçekten anlayamıyordum. "Öyleyse Svetlana'nın aklından geçenler ne? Affedersin, Anton..." Gesar birdenbire duraksamıştı, hatta bakışlarını bile kaçırıyordu, ama yine de cümlesini tamamladı: "Bebek mi bekliyorsunuz? İkinci bir çocuk?"

Bir anda duraksadım ve kafamı salladım:

"Hayır... En azından ben öyle biliyorum. Hayır, bana söylerdi."

"Kadınlar hamile kaldıkları zaman biraz tuhaf oluyorlar," diye homurdandı Gesar ve tekrar tabağın içindeki cam boncuklara dokunmaya başladı. "Her yerde tehlike görmeye başlıyorlar – çocukları, eşleri ve kendileri için... ya da belki de şimdi Svetlana..." Büyük Büyücü bir anda mahcup olmuş ve cümlesini yarıda kesmişti. "Saçmalıktı, unut gitsin. Karının yanına git, kızınla oyna, taze inek sütü iç..."

"Tatilim yarın bitiyor." diye hatırlattım. Ah, burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı! "Ve ben bugün çalışmaya başlayacağımı düşünüyordum."

Gesar bana baktı:

"Anton, işi falan bırak! Svetlana bana on beş dakika boyunca bağırdı. Eğer o, Karanlık Varlık olsaydı, şu anda kafamın üzerinde bir Cehennem Girdabı asılı olurdu. Bu kadar, iş iptal oldu! Tatilini bir hafta daha uzatıyorum. Kır evine git ve karını gör!"

Moskova Gece Nöbeti ofisinde şöyle bir söz vardı: "Bir Aydınlık Diğer'in yapamayacağı üç şey vardır: kişisel hayatım planlamak, tüm dünyaya barış ve mutluluk sağlamak ve Gesar'dan tatil izni almak." Ben, kişisel hayatımda son derece mutluydum. Ve şu anda fazladan bir hafta tatil hakkı kazanmıştım. Acaba şimdi de sırada dünya barışı ve mutluluğu mu vardı?

"Memnun olmadın mı?" diye sordu Gesar.

"Hayır, memnun oldum," diye itiraf ettim. Kayınvalidemin bakışları altında, bahçedeki otları temizleme ihtimali tabii ki beni heyecanlandırmadı. Ama Sveta ve Nadya orada olacaklar. Nadya, Nadyenka, Nadyuşka. Benim iki yaşındaki, küçük mucizem. Sevimli, küçük, sıradan insan. Potansiyel bir Diğer gücü. Bu öyle büyük bir güçtü ki Gesar onun ayağına su bile dökemezdi.

"Şimdi muhasebe departmanına git, sana ödeme yapacaklar... Prim," dedi Gesar. Aklımdan geçirdiğim bu kötü düşüncelerden tamamen habersizdi. "Bunu bir ödül olarak kabul et. Uzun yıllardır gösterdiğin iyi performans için..."

"Gesar, ne tür bir işti?" diye sordum.

Gesar konuşmayı kesti ve bakışlarıyla beni delip geçmeye çalıştı. Başarılı olamadığını anlayınca da şöyle dedi:

"Ben sana her şeyi anlattığım zaman, Svetlana'yı arayacaksın. Buradan. Ve kabul edip etmeyeceğini ona soracaksın. Anlaştık mı? Ayrıca fazladan tatil konusundan da bahsedeceksin."

"Neler oluyor?"

Gesar cevap vermek yerine masasının çekmecesini açtı, içinden siyah, deri bir dosya çıkardı ve bana uzattı. Dosyanın çok belirgin bir büyü aurası vardı – güçlü, tehlikeli bir savaş büyüsü.

"Endişelenme. Ona erişimin onaylandı." diye homurdandı Gesar.

Dosyayı açtım. Eğer bu dosyayı henüz dönüştürülmemiş bir Diğer ya da sıradan bir insan açmış olsaydı, o anda bir avuç küle dönüşürdü. Dosyanın içinde bir mektup vardı. Tek bir zarf. Bizim ofisin adresi, gazeteden çok dikkatli bir şekilde kesilmiş olan harflerle yazılmıştı. Ve tabii ki karşı tarafın adresi yoktu.

"Harfler üç farklı gazeteden kesilmiş," dedi Gesar. "*Pravda. Kommersant, Arguments and Facts*."

"Zekice," dedim. "Açabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Kriminoloji uzmanları bu zarfla ilgili yapabilecekleri her şeyi yaptılar. Herhangi bir parmak izi yok. Yapıştırıcı, Çin malı ve bütün gazete büfelerinde satılıyor."

"Tuvalet kâğıdına yazılmış!" dedim, zarfın içinden mektubu çıkarırken. "Peki, bu da mı temiz?"

"Maalesef," dedi Gesar. "En küçük bir organizma izi bile yok. Sıradan, adi bir kâğıt. 54 metrelik olarak adlandırılıyor."

Tuvalet kâğıdı parçası, tırtıklı yerinden oldukça dikkatsiz bir şekilde koparılmıştı. Farklı büyüklükteki harfler ise bu kâğıdın üzerine yapıştırılınştı.

"GECE NÖBETİ, BİR Diğer'in, DİĞERLERİ hakkındaki bütün gerçekleri sıradan BİR insana AnlaTtığım ve bu sıradan İnsAnIn şimdi bir Diğer'e dönüşmeyi plaNladığIm bilmeli. Bir İyilikSevEr."

Gülebilirdim, ama her nedense bunu yapmamıştım. Onun yerine, son derece dikkatli bir tavırla şöyle dedim.

"'Gece Nöbeti' kelimelerini tek bir yerden alınış..."

"*Arguments and Facts* gazetesinde bir haber var," dedi Gesar. "Televizyon binasında çıkan yangınla ilgili. Adı 'Ostankino Kulesi'ndeki Gece Nöbeti.'"

"Zekice," dedim. Ostankino Kulesi'nden bahsedilmesi beni biraz üzmüştü. Hayatımın en eğlenceli anı değildi. Yaşadığım en hoş macera da değildi. O binada Alacakaranlık'a gönderdiğim Karanlık Diğerleri'nin yüzleri, hiç aklımdan çıkmıyordu.

"Canını sıkma, Anton. Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Gesar. "İşimize dönelim."

"Haydi ama Boris İgnatieviç," dedim, patrona eski "sivil" ismiyle hitap ederek. "Bu olay gerçek mi?"

Gesar omuzlarını silkti.

"Zarfta en ufak bir büyü izi bile yok. Bu ya sıradan bir insan tarafından yapılmış ya da kendi izlerini gizleyebilen, yetenekli bir Diğer tarafından. Eğer bunu sıradan bir insan yapmışsa... bir yerlerde

bir sızıntı var demektir. Eğer bir Diğer yapmışsa, bu tam anlamıyla sorumsuz bir kışkırtma örneği."

"Hiç iz yok mu?" diye sordum tekrar, emin olmak istercesine.

"Hiçbir iz yok. Tek ipucu posta pulu," dedi Gesar, kaşlarını çatarak. "Ama bu, daha çok bizim ilgimizi başka bir yöne çekmek için yapılmış bir numara gibi görünüyor..."

"Öyleyse mektup Kremlin'den mi gönderildi?" diye sordum, hemen.

"Neredeyse. Mektubun atıldığı posta kutusunun Assol konutlarında olduğu tespit edildi."

Kırmızı çatılı uzun binalar – şüphesiz Stalin tarafından onaylanmış olmalılar. Onları daha önce görmüştüm ama uzaktan.

"Orası herkesin rahatça girebileceği bir yer değil!"

"Evet, değil," dedi Gesar, kafasını sallayarak. Kâğıt, yapıştırıcı ve harflerle bu kadar oyun yaptıktan sonra, bu mektubu Assol konutlarından gönderen kişi ya çok basit bir hata yaptı ya da..."

Kafamı salladım.

"Ya da bizi yanlış bir ize doğru yönlendiriyor..." Gesar duraksamıştı, benim verdiğim tepkileri izliyordu.

Kısa bir an düşündüm. Sonra da tekrar kafamı salladım:

"Hayır, bu çok acemice."

"Ya da 'Bu, iyiliksever biri'" dedi, Gesar belirgin bir alay ifadesiyle, mektubun son kelimesinin üzerine vurgu yaparak, "Bize gerçekten bir ipucu vermek istiyor."

"Ne için?" diye sordum.

"Bir sebepten ötürü, bize bu mektubu gönderdi," diye hatırlattı Gesar. "Senin de anlayacağın gibi Anton, biz bu mektuba bir tepki vermek zorundayız. En kötüsünü düşünecek olursak, Diğerleri'nin arasında, bizim varlığımızı, sıradan insanlara anlatan bir hain var."

"Peki, ama ona kim inanır ki?"

"Sıradan bir insana inanmazlar. Ama yeteneklerini sergileyen bir Diğer'e kolayca inanırlar."

Gesar tabii ki haklıydı. Ama ben kimin, neden böyle bir şey yapabileceğini anlayamıyordum. En aptal ve kötü niyetli bir Karanlık Varlık'm bile gerçek ortaya çıktığı zaman neler olacağını anlaması gerekirdi.

Yeni bir cadı avı.

Ve insanlar hem Aydınlık Varlıklar'ı hem de Karanlık Varlıklar'ı memnuniyetle cadı rolüne sokabilirlerdi. Diğerleri'nin yeteneğine sahip olan bütün herkesi...

Buna Sveta ve Nadya da dâhildi.

"Sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmek nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Vampirizm mi?"

"Vampirler, kurtadamlar..." dedi Gesar, omuzlarını silkerek. "Sanırım, bu kadar. Dönüşüm en basit, en ilkel Karanlık Varlıklar'da mümkün, ama bunun karşılığında insani özelliklerin feda edilmesi gerekiyor. Sıradan bir insanı, bir büyücüye dönüştürmek imkânsızdır."

"Nadyuşka..." dedim mırıldanarak. "Svetlana'nın Kader Kitabı'm yeniden yazdın, öyle değil mi?"

Gesar kafasını salladı:

"Hayır, Anton. Senin kızının kaderi bir Büyük Büyücü olarak yazılmıştı. Bizim bütün yaptığımız, bununla ilgili belirtileri biraz daha netleştirmekti. Şans faktörünü ortadan kaldırmak...

"Egor," dedim Gesar'a. "Karanlık Diğer'e dönüşmüş olan küçük çocuk..."

"Ama biz bu dönüşümün belirtilerini sildik ve ona yeni bir seçim şansı verdik," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Anton, biz sadece 'Karanlık' ya da 'Aydınlık' seçimine müdahale edebiliriz. Ama 'insan' ya da 'Diğer' olma seçimine müdahale etme şansımız yok. Bu dünyadaki hiç kimse bunu yapamaz."

"Öyleyse biz vampirler hakkında konuşuyoruz," dedim. "Mesela, Karanlık Varlıklar arasındaki bir vampir yine sıradan bir insana âşık oldu."

Gesar, ellerini çaresiz bir ifadeyle iki yana doğru açtı:

"Olabilir. Öyleyse her şey daha kolay. Karanlık Varlıklar ayaktakımlarını kontrol edecekler – bu bizden daha çok onları ilgilendiren bir durum. Tabii bu arada... onlar da bir mektup almışlar. Hem de bunun aynısı. Ve o da Assol'den gönderilmiş."

"Peki, ya Engizisyon? Onlar da aynı mektuptan alınışlar mı?"

"Sen giderek daha da akıllı biri oluyorsun," dedi Gesar, gülerek. "Evet, onlar da aynı mektubu almışlar. Postayla. Assol'den."

Gesar belli ki bir şeylerin üzerine vurgu yapıyordu. Kısa bir an düşündüm ve akıllıca bir sonuca daha ulaştım.

"Öyleyse bu araştırma Nöbetler ve Engizisyon tarafından yürütülüyor?"

Gesar'm bakışlarında hafif bir hayal kırıklığı belirmişti.

"Evet, öyle. Gerçekten gerekli olduğunda –kişisel sınırlar içerisinde– sıradan insanlara, gerçek kimliğimizi açıklamak hoş görülebilir bir durum. Sen de biliyorsun..." dedi, başıyla, biraz önce odadan çıkan sıradan insanları işaret ederek. "Ama bu kişisel bir durum. Ve bazı büyü sınırlamalarına maruz kalınıyor. Ama bu durum ondan çok daha kötü. Belli ki Diğerleri'nden biri, bir insanı dönüştürmeyi planlıyor."

O anda bir vampirin, zengin bir yeni Rus'a servis yaptığını hayal ettim ve kendi kendime gülümsedim: "İnsan kanım nasıl içmek istersiniz, bayım?" Ama aslında bu sadece kanla ilgili bir şey değildi. En güçsüz bir vampir ya da kurtadam bile Güç'e sahipti. Hastalık korkuları yoktu. Çok uzun süre yaşıyorlardı. Elbette sahip oldukları fiziksel gücü de unutmamak gerekiyordu. Herhangi bir kurtadam, Karelin'le savaşabilir ya da Tyson'ı darmadağın edebilirdi. Bir de sahip oldukları "hayvani cazibe" ve "çağrı" özellikleri vardı, böylece istedikleri her kadını kendilerine çekebilirlerdi.

Ancak hem vampirlerin hem de kurtadamların birçok sınırlamaları vardı. Hatta büyücülerden bile daha fazlaydı, onların değişken yapıları bunu gerektiriyordu. Ama yeni dönüştürülmüş bir vampir bunu gerçekten anlayabilir miydi?

"Neden gülüyorsun?" diye sordu, Gesar.

"Bir gazete reklamı hayal ettim. 'Vampire dönüşmek' güvenilir, yüz yıl yüksek kalite garantili. Fiyatta pazarlık yapılabilir."

Gesar kafasını salladı. "İyi fikir. Gazeteleri ve internet sitesi reklamlarını kontrol ettireceğim."

Gesar'a baktım ama ciddi miydi yoksa şaka mı yapıyordu anlayamamıştım.

"Ben büyük bir tehlike olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Belli ki manyak bir vampir biraz para kazanmaya karar vermiş. Zengin bir adama birkaç numara gösterip sonra da ona... hımın... isterse onu ısırabileceğini söylemiş."

"Bir ısırık ve bütün sıkıntılar bitecek," diye destekledi Gesar.

"Mesela, bir kadının kocasına biri böyle korkunç bir teklif yapıyor. Adamın da kafası karışıyor. Bu arada kadın da bize yazmaya karar veriyor. Biz bu vampiri ortadan kaldırınca, kocasının da sıradan bir insan olarak kalacağım düşünüyor. Sonuç olarak da gazeteden bu harfleri kesiyor ve mektubu Assol'den gönderiyor. Yardım istiyor. Bize açıkça anlatamıyor ama aslında şöyle diyor: 'Kocamı kurtarın!'"

"Sen zavallı bir romantiksin," dedi Gesar, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Eğer hayatım ve akıl sağlığını önemsiyorsan, bataklıklardan uzak dur. Evet, bu kadın sonra da tırnak makasıyla *Pravda*'nın son sayısından bu harfleri kesti... Öyleyse adresi de mi gazeteden buldu?"

"Engizisyon'un adresi!" dedim, bir anda sorunun farkına vararak.

"İşte şimdi haklısın. Sen Engizisyon'a mektup gönderebilir misin?"

Sustum. İşte şimdi ağzımın payını almıştım. Ve Gesar bana Engizisyon'a gönderilen mektubun tüm ayrıntıları anlatmıştı!

"Bizim Nöbet'te Engizisyon'un adresini bilen tek kişi benim. Gündüz Nöbeti'nde de muhtemelen sadece Zavulon. Peki, bu bizi hangi sonuca ulaştırıyor, Gorodetski?"

"Öyleyse mektubu sen gönderdin. Ya da Zavulon."

Gesar sadece derin bir nefes aldı.

"Peki, Engizisyon da bu konuda endişeli mi?" diye sordum.

"Endişelenmek tabiri biraz hafif kalır. Aslında birini 'dönüştürme' teşebbüsü onları pek rahatsız etmiyor. Bu, Nöbetler için standart bir iş – suçluyu bul, cezalandır ve sızıntı yapan yeri kapat. Özellikle de hem biz hem de Karanlık Varlıklar olanlara sinirlenmişsek... Ama Engizisyon'a bir mektup gelmesi – bu son derece olağandışı bir durum. Engizisyon üyelerinin sayıları çok fazla değil, bunu sen de biliyorsun. Eğer bir taraf Antlaşma'nın kurallarını çiğnerse, Engizisyon dengeyi koruyabilmek için diğer tarafın yanında yer alır. Bu da hepimizi... bir disipline sokar. Ama diyelim ki Nöbetler'den birinde, büyük bir zafer kazanmak için bir plan yapılıyor. Tüm Engizisyon üyelerini bir gecede öldürme yeteneğine sahip olan, savaşçı büyücüler bir araya geliyor. Tabii ki Engizisyon hakkında her şeyi biliyorlarsa. Kim olduklarını, nerede yaşadıklarını ve belgeleri nerede sakladıklarını..."

"Mektup onların merkez ofisine mi gönderilmiş?" diye sordum.

"Evet. Ve ofis, altı saat sonra boşaltılmıştı. Üstelik binada da yangın çıkmıştı. Yangının çıktığı yer Engizisyon'un bütün arşivinin saklandığı yer olmalı. Bu bilgiyi ben bile tam olarak bilmiyorum. Her neyse, Engizisyon'a böyle bir mektup gönderen kişi... ya da Diğer... resmen onlara meydan okudu. Şimdi Engizisyon onun peşinde. Resmî saik, güvenlik kurallarını ihlal etmek ve sıradan bir insanı, dönüştürmeye teşebbüs etmek. Ama aslında onları bu işin peşine düşüren şey kendi canları."

"Onların, birinden korkabileceğini hiç düşünmemiştim," dedim.

Gesar kafasını salladı:

"Evet, bu hiç alışılmış bir durum değil, Anton. Burada düşünmen gereken küçük bir şey var... Bu hain neden Engizisyon'un içinde olmasın? Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar onların arasına katılıyorlar. Onların eğitimlerine giriyorlar. Sonra da Antlaşma'ya yapılan en ufak bir ihlalde, Karanlık Varlıklar acımasızca Karanlık Varlıklar'ı, Aydınlık Varlıklar da, Aydınlık Varlıklar'ı cezalandırıyorlar."

"Farklı bir karakter çeşidi," dedim. "Onlar böyle Diğerler'i seçiyorlar."

"Ve hiç hata yapmıyorlar mı?" diye sordu Gesar, kuşkulu bir ifadeyle. "Bu imkânsız. Ama tarihte, Antlaşma'yı ihlal eden bir Engizisyon üyesi yok..."

"Belli ki onlar Antlaşma'yı ihlal ettiklerinde, neler olacağını çok iyi biliyorlar. Prag'da bir Engizisyon üyesi bana şöyle demişti: 'Bizi durduran tek şey korkudur...'"

Gesar kaşlarını çattı:

"Vitezslav... Böyle derin cümleleri çok sever. Pekâlâ, sen kafam bunlarla yorma. Durum çok basit – ya Antlaşma'nın kurallarını ihlal eden ya da Nöbetler'le ve Engizisyon'la alay eden bir Diğer var. Engizisyon kendi soruşturmasını yürütecek, Karanlık Varlıklar da kendilerininkini. Tabii bizde de bunu yapacak biri olması gerekiyor."

"Acaba neden özellikle ben, bunu öğrenebilir miyim?"

Gesar yine ellerini iki yana doğru açtı:

"Birçok sebepten. İlk sebep, muhtemelen bu araştırma süresince sık sık vampirlerle karşı karşıya kalınacak. Ve sen güçsüz Karanlık Varlıklar konusunda uzmansın."

Hayır, benimle dalga geçiyormuş gibi bir hali yoktu.

"İkinci sebep," diye devam etti Gesar, yumruk şekline soktuğu elinden bir parmağım daha havaya kaldırarak, "Engizisyon tarafından resmî olarak atanan araştırmacılar senin eski arkadaşların. Vitezslav ve Edgar."

"Edgar, Moskova'da mı?" diye sordum, şaşırmıştım. Üç yıl önce Engizisyon'a transfer edilen bu Karanlık Varlık'tan hoşlandığımı söyleyemezdim. Ama... onu itici de bulmuyordum.

"Evet, burada. Eğitimini dört ay önce tamamladı ve buraya geri döndü. Bu işte Engizisyon üyeleriyle bağlantı halinde olunacağından eski arkadaşlıkların faydası olabilir."

"Onlarla olan arkadaşlığım çok da eğlenceli değildi," diye hatırlattım.

"Sana burada ne vadettiğimi düşünüyordun? Çalışma saatleri içerisinde *Tai* masajı mı?" diye sordu Gesar, ters bir ifadeyle. Bu göreve özellikle seni istememin üçüncü sebebi ise..." Gesar duraksamıştı.

Ben de sadece bekliyordum.

"Karanlık Varlıklar'm araştırmasını yürütecek olan kişinin senin eski bir tanıdığın olması."

Gesar'm bu kişinin ismini söylemesine hiç gerek yoktu, ama yine de cümlesini tamamladı:

"Konstantin. Genç vampir... Eski komşun. Onunla aranızın iyi olduğunu anımsıyorum."

"Evet, tabii ki" dedim, acı bir ifadeyle. "Daha küçük bir çocukken, sadece domuz kanı içiyor ve 'lanetten' kurtulmaya çalışıyordu... Ta ki Aydınlık Büyücü arkadaşının, onun gibileri küle çevirdiğini anlayana kadar."

"Hayat bu," dedi Gesar.

"O insan kanı içiyor," dedim. "Kesinlikle! Gündüz Nöbeti'nin gözdelerinde biri olduğuna göre."

"Konstantin, Yüksek Rütbeli Vampir oldu," dedi Gesar. "Şu anda Avrupa'daki en genç Yüksek Rütbeli Vampir o. Bunu bize göre tercüme edecek olursak, bu da..."

"Üçüncü ya da dördüncü seviye bir Güç," dedim mırıldanarak. "Beş ya da altı yaşama kıymış."

Kostya, Kostya... O zamanlar, genç, deneyimsiz bir Aydınlık Büyücü'ydüm. Nöbet'te hiç arkadaş edinemiyordum, eski arkadaşlarımla da bağların giderek kopuyordu. İnsanlar ile Diğerleri arkadaş olamazlar. Sonra birden, aynı katta oturan komşularımın Karanlık Varlıklar olduğunu farkettim. Bir vampir ailesi. Anne ve baba vampirdi, çocuklarım da dönüştürmüşlerdi. Onlarla ilgili yanlış olan hiçbir şey yoktu. Gece avlanmıyorlar, lisans başvurusu yapmıyorlar, kurallara uyuyorlar ve sadece domuz ve donör kanı içiyorlardı. Ve işte bu yüzden, tıpkı bir aptal gibi onlara karşı yumuşak davranmıştım. Onlarla arkadaş olmuş, evlerine gitmiş, hatta onları kendi evime bile davet etmiştim! Benim pişirdiğim yemeği yemişlerdi. Ben de bununla övünmüştüm. Ve o kadar aptaldım ki insanların yediği şeylerin onlara çok tatsız geldiğini ve onların sonsuz bir açlıkla acı çektiğinin hiç farkına

varmamıştım. Küçük vampir çocuk ise biyolog olup, vampirizm için bir tedavi bulmaya karar vermişti.

Sonra ilk vampirimi öldürdüm.

Daha sonra ise Kostya, Gündüz Nöbeti'ne katıldı. Biyoloji fakültesinden mezun olup olmadığını bilmiyordum, ama çocukluk hayallerinden tamamen kurtulmuştu...

Öldürmek için lisans eğitimine başlamıştı. Üç yıl içinde Yüksek Rütbeli bir Vampir olmak nu? Bunun için kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. Gündüz Nöbeti'nin sahip olduğu bütün imkânların kullanılması gerekiyordu, böylece genç vampir Kostya azı dişlerini insanların boyunlarına tekrar tekrar batırabilirdi...

Ve ona kimin yardım ettiğini de çok iyi tahmin edebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun, Anton," dedi Gesar, "Bu durumda, bu operasyon için bizim taraftan kimi görevlendirmeliyiz?"

Cep telefonumu cebimden çıkardım ve Svetlana'nın numarasını tuşladım.

BÖLÜM 2

Bizim işte çok nadiren gizli görev verilir. Ama bu tür görevler verildiğinde ilk olarak Diğer kimliğimizi tamamen gizlemek zorundayızdır. Böylece hiçbir şey bizi ele vermez – ne aura, ne Güç akıntıları ne de Alacakaranlık'taki karışıklıklar. Buradaki denge son derece basittir: Eğer beşinci sınıf bir büyücüyseniz, sizden daha güçsüz büyücüler tarafından (altıncı ya da yedinci sınıf büyücüler) fark edilmezsiniz. Ya da eğer birinci sınıf bir büyücüyseniz, ikinci sınıf ve daha düşük seviyeye sahip olan büyücülerden gizlenebilirsiniz. Eğer sınıflandırmanın ötesinde bir büyücüyseniz... hiç kimsenin sizi fark etmeyeceğini bilirsiniz. Ben Gesar tarafından gizlenmiştim. Svetlana'yla konuştuktan hemen sonra – bu konuşma çok kısa sürmüştü, ama oldukça acı vericiydi. Hayır, tartışmamıştık. Sadece Svetlana çok üzülmüştü.

İkinci olarak ise, bir hikâyeye ihtiyacımız vardır. Ve bu hikâyeyi yaratmanın en kolay yolu büyü yöntemleridir. Tanımadığımız insanlar, bizim, onların abisi, kayınpederi ya da askerden kaçıp birlikte içki içtikleri asker arkadaşları olduğumuza kolaylıkla inanabilirler. Ama bu büyü içeren hikâyeler, geride, hemen hemen her Diğer'in fark edebileceği izler bırakır.

Bu yüzden benim hikâyem hiçbir büyü içermiyordu. Gesar, bana Assol konutlarındaki bir dairenin anahtarını vermişti – sekizinci katta, yüz elli metrekarelik bir daire. Daire benim adıma kayıtlıydı ve altı ay önce alınmıştı. Bu duruma çok şaşırdığımı fark eden Gesar bana sözleşmenin bu sabah imzalandığını, ama eski tarihli olarak düzenlendiğini söyledi. Bunu çok büyük paralar sayesinde yapmıştı. Ve dairenin daha sonra geri verilmesi gerekiyordu.

Hikâyeme bir de BMW anahtarı eklenmişti. Araba yeni ya da en lüks modellerden biri değildi. Nihayetinde dairem de çok büyük sayılmazdı.

Daha sonra ofise bir terzi geldi – yaşlı, hüzünlü bir Yahudi, yedinci sınıf bir Diğer. Ölçülerimi aldı, bana uygun bir takım elbisenin akşama kadar hazır olacağına dair söz verdi ve şöyle dedi: "Bu çocuk tıpkı bir adam gibi görünmeye başlayacak." Gesar bu terziye son derece nazik davranıyordu. Kapıyı açıp onu bekleme odasına kadar yolcu etmiş, vedalaşırken de oldukça ürkek bir ifadeyle "paltosunun" dikiminin nasıl gittiğini sormuştu.

Terzi de endişelenmesine gerek olmadığını, En Aydınlık Varlık Gesar'a yakışır bir paltonun, kış gelmeden hazır olacağını söyledi.

Bunu duyduktan sonra takım elbisemin akşama kadar tamamlanacak olmasına pek sevinmemiştim. Belli ki bu terzi, yarın gün içerisinde, düzgün, farklı bir şeyler dikmiyordu.

Gesar bana uygun kravatlar bulmuştu. Hatta bana modaya uygun bir kravat bağlama şekli bile öğretmişti. Daha sonra ise bir tomar para ve diğer gerekli malzemeleri –iç çamaşırı, mendil ve çorap– alacağım mağazanın adresini vermişti. Bana yardımcı olması için de İgnat'ı görevlendirmişti. İgnat'a Gündüz Nöbeti'nde "karabasan" diyorlardı ya da "şeytan." Ama o bunları hiç umursamıyordu.

İgnat'ın kendini tıpkı sudaki bir balık kadar rahat hissettiği mağaza turu oldukça eğlenceli geçmişti. Ama kuaföre daha doğrusu "güzellik salonuna" yaptığımız ziyaret beni tam anlamıyla mahvetmişti. İki kadın ve gay gibi davranmaya çalışan genç bir adam beni âdeta baştan aşağıya incelemişlerdi. Bir yandan derin derin nefes alıyorlar, diğer bir taraftan da kuaförüm hakkında acımasız yorumlar yapıyorlardı. Onların tüm bu dilekleri gerçek olsaydı, kuaförüm hayatı boyunca uyuz koyunları kırkmaya mahkûm olurdu. Ve her nedense Tacikistan'da. Belli ki bu en korkunç kuaför lanetiydi. Bu yüzden, bana verilen bu görevi tamamladıktan sonra, geçen yıldan beri gittiğim ikinci sınıf kuaförümü ziyaret edip adamın kafasının üzerine Cehennem Girdabı bırakılıp bırakılmadığını kontrol etmeye bile karar vermiştim.

Bu son derece zeki güzellik uzmanlarına göre, tek kurtuluşum saçlarımın kısacık kesilmesiydi. Tıpkı pazardaki tüccarları soyup soğana çeviren aşağılık kabadayılar gibi. Beni teselli edecek tek şey ise bu yazın sıcak geçecek olmasıydı. Böylece bu saç modeliyle kendimi çok daha rahat hissedecektim.

Yaklaşık bir saat süren saç kesiminden sonra manikür ve pediküre maruz kalmıştım. İgnat burada yapılan her şeyden memnun olduktan sonra ise dişçiye gitmiştik. Dişçi de özel bir materyalle dişlerimdeki tartarları temizlemiş ve bunu her altı ayda bir yaptırmam gerektiğini söylemişti. Temizleme işlemi bittiğinde ise sanki dişlerim çıplak kalmış gibi hissediyordum, her nedense dilimin dişlerime değmesi beni çok rahatsız ediyordu. İgnat'm, "Anton, şu an tam âşık olunacak bir adam haline geldin!" gibi belirsiz yorumlarına bile ne cevap vereceğimi bilemiyor, sadece anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyordum. Ofise dönüş yolu boyunca, İgnat'm keskin zekâsının savunmasız bir hedefi haline gelmiştim.

Takım elbise çoktan beni bekliyordu. Terzi ise memnuniyetsiz bir ifadeyle, ikinci bir prova olmadan dikilen bir takım elbisenin zorla yapılan bir evlilik gibi olduğunu mırıldanıyordu.

Bilmiyorum. Zorla yapılan her evlilik bu takım elbise kadar başarılı olursa, boşanma oranı sıfıra düşerdi.

Gesar, terziyle paltosu hakkında tekrar konuşmuştu. Ve paltonun düğmeleriyle ilgili çok uzun ve hararetli bir tartışma yaşamışlardı, ta ki En Aydınlık Varlık Gesar, terzinin kararına teslim olana kadar.

Bense pencerenin önünde durmuş, caddeye ve "arabamın" alarm sisteminin göz kırpan, küçük ışığına bakıyordum.

Hiç kimsenin, arabamı çalmamasını umut ediyordum... Küçük hırsızları uzaklaştırmak için büyü içeren korumalar yapamazdım. Bu beni, eski bir şakada bahsedildiği gibi, Rus ajan Stierlitz'in[4] arkasında bıraktığı paraşüt izinden bile daha fazla ele verirdi.

---

4 1960'larda Rus yazar Yulian Semyonov tarafından yaratılmış, Sovyet kültürünü temsil eden, James Bond benzeri önemli bir stereotipik kurgu karakterdir. (yay. n.)

Bu gece yeni evimde kalmak zorundaydım. Üstelik, sanki burada ilk gecem değilmiş gibi davranmam gerekiyordu. En azından evde beni bekleyen birileri yoktu. Ne karım, ne kızım ne de kedim... Hatta akvaryumun içinde balık bile yoktu. Olmaması da iyiydi.

"Görevini anladın mı, Gorodetski?" diye sordu, Gesar. Ben pencerenin önünde hüzünlenirken terzi gitmişti. Yeni takım elbisem son derece rahattı. Yeni saç kesimime rağmen, kendimi tüccarları korkutan eşkıyalar gibi hissetmiyordum. Ama biraz ciddi bir görünüme bürünmüştüm. Belki küçük dükkânlardan haraç toplayan bir tahsildar gibi...

"Assol'e taşınacağım. Komşularımla arkadaşlık kuracağım. Kaçak bir Diğer ya da potansiyel bir Diğer adayı olup olmadığını araştıracağım. Onları bulduğum zaman, size rapor vereceğim. Diğer araştırmacılara kibar davranacağım, onlarla bilgi alışverişi ve işbirliği yapacağım."

Gesar pencerenin önünde, benim tam yanımda duruyordu. Kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Hepsi doğru, Anton. Hepsi doğru... Ama en önemli şeyi unuttun."

"Nedir?" diye sordum.

"Herhangi bir teoriye saplanıp kalmamalısın. En yüksek olasılığa sahip olana bile... Özellikle de en yüksek olasılığa sahip olana. Aradığımız, Diğerleri'nden bir vampir ya da kurtadam olabilir... ama olmayabilir de."

Başımı salladım.

"Karanlık bir varlık da olabilir," dedi Gesar. "Ya da tam aksine Aydınlık bir varlık da olabilir."

Hiçbir şey söylemedim. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Ve hepsinden önemlisi," dedi Gesar. "Unutma! 'Sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmeye çalışıyor,' tezi tamamen bir blöf olabilir."

"Olmayabilir mi?" diye sordum. "Gesar, gerçekten sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmek mümkün müdür?"

"Böyle bir şeyi saklayacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu, Gesar. "Hayatı paramparça olan o kadar çok Diğer... Çok kısa

bir hayat yaşamaya mahkûm olan o kadar çok iyi insan... Daha önce böyle bir olay hiç yaşanmadı. Ama her şeyin bir ilki vardır."

"Öyleyse bu mümkün diyebiliriz," dedim.

"Sana tılsım veremem," dedi Gesar. "Sebebini biliyorsun. Büyüden uzak durman çok daha iyi olur."

"Sadece Alacakaranlık'tan bakmana izin var. Ama başka şeylere ihtiyaç duyarsan, biz hemen orada olacağız. Çağırman yeterli," dedi Gesar. Sonra da kısa bir an duraksadı ve devam etti:

"Herhangi bir çatışma olacağım sanmıyorum. Ama yine de bunlara hazırlıklı olmalısın."

Daha önce hiç yer altındaki bir garaja park etmemiştim. En azından çok fazla araba olmaması iyi bir şeydi. Beton rampalar aydınlık ışıklarla donatılmıştı. Güvenlik kameralarını izleyen görevli ise kibar bir ifadeyle bana arabalarımı nereye park edeceğimi göstermişti.

Belli ki en az iki arabam olduğunu düşünmüştü.

Arabayı park ettikten sonra, bagajdan, içinde eşyalarımın bulunduğu çantayı çıkardım, alarm sistemini çalışır duruma getirdim ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Güvenlik görevlisi şaşırmıştı. Bana asansörün servis dışı olup olmadığını sordu. Alnımı buruşturdum, elimi havaya doğru salladım ve yaklaşık bir yıldır burada olmadığımı söyledim.

Bunun üzerine güvenlik görevlisi, bana hangi blokta ve kaçıncı katta yaşadığımı sordu. Sonra da asansörün yerini gösterdi.

Krom, aynalar ve serin klima havasıyla kuşatılmış olan asansörle sekizinci kata çıktım. Bu kadar alçakta yaşadığım için kendimi aşağılanmış hissediyordum. Hayır, tabii ki çatı katı beklemiyordum ama yine de...

Koridorda –eğer bu iç karartıcı kelime otuz metrekarelik bir alan için kullanılabilirse– bir süre bir o kapıya bir bu kapıya gittim. Peri masalı bir anda bitmişti. Kapılardan biri yerinde yoktu. Ve bu açıklığın arkasında büyük, karanlık, boş bir oda vardı – beton duvarlar ve

beton bir zemin. Ayrıca aralarda hiç duvar yoktu. Damlayan suyun sesini bile duyabiliyordum.

Uzun bir süre üç kapı arasında seçim yapmaya çalıştım – üzerlerinde hiç numara yoktu. En sonunda kapılardan birinde, sert bir cisimle kazınarak yazılmış bir numara olduğunu fark ettim. Diğer kapının üzerinde ise tebeşirle çizilmiş bazı resimler vardı. Sanırım üçüncü kapı benimkiydi. Üçünün arasında en gösterişsiz olanı. Gesar beni kapısı bile olmayan bir daireye yerleştirmiş olabilirdi, ama o zaman bütün hikâyelerle bir olurdu.

Cebimden bir yığın anahtar çıkardım ve son derece kolay bir şekilde kapıyı açtım. Sonra da ışığı açmak için elektrik düğmesini aramaya başladım ve yan yana dizilmiş bir sürü düğme buldum.

Ve hepsini teker teker açmaya başladım.

Evin içi aydınlanmaya başlayınca kapıyı kapattım ve düşünceli bir ifadeyle etrafıma bakındım.

Hayır. Bir şeyler vardı. Belki de...

Evin eski sahibi... Pekâlâ, tamam, hikâyeye göre o kişi bendim. Her neyse, tadilat işine başladığımda, belli ki Napolyon planlarıyla doluyımuşum. Yoksa bu özel sipariş parkeleri, meşe pencere çerçevelerini, Daikin marka klimaları ve bu şatafatlı evin diğer ayırt edici özelliklerini nasıl açıklayabilirim?

Ama tüm bunlardan sonra param bitmiş olmalıydı. Çünkü bu büyük, tek odalı daireye –ara duvarı olmayan– neredeyse hiç dokunulmamıştı. Mutfak olması gereken yerde, benim çocukluk günlerimde irmik pişirmek için kullanılan, külüstür bir gaz ocağı vardı. Izgarasının üzerine ise sanki, "Bu ocağı sakın kullanmayın!" demek istiyormuş gibi mikrodalga bir fırın konulmuştu. Ama bu korkunç gaz ocağının tepesinde son derece lüks bir aspiratör asılıydı. Hemen yan tarafında ise eski iki tabure ve alçak bir yemek masası duruyordu.

Tamamen alışkanlığın etkisiyle, ayakkabılarımı çıkardım ve mutfağa doğru yürümeye başladım. Buzdolabı ya da herhangi bir eşya yoktu, ama yerde içi gerekli materyallerle dolu olan –soda, votka,

kutu yiyecekler, paket çorbalar ve krakerler– büyük, karton bir kutu duruyordu. Teşekkürler, Gesar. Keşke bir tencere koymayı da düşünseydin...

"Mutfaktan" banyoya doğru yürümeye başladım. Belli ki tuvaleti ve jakuziyi herkesin görmesini engelleyecek kadar akıllıydım...

Kapıyı açtım ve banyonun içine bakındım. Kötü değildi. On ya da yirmi metrekare kadardı. Turkuaz rengi fayanslar oldukça güzel görünüyordu. Duşun ise fütürist bir görünümü vardı, böyle bir şeyin ne kadara mal olduğunu ve nasıl bir teknolojiyle donatıldığını düşünmek bile ürperticiydi.

Ama jakuzi yoktu. Küvete benzeyen hiçbir şey yoktu – sadece köşede, duvarın içinden dışarıya doğru sarkan, uçları tıkalı su boruları vardı. Ayrıca...

Korkunç şüphemin doğruluğundan emin olana kadar banyonun içinde dolaştım.

Tuvalet de yoktu!

Sadece ucu tahta bir tıpayla kapatılmış kanalizasyon boruları vardı.

Teşekkürler, Gesar!

Dur, paniğe gerek yok. Böyle dairelere bir tane banyo yapmazlar. Başka bir banyo daha olmalı – misafirler, çocuklar ve hizmetçiler için...

Tekrar salona çıktım ve köşede, girişin hemen yanında başka bir kapı daha buldum. Önsezilerim beni yanıltmamıştı, burası misafir banyosuydu. Burada küvet olması gerekmiyordu, duş da daha basitti.

Ama tuvalet yerine yine sadece ucu tıkalı borular vardı.

Felaket.

İşte şimdi gerçekten mahvolmuştum!

Evet, tabii ki gerçek profesyonellerin böyle küçük detayları ciddiye almadıklarını biliyordum. Eğer James Bond tuvalete girerse, bu ya birilerinin konuşmasını dinlemek için ya da su varilinde saklanan kötü adamları öldürmek için olurdu.

Ama ben burada yaşamak zorundaydım!

O anda Gesar'ı çağırıp tam teşkilata sahip bir tesisatçı talep etmeyi düşündüm.

Ama Gesar'ın cevabının ne olacağını tahmin edebiliyordum.

Her nedense, hayal ettiğim görüntüde Gesar gülümsüyordu. Sonra derin bir nefes alıp emrediyor ve Moskova'nın en iyi tesisatçısı hemen "Assol"e gelip tuvaleti düzenliyordu. Sonra Gesar tekrar gülümsüyor ve kafasını sallıyordu.

Onun seviyesindeki büyücüler küçük detaylar konusunda hataya düşmezler. Onların hataları alevler içinde kalan şehirler, kanlı savaşlar ve devlet başkanlarından şüphelenmek olur. Ama günlük ihtiyaçlar gibi basit bir konuda hataya düşmezler.

Eğer benim dairemde tuvalet yoksa, bunun mutlaka böyle olması gerekiyordur.

Etrafa bir kez daha göz gezdirdim ve katlanmış bir yatakla, desenli bir nevresim takımı buldum. Yatağı yere serdim ve eşyalarımı çantamın içinden çıkardım. Sonra da kot pantolonumu ve önünde, klinik ölümle ilgili iyimser bir mesaj bulunan tişörtümü giydim – kendi evimde kravat takamazdım, öyle değil mi? Bilgisayarımı çıkardım. Hımm... Öyleyse internete telefonumdan mı girmem gerekiyordu?

Evin içinde bir tur daha atmak zorunda kaldım. Ve sonunda sadece, büyük banyonun duvarında bir bağlantı noktası bulabildim. Ama en azından salona yakın taraftaydı. Bunun bir tesadüf olamayacağına karar verdim ve banyonun içine baktım. Yanılmamıştım – yerinde olmayan tuvaletin hemen yanında bir priz daha vardı.

Sanırım evin tadilatı sırasında oldukça garip düşünceler içindeydim...

Ağ çalışıyordu. Bu iyi bir şeydi. Ama tabii ki ben buraya onun için gelmemiştim.

Bunaltıcı sessizliği ortadan kaldırmak için pencereleri açtım. Gecenin ılık esintisi bir anda odanın içine dolmuştu. Nehrin karşı tarafındaki binaların camlarında ışıklar titreşiyordu – sıradan insan-

ların binalarında. Ama sessizlik hâlâ çok güçlüydü. Aslında bu pek de şaşırtıcı değildi, nihayetinde saat gece yarısıydı.

Çantamdan müzikçalarımı çıkardım, listemi biraz karıştırdım ve *Beyaz Muhafız*'ı seçtim –MTV müzik listelerinde hiçbir zaman üst sıralara çıkamayan ya da stadyumları dolduramayan bir grup– sonra da kulaklıklarımı taktım ve yatağa uzandım.

Bu savaş bittiğinde,
Eğer şafak vaktine kadar hayatta kalırsan,
Zaferin kokusunun, yenilginin dumanı kadar,
Keskin olduğunu fark edeceksin.
Bu soğuk savaş alanında tek başmasın,
Bundan sonra düşmanın yok,
Ama gökyüzü seni omuzlarından bastırıyor,
Bu boş çölde ne yapabilirsin?
Ama bekleyeceksin,
Zamanın ne getireceğini.
Bekleyeceksin...
Ve balın tadı tuzdan daha acı gelecek,
Gözyaşların, bozkırlardaki pelinotlarından daha acı olacak.
Ve ben biliyorum, bu kadar uyuyan kişinin arasında,
Canlı kalmaktan daha kötü bir acı yok.
Ama bekleyeceksin,
Zamanın ne getireceğini,
Bekleyeceksin...

Kendimi kısık bir kadın sesiyle, uyumsuz bir şekilde şarkı söylerken bulmuştum. O anda hemen kulaklıklarımı çıkardım ve müzikçalarımı kapattım. Hayır, buraya hiçbir şey yapmadan, öylece yatmaya gelmemiştim.

Benim yerimde James Bond olsaydı ne yapardı? Bu gizemli, kaçak Diğer'i, onun kurbanı olan sıradan insanı ve o kışkırtıcı mektupların yazarını bulurdu.

Peki, ben ne yapacaktım?

Benim için hayati önem taşıyan bir şeyi arayacaktım. Nihayetinde aşağıda, güvenlik görevlisinin bulunduğu yerde bir tuvalet olmalıydı...

Tam o sırada, dışarıdan –çok yakınlardan bir yerden– ağır bir bas gitar sesi gelmeye başladı. Hemen ayağa kalktım, ama evin içinde hiç kimseyi göremedim.

"Hey seni serseri," dedi pencerenin dışından bir ses. Kafamı dışarıya uzattım ve Assol binasının duvarına baktım. O anda, iki kat yukarıda birkaç açık pencere olduğunu fark ettim; bu alışılmadık, sert bas gitar sesinin geldiği yerde.

Uzun zamandır kasmıyordum,
Kasmayalı uzun zaman oldu.
Ve daha yeni farkına vardım,
Kasmayalı ne kadar uzun zaman olduğunun.
Ama önceleri çok iyi kasardım,
Hiç kimse benim kadar iyi kasamazdı.
Ben herkes için kastım,
Kasan tek kişi bendim!

Zoya Yaschenko'nun –*Beyaz Muhafız*'ın solisti– yumuşak sesi ile bu bas gitar solistinin sesini kıyaslamak tamamen imkânsızdı. Ama şarkıda hoşuma giden bir şeyler vardı. Şarkıcı üç sesli nakaratı tekrarladı ve kederli bir ses tonuyla devam etti:

Hâlâ bazen kasıyorum,
Ama eskiden kastığım gibi değil,
Artık eskisi gibi kasamıyorum,

Bir daha asla eskiden kastığım gibi kasamayacağım...

Gülmeye başladım. Bu şarkı, Rus "haydut" şarkılarının tüm ayırt edici özelliklerine sahipti; lirik bir kahraman eski zafer günlerini anımsıyor, şu anki durumunu anlatıyor ve sonuç olarak bir daha asla dönemeyeceği zafer günlerinin yasını tutuyordu.

Bu şarkının Radyo Chanson'da çalıp çalmadığı konusunda ciddi şüphelerim vardı. Ve eminim dinleyenlerin yüzde doksanı bunun bir parodi olduğunun farkına bile varmıyorlardı.

Gitar son birkaç vuruş yaptı ve ardından hemen yeni bir şarkıya başladı:

Daha önce hiç akıl hastanesinde bulunmadım.

Bu yüzden, bana bunu sormayı bırak...

Müzik o anda birden kesildi. Birileri derin bir nefes aldı ve gitarın tellerini tıngırdatmaya başladı.

Ben de artık daha fazla tereddüt etmedim. Yerde duran karton kutunun içini karıştırdım ve bir şişe votka ile bir paket tütsülenmiş salam buldum. Sonra da koridora çıktım, kapıyı kapattım ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladım.

Gece şairinin evini bulmak, çalılıkların arasına saklanmış bir başmçlı matkap bulmak kadar zordu.

Çalışan bir basınçlı matkap.

Kuşlar şarkı söylemeyi bıraktılar,

Kırmızımsı güneş artık parlamıyor,

Bahçedeki çöp yığınının etrafında,

Oynayan hırçın çocuklar yok...

Zili çaldım. Birilerinin beni duyacağını hiç sanmıyordum. Ama müzik sesi hemen kesilmiş ve sadece otuz saniye sonra kapı açılmıştı.

Kapının girişinde, yaklaşık otuz yaşlarında, kısa boylu, hafif tombul bir adam duruyordu. Yüzünde cana yakın bir gülümseme vardı. Suç aletini elinde tutuyordu: bas gitarı. O anda tatsız bir memnuniyetle onun da aynı "eşkıya" saç kesimine sahip olduğunu fark ettim.

Üzerinde ise yırtık pırtık bir kot pantolon ve çok komik bir tişört vardı. Bu tişörtte, Rus üniforması giyinmiş bir paraşütçü asker, Amerikan üniformalı bir askerin boğazını büyük bir bıçakla kesiyordu. Bu resmin hemen altında ise şu kibirli slogan vardı: "İkinci Dünya Savaşı'nı kimin kazandığını hatırlatalım!"

"Bu da çok kötü sayılmaz," dedi gitarist, benim tişörtüme bakarak. "İçeri gel lütfen."

Votkayla salamı elimden aldı ve eviniçine doğru ilerlemeye başladı.

Alacakaranlık'tan baktım.

Sıradan bir insandı.

Ve öylesine karışık bir aurası vardı ki bu yüzden onun karakterini anlamaya çalışmamaya karar vermiştim.

Gri, pembe, kırmızı ve mavi tonları... Çok etkili bir kokteyl.

Onun arkasından içeriye doğru yürüdüm.

Evi benimkinden iki kat daha büyüktü. Ah hayır, geçimini gitar çalarak sağlamıyordu... Her neyse, bu beni ilgilendirmezdi. Ama bu evin –büyüklüğü dışında– her şeyinin tıpkı benimkine benzemesi gerçekten komikti. Büyük bir tadilatın temel kısımları aceleyle yapılmış, ama ayrıntılar tamamlanmadan yarım bırakılmıştı.

Bu kocaman salonun –on beşe on beş– tam ortasında bir sandalye duruyordu. Sandalyenin hemen önünde ise üzerinde mikrofon bulunan büyük bir ayaklık, kaliteli, profesyonel bir anfi ve iki tane çok büyük hoparlör vardı.

Duvarın hemen kenarında ise üç tane, büyük Bosch marka buzdolabı duruyordu. Gitarist en büyük olanını açtı –neredeyse bomboştu– ve votkayı buzluğa koydu.

"Ilık," dedi.

"Henüz buzdolabım yok," diye karşılık verdim.

"Böyle şeyler oluyor," dedi gitarist, sempatik bir ifadeyle. "Las."

"'Las ne anlama geliyor?" diye sordum, kafam karışmıştı.

"Benim adım, Las. Ama tabii ki pasaportumdaki adım değil."

"Anton," dedim, kendimi tanıtarak. "Pasaportumdaki adım."

"Böyle şeyler oluyor," diye tekrarladı gitarist, yine sempatik bir ifadeyle. "Ne kadar uzaktansın?"

"Sekizinci katta yaşıyorum," dedim.

Las düşünceli bir ifadeyle kafasını kaşıdı. Sonra da açık olan pencereleri işaret ederek şöyle dedi:

"Pencereleri açıyorum, çünkü böylece içeride çok fazla gürültü olmuyor. Aksi takdirde kulaklarım gürültüye dayanmıyor. Ses yalıtımı yaptıracağım, ama param kalmadı."

"Bu yaygın bir sorun," dedim, dikkatli bir ifadeyle. "Benim tuvaletim bile yok."

Las zafer kazanmış gibi bir ifadeyle gülümsedi

"Benim var. Yaklaşık bir haftadır. Şuradaki kapı."

Geri döndüğümde, Las hüzünlü bir ifadeyle salamı kesiyordu. Ben de kendime engel olamadım ve şöyle dedim:

"Tuvalet neden bu kadar büyük ve neden bu kadar İngiliz tarzında?"

"Üzerindeki, 'İlk tuvaleti biz icât ettik,' yazısını gördün mü?" diye sordu, Las. "Üzerinde bu yazı varken almam gerekirdi, öyle değil mi? Bu etiketi tarayıp bazı küçük değişiklikler yapacağım ve şöyle yazacağım: 'İnsanların buna ihtiyacı olduğunu ilk düşünen biziz.'"

"Anladım," dedim. "Bu arada bende de duş var."

"Gerçekten mi?" dedi gitarist, ayağa kalkarak. "Üç gündür, duş almanın hayalini kuruyorum."

Evin anahtarını ona doğru uzattım.

"Bu arada sen çerezleri ayarlarsın," dedi Las, oldukça mutlu bir ifadeyle. "Votkanın on dakika daha soğuması gerekiyor. Çabuk dönerim."

Kapı kapandı ve ben bir yabancının evinde, açık bir anfi, ortadan ikiye kesilmiş bir salam ve üç büyük buzdolabıyla baş başa kaldım.

Vay be!

Böyle bir binanın içinde, böylesine güzel arkadaşlık ilişkilerinin kurulduğu bir halk apartmanının –ya da bir öğrenci yurdunun– olmasını gerçekten hiç beklemiyordum.

Sen benim tuvaletimi kullan, ben de senin banyonda duş alayım... Pyotr Petroviç'in buzdolabı var. İvan İvanoviç de votka getireceğine söz verdi – o bunun ticaretini yapıyor. Semyon da salamları çok düzgün bir şekilde, sevgiyle keser...

Muhtemelen, burada yaşayan insanların birçoğu bu daireleri almak için yıllarca uğraştılar. Paralarını son kuruşuna kadar harcayarak. Hatta çalarak, yalvararak, borç alarak. Ve bu mutlu ev sahipleri kısa bir süre sonra, bu büyüklükteki bir dairenin çok fazla tadilata ihtiyacı olduğunu ve yapı firmalarının buradan ev alan birini soyup soğana çevirmek için hiç tereddüt etmeyeceğinin farkına vardılar. Tabii bir de her ay, bu büyük bahçeler, kapalı otopark ve binanın diğer ihtiyaçları için para ödemek zorunda olduklarını anladılar. İşte tam da bu sebeplerden dolayı, bu kocaman bina şu anda yarı boş bir halde, öylece duruyordu. Elbette insanların biraz parasız kalması bir trajedi değildi. Ama ilk kez kendi gözlerimle görüyordum ki bu tam anlamıyla bir trajikomediydi.

Assol konutlarında gerçekten kaç kişi yaşıyordu? Eğer gecenin bir yarısı çalınan gitar sesine gelen tek kişi bensem? Ya da bu tuhaf gitarist gecenin bu saatinde bu kadar rahat hareket edebiliyorsa?

Her katta bir kişi mi vardı? Görünen o ki bundan bile azdı...

Öyleyse mektubu kim göndermişti?

O anda Las'ın *Pravda* gazetesinden tırnak makasıyla harfleri kestiğini hayal etmeye çalıştım. Yapamadım. Onun gibi biri, kesinlikle çok daha yaratıcı bir çözüm bulurdu.

Gözlerimi kapattım. Ve gözbebeklerimin üzerine düşen göz-kapaklarımın gri gölgesini hayal ettim. Sonra gözlerimi açtım ve

Alacakaranlık'ın içinden odaya baktım. Tek bir büyü izi bile yoktu. Bir Diğer'in ya da potansiyel bir Diğer'in elinde duran iyi bir enstrüman uzun yıllar boyunca bu dokunuşu unutmazdı. Ama gitarın üzerinde bile bir iz yoktu.

Negatif duygularla beslenen Alacakaranlık parazitinin –mavi yosun– üzerinde de hiçbir iz yoktu. Eğer bu evin sahibi herhangi bir zamanda depresyona girmişse, bunu kesinlikle bu evin dışında yaşamıştı. Ya da öylesine güzel vakit geçiriyordu ki mavi yosunları bile yok etmişti.

Sonra oturdum ve salamın geri kalanını kesmeye başladım. Emin olmak için, Alacakaranlık'm içinden salama baktım.

İyi görünüyordu. Gesar, ajanının gıda zehirlenmesinden ölmesini istemiyordu.

"İşte şimdi doğru sıcaklığa ulaşmış," dedi Las, ağzı açılmış olan şişenin içinden termometreyi çıkarırken. "Buzdolabında çok uzun süre tutmadık. Bazı insanlar, votkayı gliserini yoğunlaşana kadar soğutuyorlar, o zaman sanki likit nitrojen içiyormuş gibi oluyor... Tanışmamıza!"

Önce birer bardak votka içtik. Ardından da bir parça salam ve kraker yedik. Las krakerleri benim evimden getirmişti. Ve söylediğine göre bugün yemekle hiç uğraşmak istememişti.

"Bütün apartman bu şekilde yaşıyor," dedi Las. "Hayır, tabii ki evlerinin tadilatını tamamen bitirip içini mobilyalarla donatan çok zengin kişiler de var. Ama boş bir apartmanda yaşamanın nasıl bir duygu olduğunu hayal et! İşte bu yüzden onlar da senin ve benim gibi ayaktakımının dairelerini tamamen bitirip taşınmalarını bekliyorlar. Kafeler çalışmıyor, kumarhaneler boş, güvenlik görevlileri sıkıntıdan patlıyorlar. İki tanesi dün işten atıldı – bahçedeki çalılara ateş etmeye başladılar. Korkunç bir şey gördüklerini iddia ettiler. Hımın... Muhtemelen, doğrudan, doktora gittiler. Gerçekten görmüş olabilirler, çünkü ikisinin de yüzü âdeta taş kesilmişti."

Las konuşmasını bitirdikten sonra, cebinden bir paket Belomor çıkardı ve kurnaz bir bakış atarak şöyle dedi:

"İster misin?"

Votkayı böylesine güzel bir şekilde bardağa dolduran bir adamın *marijuana* kullanıyor olması beni gerçekten çok şaşırtmıştı.

Kafamı salladım ve şöyle dedim:

"Çok mu içiyorsun?"

"Bu, bugün ikinci paket," dedi Las, derin bir nefes alarak. Sonra da birden farkına vardı. "Haydi ama, Anton! Bunlar sadece Belomor. Uyuşturucu değil! Daha önce Gitanes içiyordum, ama sonra bizim Belomor'un ondan hiçbir farkı olmadığını anladım!"

"Enteresan," dedim.

"O da ne demek oluyor," dedi Las, incinmişti. "Ben enteresan olmaya çalışmıyorum. Yaptığım tek şey sadece herkesten biraz farklı olmak." İrkilmiştim, ama Las son derece sakin bir şekilde konuşmaya devam ediyordu: "Herkesten biraz daha farklı olunca, insanlar bunu hemen enteresan olarak adlandırıyorlar. Ama ben Belomor içmeyi seviyorum. Eğer bir hafta sonra bundan sıkılırsam, hemen bırakırım!"

"Herkesten farklı olmak kötü bir şey değil," dedim, ağzını aramak istercesine.

"Ama gerçekten farklı olmak oldukça zor," dedi Las. "Sadece birkaç gün önce böyle bir düşüncem vardı."

Tekrar dikkat kesilmiştim. Mektup iki gün önce gönderilmişti. Her şey bu kadar denk gelebilir miydi?

"Hastanede muayene sırası beklerken, bütün bir fiyat listesini okudum," dedi Las, benim tuzak cümlemden hiç şüphelenmeden. "İnsanların kaybettikleri uzuvlarının yerine titanyum protezler yapıyorlardı. Kaval kemiği, dirsek, kalça eklemi, çene... Kafatası, diş ve diğer küçük organlara eklemeler... Hesap makinemi aldım ve bütün kemiklerin ne kadara mal olduğunu hesapladım. Yaklaşık bir milyon yedi yüz bin dolar tutuyordu. Ama sanırım böyle büyük bir sipariş verdiğinde, iyi bir indirim alabilirsin. Yüzde yirmi ya da otuz. Ve eğer

doktorları bunun iyi bir tanıtım olduğuna ikna edebilirsen, yaklaşık yarın milyondan kurtulabilirsin!"

"Ne için?" diye sordum. Kuaförüm sayesinde, saçlarım havaya kalkmamıştı; çünkü geride havaya kalkacak bir şey kalmamıştı.

"Bu çok ilginç bir fikir!" dedi Las. "Düşünsene, bir tırnağa çekiçle vurmak istiyorsun. Yumruğunu havaya kaldırıyorsun, vuruyorsun ve tırnak betonun içine saplanıyor. Çünkü kemikler titanyum. Ya da birisi seni yumruklamaya çalışıyor... Hayır, tabii ki bazı eksikler var. Yapay organlar hâlâ yeterince iyi değil. Ama gelişme hızı beni genel olarak memnun ediyor."

Las ikimize de birer bardak daha votka doldurdu.

"Bence gelişim başka bir yönde ilerliyor," dedim. "Organizmamızın potansiyel gücünü daha iyi kullanmamız gerekir. Nihayetinde, içimizde gizlenmiş olan o kadar çok sürpriz var ki! Telekinezi, telepati..."

Las biraz üzülmüştü. Benim de yüzüm giderek asılıyordu.

"Sen benim düşüncelerimi okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Şu anda değil," diye itiraf ettim.

"Başka varoluşlar icât etmemiz gerektiğini düşünmüyorum," dedi Las. "Bir insanın neler yapabileceğini zaten uzun zamandır biliyoruz. Eğer insanların, düşünceleri okuma, havaya yükselme ve diğer saçmalıkları yapabilme yetenekleri olsaydı, bunun mutlaka bir kanıtı olurdu."

"Eğer birisi aniden bu gibi yeteneklere sahip olursa, bunu herkesten saklar," dedim ve Las'a Alacakaranlık'ın içinden bir kez daha baktım. "Gerçekten farklı biri olmak, etraftaki diğer insanların kıskanmasına ve korkmasına sebep olur."

Las'ın yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Sadece şüphe vardı.

"Peki, bu "farklı kişi" aynı yetenekleri çok sevdiği karısına ve çocuklarına vermek istemez mi? Böylece onlar biyolojik bir tür olarak yavaş yavaş bizim yerimizi almaya başlarlar."

"Peki, ya bu yeteneklerin miras kalması mümkün değilse?" diye sordum. "Ya da miras kalmasına gerek yoksa? Ya da başkasına aktarmak yasaksa? O zaman birbirinden bağımsız olarak var olan insanlar ve Diğerleri olur. Ve eğer Diğerleri'nin sayısı çok fazla değilse, onlar da yeteneklerini herkesten saklarlar."

"Sanırım sen olağanüstü yeteneklere sebep olan, tesadüfi bir değişimden bahsediyorsun," dedi Las, sesli düşünerek. "Eğer bu değişim tesadüfi ve gerileyen bir şeyse, o zaman bizim hiçbir işimize yaramaz. Ama titanyumdan kemiklere hemen şu anda sahip olabilirsin!"

"İyi bir fikir değil," dedim, mırıldanarak.

İçkilerimizi içtik.

"Biliyor musun, burada gerçekten çok tuhaf bir durumdayız!" dedi Las. "Kocaman boş bir bina! Yüzlerce daire var, ama bunların içinde sadece dokuz kişi yaşıyor.Tabii seni de bu sayıya katarsak... Yapabileceklerin tamamen sana kalmış! Gerçekten nefes kesici! Ne videolar çekebiliriz! Düşünsene, lüks daireler, boş restoranlar, terk edilmiş çamaşırhaneler, paslanmış spor aletleri, soğuk saunalar, boş yüzme havuzları ve plastik kılıflarla kaplanmış kumar masaları. Ve bunların arasında dolaşan küçük bir kız. Dolaşan ve şarkı söyleyen. Şarkının ne olduğu bile önemli değil."

"Video çekiyor musun?" diye sordum, dikkatli bir ifadeyle.

"Hayır..." Las kaşlarını çatmıştı. "Hımın... Bir keresinde bir arkadaşıma klip çekerken yardımcı oldum. Klip MTV'de yayınlandı, ama daha sonra yasaklandı."

"Kötü olan neydi?" diye sordum.

"Aslında hiçbir şey," dedi Las. "Aşkla ilgili sıradan bir şarkıydı. Görsel efektleri çok farklıydı. Bunları, hareket bozukluğu olan insanlar için bir hastanede çektik. Önce salona bir stroboskop kurduk, sonra da *Kaptan, kaptan, atını neden terk ettin?* adlı parçayı çalarak hastaları dansa davet ettik. Onlar da bu stroboskopla dans ettiler. Ya da dans etmeye çalıştılar. Sonra biz de bu efektlerin üzerine yeni bir ses dizilimi yerleştirdik. Sonuç oldukça farklıydı. Ama senin bunu

izleyebileceğini pek sanmıyorum. Her nedense insanın üzerinde kötü bir etki yaratıyor."

O anda bu görsel efektleri hayal ettim ve ürperdim.

"Video prodüktörlüğü konusunda pek başarılı sayılmam," diye itiraf etti Las. "Ya da müzisyenlik konusunda... Bir keresinde, radyoda, gecenin bir yarısında, her türden tuhaf tipler için hazırlanmış bir programda benim şarkılarımdan birini çaldılar. Ne düşünürsün? Çok ünlü bir söz yazarı hemen radyoyu aradı ve hayatı boyunca yazdığı bütün şarkılarda insanlara iyiliği, ölümsüz değerleri öğrettiğini ama bu şarkının, onun yaptığı her şeyi karaladığını söyledi... sanırım sen de böyle bir şarkı duymuşsundur. Bunun insanları kötü şeyler yapmaya sevk ettiğini düşünüyor musun?"

"Bence bu kötü olan şeylerle dalga geçmek anlamına geliyor," dedim.

"Teşekkürler," dedi Las, hüzünlü bir ifadeyle. "Ama işte asıl sorun bu – birçok insan bunu anlamıyor. Gerçek olduğunu düşünüyor."

"Bu aptalların düşündüğü bir şey," dedim, bu tanınmamış müzisyeni teselli etmeye çalışarak.

"Ama onlardan çok var," dedi Las. "Ve protez kafa henüz geliştirilmedi..."

Sonra şişeye doğru uzandı, bardağına votka doldurdu ve şöyle dedi:

"Ne zaman ihtiyacın olursa buraya gelebilirsin. Çekinmene hiç gerek yok. Ayrıca sana on beşinci kattaki bir dairenin anahtarını da vereceğim. Daire boş ama içinde tuvalet var."

"Evin sahibi kızmayacak mı?" diye sordum, gülümseyerek.

"Onun için fark eden bir şey yok. Zaten mirasçıları da bu daireyi nasıl paylaşacaklarına bir türlü karar veremiyorlar."

BÖLÜM 3

Kendi daireme döndüğümde saat sabahın dördüydü. Biraz alkollüydüm ama oldukça rahatlamıştım. Nihayetinde böyle farklı insanlarla karşılaşmak her zaman mümkün olmuyordu. Nöbet'te çalışmak bizi kişileri kategorize etmeye itiyordu. Bu çocuk sigara ya da içki içmiyor, öyleyse bu iyi biridir. Bu çocuksa küfrediyor, öyleyse kötü biridir. Bununla ilgili yapılabilecek pek bir şey yoktu. Maalesef biz en çok bunlarla ilgileniyorduk – bizim destekleyicimiz olan iyiler ve potansiyel birer Karanlık Varlık olan kötüler.

Ama insanların birbirinden çok farklı olduğu gerçeğini her nedense unutuyorduk.

Bas gitarı olan bu müzisyen, Diğerleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bundan emindim. Keşke Assol'de yaşayan herkesle gece yarısına kadar sohbet edebilseydim. Böylece hepsi hakkında doğru bilgiler edinebilirdim.

Ama böyle bir hayal kurmuyordum. Herkes evine davet etmezdi. Ya da herkes anlaşılması güç, soyut konularda sohbet etmezdi. Burada, bu on apartman sakini haricinde yüzlerce çalışan vardı: güvenlik görevlileri, tesisatçılar, işçiler, muhasebeciler... Bunların hepsini makûl bir zaman diliminde kontrol edebilmem mümkün değildi!

Banyoda, fiskiye olarak kullanabileceğim tuhaf bir hortum bulmuştum – salona doğru yürümeye başladım. Uyumaya ihtiyacım vardı. Sabah olduğunda da yeni bir plan yapmam gerekiyordu.

"Merhaba, Anton," dedi pencereden bir ses.

Bu sesi tanıyordum. Ve bir anda kalbimde büyük bir acı hissetmiştim.

"Günaydın. Kostya," dedim. Bu cümle her nedense kulağa biraz tuhaf geliyordu, ama bir vampire kötü bir sabah dilemek çok daha aptalca olurdu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, Kostya.

Pencereye doğru yürüdüm. Kostya, arkası bana bir dönük bir halde, dış pervazın üzerinde oturuyordu. Bacaklarını ise aşağıya sarkıtmıştı. Çırılçıplaktı. Sanki buraya duvarı tırmanarak değil de, büyük bir yarasa formunda uçarak geldiğini kanıtlamak istiyormuş gibiydi.

Bir Rütbeli Vampir. Yaşı yirmiden fazla değildi.

Yetenekli bir çocuk.

"Sanırım, olmaz," dedim.

Kostya kafasını salladı. Tartışmaya çalışmamıştı.

"Anladığım kadarıyla aynı iş için çalışıyoruz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Kostya bana doğru döndü ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Seninle çalışma fikri hoşuma gitti. Ama sen benden korkuyor musun?"

"Hayır."

"Çok şey öğrendim," dedi Kostya, böbürlenerek. Tıpkı küçük bir çocukken söylediği gibi: "Ben korkunç bir vampirim! Yarasaya dönüşmeyi öğreneceğim! Uçmayı öğreneceğim!"

"Sen hiçbir şey öğrenmedin," dedim, cümlesini düzelterek. "Sen sadece çok fazla şey çaldın."

Kostya kaşlarını çattı:

"Kelimeler. Sıradan bir Aydınlık Varlık'm kelime oyunları. Senin dostların almama izin verdiler, ben de aldım. Bu durumda sorun ne?"

"Böyle tartışmaya devam edecek miyiz?" diye sordum. Sonra da elimi havaya kaldırdım ve parmaklarımı bükerek "Aton" işareti yaptım – cansız varlıkları reddetme. Kuzey Afrika büyülerinin, modern Rus yaratıkları üzerinde bir etkisi olup olmadığını çok uzun yıllardır merak ediyordum.

Kostya bu eksik işarete oldukça tedbirli bir ifadeyle baktı. Ya bunun ne anlama geldiğini biliyordu ya da bir Güç esintisi yakalamıştı.

"Kimliğini açığa vurmana izin verildi mi?" diye sordu Kostya.

Elimi aşağıya indirdim ve öfkeli bir ifadeyle şöyle dedim:

"Hayır. Ama risk alabilirim."

"Gerek yok. Eğer istersen, giderim. Ama şimdi aynı işi yapıyoruz. Konuşmak zorundayız."

"Konuş öyleyse," dedim, pencerenin kenarına bir tabure çekerek.

"İçeri girmeme izin vermeyecek misin?"

"Gecenin bir yarısı çıplak bir adamla tek başıma kalmak istemiyorum," dedim gülerek. İnsanlar ne düşünür? Haydi, başla konuşmana."

"Tişört koleksiyoncusu hakkında ne düşünüyorsun?"

Meraklı bakışlarla Kostya'ya baktım.

"Onuncu kattaki adam. Komik tişörtler biriktiriyor."

"Hiçbir şey bilmiyor," dedim.

Kostya kafasını salladı:

"Ben de öyle düşünüyorum. Şu anda sekiz daire dolu. Diğer altı dairenin sahipleri ara sıra uğruyorlar, ama bunların dışındakiler çok nadiren geliyorlar. Ben şu anda burada yaşayan herkesi kontrol ettim."

"Ve?"

"Hiçbir şey. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar."

Kostya'ya nasıl bu kadar emin olabildiğini sormadım. Nihayetin de o, Rütbeli bir Vampir'di. İnsanların aklına, en az deneyimli bir büyücü kadar kolay girebiliyordu.

"Sabah diğer altı daireyle uğraşacağım," dedi Kostya. "Ama çok umutlu değilim."

"Peki, herhangi bir önerin var mı?"

Kostya omuzlarını silkti:

"Burada yaşayan herkesin yeterli parası ve bir vampirin ya da kurtadamın ilgisini çekebilecek bir etkisi var. Güçsüz, aç... yeni dö-

nüştürülmüş bir vampir ya da kurtadamın. Bu yüzden şüpheli listesi oldukça uzun."

"Şu anda Moskova'da kaç tane yeni dönüştürülmüş, alt sınıf Karanlık Varlık var?" diye sordum. "Alt sınıf Karanlık Varlık" ifadesinin ağzımdan nasıl bu kadar kolay çıktığına ben bile şaşırmıştım.

Ben onları hiç böyle adlandırmazdım.

Hatta eskiden onlar için üzülürdüm.

Kostya bu söylediğime herhangi bir tepki vermemişti. O Rütbeli bir Vampir'di. Kontrollü, kendinden emin.

"Çok fazla değil," dedi, kaçamak bir ifadeyle. "Hepsi kontrol ediliyor, endişelenme. Herkes kontrol ediliyor. Tüm alt sınıf Diğerleri, hatta büyücüler bile."

"Zavulon bu konuda gerçekten endişeli mi?" diye sordum.

"Gesar'ın da pek sakin olduğu söylenemez," dedi Kostya gülerek. "Herkes endişeli. Durumu bu kadar hafife alan tek kişi sensin."

"Bunu büyük bir felaket olarak görmüyorum," dedim. "Bizim var olduğumuzu bilen sıradan insanlar var. Çok fazla değil, ama var. Bu sayının bir fazla olması, bir şey değiştirmez. Eğer bunu bir sansasyon haline getirirse, yerini kısa sürede tespit eder sonra da onu bir akıl hastası gibi gösteririz. Bu..."

"Peki, ya bir Diğer'e dönüşürse?" diye sordu, Kostya.

"Bir Diğer daha olur," dedim, omuzlarımı silkerek.

"Peki, ya bir vampire ya da kurtadama değil de, gerçek bir Diğer'e dönüşürse?" diye sordu, Kostya sırıtarak. "Gerçek bir Diğer'e? Karanlık ya da Aydınlık... Fark etmez."

"Öyleyse bir büyücü daha olur," diye karşılık verdim.

Kostya kafasını salladı:

"Dinle, Anton. Ben seni gerçekten umursuyorum. Şimdi bile. Ama bazen nasıl bu kadar saf olduğunu anlayamıyorum..." dedi Kostya, gerilerek. Sonra birdenbire kollarından kısa tüyler çıkmaya başladı. Cildi ise kararmış ve kalınlaşmıştı. "Sen burada çalışan personelle ilgilen," dedi, tiz bir ses tonuyla. "Eğer herhangi bir şey sezinlersen,

beni hemen ara." Cümlesini tamamladıktan sonra hemen arkasına döndü. Dönüşmenin etkisiyle şekli bozulmaya başlamıştı. Sonra tekrar bana baktı ve gülümseyerek şöyle dedi:

"Biliyor musun, Anton. Senin gibi toy bir Aydınlık Varlık, Karanlık bir Varlık'ın arkadaş olabileceği tek tür..."

Deriyi andıran kanatlarını ağır ağır çırparak aşağıya doğru uçmaya başladı. Büyük bir yarasa karanlık geceye doğru ilerliyordu, biraz acemiydi ama son derece hızlıydı.

Pencerenin dış pervazında küçük, dikdörtgen bir kart duruyordu – bir kartvizit. Onu aldım ve okudum:

"Konstantin. Araştırma görevlisi. Hematolojik Sorunları Araştırma Enstitüsü."

Bir de telefon numaraları vardı – ev, iş ve cep. Ev telefonunun numarasını hatırlıyordum – Kostya hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu. Vampirlerin birçoğu çok güçlü aile bağlarına sahip oluyorlardı.

Peki, ama Kostya bana ne anlatmaya çalışıyordu?

Yaşanan bu paniğin sebebi neydi?

Işığı açtım, yatağa uzandım ve pencerelerin soluk gri dikdörtgenlerine baktım.

"Ya gerçek bir Diğer'e dönüşürse..."

Diğerleri nasıl ortaya çıkmışlardı? Hiç kimse bilmiyordu. "Tesadüfi bir mutasyon" diye adlandırmıştı Las. Gerçekten çok doğru bir tanımdı. Sıradan bir insan olarak dünyaya geliyorsun, sıradan bir hayat yaşıyorsun... Ta ki bir Diğer, senin Alacakaranlık'a girip buradan Güç alabilme yeteneğin olduğunu fark edene kadar. O andan sonra, "Yönlendiriliyorsun." Son derece dikkatli ve sevecen bir tavırla gerekli ruh haline sokuluyorsun, böylece duygu yoğunluğunun güçlü olduğu bir anda gölgene bakıp onu çok farklı bir açıdan görebiliyorsun. Siyah bir bez parçası gibi öylece durduğunu fark ediyorsun... ya da üzerine çekebildiğin bir perde gibi olduğunu... ve böylece başka bir dünyanın içine girebildiğini...

Diğerleri'nin dünyasına.

Alacakaranlık'a.

Ve Alacakaranlık'a ilk girdiğin andaki ruh halin – eğlenceli ve sevecen ya da mutsuz ve sinirli, senin kim olacağını belirliyor. Alacakaranlık'tan ne tür bir Güç çekeceğini... Sıradan insanların Güç'ünü içen Alacakaranlık'tan...

"Ya gerçek bir Diğer'e dönüşürse..."

Zorla dönüşme olasılığı her zaman vardır, ama yalnızca hayatını kaybedip yürüyen bir ceset haline dönüşüldüğü takdirde. Sıradan bir insan, bir vampire ya da kurtadama dönüşebilir. Ve yaşamını, sıradan insanların canını alarak devam ettirmeye mecbur kalır. Bu yüzden Karanlık Varlıklar için bir yol vardır... ama aslında çok da sevmedikleri bir yol.

Ama ya bir büyücüye dönüşmek mümkünse?

Ya herhangi bir insanın, bir Diğer'e dönüşmesi mümkünse? Uzun –çok uzun– bir hayat ve sıra dışı yetenekler elde etmek için. Şüphesiz birçok insan bunu yapmak isterdi.

Ve biz buna karşı çıkamazdık. Dünyada, Aydınlık Varlık'a dönüşmeyi hak eden o kadar çok iyi insan vardı ki!

Ama Karanlık Varlıklar da kendi saflarını oluşturmaya başlarlardı.

Bu düşünce beni birdenbire kendime getirmişti. Bir Diğer'in, bizim sırlarımızı sıradan bir insana anlatması bir felaket değildi. Bu bilginin dışarıya sızması bir felaket değildi. Ya da bu hainin, Engizisyon'un adresini bilmesi bir felaket değildi.

Ama bu, bitmek bilmeyen savaşta yeni bir raunttu.

Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar çok uzun yıllardır Antlaşma'yla kontrol altında tutuluyorlardı. Biz, sıradan insanların arasında Diğer arama hakkına sahiptik, hatta onları doğru yöne çekme hakkımız bile vardı. Ama bu kum yığınının içindeki altın kırıntılarını elekten geçirmek zorundaydık. Denge korunuyordu.

Ama sonra birden binlerce, milyonlarca insanı Diğerleri'ne dönüştürme imkânı ortaya çıkıyordu.

Mesela, bir futbol takımı kupa finalini kazanıyor. Sonra da on binlerce sevinçli insanın üzerinde bir büyü alımı dalgalanıyor ve onları Aydınlık Varlıklar'a dönüştürüyor.

Bunun üzerine Gündüz Nöbeti, kaybeden takımın taraftarlarına emir veriyor ve hepsi Karanlık Varlıklar'a dönüşüyor.

Kostya'mn anlatmak istediği buydu. Güç dengesini, tek bir hamlede kendi lehine çekmenin inanılmaz cazibesi. Tabii ki Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar bunun ortaya çıkaracağı sonuçları biliyorlardı. Her iki taraf da Antlaşma koşullarında yeni düzenlemeler yapar ve sıradan insanların dönüştürülmesine kısıtlamalar getirirdi. Nihayetinde ABD ve SSBC nükleer silahlanma yarışına sınırlama getirmeyi başarmıştı.

Gözlerimi kapattım ve kafamı salladım. Semyon bir keresinde bana silahlanma yarışının, yok edici silahın ortaya çıkmasıyla bittiğini söylemişti. İki termonükleer silah –sadece bu ikisi yeterli– her ikisi de, kendi kendine yeten füzyon reaksiyonuna sebep oluyordu. Amerika'mnki Teksas'taydı, Rusya'nınki ise Sibirya'da. Sadece bir tanesinin patlaması, bütün bir gezegenin ateş topuna dönmesine sebep olurdu.

Tabii ki bu durum bizim de hiç hoşumuza gitmezdi, bu yüzden kullanılmaması gereken bu silah hiçbir zaman etkili hale getirilemezdi. Ama devlet başkanlarının bunu bilmelerine gerek yoktu. Onlar sadece sıradan birer insandı.

Acaba Nöbet liderlerinin elinde de böyle bir "büyülü bomba" olabilir miydi? Yoksa Engizisyon'un, Antlaşma kurallarını bu kadar katı bir şekilde takip etmesinin sebebi bu muydu?

Belki de.

Ama yine de sıradan insanların dönüşmemeleri çok daha iyi olurdu.

Bu yarı uykulu halimle bile kendi düşüncelerimden ürkmüştüm. Bu ne anlama geliyordu, deneyimli bir Diğer gibi mi düşünmeye başlamıştım? Bir Diğerleri var. Bir de sıradan insanlar. Ama onlar ikinci sınıfta yer alıyorlar. Asla Alacakaranlık'a giremezler. Yüz yıldan fazla yaşayamazlar. Bu konuda yapılabilecek bir şey yok.

Evet, aynen bu şekilde düşünmeye başlamıştım. Diğerleri'nin yeteneklerine sahip olan iyi bir insan bulmak ve onu kendi tarafımıza çekmek – bu çok eğlenceliydi. Ama tüm insanların bir Diğer'e dönüşmesi – bu son derece çocukça, tehlikeli ve saçmaydı.

İşte şimdi gurur duyabileceğim bir şey vardı. Sıradan bir insan gibi düşünmeyi bırakmam on yıldan daha az bir zamanımı almıştı. Günüm duşakabinin gizemini çözmekle başlamıştı. Aklım nihayet bu demir parçasuun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Önce müzik eşliğinde güzel bir duş almış, sonra da kahvaltımı hazırlamıştım – kraker, salam ve yoğurt. Güneş ışığı beni neşelendirmişti, pencerenin kenarına oturmuş, sonra da Moskova Nehri'ne karşı kahvaltımı yapmıştım.

Her nedense o anda aklıma, Kostya'nm, vampirlerin güneşe bakamadıklarıyla ilgili itirafı gelmişti. Güneş ışığı onları yakmıyordu, ama rahatsız edici bir ruh haline girmelerine sebep oluyordu.

Ama şu anda eski dostum için üzülecek zamanım yoktu. Aramam gerekiyordu. Kimi? O hain Diğer'i mi? Ben bunu yapabilecek durumda değildim. Yoksa onun müşterisi olan sıradan insanı mı? Uzun ve can sıkıcı bir işti.

"Pekâlâ," dedim kendi kendime. Klasik polisiye romanlarının değişmez kurallarına göre ilerleyelim. Elimizde ne var? Kanıtımız var. Assol'den gönderilmiş olan mektup. Bunun bize ne gibi bir faydası olur? Hiçbir faydası olmaz. Eğer üç gün önce bu mektubun gönderildiğini gören birileri olmamışsa. Tabii ki bunu hatırlama ihtimalleri oldukça düşük.

Ne kadar aptaldım! Kendi kendime tokat bile atınıştım. Tabii ki bir Diğer'in modern teknolojiyi unutınası çok da utanç verici bir durum değildi. Diğerleri teknolojik aletlerden çok fazla hoşlanmazlardı. Ama ben bir yazılım uzmanıydım.

Assol'ün her yerinde güvenlik kameraları vardı.

Takım elbisemi giydim, kravatımı bağladım, İgnat'm dün benim için seçtiği parfümü sıktım ve telefonumu cebime koydum. "Sadece

aptal çocuklar ve satış danışmanları telefonları kemerlerinde taşırlar!" Bu da Gesar'm yararlı öğütlerinden biriydi.

Telefon yeniydi. Ve bana hâlâ çok yabancı geliyordu. Birkaç çeşit oyun, müzikçalar, ses kaydedici gibi bir telefonun içinde olması gerekmeyen bir sürü saçmalık vardı.

Otis marka, sessiz asansörle aşağıya indim. Ve hemen dün gece tanıştığım, yeni arkadaşımla karşılaştım. Ama bakışları bu kez biraz tuhaftı.

Las'ın üzerinde, arkasında "Assol" yazısı bulunan, mavi, yeni bir iş tulumu vardı. Ve aynı şekilde giyinmiş olan yaşlı bir adama bir şeyler anlatıyordu:

"Bu bir süpürge değil, anlıyor musun? Bunun içinde bir bilgisayar var. Asfaltın kir seviyesini ve temizleme basıncını gösteriyor. Benimle gel, göstereceğim."

Ayakların istemsizce onları takip ediyordu.

Bahçede, giriş kapısının hemen önünde, iki tane, açık turuncu sokak süpürme makinesi duruyordu. Bu makinelerin, su depoları, yuvarlak fırçaları ve camdan yapılmış sürücü kabinleri vardı. Tıpkı bir oyuncağı andırıyorlardı, sanki küçük, mutlu bebeklerin son derece neşeli bir şekilde kendi minik caddelerini temizlediği "Güneş Işığı Şehri"nden gelmiş gibi görünüyorlardı.

Las hemen makinelerden birinin üzerine çıktı. Yaşlı adam da onun hemen arkasından gelmişti. Las'm söylediklerini dinledi, kafasını salladı ve diğer turuncu makineye doğru yürümeye başladı.

"Eğer tembel biriysen, hayatının geriye kalan kısmını kıdemsiz bir temizlik görevlisi olarak geçirirsin!" diyordu, Las. Onun kullandığı makine hareket etmeye başlamıştı, fırçalarını oldukça kuvvetli bir şekilde döndürerek asfaltın üzerinde daireler çiziyordu. Zaten temiz olan bahçe, gözlerimin önünde daha da sterilize bir görünüm kazanmıştı.

O da ne!

Yani Las, Assol'de temizlik görevlisi olarak çalışıyordu, öyle mi?

Onu mahcup etmemek için sessizce oradan uzaklaşmaya çalıştım, ama Las beni hemen fark etti ve neşeli bir ifadeyle el sallayarak makineyi bana doğru sürmeye başladı. Fırçalar biraz daha yavaş dönmeye başlamışlardı.

"Merhaba!" dedi Las, kabinden dışarıya doğru uzanarak. "Kullanmak ister misin?"

"Sen burada mı çalışıyorsun?" diye sordum. O anda aklımdan tuhaf düşünceler geçmeye başlamıştı. Örneğin Las, Assol'de yaşamıyordu, sadece buradaki boş daireye bir süreliğine taşınmıştı. Nihayetinde, temizlik görevlisi olarak çalışan birinin böyle büyük bir daireye sahip olabilmesinin imkânı yoktu.

"Ekstra kazanç," dedi Las, oldukça sakin bir ifadeyle. "Biliyor musun, çok eğlenceli! Sabah egzersizi yapmak yerine, bir saat bahçenin etrafında bununla dolaşıyorum. Ve bunun karşılığında bana ücret ödüyorlar. Üstelik gayet de iyi bir ücret!"

Hiçbir şey söylemedim.

"Eğlence parkına gitmeyi seviyor musun?" diye sordu, Las. "Tüm bu aptalların üç dakikasına on dolar ödedikleri yerlere? Burada kendini eğlendirmen için onlar sana para ödüyorlar. Ya da mesela bilgisayar oyunları... Öylece otur ve oyun konsolunu çevir..."

"Tabii senden çitleri boyamanı istemezlerse," dedim, mırıldanarak.

"Haklısın," dedi Las, neşeli bir ifadeyle. "Ama onu istemediler. Ben büyük bir eğlenceyle bahçeyi temizliyorum, tıpkı Tolstoy'un otları biçtiği gibi... Ama kimse benim arkamdan burayı tekrar yıkamak zorunda değil, yarım bıraktığı işleri köylülere tamamlatan kontun tam aksine... Benim burada bir itibarın var. Genellikle prim de alıyorum. Sen de burada çalışmak ister misin? Eğer istersen sana da bir iş ayarlayabilirim. Profesyonel temizlik elemanları bu makineleri kesinlikle anlamıyorlar."

"Bunu düşüneceğim," dedim, oldukça hızlı bir şekilde dönen fırçalara, nikelle kaplanmış süpürme başlıklarından fışkıran suya ve parıldayan kabine bakarak. Küçükken hangimiz bu makineleri

kullanmak istememiştik ki? Ama tabii ki şimdiki çocuklar banker ya da katil olmanın hayalini kuruyorlardı.

"Tamam düşün öyleyse, ama benim yapman gereken işler var," dedi Las, cana yakın bir ifadeyle. Sonra da makine, süpürerek, yıkayarak ve yerdeki kirleri içine çekerek bahçenin etrafında ilerlemeye başladı. Sürücü kabininden ise şu şarkı sözleri yükseliyordu:

Temizlikçiler ve bekçiler kuşağı,
Birbirlerini sonsuz bir kışın ortasında kaybettiler...
Hepsi evlerine geri döndüler.
Bizim zamanımızda, her üç erkekten birinin kahraman olduğu bir zamanda,
Makaleler yazılmaz,
Telgraflar gönderilmez...

Âdeta serseme dönmüştüm. Apartmanın girişine geri geldim. Güvenlik görevlisinden Assol'ün postanesinin yerini öğrendim ve oraya doğru ilerlemeye başladım. Postane açıktı; bankonun arkasındaki, konforlu, küçük odada üç tane kadın çalışan oturuyordu. Mektubun gönderildiği posta kutusu da bu odanın hemen sağ tarafında duruyordu.

Güvenlik kameralarının küçük gözleri ise tavanın hemen altında parıldıyordu.

Hiç şüphesiz profesyonel araştırmacılar kullanabilirdik. Onlar bu konuya hemen bir çözüm bulurlardı...

Bir kart aldım. Üzerinde, kuluçka makinesinin içinde hoplayıp zıplayan bir civciv resmi vardı. Ve şöyle yazıyordu: "Ailemi özledim!" Komik değildi; zaten ailemin tatil yaptığı köyün adresini de tam olarak hatırlamıyordum, bu yüzden, muzip bir gülümsemeyle bu kartı Gesar'm evine gönderdim – onun adresini biliyordum.

Kısa bir süre çalışanlarla sohbet ettikten sonra –böyle elit bir sitede çalıştıkları için tabii ki kibar olmak zorundalardı, ama canları

da çok sıkılmıştı– postaneden ayrıldım ve birinci kattaki güvenlik departmanına gittim.

Eğer Diğer yeteneklerimi kullanma hakkına sahip olsaydım, buradaki güvenlik görevlilerinin aklına beni çok sevdikleri düşüncesini yerleştirir, sonra da tüm güvenlik kamerası kayıtlarına kolaylıkla ulaşırdım. Ama gerçek kimliğimi açığa çıkaramazdım, bu yüzden birinden hoşlanmamızı sağlayan en evrensel taktiği kullanmaya karar verdim: parayı. Bana verilen rublelerin, yüz dolara karşılık gelen kısmım bir kenara ayırdım. Hiç kimse bundan daha fazlasını beklemezdi, öyle değil mi? Sonra da ofise girdim. İçeride, üzerinde resmî kıyafetler bulunan, genç bir adam vardı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"İyi günler," dedim, gülümseyerek.

Yüz ifadesinden, benim bugünle alakalı düşüncelerimi desteklediği anlaşılıyordu. O anda genç adamın önünde duran monitörlere hızlı bir bakış attım – görüntüler en az on farklı televizyon kamerasından geliyordu. Ve tabii ki istenilen her an tekrar oynatabiliyordu. Eğer görüntüler bir hard diske kaydediliyorsa (zaten başka nereye kaydedilebilirdi?) o zaman üç gün öncesinin kaydı henüz arşive aktarılmamış olabilirdi.

"Bir sorum olacaktı," dedim. "Ben dün biraz komik bir mektup aldım..." diye devam ettim, adama göz kırparak, "Bir kızdan. Ve anladığım kadarıyla o da burada yaşıyor."

"Bir tehdit mektubu mu?" diye sordu, güvenlik görevlisi dikkat kesilerek.

"Hayır, hayır!" diye karşı çıktım. "Tam aksine... Ama bu gizemli yabancı, kimliğini gizlemeye çalışıyor. Acaba bu mektubu üç gün önce kimin gönderdiğini öğrenmek için güvenlik kameralarına bakabilir miyim?"

Güvenlik görevlisi düşünmeye başlamıştı.

Ve işte ben o anda her şeyi mahvetmiştim. Parayı masanın üzerine koydum ve gülümseyerek şöyle dedim:

"Sana minnettar kalırım."

Genç adam âdeta taş kesilmişti. Sanırım ayağıyla bir şeye basıyordu.

Sadece on saniye sonra, iki iş arkadaşı onun hemen yanında belirmişti –ikisi de son derece kibardı; bu, onların iri ebatları göz önüne alındığında çok komik görünüyordu– ve ısrarla, beni patronlarıyla görüşmeye davet ediyorlardı.

Nihayetinde, devlet memurlarıyla uğraşmak ile özel bir güvenlik şirketiyle uğraşmak arasında ciddi bir fark vardı...

Eğer beni zorla patronlarının yanına götürmeye çalışırlarsa, bu gerçekten çok ilginç bir durum olurdu. Sonuçta onlar asker değillerdi. Ama ben bu durumun daha da içinden çıkılmaz bir hale gelmesini pek tercih etmiyordum. Bu yüzden de sivil kıyafetli konvoyu takip etmeye başlamıştım.

Güvenlik müdürü –yaşlı biriydi, ayrıca buraya devlet güvenlik birimlerinden geldiği de açıkça anlaşılıyordu– sitemli bir ifadeyle bana bakıyordu:

"Aklınızdan ne geçiyordu, Bay Gorodetski?" dedi, Assol giriş kartını parmaklarının arasında döndürerek. "Sanki bir kamu kurumundaymışsınız gibi davranmak... Eğer bu tabirimi mazur görürseniz..."

O anda adamın, önce elinde tuttuğu Assol kartını ikiye ayırmak, sonra da güvenlik görevlilerini çağırıp beni bu seçkin siteden attırmak istediğini çok belirgin bir şekilde hissedebiliyordum.

Özür dilemeyi gerçekten istiyordum, ama yapamazdım. Çünkü çok utanmıştım.

Ama bu Aydınlık Varlık Anton Gorodetski'nin isteğiydi, süt ürünleri ticareti yapan bir şirketin sahibi Anton Gorodetski'nin değil.

"Tam olarak sorun ne?" diye sordum. "Eğer benim istediğim şeyi yapamıyorlarsa, bana bunu söylemeleri gerek."

"Peki, verdiğiniz para ne anlama geliyor?" diye sordu, güvenlik müdürü.

"Ne parası?" dedim, şaşırmış bir ifadeyle. "Aa, yoksa elemanınız ona para teklif ettiğimi mi düşündü?"

Güvenlik şefi gülümsedi.

"Kesinlikle öyle bir şey yok!" dedim, kararlı bir ifadeyle. "Ben cebimden mendilimi çıkarmak istedim. Alerjim bugün çok kötü. Cebimde de bozuk paralar varmış, onları masanın üzerine koydum, ama burnumu silmeye bile zamanım olmadı."

Sanırın biraz abartmıştım.

Yüzü taş kesilmiş olan güvenlik şefi, Assol kartımı bana uzattı ve kibar bir ifadeyle şöyle dedi:

"Öyleyse konu kapandı. Eminim, siz de güvenlik kayıtlarının, özel şahıslara gösterilmesinin yasak olduğunu anlarsınız, Bay Gorodetski."

Güvenlik müdürünü en çok etkileyen şeyin "bozuk para" ifadesi olduğunu hissetmiştim. Tabii ki o da çok fakir biri değildi, sonuçta böyle bir yerde çalışıyordu. Ama yine de yüz dolara "bozuk para" diyecek kadar zengin değildi.

Derin bir nefes aldım ve başımı aşağıya doğru eğerek şöyle dedim:

"Bu kadar aptal davrandığım için beni affedin. Ben sadece bir... ödül vermeye çalıştım. Şirketi kaydettirmek için bütün bir hafta boyunca bir bürokrattan, diğer bürokrata koşturup durdum. Bu sadece istem dışı bir refleks."

Güvenlik şefi meraklı bir ifadeyle bana baktı. Biraz yumuşamış görünüyordu

"Benim hatam," dedim. "Çok merak ediyordum. İnanır mısınız, bütün bir gece boyunca uyumadım, hep düşündüm."

"Uyumadığınızı görebiliyorum," dedi güvenlik şefi, bana bakarak. Ve nedenini sormadan edememişti, nihayetinde merak duygusunu insanların içinden söküp atmak imkânsızdı. "Sizi bu kadar meraklandıran şey nedir?"

"Kızım ve karın şu anda tatildeler," dedim. "Ben evin tadilatını bitirmek için koşuşturup duruyorum. Ansızın bir mektup aldım. İsimsiz bir mektup. Bir kadının el yazısıyla yazılmış. Ve bu mektubun... hımm...nasıl desem... birazı flört, birazı da vaat. Mektupta şöyle diyor: 'Güzel bir kadın seninle tanışmak istiyor, ama ilk adımı atmaya cesaret

edemiyor. Eğer bu mektubun kimden geldiğini anlayabilecek kadar dikkatliysen, yapman gereken tek şey, ona yaklaşmak.'"

Güvenlik müdürünün yüzünde neşeli bir ifade belirmişti.

"Ve karınız burada değil, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, burada değil," dedim, kafamı sallayarak. "Yanlış anlamayın. Herhangi bir planım yok. Ben sadece bu yabancının kim olduğunu bulmak istiyorum."

"Mektup yanınızda mı?" diye sordu, güvenlik müdürü.

"Hemen çöpe attım," dedim. "Eğer karım mektubu görecek olursa, ona hiçbir şey olmadığını kanıtlayamam."

"Peki, ne zaman gönderildi?"

"Üç gün önce. Buradaki postaneden."

Güvenlik müdürü kısa bir an düşündü.

"Mektuplar günde bir kere toplanıyor. Akşamları," dedim. "oraya çok fazla kişinin gittiğini düşünmüyorum. Günde beş ya da altı kişi. Eğer bir bakabilirsem..."

Güvenlik şefi gülümseyerek kafasını salladı.

"Evet, prensip olarak buna izin verilmediğini biliyorum." dedim, üzgün bir ifadeyle. "Ama en azından siz bakamaz mısınız? Belki de o gün oraya hiçbir kadın gitmedi. Ve bu sadece komşumun bir şakası. O biraz... fazla eğlenceli biridir."

"Onuncu kattaki kişiden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu, güvenlik müdürü, kaşları çatılmıştı.

Kafamı salladım:

"Siz bakın... ve bana sadece orada bir kadın olup olmadığını söyleyin."

"Bu mektup sizin için tehlikeli, öyle değil mi?"

"Bir ölçüde," diye itiraf ettim. "Karımı endişelendireceği için."

"Öyleyse, güvenlik kayıtlarını izlemek için bir nedeniniz var," dedi güvenlik müdürü.

"Çok teşekkür ederim!" dedim. "Gerçekten, çok teşekkür ederim!"

"Her şey ne kadar kolay görüyor musunuz?" dedi şef, yavaşça bilgisayarının klavyesindeki bir tuşa basarken. Ama siz para veriyorsunuz... Tabii bu bir Sovyet alışkanlığı... bir dakika."

Kendime engel olamamıştım. Hemen ayağa kalktım ve güvenlik şefinin omzunun hemen arkasında beklemeye başladım. Müdür buna karşı çıkmamıştı. O da oldukça heyecanlıydı – belli ki Assol'de yapacak pek bir işi yoktu.

Postanenin görüntüsü ekranda belirmişti. Önce bir tarafı, bankoda duran kızların ne yaptıkları gayet net bir şekilde görünüyordu. Sonra da diğer tarafı, girişin ve posta kutularının görüntüsü.

"Pazartesi günü. Sabah sekiz," dedi patron, zafer kazanmış bir ifadeyle. "Şimdi ne yapacağız? Oturup on iki saat boyunca bunu mu izleyeceğiz?"

"Oo, haklısınız," dedim, yaşadığım hayal kırıklığına engel olmaya çalışarak. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bir tuşa basacağız... Hayır, işte şu... Evet şimdi ne oldu?"

Görüntü hızlı bir şekilde titremeye başlamıştı.

"Ne?" diye sordum, sanki aynı sistemi bizim ofis için hiç kurmamışım gibi.

"Hareket taraması!" dedi güvenlik müdürü, ciddi bir ifadeyle.

İlk ziyaretçimiz sabah saat dokuz buçukta gelmişti. Doğulu görünüme sahip işçiler postaneye uğrayıp bir deste mektup göndermişlerdi.

"Acaba sizin gizemli kadın bunlar mı?" dedi güvenlik müdürü alaylı bir ifadeyle. Sonra da açıklama yaptı: "İkinci bloğun yapımında çalışan işçiler. Sürekli Taşkent'e mektup gönderiyorlar."

Kafamı salladım.

İkinci ziyaretçi ise biri çeyrek geçe gelmişti. Onu tanımıyordum, oldukça saygıdeğer görünüşlü bir centilmendi. Hemen arkasından da bir koruma yürüyordu.

Bu centilmen mektup göndermemişti. Postaneye neden geldiğini de tam olarak anlamamıştım – ya orada çalışan kızlara bakıyordu ya da Assol'ün planını inceliyordu.

Ve üçüncü kişi...Las'tı!

"Oo!" dedi güvenlik şefi. "İşte bu sizin komşunuz, şakacı, öyle değil mi? Geceleri şarkı söyleyen."

Ben gerçekten kötü bir dedektiftim...

"Evet, o," diye mırıldandım. "Ama o gerçekten..."

"Pekâlâ, biraz daha izleyelim," dedi güvenlik müdürü, sevecen bir ifadeyle.

Daha sonra, tam iki saatlik bir aradan sonra, insanlar âdeta içeriye doluşmaya başladılar.

Üç apartman sakini daha mektup gönderdi. Hepsi erkekti. Ve son derece ciddi görünümlü kişiler.

Bir de kadın gelmişti. Yaklaşık yetmiş yaşlarındaydı. Postane kapanmadan hemen önce. Şişman biriydi, üzerinde kocaman boncuklar bulunan, şık bir elbise giymişti. Seyrek beyaz saçları ise dalga dalgaydı.

"Bu olamaz, değil mi?" diye sordu, güvenlik müdürü. Sonra da ayağa kalktı ve omzuma vurarak şöyle dedi:

"Evet, gizemli kadınla ilgili bakmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Durum yeterince açık," dedim. "Bu bir oyun."

"Neyse, zararsız bir şakadan başka bir şey değil," dedi güvenlik şefi, beni teselli etmeye çalışarak. Ve benden sana gelecekle ilgili bir tavsiye... Sakın öyle anlamı belirsiz hareketler yapma. Eğer birine para ödeme niyetinde değilsen, paranı sakın cebinden çıkarma."

Başımı öne eğdim.

"İnsanları yozlaştıran biziz," dedi güvenlik müdürü, acı bir ifadeyle. "Anlıyor musun? Bunu biz yapıyoruz! Birine bir kere, iki kere para teklif ediyoruz... Üçüncüsünde o bunu biz sormadan istiyor. Sonra da bu durumdan şikâyet etmeye başlıyoruz: Bu da ne? Nereden çıktı? Sen iyi bir adamsın. Ben senin içindeki aydınlığı görebiliyorum."

Şaşkın bir ifadeyle baktım.

"Evet, sen iyi bir adamsın," dedi güvenlik şefi. "Sezgilerime güvenirim. Cinayet araştırma departmanında yaklaşık yirmi yıl boyunca her türlü insanı gördüm. Bunu bir daha yapma, tamam mı? Dünyaya kötülük tohumu ekme."

Uzun zamandır bu kadar utanmamıştım.

Aydınlık bir Varlık kötülük yapmamayı öğreniyordu.

"Çalışacağım," dedim, suçlu bir ifadeyle güvenlik şefinin gözlerine bakarak. "Yardımınız için çok teşekkür ederim."

Güvenlik müdürü cevap vermedi. Bakışları, tıpkı bir bebeğin bakışları gibi boş ve anlamsız bir hal almıştı. Dudakları hafif aralıktı. Bembeyaz olmuş parmaklarıyla çok sıkı bir şekilde koltuğunun kolunu tutuyordu.

Donma. Son derece yaygın kullanılan, basit bir büyü.

Arkamda, pencerenin hemen kenarında biri duruyordu. Onu görmüyordum, ama hissedebiliyordum.

Oldukça hızlı bir şekilde kendimi geri çektim, ama beni hedef almış olan Güç'ün soğuk nefesini hâlâ hissediyordum. Hayır bu "Donma Büyüsü" değildi, ama ona çok benzer bir şeydi, bir vampirin cephaneliğinden çıkıyordu.

Bu Güç benim üzerimden kayıp gitmiş, sonra da talihsiz güvenlik şefine saplanmıştı. Gesar'm yaptığı büyü, beni sadece gizlemiyor, aynı zamanda koruyordu da!

Omzum duvara çarptığı anda kollarımı öne doğru uzattım, ama son anda birden geri çektim. Vurmamıştım. Sonra gözlerimi kırptım ve bakışlarımı yukarıya kaldırdım.

Pencerenin kenarında duran, asık suratlı kişi bir vampirdi. Uzun boylu, asil bir Avrupalı. Ve hiç şüphesiz Rütbeli bir Vampir'di. Ama Kostya gibi erken gelişmiş bir tür değildi. En az üç yüz yaşındaydı, güçleri ise hiç şüphesiz benim güçlerimin çok ötesindeydi.

Ama Gesar'ın güçlerinin değil! Bu vampir benim gerçek bir Diğer olduğumu görememişti. Rütbeli Vampirler'in kontrol altında tutabildiği tüm bu bastırılmış, cansız içgüdüler işte şimdi patlak vermişti.

Beni neye benzetmişti bilmiyordum. Belki de tepkileri bir vampirin tepkileriyle yarışabilen, sıradan bir insana. Ya da efsanevi bir "yarım kana" –annesi sıradan bir insan, babası ise vampir olan birine– veya efsanevi bir cadıya, alt sınıf Diğerleri'ni avlayan birine. Ama bu vampir kontrolden çıkmaya ve etrafındaki her şeyi yok etmeye hazırdı. Yüzü, tıpkı yumuşak bir plastik gibi eğri büğrü oluyor ve yavaş yavaş geniş alınlı bir canavara dönüşüyordu. Azı dişleri üst çenesinden, jilet gibi keskin pençeleri ise parmaklarından fırlıyordu.

Çıldırmış bir vampir korkunç bir şeydir.

Ondan daha kötü olan tek şey ise temkinli ve kontrollü bir vampirdir.

Reflekslerim beni sonu belirsiz bir düellodan kurtarmıştı. Kendime engel olmuş ve bu vampire karşılık vermemiştim. Sadece bağırarak geleneksel tutuklama cümlesini tekrarlamıştım:

"Gece Nöbeti! Alacakaranlık'ı terk et!"

Ve tam o anda kapıdan bir ses duymuştum:

"Dur, o bizden biri!"

Vampirin oldukça hızlı bir şekilde normal haline dönmesi beni çok şaşırtmıştı. Pençeleri ve azı dişleri bir anda geri çekilmiş, yüzü ise tıpkı bir jöle gibi titremişti, zengin bir Avrupalı'nın asil ifadesi... Ve ben bu Avrupalı'yı çok iyi hatırlıyordum – dünyanın en iyi birasına ve en güzel Gotik mimarisine sahip olan, ihtişamlı Prag şehrinden.

"Vitezslav?" dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıda duran kişi ise tabii ki Edgar'dı. Kısa bir süre Moskova Gündüz Nöbeti'nde çalışıp, daha sonra da Engizisyon'a katılan Kara Büyücü.

"Anton, affedersin!" dedi, soğukkanlı Baltıklı. Şaşırmıştı. "Küçük bir hata. Ortak hedefimizin peşinden giderken..."

Vitezslav'ın kendisi de oldukça kibardı:

"Özür dileriz, nöbetçi! Seni tanımadık..."

Bakışlarıyla beni süzüyordu. Sesinde ise hayranlık ifadesi vardı:

"Bu nasıl bir gizlenme yöntemi... Tebrikler, nöbetçi. Eğer bunu sen yaptıysan, önünde saygıyla eğiliyorum."

Korunma kalkanlarını oluşturan kişinin kim olduğunu söylememiştim. Bir Aydınlık Büyücü'nün (hatta bir Karanlık Büyücü'nün) Engizisyon üyelerine bağırması çok nadir olan bir olaydı.

"Adama ne yaptınız?" dedim, bağırarak. "O benim korumam altında!"

"Bu bizim işimiz için gerekli, çalışma arkadaşımın da söylediği gibi," dedi Vitezslav, omuzlarını silkerek. "Güvenlik kameralarındaki görüntülerle ilgileniyorız."

Edgar, donakalmış güvenlik müdürünün oturduğu sandalyeyi kenara itti ve bana doğru yaklaştı. Sonra da gülümseyerek şöyle dedi:

"Gorodetski, her şey yolunda. Biz hepimiz aynı hedef için çalışıyoruz, öyle değil mi?"

"Böyle bir yöntem uygulamak için...izniniz var mı?" diye sordum.

"Bizim birçok şey yapmak için iznimiz var," diye karşılık verdi Vitezslav, soğuk bir ifadeyle. "Ne kadar çok şey olduğunu tahmin bile edemezsin."

İşte bu kadardı – kendine gelmişti. Ve çatışmaya hazırdı. İçgüdülerine boyun eğmesine ve kontrolünü kaybetmesine çok az kalmıştı. Bu da Rütbeli bir Vampir için affedilemez bir hataydı. Vitezslav'm sesinde son derece soğuk bir öfke ifadesi belirmişti:

"Bunu denemek ister misin, nöbetçi?"

Tabii ki bir Engizisyon üyesi, hiç kimsenin kendisine bağırmasına izin vermezdi. Ama benim geri adım atmamın da artık imkânı yoktu.

Edgar durumun farkına varmıştı. Ve elini yukarıya kaldırarak duygusal bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Benim hatam! Gorodetski'yi tanımam gerekirdi. Vitezslav, bu olanlar benim suçum. Üzgünüm!"

Vampire ilk ben elimi uzatmıştım:

"Haklısın. Biz, hepimiz aynı amaç için çalışıyoruz. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Ve işte hedefi vurmuştum. Vitezslav bakışlarım bir anlığına başka bir yöne çevirmişti, sonra da cana yakın bir ifadeyle gülümseyerek elimi sıkmıştı. Vampirin avcu sıcaktı... ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Çalışma arkadaşımız Vitezslav uçaktan inip doğru buraya geldi," dedi Edgar.

"Ve henüz geçici kayıt yaptırmadı mı?" diye sordum.

Vitezslav ne kadar güçlü olursa olsun, Engizisyon'da hangi pozisyonda olursa olsun, hâlâ bir vampirdi. Ve o aşağılayıcı kayıt işlemini yaptırmak zorundaydı. Ama ben bu konuyu daha fazla uzatınadım. Ve tam aksine şöyle dedim:

"Tüm formaliteleri burada tamamlayabiliriz. Benim bunu yapma hakkım var."

"Teşekkürler," dedi vampir, kafasını sallayarak. "Ama sizin ofise de uğrayacağım. Prosedürler her şeyden önemli."

Çatlak anlaşma onarılmıştı.

"Ben güvenlik kayıtlarına baktım," dedim. "Üç gün önce dört erkek ve bir kadın tarafından mektuplar gönderilmiş. Bir de işçilerden bazıları bir sürü mektup göndermişler. Burada çalışan Özbekistanlı işçiler."

"Bu senin ülken için iyi bir şey," dedi Vitezslav, kibar bir ifadeyle. "Komşu ülkelerin vatandaşları iş gücü olarak kullanılıyorsa, bu da ekonominin geliştiği anlamına gelir."

Ona bu konu hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirdim, ama yapmadım.

"Kayıtları görmek ister misin?" diye sordum.

"Evet, sanırım," diye karşılık verdi vampir.

Postanenin görüntüsünü ekrana getirdim, "hareket taraması" tuşuna bastım ve tüm mektup severleri tekrar izledim.

"Bunu tanıyorum," dedim, Las'ı işaret ederek. "Onun ne gönderdiğini bugün öğreneceğim."

"Ondan mı şüpheleniyorsun?" diye sordu, Vitezslav.

"Hayır," dedim kafamı sallayarak.

Daha sonra vampir tüm kamera kayıtlarını bir kez daha izledi. Ama bu sefer, monitörün önüne, donakalmış, talihsiz güvenlik müdürünü oturtmuştu.

"Bu kim?" diye sordu Vitezslav.

"Bir apartman sakini," dedi güvenlik müdürü, ilgisizce. "Birinci blok, on altıncı kat..."

Çok güçlü bir hafızaya sahipti ve bütün şüphelilerin kimliğini açıklamıştı. Tanımadığı tek kişi, bir sürü mektup gönderen bir inşaat işçisiydi. Mektuplar Las, on altıncı katta oturan apartman sakini ve on birinci kattaki yaşlı kadının yanı sıra iki Assol müdürü tarafından da mektup gönderilmişti.

"Bu adamla ilgileneceğiz," dedi Vitezslav. "Başlangıç olarak. Sen yaşlı kadını kontrol et, Gorodetski, tamam mı?"

Omuzlarımı silktim. İşbirliği yapmak çok güzel bir şeydi, ama birinin bana emir vermesine izin veremezdim.

Özellikle de Karanlık bir Varlık'm. Bir vampirin.

"Bu senin için daha kolay," dedi Vitezslav. "Benim... yaşlı insanlara yaklaşmam çok zor."

Yaptığı itiraf gerçekten çok samimiydi. Bu yüzden kendi kendime bir şeyler mırıldandım ve onu başka bir açıklama yapmaya zorlamadım.

"Onlarda bende olmayan bir şey olduğunu hissediyorum," dedi vampir, yine de açıklama yapma ihtiyacı hissederek. "Ölümlülük."

"Onları kıskanıyor musun?" diye sordum, kendime engel olamamıştım.

"Korkutucu buluyorum," dedi Vitezslav. Sonra da güvenlik şefine doğru eğildi ve şöyle dedi:

"Biz şimdi gidiyoruz. Sen beş dakika daha uyuyup güzel rüyalar göreceksin. Uyandığında, yaptığımız ziyareti hatırlamıyor olacaksın. Sadece Anton'u hatırlayacaksın... Ve ona karşı dostça duygular beslediğini... Eğer Anton'un bir şeye ihtiyacı olursa, ona her türlü yardımı yapacaksın."

"Buna gerek yok." dedim, zayıf bir ses tonuyla karşı çıkarak.

"Biz, hepimiz aynı görev için çalışıyoruz," diye hatırlattı vampir. "Casus olarak çalışmanın ne kadar zor olduğunu bilirim. Hoşça kal."

Ve Vitezslav birden ortadan kayboldu. Edgar ise suçlu bir ifadeyle gülümseyerek kapıya doğru yürüdü.

Ben de güvenlik şefinin uyanmasını beklemeden ofisten ayrıldım.

BÖLÜM 4

Kader –bizim büyücülerin, var olmadığını iddia ettikleri şey– bana karşı insaflıydı. Assol'ün lobisinde (bu kadar büyük bir alana "giriş" denilemezdi) Vitezslav'm yaklaşmaktan korktuğu o yaşlı kadınla karşılaşmıştım. Kadın asansörün tam önünde durmuş, dalgın bir ifadeyle düğmelere bakıyordu.

Ona Alacakaranlık'm içinden baktım. Ve kafasının çok karıştığını, hatta panik halinde olduğunu fark ettim. İyi eğitimli güvenlik görevlileri ona yardım etmeye gelmemişlerdi, çünkü kadın dışarıdan oldukça sakin görünüyordu. O anda bu kadının sıradan, alelade bir Rus değil, tam aksine "yaşlı bir hanımefendi" olduğunu fark ettim. Ve kararlı bir tavırla ona doğru yaklaştım:

"Affedersiniz, yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordum.

Yaşlı hanımefendi göz ucuyla bana baktı. Bu, sıradan bir yaşlının şüpheciliği değildi, tam aksine bir mahcubiyetti.

"Nerede oturduğumu unuttum," diye itiraf etti. "Siz biliyor musunuz?"

"On birinci katta," dedim. "Size eşlik etmeme izin verin, lütfen."

Gri, kıvırcık saçları zarif bir şekilde dalgalanıyor, aralarından ise pembe, narin teni görünüyordu.

"Seksen yaş," dedi yaşlı kadın. "Bunu hatırlıyorum... Hatırlamak acı veriyor. Ama hatırlıyorum."

Kadını kibarca kolundan tuttum ve asansöre doğru yönlendirdim. Güvenlik görevlilerinden biri tam o sırada bize doğru yürümeye başladı, ama yaşlı arkadaşım kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Beyefendi bana yolu gösteriyor..."

Evet, beyefendi yardımcı olmuştu. Yaşlı kadın da evinin kapısını hemen tanımış ve büyük bir sevinçle adımlarını daha hızlı atmaya başlamıştı. Kapı kilitli değildi, daire ise oldukça güzel bir şekilde yenilenmiş ve şık mobilyalarla döşenmişti. İçeride, yirmi yaşlarında bir kız, bir o tarafa bir bu tarafa yürüyerek telefonda konuşuyordu:

"Evet, aşağıya baktım! Yine kayboldu..."

Genç kız bizi görünce gerçekten çok mutlu olmuştu. Ama korkarım ki bu tatlı gülümseme ve endişe daha çok benim içindi.

Genç ve güzel kızlar böyle evlerde para için hizmetçilik yapmazlar.

"Maşenka, bize çay getir," dedi yaşlı kadın, genç kızın lakırdamasını yarıda keserek. "Büyük odaya."

Genç kız uysal bir tavırla hemen mutfağa doğru yürüdü. Ama tabii ki bunu yapmadan önce bana bir kez daha gülümsemiş ve kulağıma bir şeyler fısıldarken, göğüslerini kasıtlı olarak üzerime sürtmüştü:

"Durumu gerçekten çok kötü. Benim adım Tamara."

Her nedense ben kendimi tanıtmak istemedim. Ve yaşlı kadını takip ederek "büyük odaya" doğru yürüdüm. Hımmm... Gerçekten çok büyüktü. Stalin zamanından kalma eski mobilyalarla döşenmişti. Ve belli ki pahalı tasarımcılar tarafından dizayn edilmişti. Duvarlar siyah-beyaz fotoğraflarla kaplıydı – ilk bakışta onların bile bu görkemli dizaynın bir parçası olduğunu düşünmüştüm, ama sonra başına uçuş kaskı takmış olan inci dişli bu göz kamaştırıcı kadının, bu yaşlı hanımefendiyle aynı kişi olduğunun farkına varmıştım.

"Fritzleri[5] bombaladım," dedi yaşlı kadın, üzeri kahverengi, kadife bir örtüyle kaplanmış olan, yuvarlak bir masanın başına otururken. "Bak, bana bu madalyayı Kalinin verdi."

Gerçekten çok şaşırmıştım. Hemen bu eski pilotun karşısına oturdum.

En iyi durumlarda bile böyle insanlar son günlerini eski bir kır evinde ya da tek yongalı, kırık dökük, Stalin tarzı bir evde geçirirlerdi.

5 Alman askerleri için kullanılan bir tabir. (ç. n.)

Ama böyle lüks bir site kesinlikle olmazdı! Bu yaşlı kadın, faşistlerin üzerine bombalar atmıştı, Reichstag'ın altın rezervlerini Rusya'ya geri getirmemişti!

"Bana bu daireyi torunum aldı," dedi yaşlı kadın, sanki benim düşüncelerimi okumuş gibi. "Büyük bir daire. Burada hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Hepsi çok tamdık geliyor, sanki benimmiş gibi, ama hatırlamıyorum..."

Kafamı salladım. Torunu çok iyi biriydi. Ne diyebilirdim ki? Tabii ki pahalı bir daireyi, savaş kahramanı bir babaannenin üstüne yapıp daha sonra da onu miras olarak almak oldukça zeki bir adımdı. Ama her şeye rağmen güzel bir davranıştı. Sadece hizmetçinin biraz daha dikkatli seçilmesi gerekiyordu. Güzelliğini ve vücudunu kazançlı sermaye yatırımı olarak gören, yirmili yaşlarda bir kız değil de, yaşlı, güvenilir bir hemşire daha iyi olabilirdi...

Yaşlı kadın düşünceli bir ifadeyle camdan dışarıya baktı:

"Ben şu evlerde olmayı tercih ederdim. Küçük... ben onlara alışkınım..."

Ama ben artık onu dinlemiyordum. Masanın üzerine bakıyordum, üzerinde "artık bu adreste değil" damgası bulunan bir yığın mektuba. Bu çok şaşırtıcı değildi. Çünkü alıcı kısmında, Kalinin, Generalissimo, Joseph Stalin, Nikita Kruşçev, hatta Leonid Brejnev gibi eski Sovyetler Birliği şahsiyetlerinin isimleri yer alıyordu.

Bizim daha sonraki liderlerimiz, belli ki onun hafızasında yer etmiyorlardı.

Bu yaşlı kadının üç gün önce ne tür bir mektup gönderdiğini anlamak için herhangi bir Diğer yeteneğine ihtiyacım yoktu.

"Hiçbir şey yapmadan yaşamaya dayanamıyorum," dedi yaşlı kadın, benim mektuplara baktığımı fark ederek. "Üniversitelere, pilot okullarına herhangi bir kadro olup olmadığını sorup duruyorum. Böylece gençlere, bizim hayatımızın nasıl olduğunu..."

Ona Alacakaranlık'tan baktım. Neredeyse çığlık atıyordum.

Bu eski pilot, potansiyel bir Diğer'di. Belki çok güçlü değildi, ama durum son derece netti!

Ama bu yaşta dönüşmek... Hayal edemiyordum... Altmış yaşında, yetmiş yaşında belki... ama ya seksen yaşında?

Bunun stresi onu öldürürdü. Ruhu bedenden ayrılmış, kızgın bir gölge olarak yavaş yavaş Alacakaranlık'ta kaybolurdu.

Herkesi kontrol edemezsin. Bir sürü nöbetçinin bulunduğu Moskova'da bile.

Ve bazen kız kardeşlerimizin ya da erkek kardeşlerimizin çok geç farkına varırız...

Tamara içinde bisküvi, şeker, çaydanlık ve antika bardakların bulunduğu bir tepsiyle birlikte salona girdi. Sonra da bunları hiç ses çıkarmadan masanın üzerine koydu.

Ama yaşlı kadın sandalyesinin üzerinde –her zamanki dik görüntüsüyle– çoktan uyuklamaya başlamıştı.

Ben de sessizce ayağa kalktım ve Tamara'ya kafamı sallayarak şöyle dedim:

"Ben gidiyorum. Ona çok dikkat et. Sen de biliyorsun, nerede yaşadığını unutuyor."

"Ama ben gözümü ondan hiç ayırmıyorum!" diye karşılık verdi, Tamara, gözkapaklarını titreterek. "Asla..."

Onu da kontrol ettim. Hiçbir Diğer yeteneğine sahip değildi.

Sıradan bir genç kadın. Kendi türü içerisinde bile.

"Çok sık mektup yazar mı?" diye sordum, zayıf bir tebessümle.

Bu tebessümü, bağışlanma belirtisi olarak algılayan Tamara gülümsedi ve şöyle dedi:

"Her zaman! Stalin'e, Brejnev'e... Çok komik değil mi?"

Onunla tartışmadım...

Assol'ün içinde yer alan bir sürü kafe ve restorandan sadece bir tanesi çıktı. O da süpermarketin içindeki kafeydi. Güzel bir yerdi, ka-

saların hemen üzerindeki asma katta yer alıyordu. Ve çok güzel bir süpermarket manzarası vardı. Hem kahve içmek hem de bir şeyler alırken –alışveriş yaparken– izlenecek rotayı planlamak için oldukça güzel bir yerdi. "Alışveriş." Bu korkunç kelime, Rusça'ya da girmeyi başarmıştı, tıpkı savunmasız avının kanını emen bir kene gibi...

İşte öğle yemeğimi burada yedim. Tabii ki fiyatlardan dolayı dehşete kapılmamaya çalışarak. Sonra da iki bardak *espresso*yla bir paket sigara aldım –çok nadiren içtiğim sigaradan– ve bir dedektif olduğumu hayal etmeye çalıştım.

Mektubu kim göndermişti?

Hain Diğer mi, yoksa onun müşterisi mi?

Ama bunun her ikisi için de bir avantajı yoktu. Ve bu dönüşümü engellemeye çalışan üçüncü bir şahıs olduğuna dair senaryo da gerçekten çok melodramatikti.

Düşün, düşün! Daha önce bundan çok daha karmaşık durumlarla karşılaştın. Hain bir Diğer var. Bir de onun müşterisi. Mektup Nöbetler'e ve Engizisyon'a gönderiliyor. Öyleyse bu mektup büyük ihtimalle Diğerlerinden biri tarafından gönderildi. Güçlü, akıllı ve bilgili bir Diğer tarafından.

Öyleyse soru şu: Neden?

Aslında bu sorunun cevabını da biliyordum: Bu dönüşümü gerçekleştirmemek için, bu sıradan insanı bize teslim etmek için, verdiği sözleri yerine getirmemek için.

Bu da parayla alakalı bir durumun olmadığı anlamına geliyordu. Her nasılsa, bilinmeyen sıradan bir insan, bir Diğer'in üzerinde güç sahibi olmuştu. Bu öyle büyük ve korkunç bir güçtü ki istediği her şeyi yaptırıyordu. Bir Diğer, sıradan bir insanın kendisi üzerinde böyle büyük bir güce sahip olduğunu asla itiraf edemezdi. Öyleyse kurnaz bir at hamlesi yapmıştı.

Evet, evet, evet!

Bir sigara yaktım, kahvemden bir yudum içtim ve kendimi –sanki buraya aitmişim gibi– yumuşak koltuğa bıraktım.

Parçalar bir araya gelmeye başlıyordu. Bir Diğer, nasıl sıradan bir insanın kölesi haline gelmişti? Sıradan bir insanın; zeki, güçlü ya da zengin olsa bile...

Tek bir ihtimal vardı. Ve ben bu ihtimalden hiç hoşlanmıyordum. Gizemli, hain bir Diğer kendini, peri masalındaki altın balık durumunda bulmuş olabilirdi. Sıradan bir insana, onun her istediğini yapabileceğine dair şeref sözü vermiş olabilirdi. Nihayetinde masaldaki balık, o çılgın, yaşlı kadının –bana apartmandaki yaşlı kadını hatırlatmıştı, Gesar'a potansiyel bir Diğer bulduğumu söylemem gerekiyordu– denizlerin kraliçesi olmak istediğini bilmiyordu.

İşte bu da beni gerçekten çok üzücü bir noktaya götürüyordu.

Bir vampir, bir kurtadam ya da bir Kara Büyücü verdiği hiçbir sözü umursamazdı.

Bir söz verirler sonra da onu hemen geri alırlardı. Ve eğer sıradan bir insan, haklarını korumak için onların karşısında durursa, onun boğazını keserlerdi.

Öyleyse bu sözü veren kişi bir Aydınlık Büyücü'ydü.

Bu gerçekten olabilir miydi?

Olabilirdi.

Çok kolaydı. Biz gerçekten biraz saftık – Kostya bu söylediğinde haklıydı. Biz insani zayıflıklarımızın, suçluluk duygumuzun ve diğer bütün duygusal kavramların ağına düşebiliyorduk.

Öyleyse bu hain bizden biriydi. Bir söz vermişti –nedenini henüz bulmaya çalışmıyordum– ve tuzağa düşmüştü.

Eğer bir Aydınlık Büyücü verdiği bir sözü yerine getirmeyi reddederse, ruhu bedeninden ayrılırdı.

Dur! Burada ilginç bir nokta daha vardı. Ben sıradan bir insana, onun "her istediğini" yapacağıma dair bir söz verebilirdim. Ama benden imkânsız bir şey yapmam istenirse... hımın... ne olduğunu tam olarak bilmiyordum; zor, iğrenç ya da yasak bir şey değil ama kesinlikle imkânsız bir şey: güneşi söndürmek ya da sıradan bir insanı, Diğer'e dönüştürmek gibi. O zaman ne cevap verirdim? Bu imkânsız

bir şey. Hiçbir yolu yok. Ve ben haklı konumda olurdum, böylece ruhumun bedenimden ayrılması için bir sebep olamazdı. Ve benim sahibim olan o sıradan insan bunu kabul etmek zorunda kalırdı. Sonra da başka şeyler isterdi... para, sağlık, seksi cazibe, borsada şans ya da tehlikeyi hissetme yeteneği. Yani genel olarak, bir Diğer'in sağlayabileceği insani zevkler... Ama bu hain Diğer panik olmuştu. Bu öylesine büyük bir panikti ki her iki Nöbet ve Engizisyon'u "sahibinin" üstüne salmıştı! Köşeye sıkışmıştı. Alacakaranlık'ta sonsuza kadar kaybolmaktan korkuyordu...

Bu da onun sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürebildiği anlamına geliyordu!

Bu da imkânsızın mümkün olduğu anlamına geliyordu. Bunun bazı yolları vardı. Çok kişi bilmiyordu, ama vardı.

Bir anda tedirgin olmuştum.

Bu hain bizim yaşlı ve en bilgili büyücülerimizden biriydi. Sınıflandırmanın ötesinde bir büyücü olması gerekmiyordu. Ya da gerçekten önemli bir pozisyonda olması gerekmiyordu. Ama bu, çok büyük sırlara erişebilen tecrübeli biriydi...

Her nedense bunun Semyon olduğunu düşünmüştüm.

Genellikle her şey hakkında bir fikri olan Semyon, vücudunda "Ceza Ateşi" izleri bulunan Aydınlık Büyücü.

"Hayatımın ikinci yüzyılını yaşıyorum..."

Olabilirdi.

Çok fazla şey biliyordu.

Başka kim olabilirdi?

Nöbet'te çalışmayan bir sürü yaşlı, deneyimli büyücü vardı. Hâlâ Moskova'da yaşayan, televizyon izleyip bira içen ve futbol maçlarına giden.

Ben onları tanımıyordum, sorun buydu. Bu akıllı ihtiyar kurtlar, Nöbetler arasındaki bitmek bilmeyen savaşa dâhil olmak istemeyip emekli olmuşlardı.

Peki bu konuda kime danışabilirdim? Bu korkunç tahminlerimi kime anlatabilirdim? Gesar'a mı? Olga'ya mı? Ama potansiyel olarak, onlar da bu suçlu listesinde yer alıyorlardı.

Hayır, onların böyle bir hata yapabileceğine inanmıyordum. Hayattan aldığı o haksız darbeden sonra –tabii ki Olga'dan bahsediyordum, kurnaz Gesar'dan değil– böyle bir yanlışa düşeceğini hiç sanmıyordum. İkisi de, sıradan bir insana gerçekdışı sözler vermezlerdi. Bunu Semyon da yapamazdı. Semyon bilgili biriydi, onun böyle bir hata yapacağına inanmıyordum.

Bu da hata yapan kişinin, başka bir yaşlı kurt olduğu anlamına geliyordu.

Peki, ben nasıl böyle bir suçlama yapabilirdim? "Bence suçlu bizim taraftan biri. Bir Aydınlık Varlık. Büyük ihtimalle Semyon ya da Olga. Hatta sen, Gesar."

Bunu yaptıktan sonra çalışmaya nasıl devam edebilirdim? Çalışma arkadaşlarımın yüzüne nasıl bakabilirdim?

Hayır, böyle şüpheli bir ifadeyle konuşamazdım. Emin olmak zorundaydım.

Her nedense garsonu masaya çağırma fikri bana tuhaf gelmişti. Bu yüzden tezgâha doğru yürüdüm ve garsondan bir bardak taze kahve istedim. Sonra da korkuluklara doğru eğildim ve etrafı incelemeye başladım.

Aşağıda, dün gece tanıştığım yeni arkadaşım vardı. Gitarist, komik tişört koleksiyoncusu, büyük İngiliz tuvaletinin mutlu sahibi, canlı ıstakoz havuzunun hemen yanında duruyordu. Las'ın kafasını yoran yoğun düşünceler âdeta yüzüne yansımıştı. Sonra nihayet biraz gülümsedi ve alışveriş arabasını kasalara doğru sürmeye başladı.

Dikkat kesilmiştim.

Las aldığı şeyleri, hiç acele etmeden, hareketli bandın üzerine koydu. Aralarında uzun bir Çek absenti şişesi de vardı. Sonra da parayı öderken, kasadaki kıza şöyle dedi:

"Biliyor musun, şurada bir ıstakoz havuzu var ..."

Kasiyer kız gülümsedi. Oradaki havuzun varlığından ve içinde yüzen canlı ıstakozlardan haberdar olduğu her halinden anlaşılıyordu. Ayrıca bir çift eklembacaklının, absent, kefir ve donmuş *pelmeni*'yle[6] çok iyi gittiğini de biliyormuş gibi bir hali vardı.

"İşte orada," diye devam etti Las. "Bir ıstakoz, başka bir ıstakozun sırtına çıktı, sonra da köşeye doğru sürünerek kadın şuradaki buzdolaplarının altına saklandı..."

Kız, gözlerini hızlı bir şekilde kırpmaya başlamıştı. Ve sadece bir dakika sonra, iki güvenlik görevlisi ve iri yapılı, bayan bir temizlikçi kasada belirmişlerdi. Ve bu korkunç kaçış hikâyesini dinledikten sonra, buzdolaplarının olduğu yere doğru fırlamışlardı.

Las da etrafına bakınarak ödemesini yapmıştı.

Var olmayan ıstakozu arama faaliyeti ise çok yoğun bir şekilde devam ediyordu.

Temizlikçi kadın, elindeki paspası buzdolaplarının altına doğru sokuyor, güvenlik görevlileri ise telaşlı bir şekilde onun etrafında koşuşturuyorlardı. Hatta içlerinden biri şöyle diyordu:

"Bana doğru it, bana doğru! Neredeyse göreceğim!"

Las da yüzünde kurnaz bir tebessümle çıkışa doğru yürüyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri ise kadını uyarıyordu: "Dikkatli ol, kabuğunu kıracaksın, sonra ürünlere zarar verecek!"

Aydınlık bir Varlık'ın alçak gülümsemesini yüzümden silmeye çalışarak, garson kızdan kahvemi aldım. Hayır, bu adam gazeteden, tırnak makasıyla o harfleri kesmiş olamazdı; bu iş onun için çok can sıkıcı olurdu.

Tam o sırada telefonum çaldı.

"Merhaba, Sveta," dedim.

"Nasıl gidiyor, Anton?"

Sesindeki endişe bu kez biraz azalmıştı.

6 Rus Mantısı. (ç. n.)

"Kahve içiyorum. Rakip firmadan arkadaşlarla sohbet ettim."

"Oo," dedi Svetlana. "Sevindim. Anton, benim yardımıma ihtiyacın yok mu?"

"Ama sen... sen Nöbet'te değilsin," dedim, kafam karışmıştı.

"Umurumda değil!" diye bağırdı Svetlana, birden. "Ben senin için endişeleniyorum, Nöbet için değil!"

"Henüz gerek yok," dedim. "Nadyuşka nasıl?"

"Borş çorbası yapmama yardım ediyor," dedi Svetlana, gülerek. "O yüzden akşam yemeği bugün biraz gecikecek. Çağırınanı ister misin?"

"Evet," dedim. Sonra da camın kenarında duran koltuğa oturdum.

Ama Nadya telefona gelmemişti. Babasıyla konuşmak istemiyordu. İki yaşlarında böyle inatçı olabiliyorlardı.

Svetlana'yla biraz daha konuştum. Ona içindeki kötü hislerin kaybolup kaybolmadığını sormak istedim, ama yapmadım. Zaten ses tonundan endişesinin artık yok olduğunu anlayabiliyordum.

Konuşmamı bitirdim, ama telefonu yerine koymak için acele etmedim. Ofisi aramanın bir manası yoktu. Ama ya özel konuşmak istediğim birileri varsa?

Pekâlâ, şehre gidip birileriyle buluşmalı, işimi yapmaya devam etmeli ve yeni anlaşmalar imzalamalıydım, öyle değil mi?

Semyon'un numarasını tuşladım.

Dedektif rolünü bırakmanın zamanı gelmişti. Aydınlık Varlıklar birbirlerine yalan söylemezlerdi.

Amacı sadece iş olmayan, ama tamamen kişisel de olmayan toplantıları gerçekleştirmek için en uygun yer, beş ya da altı masası olan küçük barlardır. Bir zamanlar Moskova'da böyle yerler yoktu. Yeme-içme servisi sadece büyük alanlarda büyük gruplar için yapılan bir hizmet olarak algılanıyordu.

Ama artık vardı.

Bu dikkat çekmeyen, küçük bar-kafe, Solyanka Caddesi'nin tam ortasında yer alıyordu. Kapısı, direkt olarak caddeye açılıyordu. Beş masası ve küçük bir barı vardı. Assol'deki dairelerin içindeki barlar bile bu bundan daha etkileyiciydi.

Müşterilerinin farklı bir özelliği yoktu. Gesar'ın buluşmayı çok sevdiği o farklı barlardan biri değildi. Scuba dalgıçlarının buluştuğu, sabıkalı hırsızların bir araya geldiği yerler gibi...

Menüsü de çok iddialı değildi. İki çeşit bira, diğer alkollü içecekler, mikrodalgada pişmiş sosis ve patates kızartması. Abur cubur.

Acaba Semyon bu yüzden mi bu kafede buluşmak istemişti? Burası onun için son derece uygundu. Ayrıca ben de kalabalığın arasında göze çarpmıyordum.

Semyon, köpüğünü yüksek sesle üfleyerek –bunu daha önce sadece eski filmlerde görmüştüm– Klin Gold marka birasından büyük bir yudum aldı. Sonra da sevimli bir ifadeyle bana bakarak şöyle dedi:

"Haydi, anlat bakalım."

"Krizden haberin var mı?" diye sordum, âdeta boğayı boynuzlarından yakalarcasma.

"Ne krizi?" diye sordu, Semyon hemen.

"İsimsiz mektuplarla ilgili krizden."

Semyon kafasını salladı. Sonra da şöyle dedi:

"Prag'dan gelen ziyaretçinin geçici kaydını daha yeni tamamladım."

"Bana göre," dedim, bira bardağımı temiz masa örtüsünün üzerinde döndürerek. "Bunları gönderen kişi bir Diğer."

"Kesinlikle!" dedi Semyon. "Biram içsene, istersen sonra ben seni ayıltırım."

"Bunu yapamazsın. Koruma altındayım."

Semyon gözlerini kıstı ve bana baktı. Evet, söylediğimin doğru olduğuna inanmıştı. Koruma altındaydım. Üstelik Gesar tarafından oluşturulan bu büyü kalkanını delip geçmek, Semyon'un güçlerinin çok ötesindeydi.

"İşte böyle," dedim, "Eğer bu mektuplar bir Diğer tarafından gönderildiyse, bu Diğer ne yapmaya çalışıyor?"

"Onu bu durumasokan o sıradan insandan kurtulmaya çalışıyor," dedi Semyon, sakin bir ifadeyle. "Belli ki hiç düşünmeden onu bir Diğer yapacağına dair söz vermiş. Şimdi de köşeye sıkıştı."

Benim kahramansı zihinsel çabalarımın hiçbir manası yoktu. Semyon olay üzerinde çalışmadığı halde, kafasında her şeyi çözümlemişti.

"O Aydınlık bir Diğer," dedim.

"Neden?" diye sordu, Semyon. Şaşırmıştı.

"Karanlık bir Diğer, verdiği sözden dönmenin birçok yolunu bulur."

Semyon kısa bir an düşündü, ağzına attığı patates kızartmasını çiğnedi ve "Evet" dedi, yani öyle demiş gibi görünüyordu. Ama Karanlık Varlıklar'ın bu olaya dâhil olma fikrini de tamamen göz ardı edemiyordu. Çünkü Karanlık Varlıklar'ın bile geri dönemeyecekleri bazı yeminler vardı. Mesela, Karanlık'm üzerine yemin etmek, yani en büyük Güç'ü tanık olarak göstermek. Bunu yaptıktan sonra, bu işten sıyrılmaları mümkün değildi.

"Haklısın," dedim. "Ama yine de bizden birinin böyle bir hataya düşmüş olma ihtimali daha yüksek."

Semyon kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Ben değilim."

Bakışlarımı başka bir yöne çevirdim.

"Üzülme," dedi Semyon, kasvetli bir ses tonuyla. "Sen haklısın ve doğru olanı yapıyorsun. Biz böyle bir hataya düşebiliriz. Ben bile düşebilirim. Benimle konuşmak istediğin için teşekkür ederim, hemen patrona koşmadığın için... Sana yemin ederim, Aydınlık Büyücü, Anton Gorodetski seni endişelendiren bu mektupları ben göndermedim ve kimin gönderdiğini de bilmiyorum."

"Biliyor musun, bunu duyduğuma çok mutlu oldum," diye itiraf ettim.

"Benim kadar değil," dedi Semyon, kıkırdayarak. "Bak ne diyeceğim, bu işi yapan Diğer, ensesi çok kalın biri. Bu karmaşanın içine

sadece Nöbetler'i değil, Engizisyon'u da çekti. Bunu yapmak için ya kontrolünü kaybetmiş olması gerek ya da her ayrıntıyı hesaplamış olması. Eğer ilkiyse, mahvoldu demektir; ama eğer ikincisiyse, bu işten sıyrılır. Ve bire iki bahse girerim ki bu işten kolaylıkla sıyrılır.

"Semyon, öyleyse sıradan bir insan, bir Diğer'e dönüşebilir mi?" diye sordum. Dürüstlük ilk kuraldı.

"Bilmiyorum," dedi Semyon, kafasını sallayarak. "Ben bunun imkânsız olduğuna inanıyordum. Ama son yaşanan olayları göz önüne alacak olursak, bir yerlerde bir açık var. Çok dar ve iğrenç. Ama yine de bir açık."

"Neden iğrenç?" diye sordum, hemen.

"Çünkü aksi takdirde, biz bundan yararlanırdık. Nasıl bir avantaj düşünsene... Mesela devlet başkanını bizden biri yapmak için bu yolu kullanırdık. Hatta sadece devlet başkanını değil, herhangi bir etkiye sahip olan herkesi. Antlaşma'ya, dönüştürme prosedürünü belirleyen birkaç değişiklik getirilirdi, aynı anlaşmazlıklar yine yaşanırdı, ama başka bir seviyede.

"Ama sanırım bu kesin olarak yasaklandı," dedim. "Rütbeli Diğerleri bir araya geldiler ve dengeyi bozmama kararı aldılar. Birbirlerini yok edici silahla korkutarak..."

"Neyle?" diye sordu Semyon, şaşırmıştı.

"Biliyorsun işte, yok edici silah... Sen bana inanılmaz bir güce sahip olan termonükleer bombalardan bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Hani bizde ve Amerika'da olan bombalar... Bence bu tür bir büyü bombası var olabilir..."

Semyon gülmeye başlamıştı:

"Anton, saçmalama! Böyle bir bomba falan yok. Bunların hepsi hayal ürünü, masal! Biraz fizik öğren! Okyanuslarda, kendi kendini idame ettiren termonükleer reaksiyonun gerçekleşmesini sağlayacak kadar ağır su yok!"

"Öyleyse neden bana bunu anlattın?"

"O zamanlar bir sürü hikâye uyduruyorduk. Buna inanacağını hiç düşünmemiştim..."

"Lanet olsun!" dedim mırıldanarak. Sonra da biramdan bir yudum aldım. "Biliyor musun, o günden beri geceleri rahat uyuyamıyorum."

"Yok edici silah diye bir şey yok, sen rahat uyu," dedi Semyon kıkırdayarak. "Ne gerçeği ne de büyülü olanı. Ve diyelim ki sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmek mümkün... Bu prosedür oldukça zor ve iğrençtir. Bir sürü yan etkisi olur. Ve genellikle hiç kimse elini kirletmek istemez. Ne biz ne de Karanlık Varlıklar."

"Ve senin bu prosedür hakkında herhangi bir bilgin yok, değil mi?" diye sordum, emin olmak için.

"Yok." Semyon kısa bir an düşündü. "Yok, kesinlikle yok. Gerçek kimliğimi insanlara açıklamak, onlara emir vermek ya da onları gönüllü olarak işe almak – bunların hepsini yaptım. Ama sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmek... Bunu hiç duymadım."

Yine çıkmaz sokak.

Karamsar bir ifadeyle bira bardağıma bakarak kafamı salladım.

"Gerilmene gerek yok," dedi Semyon. Sadece iki olasılık var. Bu Diğer ya çok aptal ya da çok kurnaz. Eğer ilk seçenek doğruysa, Karanlık Varlıklar ya da Engizisyon onu mutlaka bulur. Eğer ikinci seçenek doğruysa, onu bulamazlar. Ama o sıradan insanı bulurlar ve ona böyle tuhaf isteklerde bulunmaması gerektiğini öğretirler. Bunun örnekleri de var."

"Ben ne yapacağım?" diye sordum. "İtiraf etmeliyim ki Assol çok ilginç bir yer. Orada yaşamak çok zevkli. Özellikle de harcamalar..."

"Öyleyse orada yaşamanın tadını çıkar," dedi Semyon, oldukça sakin bir ifadeyle. "Yoksa gururun mu incindi? Bu haini herkesten önce mi bulmak istiyorsun?"

"Bir işi yarım bırakmayı sevmiyorum," diye itiraf ettim.

Semyon güldü:

"Son yüz yıldır yaptığım tek şey bir şeyleri yarım bırakmak... Mesela, Kostroma Bölgesi'ndeki zengin çiftçi Besputnov'un sığırına

yapılan bir uğursuzluk büyüsü... Ah, ne olaydı Anton! Bir gizem. Arapsaçına dönmüş bir entrika. Tabii ki bir büyüydü, ama öylesine kurnaz bir şekilde yapılmıştı ki... Büyü, kenevir tarlası aracılığıyla yapılmıştı."

"Sığırlar kenevir mi yiyorlar?" diye sordum, her nedense ilgimi çekmişti.

"Buna kim müsaade eder?" Çiftçi Besputnov bu kenevirlerden halat yapıyormuş. Bu halatla da ineğini gezdiriyormuş. Uğursuz büyü de hayvana bu yolla geçmiş. Oldukça kurnaz bir büyü, yavaş ve kusursuz. Ve yüz kilometre içerisinde kayıtlı tek bir Diğer bile yok. Ben de bu küçük köye taşındım ve suçluyu aramaya başladım."

"O zamanlar bu kadar iyi mi çalışıyorlardı?" diye sordum, şaşırmıştım. Sıradan bir köylü ve onun ineği için, bir nöbetçiyi köye mi gönderiyorlardı?"

Semyon gülümsedi:

"Ben o zamanlar her türlü işi yaptım. Bu köylünün oğlu bir Diğer'di. Ve bizden, babasına yardım etmemiz için bu olaya dâhil olmamızı istedi –adam neredeyse kendini bu halatla asacaktı– her neyse, ben tek başıma köye taşındım. Sonra kendime bir arazi aldım, hatta genç, dul bir kadınla bile yakınlık kurmaya başladım. Ama aynı anda da aramaya devam ediyordum. Ve fark ettim ki eski bir cadının peşindeyim, çok iyi gizlenmiş, herhangi bir Nöbet'e üye değil, hiçbir yere kayıt olmamış. Nasıl bir entrika olduğunu hayal edebiliyor musun? İki ya da üç yüz yaşında bir cadı! Birinci sınıf bir büyücünün sahip olabileceği kadar Güç biriktirmişti! Ve ben de orada Nat Pinterkon'u oynuyordum... Araştırma... Her nedense Büyük Büyücüler'den yardım istemeye utanıyordum. Ve yavaş yavaş, adım adım, ipuçları buluyor, bunun sonucunda da bir şüpheli listesi oluşturuyordum. Bunlardan biri de oldukça çekici bulduğum, o genç dul kadındı."

"Ee?" dedim, kendimden geçmiştim. Elbette Semyon beyaz yalanlar atmayı seviyordu, ama bu hikâye gerçekmiş gibi görünüyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Semyon, derin bir nefes alarak. "Sonra Petrograd'da ayaklanma çıktı. Sonra da devrim. Tahmin edebilirsin ki kurnaz cadılarla uğraşmaktan çok daha önemli şeyler vardı. Nehirlere insan kanı akıyordu. Geri çağrıldım. Tekrar köye gitmek ve o cadıyı bulmak istedim, ama hiç zamanım olmadı. Sonra da o köyü sel aldı ve herkes başka yerlere göç etti. Belki o cadı da artık yaşamıyordur.

"Sinir bozucu," dedim.

Semyon kafasını salladı:

"Bende bunun gibi hikâyelerden bir kamyon dolusu var. Bu yüzden fazla mesai yapıp herkesten hızlı gitmeye çalışma."

"Eğer sen bir Karanlık Varlık olsaydın," diye itiraf ettim. "Kesinlikle, şüpheyi başka bir yöne çekmeye çalıştığını düşünürdüm."

Semyon sadece gülümsedi.

"Ben Karanlık Varlık değilim, Anton. Sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Ve sıradan insanların dönüştürülmesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedim derin bir nefes alarak. "Ben düşünmüştüm ki..."

Semyon birden ciddileşmişti:

"Anton, sana bir şey daha anlatacağım. Bu dünyada her şeyden çok sevdiğim kadın 1921 yılında öldü. Yaşlılıktan."

Ona baktım, ama gülümseme cesaretini gösterememiştim; Semyon şaka yapmıyordu.

"Eğer onu bir Diğer'e nasıl dönüştüreceğimi bilseydim..." dedi Semyon, alçak bir ses tonuyla uzaklara doğru dalarak. "Eğer bilseydim... Ben ona gerçek kimliğimi açıkladım. Onun için her şeyi yaptım. Hiç hasta olmamıştı. Yetmiş yaşındayken bile, daha otuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Petersburg açlığında bile hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, onun sahip olduğu izinler, Kızıl Ordu askerlerini bile şaşkına uğratıyordu. Bende Lenin'in, onun için imzaladığı bir belge vardı. Ama kendi hayatımı ona veremedim. Bu bizim gücümüz dâhilinde değil." Hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Eğer Lubov Petrovna'yı nasıl dönüştüreceğimi bilseydim, hiç kimseden izin istemezdim. Her şeyi

göze alırdım. Ruhumu bedenimden ayırırdım, ama onu bir Diğer'e dönüştürürdüm."

Semyon ayağa kalktı ve derin bir nefes alarak şöyle dedi:

"Ama şimdi, dürüst olmak gerekirse, çok fazla umurumda değil. İnsanlar, bir Diğer'e dönüşsün ya da dönüşmesin, beni hiç ilgilendirmiyor. Seni de ilgilendirmemeli. Senin karın bir Diğer. Kızın bir Diğer. Bundan büyük nasıl bir mutluluk olabilir ki? Gesar bile böyle bir mutluluğu hayal edemez."

Semyon gittikten sonra bir süre daha masada oturdum ve biranı bitirdim. Kafenin sahibi –aynı zamanda garsonu, şefi ve barmeni olan kişi– benim bulunduğum yöne doğru bakmıyordu; Semyon kafeye geldiğinde, masanın etrafına büyülü bir perde asmıştı.

Gerçekten ben bunu neden düşünüyordum?

Harıl harıl çalışan iki tane Engizisyon üyesi vardı. Yetenekli vampir Kostya ise yarasa formunda Assol'ün etrafında dolaşıyordu. Onlar bu işi mutlaka çözerlerdi. Diğer'e dönüşmek isteyen o sıradan insanı kesinlikle bulurlardı. Ayrıca mektupları gönderen kişiyi de bulurlardı. Ya da bulmazlardı.

Benim için ne değişirdi?

Sevdiğim kadın bir Diğer'di. Üstelik Nöbet'teki işini –Büyük Büyücü kariyerini – kendi isteğiyle bırakmıştı. Benim gibi bir aptal için. Sonsuza kadar ikinci sınıf bir büyücü olduğum gerçeğini kafama takmamam için...

Ayrıca Nadyuşka da bir Diğer'di. Hiçbir zaman, çocuğu büyüyen, yaşlanan ve ölen Diğerleri'nin yaşadığı korkuyu yaşamak zorunda kalmayacaktım. Er ya da geç Nadyuşka'ya gerçek kimliğini açıklayacaktık. Şüphesiz Büyük bir Büyücü olmak isteyecekti. En güçlü büyücü bile olabilirdi. Belki de bu bozuk dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için bir şeyler yapabilirdi.

Ama ben burada tıpkı bir çocuk gibi dedektifçilik oynuyordum! Akşamları eğlenceli komşumu ziyaret etmek ya da kumarhanede

rahatlamak yerine –sadece kendimi gizleme amacıyla– verilen bu görevi başarmak için âdeta kendimi parçalıyordum.

Ayağa kalktım, parayı masanın üzerine bıraktım ve yürüdüm. Büyü perdesi bir ya da iki saat içinde yok olur, kafenin sahibi de bu parayı ve boş bardakları görürdü. Sonra da sıradan görünümlü birkaç adamın, burada bira içtiğini anımsardı.

BÖLÜM 5

Günümün yarısını, kesinlikle yasak olan ve hiç kimsenin işine yaramayan şeyler yaparak geçirdim. Eğer Vampir Kostya yanımda olsaydı, muhtemelen yüzünü buruşturur ve bana benim saflığımla ilgili düşüncelerini aktarırdı.

Önce üzerime bir pantolon ve sıradan bir tişört giymek için Assol'e gittim. Sonra da en yakındaki bahçeye doğru yürümeye başladım – dokuz katlı, kasvetli, prefabrik binalara doğru. Ve orada –tamamen kendi zevkim için– liseli, aylak çocukların maç yaptığı bir futbol sahası buldum. Aslında birkaç tane genç adam da vardı. Dünya kupası daha yeni bitmiş olmasına rağmen –en hafif deyişle, bizim için büyük bir utançtı– olumlu etkileri hâlâ devam ediyordu. Kaybedilen rekabet ruhu, kalan son birkaç bahçede yeniden canlanıyordu.

Oyuncuları arasında tek bir yetişkin bulunan takıma katıldım. Bu yetişkin adamın etkileyici bir göbeği vardı, ama oldukça çevik ve canlıydı. Ben çok iyi bir oyuncu değildim, ama zaten burada toplananlar da dünya kupası oyuncuları değillerdi.

Yaklaşık bir saat boyunca, bir yandan çürük tellerden yapılmış kaleye doğru şut çekerek, bir yandan da bağırarak bu ezilmiş, tozlu zemin üzerinde koşturup durdum. Hatta birkaç tane gol bile attım. Bunlardan birinde, iriyarı bir ızbandut beni oldukça becerikli bir şekilde yere itmiş, sonra da bana samimi bir ifadeyle gülümsemişti.

Ama buna alınmamıştım. Ya da sinirlenmemiştim.

Maç biraz durgunlaşınca da –her nasılsa kendiliğinden– en yakındaki markete gittim ve su, bira ve en genç futbolcular için Baikal[7] aldım. Tabii ki onlar Coca Cola'yı tercih ederlerdi, ama bu yabancı zehri bırakmamızın vakti gelmişti.

Canımı sıkan tek şey, aşırı cömertliğin, kuşkuya sebep olduğunu fark etmemdi. Bu yüzden iyilik yaparken oldukça ölçülü davranmam gerekiyordu.

"Benim" takımımda ve diğer takımda oynayan oyuncularla vedalaştıktan sonra plaja kadar yürüdüm. Kirli ama serin olan sularda yüzmek oldukça eğlenceliydi. Assol konutlarının görkemli binası ise gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Ama umurumda değildi...

O anda farkına vardığım en komik şey ise, benim yerimde olan bir Karanlık Varlık da olsa aynı şeyleri yapardı. Tabii ki bu, taze istiridye ve pahalı fahişe gibi zevkleri daha önce hiç tatmamış, genç bir Karanlık Varlık olmazdı; tam aksine hayatı biraz olsun yaşamış ve sonunda her şeyin sadece bir boşluktan ibaret olduğunu anlamış bir Karanlık Varlık olurdu.

Ve bir yandan topa vurarak, diğer bir yandan da bağırarak bu küçük futbol sahasında koşuşturur, sonra da genç çocukların aptalca girişimlerine tepki gösterirdi: "Hey! Çeneni kapa, küçük velet!" Daha sonra ise plaja gidip bulanık sularda yüzer, ardında da çimlere uzanıp gökyüzüne bakardı.

Sınır çizgisi neredeydi? Evet, alt sınıf Karanlık Varlıklar'la ilgili her şey çok açıktı. Onların canı yoktu. Yaşamak için öldürmeleri gerekiyordu. Hiçbir kelime oyunu buna yardımcı olamazdı. Onlar birer canavardı.

Peki ama, gerçek çizgi neredeydi?

Ve neden bazen gözden kaybolmak için hazırda bekliyordu? Örneğin, sıradan bir insanın, bir Diğer'e dönüşmek istediği bir anda? Tek sorun sadece bu olduğunda! Peki ya bu araştırmaya dâhil olan

7 Siyah renkli, alkolsüz, kolaya benzer bir içecek. (ç. n.)

diğer güçler? Karanlık Varlıklar, Aydınlık Varlıklar, Engizisyon... Bu işte çalışan tek kişi ben değildim. Ben sadece bölgedeki keşif çalışmalarını yürüten bir piyondum. Gesar alnını kırıştırıyor, Zavulon kaşlarını çatıyor, Vitezslav ise sert bir ifadeyle bakarak dişlerini gösteriyordu. Sıradan bir insan bir Diğer olmak istiyor – hemen onun peşine düşün, onu yakalayın!

Ama kim bunu istemez ki?

Vampirlerin ebedi açlığı ya da kurtadamların çılgın krizleri yok, ama bir büyücünün bütün hayatı var. Sıradan insanların sahip olduğu her şeyle birlikte.

Çok daha iyi.

Pahalı müzik setinizi arabanızda öylece bırakıp gittiğinizde, birinin onu çalmasından korkmazsınız.

Grip olmazsınız. Eğer çaresi olmayan bir hastalığa yakalanırsanız, bütün Kara Büyücüler ve Aydınlık Şifacılar sizin hizmetinizdedir.

Maaş günü gelene kadar nasıl yaşayacağınızı düşünmenize gerek olmaz.

Karanlık sokaklardan ve sarhoş serserilerden korkmazsınız.

Ordudan bile korkmazsınız.

Çocuğunuzun okuldan, eve güvenli bir şekilde gideceğinden ve apartmanın girişinde manyaklarla karşılaşmayacağından emin olursunuz.

Evet, tabii ki asıl sorun burada. En yakınlarınız ve en sevdikleriniz güvendedirler, hatta vampir piyangosunun bile dışındadırlar. Ama onları yaşlılıktan ve ölümden kurtaramazsınız.

Fakat yine de önünüzde uzun bir yol vardır. Gelecekte bir yerlerde, çok uzakta.

Ve bir bütün olarak bakıldığında, Diğerleri'nden olmak çok zevkli bir şeydir.

Üstelik eğer bir Diğer'e dönüşmeyi reddederseniz, hiçbir şey kazanmazsınız. Sıradan insan olan yakınlarınız bile size "aptal" deme hakkına sahip olurlar. Nihayetinde, eğer siz bir Diğer'e dönüşürseniz,

onlara yardım edebilirsiniz. Tıpkı Semyon'un anlattığı hikâyedeki gibi... Biri, bir çiftçinin ineğine büyü yapıyor; çitçinin oğlu da babasına yardım etmesi için oraya bir araştırmacı gönderiyor. Nihayetinde kan bağı her şeyden kuvvetlidir. Bu konuda yapılabilecek bir şey yoktur...

Sanki elektriğe çarpılmış gibi bir anda yerimden fırladım. Ayağa kalktım ve Assol'e baktım.

Bir Aydınlık Büyücü hangi sebepten ötürü sıradan bir insanın "her istediğini" yapacağına dair söz verebilirdi?

Tek bir sebep vardı!

İşte bu, bir ipucu!

"Bir şeyler bulabildin mi, Anton?" diye sordu, arkamdan bir ses.

Arkama döndüm ve Kostya'mn gözlüklerinin siyah lenslerine baktım. Üzerinde sadece deniz şortu vardı, plaja uygun giyinmişti. Ama kafasında tıpkı bir takkeye benzeyen, beyaz bir panama şapkası vardı (şüphesiz, bunu hiçbir vicdan azabı duymadan küçük bir çocuktan çalmıştı). Bir de siyah bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Güneş çok mu rahatsız etti?" diye sordum, iğneleyici bir ifadeyle.

Kostya yüzünü buruşturdu:

"Çok bunaltıcı. Tıpkı bir ütü gibi gökyüzünde asılı kalmak... Sence sıcak değil mi?"

"Sıcak," dedim. "Ama bu farklı tür bir sıcaklık."

"İğnelemeden konuşmayı becerebiliyor musun?" diye sordu, Kostya. Sonra da kumun üzerine oturdu ve ayağının hemen altında duran sigara izmaritini tiksinerek kenara fırlattı. "Ben sadece akşamları yüzerim. Ama bu kez seninle... konuşmaya geldim."

Utanmıştım. Önümde oturan bu adam genç ve asık suratlı biriydi. Onun bir ölü olması, hiçbir fark yaratmıyordu. Ve ben kapımın önünde kararsız bir şekilde bekleyen o küçük delikanlıyı hâlâ hatırlıyordum. "Beni içeriye davet etmemelisin. Ben bir vampirim. Gece gelip seni ısırabilirim."

Bu çocuk çok uzun bir süre direnmişti. Domuz ve donör kanı içmişti. Tekrar hayata dönmenin hayalini kurmuştu. "Tıpkı Pinokyo

gibi." Carlo Collodi'yi okumuş olmalıydı ya da "Yapay Zekâ" filmini izlemiş. Ama yine de doğru benzetmeyi bulmuştu.

Keşke Gesar, beni vampir avlamaya göndermeseydi...

Hayır, bu saçmalıktı. Doğa kendi yolunu çizerdi. Kostya da lisansını alırdı.

Her ne olursa olsun, onunla alay etme hakkına sahip değildim. Benim bilyük bir avantajım vardı – ben yaşıyordum.

Utanmadan yaşlı insanlara yaklaşabilirdim. Evet, hiç utanmadan. Vitezslav bana karşı dilrüst davranmamıştı. O yaşlı kadından uzak durmasının sebebi, korku ya da tiksinme değildi.

Utanç duygusuydu.

"Affedersin Kostya," dedim, kuma, onun yanına uzanarak. "Konuşalım."

"Sanırım daimi olarak Assol'de oturan kişilerin hiçbirinde tuhaf bir durum yok," dedi Kostya, karamsar bir ifadeyle. "Diğer'e dönüşmek isteyen bu sıradan insan buraya ara sıra gelen kişilerden biri."

"Öyleyse hepsini kontrol etmek zorundayız," dedim yapmacık bir tavırla derin bir nefes alarak.

"Bu sadece bir başlangıç. Bizim o hain Diğer'i de bulmamız gerekiyor."

"Arıyoruz."

"Senin nasıl aradığını görebiliyorum. Onun sizden biri olduğunu anladın, değil mi?"

"Bundan nasil emin olabiliyorsun?" dedim, öfkeli bir ifadeyle. "Karanlık bir Varlık da kolayca hata yapabilir."

Bir silre boyunca bu konuyu tartıştık. Belli ki aynı zamanda aynı sonuçlara ulaşmıştık.

Ama ben şimdi sadece yarın adım daha ilerideydim. Ve Kostya'ya yardım etmeye hiç niyetim yoktu.

"Mektup, o inşaat işçisinin postaneye getirdiği bir yığın mektupla birlikte gönderildi," dedi Kostya, benim kurnazlığının farkına bile

varmadan. "Bu son derece kolay bir iş. Tüm bu *Gastarbeiter*ler[8] eski bir okulda yaşıyorlar, orayı otel olarak kullanıyorlar. Ve tüm mektuplarını birinci kattaki görevlinin masasının üzerine bırakıyorlar. Sonra da sabahları biri postaneye gidip onları gönderiyor. Bir Diğer için, bu otele girmek ve oradaki görevlinin dikkatini başka bir yöne çekmek, oldukça kolay bir iş... ya da onun tuvalete gitmesini beklemek. Sonra da mektubu bu yığının arasına sıkıştırmak. Ve işte bu kadar! Hiçbir iz yok!"

"Kolay ve etkili," diye karşılık verdim.

"Tam bir Aydınlık Varlık davranışı," dedi Kostya, kaşlarını çatarak. "Pis işleri yaptıracak birini bulmak."

Her nedense alınmadım. Sadece alaycı bir ifadeyle gülümsedim. Sonra da sırtüstü yatarak gökyüzüne ve parıldayan güneşe baktım.

"Pekâlâ, biz de aynı şeyi yapıyoruz." diye mırıldandı, Kostya.

Hiçbir şey söylemedim.

"Haydi ama söylesene, hiç, insanları kendi operasyonlarınız için kullanmadınız mı?" diye sordu Kostya, öfkeli bir ifadeyle.

"Bazen kullandık. Ama onları asla tehlikeye atmadık."

"Ve bu olayda, bu hain Diğer hiç kimseyi tehlikeye atmıyor, sadece kullanıyor," dedi Kostya, "Pis işleri başkasına yaptırma" konusuyla ilgili yaptığı yorumu tamamen unutarak. "Merak ettiğim şey... acaba bu izin peşinden gitmek mantıklı mı? Bu hain Diğer şimdiye kadar bütün izlerini son derece başarılı bir şekilde gizledi. Âdeta bir hayaleti takip edeceğiz."

"Kapıdaki güvenlik görevlileri, birkaç gün önce çalıların arasında korkunç bir şey gördüklerini söylediler," dedim. "Hatta oraya ateş bile etmişler."

Kostya'nın gözleri ışıldamıştı.

"Peki, sen orayı kontrol ettin mi?"

---

8 1950'li yıllarda, Federal Almanya Cumhuriyeti'nde yurt dışından getirilen misafir işçilere verilen ad. (ç. n.)

"Hayır," dedim. "Ben koruma örtüsü altındayım. Bunu yapamıyorum."

"Benim kontrol etmem senin için sorun yaratır mı?" diye sordu Kostya, sabırsız bir ifadeyle. "Bak bu senin..."

"Edebilirsin," dedim, hemen.

"Teşekkürler, Anton," dedi Kostya samimi bir ifadeyle gülümseyerek. Sonra da eliyle, omzuma vurdu. "Sen iyi bir adamsın, teşekkürler."

"Sıkı çalış," dedim. Kendime engel olamamıştım. "Belki bir kıdem lisansı daha alırsın."

Kostya birden sustu. Yüzü asılmıştı. Öfkeli bakışlarla nehre bakıyordu.

"Rütbeli Vampir olmak için kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum.

"Ne yapacaksın?"

"Sadece... merak..."

"Öyleyse bir ara arşivleri kontrol et," dedi Kostya, alaycı bir gülümsemeyle. "Bu gerçekten çok mu zor?"

Tabü ki zor değildi. Ama ben Kostya'mn dosyasına hiç bakmamıştım. Bunu bilmek istemiyordum.

"Kostya amca, şapkamı ver!" dedi yakınlardaki bir ses.

Yaklaşık dört yaşlarında küçük bir kızdı. Kostya'ya doğru koşuyordu. Demek ki gerçekten küçük bir çocukla uğraşıyordu, onun şapkasını almıştı.

Kostya oldukça uysal bir tavırla şapkayı kafasından çıkardı ve küçük kıza verdi.

"Bu gece yine gelecek misin?" diye sordu, küçük kız, Kostya'ya. Sonra da suratım asarak bana baktı. "Bana masal anlatacak mısın?"

"Hı hı," dedi Kostya, kafasını sallayarak.

Küçük kızın gözleri ışıldadı. Sonra da, biraz ileride eşyalarını toplayan genç kadına doğru koşmaya başladı. Kumlar topuklarının altından havaya doğru sıçrıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye bağırdım, yerimden fırlayarak. "Seni burada küle çeviririm!"

Yüzümdeki ifade oldukça korkutucu olmalıydı. Kostya hemen cevap vermişti:

"Ne? Ne diyorsun, Anton! O benim yeğenim. Annesi benim kuzenim oluyor. Strogino'da yaşıyorlar, ben de bu görev süresince onlarda kalıyorum. Böylece sürekli şehre gidip gelmek zorunda kalmıyorum."

Bir anda duraksamıştım.

"Ne düşündün, onun kanını emdiğimi mi?" diye sordu, Kostya. Bana hâlâ tedbirli bir ifadeyle bakıyordu. "Git! Kontrol et! Hiçbir ısırık izi yok. O benim yeğenim, anladın nn? Onun için dünyayı yakarım!"

"Hıhh!" dedim. "Başka ne düşünebilirdim? 'Akşam yine gelecek misin? Masal anlatacak mısın?'"

"Tipik bir Aydınlık Varlık," dedi Kostya, biraz sakinleşmişti. "Ben bir vampirim, öyleyse ben bir piç kurusuyum, değil mi?"

Kırılgan ateşkes anlaşmanız sona ermemişti, ama tekrar soğuk bir savaş haline dönüşmüştii. Kostya oldukça sinirli bir şekilde oturuyordu. Bense verdiğim bu aceleci tepki için kendime lanetliyordum. On iki yaşından küçük çocuklar için lisans vermiyorlardı. Ve Kostya da lisansız avlanacak kadar aptal değildi!

Ama işte... Bir anda patlamıştım.

"Senin küçük bir kızın var," dedi Kostya, birden farkına vararak. "Aynı yaşta değil mi?"

"Daha küçük," dedim. "Ve çok daha sevimli."

"Tabii ki insanın kendi çocuğu her zaman daha sevimlidir," dedi Kostya, gülerek. "Pekâlâ, Gorodetski. Anlıyorum. Bunu unutalım gitsin. Verdiğin ipucu için teşekkürler."

"Önemli değil," dedim. "Belki de o güvenlik görevlileri hiçbir şey görmediler. Belki de votka ve uyuşturucu içiyorlardı."

"Kontrol edeceğiz," dedi Kostya, neşeli bir ifadeyle. "Her şeyi kontrol edeceğiz."

Sonra da eliyle kafasının arkasını silkeledi ve ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

"Beni kötü yapıyor," dedi, Kostya gökyüzüne doğru bakarak. "Gözden kayboluyorum."

Öyle de yaptı. Gözden kayboldu. Tabii buradaki herkesin bakışlarım, başka bir yöne çevirdikten sonra... Havada, kısa bir anlığına sadece belli belirsiz bir gölge kalmıştı.

"Artist," diye bağırdım arkasından. Sonra da kumun üzerine yüzükoyun uzandım.

Dürüst olmak gerekirse, bana da çok sıcak gelmişti. Ama prensip olarak, Karanlık bir Varlık'la birlikte gitmek istememiştim.

Ayrıca Assol'ün güvenlik ofisine gitmeden önce düşünmem gereken birkaç şey vardı.

Vitezslav gerçekten iyi bir iş başarmıştı. Güvenlik şefi beni görünce, son derece samimi ve içten bir ifadeyle gülümsemişti.

"Oo, kimleri görüyorum!" dedi, önünde duran kâğıtları kenara doğru iterek. "Çay, kahve?"

"Kahve," dedim.

"Andrey, bize kahve getir," dedi güvenlik müdürü. "Ve limon!"

Sonra da kasaya doğru uzandı ve içinden, oldukça kaliteli bir Gürcü konyağı çıkardı.

Beni müdürün ofisine getiren güvenlik görevlisi biraz şaşırmıştı, ama herhangi itirazda bulunmamıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu şef, becerikli bir şekilde limonu keserken. "Konyak içer misin, Anton. Çok iyi bir konyak, emin olabilirsin."

Ben onun adını bile bilmiyordum. Eski güvenlik şefini daha çok sevmiştim. O bana daha samimi davranmıştı.

Ama tabii ki eski güvenlik şefi, benim şu anda almayı umut ettiğim bilgileri bana asla vermezdi.

"Tüm apartman sakinlerinin kişisel dosyalarına bakmam gerek," dedim. Sonra da gülümseyerek şöyle devam ettim: "Böyle bir yerde, şüphesiz herkesi kontrolden geçiriyorsunuzdur, öyle değil mi?"

"Tabii ki" dedi güvelik şefi hemen. "Para çok önemli, ama burada oturma niyetinde olan bazı ciddi kişiler de var. Fakat biz haydut ya da eşkıya istemiyoruz. Siz bütün dosyaları mı istiyorsunuz?"

"Hepsini," dedim. "Buradan daire alan herkesin dosyasına bakmak istiyorum. Burada yaşayan ya da henüz taşınmamış olan."

"Dairelerin gerçek sahiplerinin dosyalarına mı yoksa oraya kayıtlı olan kişilerin dosyalarına mı?" diye sordu, güvenlik müdürü kibar bir ifadeyle.

"Gerçek sahiplerinin dosyalarına."

Güvelik müdürü kafasını salladı ve tekrar kasaya uzandı.

On dakika sonra onun masasında oturmuş dikkatli bir şekilde dosyaları inceliyordum. Hepsi çok düzenliydi, ama çok kalın değildi. Merak ettiğimden ilk olarak kendi dosyamdan başlamıştım.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu, güvenlik şefi.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Sonra da kaç tane dosya olduğuna baktım. "Bir saate ihtiyacım var."

Güvelik şefi kapıyı yavaşça kapatarak dışarıya çıktı.

Ben de dosyaları okumaya başladım.

Anton Gorodetski. Svetlana Gorodetskaya'yla evli. Nadezhda Gorodetskaya adında, iki yaşında bir kızları var. Anton Gorodetski'nin küçük bir işletmesi var – süt ürünleri ticareti yapan bir firma. Süt, kefir, lor ve yoğurt...

Bu firmayı biliyordum. Gece Nöbeti'nin bizim için para kazanan, standart bir yan kuruluşuydu. Bunlardan Moskova civarında yaklaşık yirmi tane vardı. Çalışanları da, kazançlarının nereye gittiğinden hiç şüphelenmeyen, son derece sıradan insanlardı.

Bu firmaların hepsi son derece mütevazı, sade ve sevimliydi. Tıpkı eski süt reklamındaki şarkı gibi – *çimenlerin üzerinde, çimenlerin*

üzerinde, kim otluyor çimenlerin üzerinde? Evet, Diğerleri. Hmmm, votka ticareti yapamazdım, öyle değil mi?

Kendi dosyamı bir kenara bıraktım ve diğer apartman sakinlerinin dosyalarına bakmaya başladım.

Tabii ki burada kişilerin bütün bilgileri yoktu. Olamazdı. Nihayetinde, en lüks konutlardaki özel güvenlik servisleri bile, KGB ile karşılaştırılamazdı.

Ama benim çok fazla şeye ihtiyacım yoktu. Sadece aileleriyle ilgili temel bilgiler öğrenmem yeterliydi. İlk olarak da anne ve babalarıyla ilgili.

Ebeveyni hayatta ve sağlıklı olan kişilerin dosyalarını hemen bir kenara ayırdım. Ebeveyni hayatta olmayan kişilerin dosyalarını ise üst üste koydum.

Daha çok, yetimhanede büyümüş –bu durumda olan iki kişi vardı– ve "anne" ile "baba" sütunlarının üzeri çizilmiş olan kişilerle ilgileniyordum.

Onlar da sekiz kişiydi.

Bu dosyaları önüme açtım ve ayrıntılı bir şekilde incelemeye başladım.

Sabıka kaydı bulunan –dosyadaki bilgilere göre– yetim bir çocuğu hemen eledim. Son bir yıldır ülke dışındaydı ve kolluk kuruluşlarının çağrılarına rağmen geri dönmemişti.

Sonra da anne ve babası ayrılmış olan iki kişiyi eledim.

Bunlardan biri, eski, küçük bir olaydan tanıdığım alt sınıf bir Kara Büyücü çıkmıştı. O zaman bu Kara Büyücü'yle ilgili bir şey bulunamadığına göre, şu anda benim aradığım kişilerden biri olması da imkânsızdı.

Diğeri ise benim de tanıdığım –yine şans eseri– ünlü bir sanatçıydı ve son üç aydır yurtdışında dolaşıyordu: ABD, Almanya, İsrail. Muhtemelen dairesinin yarım kalan işlerini tamamlayabilmek için para kazanmaya çalışıyordu.

Geriye yedi kişi kalmıştı. İyi bir sayıydı. Şimdilik bunlara odaklanabilirdim.

Dosyaları açtım ve dikkatli bir şekilde okumaya başladım. İki kadın, beş erkek... İçlerinden hangisi benim dikkatimi daha çok çekebilirdi?

"Roman Lvoviç Khlopov, 42 yaşında, işadamı..." Yüzü bende hiçbir şey çağrıştırmamıştı. Belki de aradığım kişi oydu? Belki de...

"Andrey İvanoviç Komarenko, 31 yaşında, işadamı..." Oo, ne kadar güçlü bir yüz ifadesi! Ve çok genç... O muydu? Belki de... Hayır, bu imkânsızdı. İşadamı Komarenko'nun dosyasını kenara kaldırdım. Böylesine "yoğun dinî duygular" içinde olan ve bu kadar büyük bir parayı kilise yapınına bağışlayan otuzlu yaşlardaki bir adam kesinlikle Diğer'e dönüşmek istemezdi.

"Timur Borisoviç Ravenbah, 61 yaşında, işadamı..." Yaşından daha genç gösteriyordu. Eğer güçlü görünüşlü, genç Andrey İvanoviç Komarenko, Timur Borisoviç Ravenbah'la karşılaşırsa, çekinerek gözlerini kaçırırdı. Timur Borisoviç'in yüzü çok tanıdıktı. Ya televizyonda görmüştüm ya da başka bir yerde...

Dosyayı kenara kaldırdım. Sonra birden ellerim terlemeye başladı. Sırtımdan soğuk terler boşanıyordu.

Hayır, televizyonda görmemiştim, daha doğrusu sadece televizyonda görmemiştim. Ben bu yüzü hatırlıyordum.

Bu olamazdı!

"Bu olamaz!" dedim, aklımdan geçenleri yüksek sesle söyleyerek. Sonra da kendime bir kadeh konyak doldurdum ve bir dikişte içtim. Timur Borisoviç'in yüzüne baktım – sakin, akıllı ve "Doğu'ya" özgü hatlara sahip bir yüz.

Bu olamazdı!

Dosyayı açtım ve okumaya başladım. Doğum yeri Taşkent... Babası... bilinmiyor. Annesi savaşın bittiği yıllarda, küçük Timur daha beş yaşına bile gelmemişken öldü. Yetimhanede büyüdü. Teknik okuldan mezun oldu, daha sonra ise inşaat fakültesine gitti. Konsomol'deki bağlantıları sayesinde kariyerini ilerletti. Her nasılsa "partiye" katıl-

mamayı başardı. SSBC'nin ilk inşaat kooperatiflerinden birini kurdu. Bu kooperatif, bina inşa etmekten daha çok, kaldırım taşı ve sıhhi tesisat malzemeleri ithalatıyla uğraşıyordu. Moskova'ya taşındı. bir şirket kurdu, siyasetle uğraştı. Hiçbir zaman...

Hiçbir zaman hiçbir yere üye olmadı... Hiçbir zaman belli bir sıfatla çalışmadı. Bir eş, bir boşanma, ikinci eş...

Diğerleri'ne dönüşmek isteyen o sıradan insanı bulmuştum.

Ama en korkunç olan şey, aynı anda o hain Diğeri de bulmuş olmamdı.

Bu öylesine beklenmedik bir şeydi ki sanki etrafımdaki evren paramparça olmaya başlamıştı.

"Nasıl yapabilirsin!" dedim, sitemli bir ifadeyle. "Nasıl yapabilirsin, patron?"

Eğer Timur Borisoviç'i on ya da on beş yaş gençleştirseydik, Gesar'ın tam anlamıyla bir kopyası olurdu. Ya da tüm dünyanın tanıdığı Boris İgnatieviç'in... Altmış yıl önce bu bölgede yaşayan kişinin... Taşkent, Semerkant ve Orta Asya'mn diğer bölgelerinde...

Beni en çok şaşırtan şey, patronun, kuralları ihlal etmiş olması değildi. Gesar bir suçlu muydu? Bu düşünce öylesine inanılmazdı ki herhangi bir duyguya bile sebep olmuyordu.

Patronun bu kadar kolay yakalanmış olması, beni tam anlamıyla şok etmişti.

Bundan altmış yıl önce Özbekistan'ın uzak bölgelerinde bir yerde Gesar'm bir çocuğu olmuştu. Ama bunun sonrasında Gesar, Moskova'dan bir iş teklifi almıştı. Bu çocuğun annesi sıradan bir insandı ve savaşta hayatını kaybetmişti. Ve son derece sıradan bir insan olan –babası Büyük bir Büyücü'ydü– bu küçük çocuk da yetiştirme yurduna gönderilmişti.

Her şey mümkündü. Belki de Gesar'm, Timur'un varlığından bile haberi yoktu. Ya da bu durumu biliyordu, ama bir sebepten ötürü onun hayatında yer almamıştı. Fakat sonrasında duyguları baskın

gelmiş ve çoktan yaşlanmış olan oğluyla karşılaşıp ona böyle acelesi bir söz vermişti.

Bu gerçekten inanılmazdı!

Gesar yüzlerce yıldır, hatta binlerce yıldır entrikalar çeviriyordu. Onun ağzından çıkan hiçbir kelime tesadüfi değildi. Şimdi nasıl böyle bir hataya düşmüştü?

İnanılmazdı.

Ama gerçekti.

Boris İgnatieviç ile Timur Borisoviç'in yakın akraba olduklarını anlamak için fizyonomi uzmanı olmaya gerek yoktu. Ben hiçbir şey söylemesem bile, Karanlık Varlıklar da bu gerçeği kolayca anlarlardı. Ya da Engizisyon anlardı. Ve bu yaşlı işadamına baskı yaparlardı. Ama, hayır neden baskı yapsınlardı ki? Biz kötü birer düzenbaz değiliz. Biz Diğerleri'yiz. Vitezslav bu yaşlı işadamının sadece gözlerine bakar, Zavulon parmağını şıklatır ve Timur Borisoviç bütün bir hikâyeyi –sanki günah çıkarıyormuş gibi– anlatırdı.

Peki, sonra Gesar'a ne olurdu?

Düşündüm. Hımın... Eğer bu mektubu gönderdiğini itiraf ederse... O zaman bunda hiçbir kötü niyet bulunamazdı. Zaten sıradan bir insana, gerçek kimliğini açıklama hakkına da sahipti.

O anda Antlaşma'nın bütün ayrıntılarını aklımdan geçirdim. Eklemeleri, değişiklikleri, benzeri olayları, istisnaları, referansları ve dipnotları...

Sonuç gerçekten komikti.

Gesar cezalandırılırdı, ama bu çok ağır bir şekilde olmazdı. Alacağı en büyük ceza, Gece Nöbeti'nin Avrupa ofisi tarafından yapılacak resmî bir kınama olurdu. Bir de Engizisyon tehditkâr, ama neredeyse hiçbir anlamı olmayan bir uyarı yapardı. Gesar işini bile kaybetmezdi.

Sadece...

O anda Gündüz Nöbeti'nde nasıl bir eğlence başlayacağını düşündüm. Zavulon'un nasıl sırıtacağını. Karanlık Varlıklar'ın, Gesar'ın aile

sırlarını nasıl araştırmaya başlayacaklarını. Ve onun küçük, sıradan bir insan olan oğluna nasıl selam göndereceklerini...

Tabii ki Gesar gibi biri –çok uzun yıllardır yaşayan– kolay kolay incinmezdi. Böyle durumlarla nasıl başa çıkılacağını çok iyi bilirdi.

Ama ben onun yerinde olmayı hiç istemezdim!

Nöbet'teki hiç kimse böyle bir duruma katlanamazdı. Hayır, elbette Gesar'ı hata yapmakla suçlamazlardı. Ya da onun arkasından konuşmazlardı.

Ama yapmacık gülümsemeler olurdu. Ve şaşkın bir ifadeyle kafalarını sallayarak kendi aralarında fısıldaşmaya başlarlardı: "Büyük Büyücü artık yaşlanıyor..."

Benim Gesar'a karşı duyduğum herhangi bir hayranlık yoktu. Bizim bakış açılarımız çok farklıydı. Üstelik benim hâlâ affedemediğim birkaç şey vardı.

Ama böyle bir hata yapmak!

"Bunu yaparken ne düşündün, Büyük Büyücü?" dedim, kendi kendime. Sonra da bütün dosyaları açık olan kasaya koydum ve kendime bir kadeh daha konyak doldurdum.

Gesar'a yardım edebilir miydim?

Nasıl?

Önce Timur Borisoviç'e mi ulaşmam gerekiyordu?

Peki ya sonra? Ona sessiz kalma büyüsü mü yapacaktım? Silerlerdi, bunu yapabilecek birilerini bulurlardı.

Peki ya bu işadamını Rusya'dan ayrılmaya zorlarsam? Kaçmaya, sanki şehrin bütün suçluları ve kolluk kuruluşları onun peşindeymiş gibi?

Belki de giderdi. Tundra'da ya da Polinezya'da bir yerlere saklanırdı.

Hak ettiği cezayı bulurdu. Hayatının geriye kalan kısmını fok avlayarak ve ağaçlardan hindistancevizi düşürmeye çalışarak geçirirdi! Bu yüzden de Denizlerin Hükümdarı olmak isterdi.

Telefonumu çıkardım ve bizim ofisin santral numarasını tuşladım. Sonra birkaç numaraya daha bastım ve direkt olarak bilgi işlem departmanına bağlandım.

"Evet?" dedi, Tolik.

"Tolik, birini kontrol etmeni istiyorum. Acele."

"Adını söyle, hemen kontrol edeyim," dedi Tolik. Benim bu isteğim karşısında hiç şaşırmamıştı.

Timur Borisoviç hakkında edindiğim bütün bilgileri sıraladım.

"Oo! Başka hangi bilgiye ihtiyacın var?" diye sordu, Tolik şaşkın bir ifadeyle. "Yatakta ne tarafta uyuduğu ya da en son ne zaman dişçiye gittiği mi?"

"Şu anda nerede olduğu," dedim, soğuk bir ifadeyle.

Tolik güldü, ama hattın diğer ucundan gelen klavye tıkırtılarını duyabiliyordum.

"Cep telefonu var," dedim, her türlü ihtimale karşı.

"Bana işimi öğretme. Hatta iki tane cep telefonu var ve ikisi de... bir dakika... harita açılıyor..."

Bekledim.

"Assol konutlarında. CIA bile sana bu kadar kesin bir bilgi veremez. Konumu tam olarak belli değil."

"Sana bir şişe borcum olsun," dedim ve telefonu kapattım. Sonra da hemen ayağa fırladım. Ama... niye acele ediyordum? Güvenlik kamerası monitörlerinin önünde oturuyordum, öyle değil mi?

Çok fazla aramak zorunda kalmamıştım.

Timur Borisoviç asansöre biniyordu. Hemen arkasında da asık suratlı birkaç adam vardı. İki koruma. Ya da bir koruma. Ve aynı zamanda şoförlük de yapan diğer koruma.

Monitörü kapattım ve hemen ayağa fırladım. Sonra da odadan dışarıya çıktım. Tam o anda güvenlik şefiyle karşı karşıya gelmiştim:

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu, gülümseyerek.

"Hı hı," dedim, koşarken bir yandan da kafamı sallayarak.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi güvenlik şefi, arkamdan bağırarak.

Sadece kafamı salladım.

BÖLÜM 6

Asansörün on ikinci kata çıkması çok uzun bir zaman alıyordu. Ben de bu süre boyunca düşünmüş, ama sonrasında da, yaptığım planların işe yaramaz olduğuna karar vermiştim. Durumu karmaşık hale getiren şey korumalardı. Doğaçlama yapmam gerekiyordu. Ve eğer gerekirse, üzerimdeki gizlilik maskesini biraz olsun ihlal edebilirdim.

Kapının üzerindeki elektronik göze doğru bakarak uzun bir süre zili çaldım. En sonunda bir şeyler tıkırdamış ve duvarda gizlenmiş olan diyafondan bir ses gelmişti:

"Evet?"

"Sizin dairenizden bana su geliyor!" dedim, sesime telaş yüklemeye çalışarak. "Tavanımdaki bütün nakışlar gitti! Kuyruklu piyanolarını su içinde kaldı!"

Bu tavan nakışı ve kuyruklu piyano saçmalığı da nereden çıkmıştı?

"Kuyruklu piyanolar da ne?" diye sordu, ses, şüpheli bir ifadeyle.

Ne tür kuyruklu piyanolar olduğumu nereden bilecektim? Siyah ve pahalı. Ya da beyaz ve daha pahalı...

"Viyana piyanoları! Kıvrımlı ayakları olan!" dedim birdenbire.

"Yani çalıların arasındakiler değil mi?" diye sordu, ses alaycı bir ifadeyle.

Yere doğru baktım. Bu lanet olası çok konumlu aydınlatına... doğru düzgün bir gölge bile yoktu.

Elimi kapıya doğru uzattım ve çelik bir zırhla kaplanmış olan pembemsi tahtanın üzerindeki gölgeyi yakaladım.

Sonra da bu gölgeyi kendime doğru çektim.

Elim Alacakaranlık'm içine girmişti. Ben de onu takip ettim.

Dünya bir anda değişmiş, renksiz ve gri hal almıştı. Yoğun bir sessizlik vardı, sadece kapıdaki elektronik gözün ve duvardaki diyafonun uğultusu duyuluyordu.

Alacakaranlık'taydım, sadece Diğerleri'nin bildiği bu tuhaf dünyada. Güç'ümüzün kaynağı olan dünyada...

Dikkatli korumaların solgun gölgelerini kapının içinden görebiliyordum. Kırmızı, telaşlı auraları, kafalarının üzerinde titreşiyordu. Artık düşüncelerimle onlara ulaşabilir, emir verebilir ve bana kapıyı açmalarını sağlayabilirdim.

Ama ben kapının içinden geçmeyi tercih ettim.

Korumalar gerçekten çok telaşlılardı – biri elinde bir tabanca tutuyor, diğeri ise oldukça yavaş bir şekilde tabancasının kılıfına uzanıyordu.

Başparmağımı, sert almlarının üzerinde gezdirerek onlara dokundum. Uyku, uyku, uyku... Çok yorgunsunuz. Şimdi biraz uzanıp uyumanız gerekiyor. En az bir saat uyuyun. Mışıl mışıl uyuyun. Güzel rüyalar görün.

Korumalardan biri hemen gevşemişti. Diğeri ise çok kısa bir an direndi. Daha sonra onun bir Diğer olup olmadığını mutlaka kontrol etmem gerekiyordu.

Sonra Alacakaranlık'tan çıktım. Etrafımdaki dünya tekrar renklenmiş ve hızlanmıştı. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu.

Korumalar, kapının girişindeki pahalı İran halısının üzerine tıpkı bir çuval gibi yığılıyorlardı.

Bir seferde her ikisini de yakaladım. Sonra da onları oldukça nazik bir şekilde yere bıraktım.

Ardından minör bir nota çalan keman sesine doğru yürümeye başladım.

Bu dairenin gerçek bir stili vardı. Her şey pırıl pırıldı. Ve her şey çok ayrıntılı düşünülmüştü, bu yüzden gerçek bir uyum söz konusuydu. Belli ki çok iyi bir tasarımcıyla çalışılmıştı. Evin sahibi duvar-

lara tek bir çivi çakmamıştı. Muhtemelen herhangi bir isteğini bile dile getirmemişti. Renkli çizimlere bakarken, onaylayan bir ifadeyle ya da tam aksine tatmin olmamış bir tavırla sadece mırıldanmış ve parmağını birkaç resmin üzerinde gezdirmişti. Sonra da dairesini altı ay boyunca unutmuştu.

Timur Borisoviç belli ki Assol'e jakuzide bir süreliğine rahatlamak için gelmişti. Ve bu gerçek bir jakuziydi, ucuz firmaların ürettiği sıradan bir küvet değil. Suyun köpüklü yüzeyinden dışarıya sadece Gesar'ı anımsatan yüzü çıkmıştı. Pahalı bir takım elbise ise dikkatsiz bir şekilde sandalyenin üzerine atılmıştı. Banyo, sandalyeleri, kahve sehpasını, geniş bir saunayı ve neredeyse bir yüzme havuzu büyüklüğünde olan bu jakuziyi alabilecek büyüklükteydi.

Gen, hiç şüphesiz müthiş bir şeydir. Gesar'm oğlu bir Diğer olamazdı, ama sıradan insan hayatım yaşarken mümkün olan bütün güzelliklerden faydalanıyordu.

İçeriye girdim ve jakuziye doğru yürümeye başladım. Timur Borisoviç bana bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Ama ani bir tepkide bulunmamıştı.

"Korumaların uyuyorlar," dedim. "Sanırım acil durumlarda basacağın bir düğme ya da kolayca ulaşabileceğin bir tabancan vardır. Bunları kullanmaya çalışma. Sana bir yardımı olmaz."

"Burada acil durum düğmesi yok," dedi, homurdanarak Timur Borisoviç. Sesi tıpkı Gesar'm sesi gibi acı doluydu. "Ben bir paranoyak değilim. Sanırım sen bir Diğer'sin?"

Pekâlâ. Belli ki açık sözlü olacaktık.

Güldüm:

"Evet. Uzun açıklamalar yapmak zorunda olmadığıma sevindim."

Timur Borisoviç öfkeli bir ifadeyle homurdandı ve şöyle dedi:

"Dışarı çıkmam gerekiyor mu? Yoksa böyle konuşabilir miyiz?"

"Böyle iyi," dedim. "Bir mahsuru yoksa?"

Büyük Büyücü'nün oğlu kafasını salladı. Ben de sandalyeyi çektim ve pahalı takım elbisesini acımasız bir şekilde buruşturarak üzerine oturdum.

"Neden burada olduğumu anladın mı?"

"Sen vampire benzemiyorsun," dedi Timur Borisoviç. "Büyücü müsün? Aydınlık bir Büyücü?"

Kafamı salladım.

"Beni dönüştürmek için geldin," dedi Timur Borisoviç. "Önce telefonla arasan daha iyi olmaz mıydı?"

Oo! Felaket...

Hiçbir şey anlamamıştı.

"Kim seni dönüştüreceğine söz verdi?" diye sordum, sert bir ifadeyle.

Timur Borisoviç kaşlarını çattı ve şöyle dedi:

"Yine başladık. Öyleyse ne için geldin?"

"Gizli bir bilginin izinsiz açığa çıkarılması meselesini araştırıyorum," dedim.

"Ama sen bir Diğer'sin? Güvenlik Komitesi'nden değilsin?" dedi Timur Borisoviç, endişeli bir ifadeyle.

"Ne yazık ki KGB'den değilim. Bana, seni dönüştüreceğine dair söz veren kişinin kim olduğunu ve bu sözü ne zaman verdiğini dürüst bir şekilde söyle."

"Yalan söylersem, hissedersin," dedi Timur Borisoviç.

"Elbette."

"Ah, Tanrım! Tek isteğim huzurlu birkaç saat geçirmekti!" dedi Timur Borisoviç, üzgün bir ses tonuyla. "Problemler, çelişkiler. Jakuziye giriyorum, sonra da ciddi görünümlü, genç bir adam gelip benden hesap soruyor."

Bekledim. Sadece sıradan, genç bir adam olmadığımı belirtmedim.

"Bir hafta önce, bir toplantım vardı." dedi Timur Borisoviç, tereddüt ederek, "Bir toplantı... biraz tuhaf koşullarda... bir beyefendiyle..."

"Nasıl biriydi?" diye sordum. "Tarif etmene gerek yok, zihninde kendi kendine düşünmen yeterli."

Timur Borisoviç'in gözlerinde meraklı bir ifade belirmişti. Bana bakıyordu.

"Ne?" dedim, şaşırmıştım.

Bunun için oldukça geçerli bir sebebim vardı!

Eğer bu işadamının zihninde beliren resme güvenmem gerekirse (güvenmemem için bir sebep yoktu), öyleyse onunla konuşmaya gelen kişi, şu anda çok fazla tanınmayan, ama bir zamanların çok ünlü bir aktörü olan Oleg Strizhenov'du.

"Oleg Strizhenov," dedi Timur Borisoviç. "Hâlâ genç ve yakışıklıydı. Ben gerçekten kafayı yediğimi düşündüm, ama o bunun bir çeşit kılık değiştirme olduğunu söyledi."

Tabii ya. Nihayetinde, Gesar kendini gizlemesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. Pekâlâ... Bu bizim şansımızı arttırıyordu!

Biraz neşelendim ve şöyle dedim:

"Devam et. Sonra ne oldu?"

"Bu kurtadam," dedi Timur Borisoviç, yanlışlıkla bizim terminolojimizi birbirine karıştırarak, "Bana bir konu hakkında çok yardım etti. Kötü bir işe bulaşmıştım... tamamen tesadüfen... Eğer bana bazı şeyleri anlatmamış olsaydı, ben şu anda burada uzanıyor olamazdım."

"Yani sana yardım etti."

"Büyük bir yardım," dedi Timur Borisoviç, kafasını sallayarak. "Ben de doğal olarak merak ettim. Sonra bir dahaki görüşmemizde oldukça samimi konuşmalar yaptık. Eski Taşkent ve eski filmler hakkında konuştuk. Sonra bu sahtekâr Strizhenov, bana Diğerleri'den bahsetti. Ve kendisinin, benim bir akrabam olduğunu söyledi. Bu yüzden istediğim herhangi bir şeyi yapabileceğini belirtti. Hiçbir karşılık beklemeden..."

"Sonra?" dedim, onu konuşmaya teşvik ederek.

"Ben de aptal değilim," dedi Timur Borisoviç. omuzlarını silkerek. "Altın bir balıktan yalnızca üç şey istemezsin. sonsuz güç istersin[9]. Ya

9 Yazar, İvan Platonov'un *Повесть о старике, старухе и Золотой Рыбке* adlı hikâyesine (Yaşlı Adam, Yaşlı Kadın ve Japon Balığı) göndermede yapmaktadır (ç. n.)

da en azından altın balıklarla dolu bir havuz. Ben de ondan, beni bir Diğer yapmasını istedim. Tıpkı onun gibi. Bunun üzerine Strizhenov huzursuz oldu ve sanki kızgın bir tavanın üzerindeymiş gibi hoplayıp zıplamaya başladı. Ve bana bunun mümkün olmadığını söyledi. Ama yalan söylediğini hissediyordum. Bence bu mümkündü! Bu yüzden ben de, ona daha fazla uğraşmasını ve beni bir Diğer'e dönüştürmesini söyledim."

Anlattığı her şey doğruydu. Kelimesi kelimesine. Sadece hikâyenin tamamını anlatmıyordu.

"Seni bir Diğer'e dönüştürmek mümkün değil," dedim. "Sen sıradan bir insansın. Üzgünüm, hiçbir zaman Diğer olamazsın."

Timur Borisoviç yine öfkelendi.

"Bu... genlerde olan bir şey," dedim. "Timur Borisoviç, bu kişinin kapana kıstırıldığının farkında mısın? Yaptığı teklifi yanlış ifade ediyor ve sonuç olarak da, imkânsız olan bir şeyi senin için yapmak zorunda kalıyor, öyle mi?"

Kendinden emin işadamı hiçbir şey söylemedi.

"Farkındasın," dedim. "Bunu görebiliyorum. Ama hâlâ aynı şeyi istemeye devam ediyorsun, öyle mi?"

"Sana söyledim – bu mümkün!" dedi Timur Borisoviç, sesini yükselterek. "Bunu hissedebiliyorum. Birisi yalan söylediği zaman, ben bunu en az senin kadar iyi hissedebiliyorum. Ben kimseyi tehdit etmedim, sadece istedim!"

"Seninle konuşan bu kişi büyük bir ihtimalle babandı," dedim. "Bunu fark ettin mi?"

Timur Borisoviç fokurdayan jakuzinin içinde âdeta donakalmıştı.

"O sana gerçekten yardım etmek istedi," dedim. "Ama bunu yapamaz. Senin bu isteğin, onun için tam anlamıyla bir ölüm. Anlıyor musun?"

Timur Borisoviç kafasını salladı.

"Onun sana verdiği bu söz çok belirsiz," dedim. "Sen onun bu sözüne güvenmişsin, ama eğer o, verdiği bu sözü yerine getiremezse ölür. Anlıyor musun?"

"Bu sizin kurallarınızdan biri mi?"

"Bu Güç'ün bir sonucu," dedim, kısaca. "Aydınlık Varlıklar için."

"Babam... Bu kadar zaman neredeydi?" dedi Timur Borisoviç, sesinde gerçek bir üzüntü vardı. "O hâlâ genç, öyle mi? Neden benim yanıma, torunlarım bile evlendikten sonra geldi?"

"İnan bana, bunu daha önce yapamazdı," dedim. "Büyük bir ihtimalle, senin varlığından bile haberi yoktu. Böyle oldu... Ama şimdi sen onu öldürüyorsun. Kendi babam."

Timur Borisoviç hiçbir şey söylemedi.

Ama ben çok sevinçliydim. Çünkü jakuzide uzanmış olan bu işadamı duygusuz bir alçak değildi. Doğu'da büyümüştü. Ve "baba" kelimesi onun için çok şey ifade ediyordu.

Her şeye rağmen.

"Ona isteğimden vazgeçtiğimi söyle," dedi Timur Borisoviç mırıldanarak. "Eğer istemiyorsa... cehennemin dibine gitsin. Bunu bana gelip dürüstçe söyleyebilirdi. Çalışanını göndermesine gerek yoktu."

"Benim, onun çalışanı olduğumdan eminsin, öyle mi?"

"Eminim. Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Ama belli ki sizin Nöbetler'iniz için oldukça önemli biri."

Başarmıştım. Gesar'ın kafasının üzerinde asılı duran "Demokles'in Kılıcı'm"[10] yok etmiştim!

Acaba beni Assol'e bu yüzden mi göndermişti? Bunu başarabileceğimi biliyor muydu?

"Timur Borisoviç, bir isteğim daha var," dedim, hazır yumuşamışken bir vuruş daha yapmak istiyordum. "Bir süre şehirde olmamanız gerekiyor. Bazı gerçekler açığa çıktı. Peşinizde benden başka Diğerleri de var. Karanlık Varlıklar dâhil. Başınıza bela olabilirler. Elbette babanızın başına da..."

---

10 Efsaneye göre Sirakuza kralı Dionysos, iktidarda olmanın çok güzel bir şey olduğunu savunan Demokles'i yemeğe davet eder. Sonra da onu, ince bir iple tavana bağlanmış olan ağır bir kılıcın altındaki koltuğa oturtur ve ona iktidarın aslında ne kadar zor olduğunu gösterir. Demokles'in Kılıcı ifadesi de buradan doğar ve günümüze kadar gelir (ç. n.)

Timur Borisoviç jakuzinin içinde doğruldu ve şöyle dedi:

"Başka bir emrin var mı?"

"İstersem emir verebilirim," dedim, "Tıpkı korumalarına verdiğim gibi. Sonra da pantolonunu bile giymeden havaalanına giderdin. Ama ben senden rica ediyorum. İsteğinden vazgeçerek güzel bir adım attın. Şimdi sıra ikinci adımda. Lütfen."

"İnsanlar, birdenbire ortadan kaybolan bir işadamı için ne düşünürler, biliyor musun?"

"Hayal edebiliyorum."

Timur Borisoviç homurdanıyordu. Ve her nedense bir anda daha yaşlı görünmeye başlamıştı.

Utanmıştım. Ama beklemeye devam ettim.

"Onunla... konuşmak istiyorum."

"Bence bu mümkün," dedim. "Ama önce ortadan kaybolman gerekiyor."

"Arkanı dön," diye bağırdı, Timur Borisoviç.

Oldukça uysal bir tavırla arkamı döndüm, çünkü kafama ağır, nikelle kaplı bir sabunluk yemeyeceğimden emindim.

Ve duyduğum bu sebepsiz güven beni kurtardı.

Çünkü o anda korumaların huzur içinde uyuyup uyumadıklarından emin olmak için Alacakaranlık'ın içinden duvara baktım. Ve hızlı bir gölge gördüm. Sıradan bir insan için fazla hızlıydı.

Daha da fazlası, bu gölge duvarın içinden geçiyordu. Bir Diğer'in normal adımlarıyla yürümüyordu, ama tıpkı bir vampir gibi süzülüyordu.

Kostya banyoya girdiğinde, benim yüzümde çoktan, sakin ve alaycı bir ifade oluşmuştu. Bir Karanlık Varlık'ı geride bırakan bir Aydınlık Varlık'a yakışan bir ifade...

"Sen!" dedi Kostya. Bedeni, Alacakaranlık'ta hafif bir buhar çıkarıyordu. Vampirler Alacakaranlık dünyasında genellikle farklı gö-

rünürler, ama Kostya daha çok sıradan bir insan gibi görünüyordu. Bir Rütbeli Vampir için oldukça şaşırtıcı bir durumdu.

"Tabii ki" dedim. Sesler nemli yün tabakasına saplanıyormuş gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kostya bir an duraksadı. Sonra da dürüst bir ifadeyle şöyle dedi:

"Senin Güç kullandığını hissettim. Demek ki bir şeyler buldun... birilerini."

Bakışlarını Timur Borisoviç'e doğru çevirdi. Sonra da bana şöyle dedi:

"Şantajcı bu mu?"

Yalan söylemenin bir manası yoktu. Ya da işadamını saklamaya çalışmanın.

"Evet," dedim. "Onu bu isteğinden vazgeçirdim."

"Nasıl?"

"Yalan attım, onu bir Diğer'e dönüştüreceğine dair söz veren kişinin, kendi babası olduğunu söyledim. Ve şimdi de babasının başının büyük bir belada olduğunu... O da utandı ve bu isteğinden vazgeçti."

Kostya kaşlarını çattı.

"Onu buradan mümkün olduğunca uzağa, güvenli bir yere göndermeyi planlıyorum," diye yalan attım. "Dominik Cumhuriyeti'nde bir yerlere yerleşebilir."

"Bu, soruşturmanın sadece yarısı," dedi Kostya, yüzü asılmıştı. "Sanırım, siz Aydınlık Varlıklar kendi tarafınızdan birini koruyorsunuz."

"Biz mi, yoksa ben mi?"

"Sen, Anton. Bu şantajcı sıradan insanı bulmak, bu soruşturmanın en önemli kısmı değil. Bizim ona bu sırrı açıklayan kişiyi bulmamız gerek. Onu dönüştüreceğine dair söz veren kişiyi."

"Ama hiçbir şey bilmiyor!" dedim, karşı çıkarak. "Hafızasını kontrol ettim, hiçbir şey yok. O hain Diğer, bu adamın yanına, geçen yüzyılda yaşayan bir oyuncu kılığında gelmiş. Ve hiçbir iz bırakmamış."

"Bunu göreceğiz," dedi Kostya. "Pantolonunu giyip benimle geliyor."

Bu nasıl bir saygısızlıktı!

"Onu ben buldum. Ve benimle geliyor," dedim, bağırarak.

"Sanırım ipuçlarını yok edeceksin," dedi Kostya, sesinde hafif bir tehdit vardı.

Yaşlı işadamı hemen arkamızda oldukça yavaş bir şekilde kurulanıyordu. Alacakaranlık'ta yaptığımız bu konuşmanın farkında bile değildi.

Kostya'yla birbirimize baktık, hiç kimsenin geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Benimle geliyor," dedim.

"Onun için savaşır mısın?" diye sordu Kostya, ses tonu neredeyse sevinçliydi.

Sonra tek bir hamleyle yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. Bakışları, Alacakaranlık'ta tıpkı bir ateş gibi parıldıyordu.

Bu savaşı gerçekten istiyordu!

Bunu yıllardır istiyordu! Artık Rütbeli Vampir Konstantin olduğu gerçeğine inanmak için. Bu lanetten kurtulup tekrar sıradan bir insan olmayı hayal eden, o genç, tecrübesiz Kostya olmadığını göstermek için...

"Seni ortadan kaldırırım," dedim, fısıldayarak.

Kostya sadece güldü:

"Deneyelim mi?"

Yere doğru baktım. Gölge zar zor görülebiliyordu, ama yine de onu havaya kaldırdım ve Alacakaranlık'ın bir sonraki seviyesine doğru kaydım. Binanın duvarlarının, sisin içinde güçlükle görülebildiği, boşlukların ise alçak, telaşlı bir uğultuyla dolduğu yere...

Ama bu avantajlı duruma çok kısa bir süre boyunca sahip olabildim.

Kostya hemen arkamdan Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde belirmişti. İşte şimdi gerçekten çok farklıydı: Yüzü, tıpkı deriyle kaplanmış bir kafatası gibi görünüyordu, gözleri bu kafatasının içine çökmüştü. Kulakları ise uzun ve sivriydi.

"Ben çok şey öğrendim," dedi Kostya, fısıldayarak. "Pekâlâ, şimdi kim bu şüpheli adamla gidiyor?"

Tam o sırada başka bir ses duyuldu:

"Benim herkese uyacak bir teklifim var."

Vitezslav gri sisin içinde belirmişti. Vücudu biçimsizdi ve tıpkı güneşte kalmış bir buz parçası gibi buhar çıkarıyordu. Ürpermiştim – Praglı vampir Alacakaranlık'ın üçüncü seviyesinden çıkınıştı, benim ulaşabildiğim derinliğin çok ötesinden. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

Vitezslav'm hemen arkasından ise Edgar geldi. Alacakaranlık'ın üçüncü seviyesine yapılan yolculuk, bu büyücü için ciddi bir çaba gerektiriyordu. Bu yüzden sendeliyor ve derin derin nefes alıyordu.

"Bizimle geliyor," dedi Vitezslav. "Kesinlikle Anton Gorodetski'nin kötü niyetli bir şey yaptığını düşünmüyoruz, ama Gündüz Nöbeti'nin şüphelerini de dikkate almak zorundayız. Soruşturma Engizisyon'a aktarılmıştır."

Kostya hiçbir şey söylemedi.

Ben de hiçbir şey söylemedim. Bu, Vitezslav'm hakları arasında yer alıyordu. Zaten benim ona karşı çıkabilmem de mümkün değildi.

"Çıkalım mı, beyler? Burası biraz rahatsız bir yer."

Sadece bir saniye sonra kocaman banyonun tam ortasında duruyorduk. Timur Borisoviç de bir ayağından diğer ayağının üzerine sıçrayarak iç çamaşırını giymeye çalışıyordu.

Vitezslav işadamının, iç çamaşırını yukarıya çekinesine zaman tanımıştı. Timur Borisoviç de ancak o zaman sesler duymaya başlamış, arkasına dönmüş ve bizi gördüğü anda büyük bir şaşkınlıkla bağırmıştı.

Vitezslav ise soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu.

Timur Borisoviç bir anda güçsüzleşmişti. Edgar da hemen onun bulunduğu tarafa doğru geçmiş ve bu yardıma muhtaç bedeni sandalyeye oturtmuştu.

"Hainin kim olduğunu bilmediğini söylemişsin," dedi Vitezslav, işadamını meraklı bakışlarla süzerek. "Ne kadar tanıdık bir yüz... Beni çok ilginç bir tahmine sürüklüyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Kendinle gurur duyabilirsin, Anton," dedi Vitezslav. "Ne kadar mantıklı bir şey söylemişsin. Sanırım bu adamın babası gerçekten bir Nöbet'e hizmet ediyor. Gece Nöbeti'ne."

Kostya kıkırdadı. Tabii ki Vitezslav'ın kararından çok fazla hoşlanmamıştı. Kostya, Gesar'm oğlunu Gündüz Nöbeti'ne teslim etmeyi tercih ederdi. Ama bu durum da onun için oldukça memnun ediciydi.

"Zeki Gesar gerçekten böyle bir hataya düşmüş olabilir mi?" diye sordu Kostya, keyifli bir ses tonuyla. Ne kadar ilginç..."

Vitezslav ona baktı. Kostya bir anda susmuştu.

"Herkes hata yapabilir," dedi Vitezslav, alçak bir ses tonuyla. "Sınıflandırmanın ötesindeki büyücüler bile. Ama.."

Sonra bakışlarını bana çevirdi:

"Gesar'ı buraya çağırabilir misin?"

Omuzlarımı silktim. Çok saçma bir soruydu, tabii ki çağırabilirdim. Üstelik Vitezslav da çağırabilirdi.

"Burada olanlar hiç hoşuma gitmedi," dedi Vitezslav, aynı alçak ses tonuyla. "Hiçbirinden hoşlanmadım. Burada birileri çok yüzsüz bir şekilde blöf yapıyor."

İnsanın içine işleyen, acımasız bakışlarla hepimizi süzdü. Bir şeyler onu endişelendiriyordu, ama neydi?

"Patronumla bağlantı kuracağın," dedi Kostya, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla.

Vitezslav karşı çıkmadı. Timur Borisoviç'e bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve Gesar'm numarasını tuşladım.

"Birileri, bizi aptal yerine koymaya çalışıyor..." dedi Vitezslav, öfkesi giderek artıyordu. "Ve bu kişi.."

"Ona üstünü giymesini söyle," dedim, telefonunun çalma sesini dinlerken. "Yoksa yaşlı bir adamı böyle iç çamaşırlarıyla tutarak küçük düşürmek zorunda mıyız?"

Vitezslav hiçbir şey yapmadı, ama Timur Borisoviç ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Sanki yarı uyku halindeymiş gibiydi.

Edgar bana doğru yaklaştı ve sempatik bir ifadeyle şöyle dedi:

"Cevap vermiyor mu? Ben onun yerinde olsam..."

"Eğer bize nasıl bir tuzak kurulduğunu göremiyorsan, birilerinin, sana böyle bir yer teklif etmesi çok uzun bir zaman alacak..." dedi Vitezslav, Edgar'm cümlesini yarıda keserek.

Ama eğer Edgar'm yüz ifadesine bakacak olursak, hiçbir şey göremediğini anlamak hiç de zor olmazdı. Doğal olarak benim ve gözlerini devirerek mırıldanan Kostya'nm da...

"Evet, Anton," dedi Gesar. "Önemli bir şey mi var?"

"Diğer'e dönüşmek isteyen o sıradan insanı buldum," dedim, güçlükle. Banyonun içine bir anda sessizlik hâkim olmuştu. Belli ki herkes, cep telefonumdan yayılan o zayıf sesi duymaya çalışıyordu.

"Harika!" dedi Gesar. "Aferin. Şimdi hemen Gündüz Nöbeti'nin ve Engizisyon'un araştırmacılarıyla bağlantı kur. Onları da bu soruşturmaya dâhil et. Şu Çek vampir, Vitezslav, oralarda bir yerlerde. Oldukça akıllı, ama espri anlayışından yoksun olan şu yaşlı adam... gerçi bu, vampirlerin çok yaygın bir problemi."

Vitezslav bana baktı. Yüzü âdeta taş kesilmişti. Gözlerinden ise ateşler fışkırıyordu. Gesar'ın söylediği her şeyi duymuştu.

Ama bir kasa Çek birasına karşı, bir şişe parfüme iddiaya girerim ki Gesar, Vitezslav'ın benim yanımda olduğunu biliyordu.

"Vitezslav zaten burada," dedim. "Edgar ve... Karanlık Varlıklar'ın araştırmacısı da."

"Harika!" dedi Gesar. "Praglı misafirimizden benim için bir kapı açmasını iste... Tabii eğer bunu yapabiliyorsa... Sizi görmeye geleceğim."

Telefonu kapattım ve Vitezslav'a baktım. Dürüst olmak gerekirse Gesar, şakanın dozunu biraz kaçırmıştı.

Ama yaşlı Aydınlık Büyücü ile, bu vampir Engizisyon üyesi arasında olanları nereden bilebilirdim? Birbirlerine karşı nasıl bir intikam hırsı içerisinde olduklarını?

"Onu duydun," dedim, kaçamak bir şekilde.

"Bir daha söyle," dedi Vitezslav, ters bir ifadeyle.

"Moskova Gece Nöbeti'nin lideri, En Aydınlık Büyücü Gesar, onun için bir kapı açmanızı istiyor. Tabii ki bu sizin güç sınırlarınız dâhilindeyse..."

Vitezslav yan tarafına doğru kısa bir bakış attı. Ve fokurdayan jakuzinin üzerindeki havada dar, parlak bir kapı belirdi. Bu tuhaf kapıdan girmeye çalışan kişi kendini, kaçınılmaz bir şekilde suyun içinde bulurdu.

"Sorun değil," dedi Vitezslav, son derece soğukkanlı bir ifadeyle. "Edgar..."

Eski Kara Büyücü büyük bir sadakatle Vitezslav'ın gözlerine baktı.

"Bu adamın dosyası..." dedi Vitezslav, oldukça yavaş bir şekilde kravatını bağlayan Timur Borisoviç'i işaret ederek. "Muhtemelen aşağıdadır, güvenlik ofisinde."

Edgar hemen gözden kaybolmuştu. Ve zaman kazanmak için Alacakaranlık'tan gitmişti.

Sadece bir dakika sonra Gesar da banyodaydı.

Ama kapıdan gelmemişti. Ayrıca mermer zeminin üzerine de oldukça dikkatli bir şekilde basmıştı.

"Ben gerçekten yaşlanıyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Kapıyı kaçırdım."

Sonra da Vitezslav'a baktı ve gülümsedi.

"Ne güzel bir karşılaşma! Neden bana uğramadın?"

"Meşguldüm," dedi Vitezslav, ters bir ifadeyle. "Sanırın ortaya çıkan birkaç sorunu hemen çözmemiz gerek..."

"Sen ofiste çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Gesar. "Tam bir bürokrata dönüştün... Pekâlâ elimizde ne var?"

"İşte o," dedim araya girerek.

Gesar, beni onaylayan bir ifadeyle gülümsedi ve Timur Borisoviç'e baktı.

O anda derin bir sessizlik olmuştu. Kostya, Zavulon'la –ortaya çıkmak için acele etmeyen Kara Büyücü– yaptığı sessiz görüşmeden sonra oldukça sakinleşmişti. Vitezslav'ın yüzü ise âdeta taş kesilmiş gibiydi.

Bense nefes bile almamaya çalışıyordum.

"Bu çok tuhaf," dedi Gesar. Sonra da, ifadesiz gözlerle karşıya doğru bakan Timur Borisoviç'e yaklaştı ve onun koluna dokundu. En sonunda da derin bir nefes aldı:

"Ahh..."

"Bu adamı tanıyor musunuz, En Aydınlık Varlık Gesar?" diye sordu, Vitezslav.

Gesar bize doğru döndü. Yüzünde derin bir üzüntü ifadesi vardı. Sonra da hemen şöyle dedi:

"Siz sezgilerinizi mi kaybettiniz? Bu benim kendi canım, kanım, Vitezslav. Benim oğlum!"

"Gerçekten mi?" dedi Vitezslav, alaycı bir ifadeyle.

Gesar onu dikkate bile almadı. Sonra da yaşlı adama sarıldı –sıradan bir insan gözüyle bakıldığında, Gesar'ın babası gibi görünen– büyük bir sevgiyle yanaklarını okşadı ve fısıldayarak şöyle dedi:

"Bu kadar yıl neredeydin, küçüğüm... nasıl böyle oldu... bana öldüğünü söylediler... difteriden öldüğünü söylediler..."

"Gerçekten tebrikler, Gesar," dedi Vitezslav. "Ama bir açıklama bekliyorum!"

Tam o anda Edgar yeniden banyoda belirdi. Terliyordu. Dosya elindeydi.

Hâlâ oğlunu kucaklayan Gesar, Vitezslav'a şöyle dedi:

"Basit bir hikâye. Ben savaştan önce Özbekistan'da çalışıyordum. Semerkant, Buhara, Taşkent... Evliydim. Sonra Moskova'ya çağrıldım.

Bir oğlum olduğunu biliyordum, ama onu hiç görmedim. Buna fırsat olmadı. O zamanlar savaş vardı. Sonra annesi öldü. Ve ben oğlumun izini kaybettim."

"Sen bile onu bulamadın mı?" diye sordu, Vitezslav, şüpheli bir ifadeyle.

"Ben bile bulamadım. Kayıtlara göre ölmüştü. Difteriden..."

"Bu bir Meksika dizisi," diye karşı çıktı Edgar, öfkeli bir ifadeyle. "En Aydınlık Varlık Gesar, sen, bu adamla hiç karşılaşmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Hiç karşılaşmadım," dedi Gesar, üzgün bir ifadeyle.

"Onunla hiç konuşmadın, kurallara karşı gelerek onu bir Diğer'e dönüştüreceğine dair söz vermedin, öyle mi?" diye sordu Edgar, ısrarla.

Gesar alaycı bir ifadeyle büyücüye baktı.

"Saygıdeğer Engizisyon üyesi, siz sıradan bir insanın, bir Diğer'e dönüşemediğini bilmiyor musunuz yoksa!"

"Soruya cevap ver," dedi Edgar. Ses tonu ne soru soruyormuş gibiydi ne de emir veriyormuş gibi.

"Onu hiç görmedim, onunla hiç konuşmadım ve ona hiçbir konuda söz vermedim. Nöbetler'e ve Engizisyon'a mektuplar göndermedim! Hiç kimseden onunla buluşmasını ya da bu mektupları göndermesini istemedim! Aydınlık şahidim olsun!" dedi Gesar, hemen. Sonra da elini havaya kaldırdı – ve o anda avcunun içinde taç yaprağı şeklinde beyaz bir ateş belirdi. "Söylediklerimle ilgili bir şüpheniz var mı? O hain Diğer'in ben olduğumu iddia ediyor musunuz?" Gesar sanki içinde gerilen bir yay varmış gibi, giderek öfkeleniyordu. Gözlerinin içine baksanız çarpılabilirdiniz.

"Beni herhangi bir şeyle suçluyor musunuz?" diye devam etti Gesar, sesi giderek yükseliyordu. "Sen, Edgar? Ya da sen Vitezslav?"

Kostya da geri çekilmekte geç kalmış ve sonunda Gesar'ın delip geçici bakışlarına yakalanmıştı.

"Ya da sen vampir çocuk?"

Ben bile saklanmak istiyordum. Ama içimden de gülüyordum. Gesar hepsini kandırmıştı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum, ama başarmıştı.

"Biz böyle bir şeyi düşünmedik bile, En Aydınlık Varlık Gesar," dedi Vitezslav. Başını eğen ilk kişi o olmuştu. "Edgar, sorılarını çok yanlış ifade ettin!"

"Özür dilerim," dedi Edgar, kafasuu yukarıya kaldırarak. "Affedin beni, En Aydınlık Varlık Gesar. Gerçekten çok üzgünüm."

Kostya panik içerisinde etrafına bakınıyordu. Zavulon'u mu bekliyordu? Hayır, onu beklemiyordu. Tam aksine Karanlık Varlıklar'ın liderinin buraya gelmemesini umut ediyordu.

Ve Zavulon gelmemişti. Avrupalı bir vampir –bütün gücüne ve zekâsına rağmen– entrikalar konusundaki deneyimini bir anda kaybedip kolayca bu tuzağa düşmüştü. Ama Zavulon, Gesar'ın kendini bu kadar aptal bir şekilde ele vermeyeceğini hemen fark etmişti.

"Siz benim oğluma saldırdınız," dedi Gesar, üzgün bir ifadeyle. "Bu güçsüzlük büyüsünü kim yaptı? Sen mi Konstantin?"

"Hayır!" dedi Kostya, paniğe kapılmıştı.

"Ben yaptım," dedi Vitezslav, soğuk bir ifadeyle. "Kaldırayım mı?"

"Kaldırmak mı?" diye bağırdı, Gesar. "Sen benim oğluma büyü yaptın! Bunun, bu yaştaki birine nasıl bir şok olduğunu biliyor musun? Hı? Şimdi neye dönüşecek? Karanlık bir Varlık'a mı?"

Gözlerim âdeta yuvalarından fırlamıştı. Kostya tiz bir sesle inildemiş, Edgar ise hemen çenesini kapatmıştı.

Muhtemelen hepimiz aynı anda Alacakaranlık'tan Timur Borisoviç'in aurasına bakıyorduk.

Bu potansiyel Diğer'in aurası oldukça belirgindi.

Timur Borisoviç kendini, bir kurtadama ya da vampir dişlerine maruz bırakmak zorunda değildi. Oldukça saygın bir büyücüye dönüşebilirdi. Dördüncü ya da beşinci sınıf.

Maalesef, daha çok bir Kara Büyücü'ye. Ama...

"Ben şimdi ne yapacağım?" diye devam etti Gesar. "Sen benim küçük oğluma saldırdın, onu korkuttun, onun iradesini baskı altına aldın."

Yaşlı "küçük çocuk" oldukça güçsüz bir tavırla kravatına Windsor düğümü[11] atmaya çalışıyordu.

"Şimdi o Karanlık bir Varlık'a mı dönüşecek?" diye sordu Gesar, öfkeli bir ifadeyle. "Hı? Bunların hepsini planladın, öyle değil mi? Oğlumu Karanlık bir Varlık'a dönüştürmeyi?"

"Her halükârda Karanlık bir Varlık'a dönüşecekti, bundan eminim..." dedi Vitezslav. "Bu onun yaşam tarzı..."

"Sen onu baskı altına altın, Karanlık'a doğru ittin. Şimdi de böyle bir iddiada bulunuyorsun, öyle mi?" dedi Gesar, tehditkâr bir ses tonuyla. "Engizisyon, Antlaşma'yı ihlal etme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyor? Yoksa bu tamamen kişisel bir saldırı mı? Karlsbad'ı hâlâ unutamadın mı? Bu konuşmaya devam edebiliriz Vitezslav. Burası Krasnaya Kupalnaya olmayabilir, ama düello yapmak için yeterli alanımız var."

Vitezslav bir an duraksadı, Gesar'ın bakışlarıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Sonra da şöyle dedi:

"Özür dilerim, Gesar... Bu adamın potansiyel bir Diğer olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Her şey tam aksini gösteriyordu. O mektuplar..."

"Peki ya şimdi?" diye bağırdı, Gesar.

"Engizisyon... aceleci davrandığını itiraf ediyor," dedi Vitezslav. "Bu adam artık Moskova Gece Nöbeti'nin vesayeti altında..."

"Ahlak kazandırma işlemi için mi? Aydınlık'a yöneldikten sonra dönüştürülmesi için mi?"

"Evet," dedi Vitezslav, fısıldayarak.

"Öyleyse bu tartışma sona erdi," dedi Gesar, Vitezslav'ın omzuma vurarak. "Üzülme. Hepimiz bazen hatalar yaparız. Önemli olan bu hataları telafi edebilmek, öyle değil mi?"

---

11 Adını Windsor dükünden alan İngiliz tarzı kravat bağlama şekli. (ç. n.)

Bu Avrupalı kan emici demir gibi bir iradeye sahipti.

"Haklısın, Gesar," dedi üzgün bir ifadeyle.

"Bu arada o hain Diğer'i yakaladın mı?" diye sordu Gesar.

Vitezslav kafasını salladı.

"Peki, oğlumun hafızasında ne var?" dedi Gesar, sesli düşünerek. Sonra da üstünü tamamen giyinmiş olan Timur Borisoviç'e baktı. "Ah... Oleg Strizhenov. Altmışlı yılların film yıldızı... ne kadar küstah bir gizlenme şekli..."

"Öyleyse bu hain Diğer, eski Rus filmlerine mi düşkün?" diye sordu, Vitezslav.

"Öyle görünüyor. Şahsen ben İnnokentiy Smoktunovskiy'i tercih ederdim," dedi Gesar. "Ya da Oleg Dal'ı. Vitezslav, bu olay âdeta çıkmaz bir sokak. Bu hain Diğer hiçbir iz bırakmamış."

"Ve sen bunu yapanın kim olduğunu tahmin edemiyor musun, öyle mi?"

"Edebiliyorum," dedi Gesar, kafasını sallayarak. Moskova'da binlerce Diğer var. Bunların içinden biri, başka birinin görüntüsüne bürünmüş olabilir. Engizisyon şehirdeki tüm Diğerleri'nin hafızasını kontrol etmek istemez mi?"

Vitezslav kaşlarını çattı.

"Hayır, bu olamaz," dedi Gesar, hemen. "Ben kendi çalışanlarıma bile kefil olamam. Nöbetler'de çalışmayan Diğerleri de zaten bunu hemen reddederler."

"Eğer bu hain Diğer tekrar ortaya çıkarsa... ona bir tuzak kurarız," dedi Edgar.

"Bir daha ortaya çıkmaz," dedi Vitezslav, bıkkın bir ifadeyle. "Artık buna ihtiyacı yok."

Gesar gülümseyerek karamsar vampire baktı. Sonra da yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

"Şimdi lütfen oğlumun evini terkeder misiniz? Raporu imzalamak için ofisime gelirsiniz. Bu akşam saat yedide bekliyorum."

Vitezslav kafasını salladı, sonra da hemen gözden kayboldu. Ama sadece bir dakika sonra tekrar ortaya çıktı, kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Yürüyerek, yürüyerek," dedi Gesar. "Buradaki Alacakaranlık'ı koruma altına aldım. Her türlü ihtimale karşı."

Ben de Engizisyon üyelerini ve Kostya'yı –buradan ayrıldığı için son derece mutlu olan– takip ederek yorgun bir ifadeyle yürümeye başladım.

"Anton," dedi Gesar, arkamdan bağırarak. "Teşekkürler. İyi iş başardın. Bu akşam beni görmeye gel."

Cevap vermedim. Ve hâlâ derin bir uykuda olan korumaların yanından geçerken, şüpheli gördüğüm korumanın aurasını dikkatli bir şekilde kontrol ettim.

Hayır, bir Diğer değildi. Sıradan bir insandı.

Artık uzun bir süre boyunca daha da dikkatli olacaktım. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yerdi...

Vitezslav hiçbir şey söylemedi, derin düşüncelere dalmıştı. Kostya ve Edgar'ı ise kilitlerle baş başa bırakmıştı. Sonra da bana doğru baktı ve şöyle dedi:

"Bize bir kahve ikram eder misin, nöbetçi?"

Kafamı salladım.

Neden olmasın?

Birlikte aynı iş için çalışmıştık. Ve hepimiz kandırılmıştık – her ne kadar Gesar bana sahte iltifatlar etmiş olsa da...

BÖLÜM 7

Çok komik bir grup olmuştuk – Gündüz Nöbeti'nden genç bir vampir, iki Engizisyon üyesi ve Aydınlık bir büyücü.

Büyük, boş bir dairede hep birlikte oturmuş, kahve içmek için suyun ısınmasını bekliyorduk. Kostya'nın bile içeriye girmesine izin vermiştim, pencere pervazının iç kısmında öylece oturuyordu.

Hâlâ ayakta duran tek kişi ise Vitezslav'dı.

"Artık Rusya'da yapamıyorum," dedi. Pencerenin önünde bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu. Soğudum. Bu ülke artık bana çok yabancı."

"Evet, bu ülke değişiyor. Yeni evler inşa ediliyor, yeni yollar yapılıyor." dedim, hevesli bir ifadeyle.

"Alay etme nöbetçi," dedi Vitezslav, araya girerek. "Benim bahsettiğim şey bu değil. Senin ülkendeki Diğerleri yetmiş yıldır en güçlü disipline sahipler. Nöbetler bile görgü sınırları içerisindeler."

"Ama şimdi her şey bozulmaya mı başladı?" diye sordum, kurnaz bir ifadeyle.

Vitezslav cevap vermedi.

Utanmıştım. Her kim olursa olsun, Engizisyon üyesi olan bu Prag'lı vampir bugün kandırılmış ve aldatılmıştı. Engizisyon'un küçük düştüğüne ilk kez tanık oluyordum. Gesar bile... Tabii ki Engizisyon'dan korkmuyordu, ama onu aşılmaz bir güç olarak görüyordu.

Sonra birdenbire onu kandırmıştı. Hem de oldukça kolay ve mükemmel bir şekilde.

Dünyada bir şeyler değişmiş miydi? Engizisyon üçüncü bir taraf mı olmuştu? Oyunda üçüncü bir takım mı vardı? Karanlık Varlıklar, Aydınlık Varlıklar ve Engizisyon?

Yoksa Aydınlık Varlıklar, Karanlık Varlıklar ve Alacakaranlık mı?

Cam çaydanlıktaki su kaynamaya ve fokurdamaya başlamıştı. Ben de sıcak suyu pencere kenarı boyunca sıralanmış olan bardaklara döktüm. Sonra da kahve, şeker ve bir kutu süt çıkardım.

"Gorodetski, bugün Antlaşma'nın ihlal edildiğinin farkında mısın?" diye sordu, Vitezslav birdenbire.

Omuzlarımı silktim.

"Cevaplamak zorunda değilsin," dedi Vitezslav. "Ben senin her şeyi anladığının farkındayım. Moskova Gece Nöbeti'nden biri, bir kişiyi Aydınlık tarafına çekme hakkını elde ettikten sonra, Engizisyon'u tedbirsiz davranışlar sergilemesi için kışkırtmaya çalıştı. Ve ben Aydınlık tarafına çekilen o kişinin, Gece Nöbeti için önemli bir adım olduğunu düşünmüyorum."

Ben de düşünmüyordum. Timur Borisoviç, Alacakaranlık'ın Güç'ünü kullanmayı öğrenemezdi. Uzun bir yaşamı olacaktı. Ufak büyüler yapabilecek, iş ortaklarının gizli düşüncelerini görebilecek ve ciddi sorunlar yaşamaktan kurtulacaktı. Bunlar onun için yeterliydi... Tamam, şirketi, Gece Nöbeti'nin hesaplarına düzenli olarak çok büyük paralar aktarabilirdi. Bu işadamı çok daha iyi bir insan olabilir ve birçok hayır işi yapabilirdi. Hayvanat bahçesindeki bir kutup ayısının ya da yetimhanedeki on çocuğun bakım masraflarını karşılayabilirdi.

Ama yine de bu, Engizisyon'la tartışmaya değmezdi.

"Bu çok sahtekârca," dedi Vitezslav, öfkeli bir ses tonuyla. "Verilen yetkileri kişisel çıkarlar için kötüye kullanmak!"

Gülüşüme engel olamamıştım.

"Komik olan ne?" diye sordu, Vitezslav, tedbirli bir ifadeyle.

"Bence Gesar haklı. Sen gerçekten çok uzun zamandır resmî kâğıtların arasına gömülmüşsün."

"Yani sen bu olayda bir yanlış olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu, Vitezslav. "Öfkelenmemiz için hiçbir sebep yok?"

"Bir adam –tamam, dünyadaki en iyi insanlardan biri değil– Aydınlık bir Varlık'a dönüşecek," dedim. "Artık hiç kimseye kötülük yapmayacak. Tam aksine, iyilik yapacak. Peki sence ben buna öfkelenmeli miyim?"

"Bırak Vitezslav," dedi Edgar, sessizce. " Gorodetski, hiçbir şey anlamıyor. O henüz çok genç."

Vitezslav kafasını salladı, kahvesinden bir yudum aldı ve karamsar bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ben, senin tüm Aydınlık topluluğundan farklı olduğunu düşünüyorum. Senin önemsediğin şey içerik... şekil değil."

Bu beni gerçekten kızdırmıştı:

"Evet, içerik benim için önemli, Vitezslav. Ve bu konunun içeriği senin bir vampir olman. Ve sen Edgar, senin bir Kara büyücü olman. Bu olayın neresinde Antlaşma'ya yapılan bir müdahale görüyorsunuz bilmiyorum, ama Zavulon'a bir suçlama yapılınayacağından eminim!"

"Aydınlık Büyücü..." Vitezslav öfkelenmişti. "Aydınlık'ın ustası... Bizim yaptığımız tek şey dengeyi korumak, anladın mı? Ve eğer Zavulon da böyle bir şey yaparsa, kendini mahkemede bulur!"

Ama şu anda beni hiçbir şey durduramazdı.

"Zavulon bir sürü şey yaptı! Benim karımı öldürmeye çalıştı. Beni öldürmeye çalıştı. Sürekli olarak insanları Karanlık'a doğru çekti! Sen şimdi benim tarafımdan birinin sahtekârca hile yaptığını mı söylüyorsun? Belki sahtekârca olabilir, ama doğru! Sahte paranız size geri döndüğü zaman hep sinirleniyorsunuz... ama bunu değiştirmek çok kolay. Adil oynamayı deneyin!

"Sizin adaletinizle, bizim adaletimiz birbirinden çok farklı iki şey," diye araya girdi Edgar. "Vitezslav, haydi gidelim."

Vampir kafasını salladı. Sonra da henüz bitirmediği kahvesini pencerenin kenarına koydu.

"Kahve için teşekkürler, Aydınlık Varlık. İçeriye girebilmem için yaptığın daveti sana iade ediyorum."

İki Engizisyon üyesi, pencerenin pervazında sessiz bir şekilde oturup kahvesini yudumlayan Kostya'yı bırakarak gittiler.

"Ahlak uzmanları," dedim, öfkeli bir şekilde. "Yoksa sen de onların haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kostya gülümsedi:

"Hayır, tabii ki hayır. Hak ettiklerini aldılar. Engizisyon'un kibrini yok etmenin zamanı geldi de geçti bile... Ben sadece bunu yapanın Gesar olmasına üzülüyorum, bunu Zavulon yapmalıydı."

"Gesar hiçbir şey yapmadı," dedim, inatla. "Yemin etti, duymadın mı?"

Kostya omuzlarını silkti:

"Tüm bunları nasıl planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu onun komplosu. Zavulon beklemekte haklıymış. Kurnaz yaşlı tilki... Beni ne şaşırttı biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum, tedbirli bir ifadeyle. Her nedense Kostya'nın desteğini çok güven verici bulmamıştım.

"Bizim aramızdaki fark nedir? Biz işimize yarayacak olan sıradan insanları kendi tarafımıza çekmek için komplolar kuruyoruz. Siz de aynı şeyi yapıyorsunuz. Gesar da oğlunu Aydınlık bir Varlık yapmak istedi ve yaptı da. Bu onun için iyi bir şey! Benim herhangi bir şikâyetim yok."

Kostya gülümsüyordu.

"Ne düşünüyorsun, İkinci Dünya Savaşı'nda kimin haklı olduğunu mu?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Kostya gerilmişti, doğal olarak bir kurnazlık bekliyordu.

"Sadece soruma cevap ver."

"Bizim tarafımız haklıydı," dedi Kostya, vatansever bir ifadeyle. "Bu arada o zamanlar bazı vampirler ve kurtadamlar da savaştılar. Hatta içlerinden ikisi 'Kahraman' ödülü aldı."

"Neden bizim tarafımızın haklı olduğunu düşünüyorsun? Stalin bütün bir Avrupa'yı yok etme fikrine sıcak bakıyordu. Biz de sivil halkla dolu olan şehirleri bombaladık, müzeleri yağmaladık, kaçakları vurduk."

"Çünkü o bizim tarafımızdı. O yüzden haklıydı!"

"Pekâlâ, öyleyse şimdi de bizim tarafımız haklı. Ve bizim tarafımız Aydınlık Varlıklar."

"Yani sen olaya bu şekilde bakıyorsun," dedi Kostya. "Ve diğer bakış açılarını değerlendirmeyi reddediyorsun, öyle mi?"

Kafamı salladım.

"Hıhh!" dedi Kostya, küçümseyen bir ifadeyle. "En azından bir tane mantıklı bir sebep göster."

"Biz kan içmiyoruz," dedim.

Kostya bardağını bıraktı ve ayağa kalktı:

"Misafirperverliğin için teşekkürler. İçeriye girebilmem için yaptığın daveti sana iade ediyorum."

Ve işte yalnız kalmıştım – bu büyük, boş dairede... yarı boş bardaklarla, kapağı açık kalmış mikrodalgayla ve cam çaydanlığın içinde ılımaya başlayan suyla...

Neden suyu mikrodalgada ısıtmıştım? Küçük bir el hareketiyle bardakların hepsini sıcak suyla doldurabilirdim.

Cep telefonumu çıkardım ve Svetlana'nın numarasını tuşladım. Cevap yoktu. Nadyuşka'yla yürüyüşe çıkmış olmalıydı. Telefonunu da yine kesin odada bırakmıştı.

Aslında içim, dışarıdan göründüğü kadar rahat değildi.

Gerçekten biz hangisinde daha iyiydik? Entrika? Savaş? Kandırma? Cevaba ihtiyacım vardı. Buna bir kez daha ihtiyacım vardı. Ama kelimelerle süsleme yapan, ukala Gesar'dan gelecek bir cevaba

değil. Kendimden gelecek bir cevap da olmazdı – artık kendime güvenmiyordum. Güvendiğim birinden gelecek bir cevaba ihtiyacım vardı.

Ama aynı zamanda Gesar'm, Engizisyon'u nasıl kandırdığını da anlamam gerekiyordu.

Çünkü eğer Aydınlık'm üzerine yemin edip yalan söylediyse...

O zaman ben ne için savaşıyordum?

"Kahrets..." dedim ve sustum. Lanet etme – bu bize dönüştürüldükten birkaç gün sonra öğretilmişti. Ve neredeyse verdiğim bu sözü bozuyordum.

Her şeyi akışına bırak. Olduğu gibi...

O sırada biri kapıyı çaldı – sanki şu anda beni yalnız bırakmak için kötü bir zaman olduğunu anlamış gibi...

"Girin!" dedim, kapıyı kilitlemediğimi hatırlayarak.

Kapı biraz açıldı ve o anda, komşum Las kafasını içeriye doğru uzattı. Sonra da etrafına bakındı ve şöyle dedi:

"Girebilir miyim?"

"Tabii ki gel."

Las içeriye girdi ve tekrar etrafına bakındı. Sonra da şöyle dedi:

"Burası o kadar da kötü değil... Sadece tuvalet yaptırman gerek... Hızlı bir duş alabilir miyim? Şimdi ya da bu akşam... Gerçekten çok iyi geliyor..."

Elimi cebime soktum ve cebimde duran bir deste anahtarı tuttum. Anahtarların şiştiğini ve ikiye ayrıldığını hayal ettim.

Yeni bir deste anahtarı Las'a fırlattım.

"Yakala!"

"Bunlar ne için?" diye sordu, Las, anahtarlara bakarak.

"Ben gitmek zorundayım. Sen bu arada evi kullan."

"Ah, hayır, apartmanda yaşayan ilk normal insan taşınıyor." dedi Las, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Ne kadar üzücü! Yakında mı gidiyorsun?"

"Şimdi," dedim. O anda birden, Svetka ve Nadya'yı ne kadar çok görmek istediğimi fark etmiştim. "Belki daha sonra yine gelirim."

"Belki de gelmez misin?"

Kafamı salladım.

"Ne kadar üzücü," diye tekrar etti Las, bana doğru yaklaşarak. "Buralarda bir yerde senin müzikçalarını görmüştüm."

CD'yi aldım.

"'Savaş Protezleri'" dedi Las. "Benim albümüm. Ama yanında çocuklar ya da kadınlar varken dinleme."

"Dinlemem," dedim, CD'yi parmaklarımın arasında çevirerek. "Teşekkürler."

"Bir sorun falan nu var?" diye sordu Las. "Burnumu sokuyorsam kusura bakma, ama çok keyifsiz görünüyorsun."

"Hayır, hiçbir şey yok," dedim, kafamı sallayarak. "Sadece kızımı özlüyorum. Birazdan gideceğim. Karımla birlikte kır evinde kalıyorlar. Benim de orada yapmam gereken işler var..."

"Kutsal görev," dedi Las, onaylayan bir ifadeyle. "Bir çocuk kesinlikle ilgisiz bırakılmamalı. En azından annesi yanında, bu çok önemli..."

Las'a baktım.

"Anne bir çocuk için en önemli şey," dedi Las, tıpkı Lev Vigotskiy ya da Jean Piaget havasıyla. "Bu biyolojik açıdan kanıtlandı. Biz erkekler genellikle kadınlarla ilgileniyoruz. Kadınlar ise çocuklarla."

Kapıdaki korumalar hiçbir itirazda bulunmadan Timur Borisoviç'in dairesine girmeme izin verdiler. Oldukça sakin görünüyorlardı ve muhtemelen son yaşanan olaylar hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Gesar ve yeni keşfettiği oğlu çalışma odasında çay içiyorlardı. Oda oldukça büyüktü. Kocaman bir masa vardı. Antika dolapların raflarına ise bir sürü komik biblo sıralanmıştı. Zevklerinin bu kadar benzer olması gerçekten çok şaşırtıcıydı. Timur Borisoviç'in çalışma odası, tıpkı babasının ofisine benziyordu.

"İçeri gel, genç adam," dedi Timur Borisoviç gülümseyerek. "Görüyor musun, her şey halloldu."

Sonra da Gesar'a baktı ve şöyle dedi:

"Hâlâ genç ve aceleci..."

"Kesinlikle," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Ne oldu Anton?"

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim. "Özel."

Gesar derin bir nefes aldı ve oğluna baktı. Timur Borisoviç de hemen ayağa kalktı:

"Şu aptal korumaların yanına gitmem gerek. Burada boş boş oturmanın bir anlamı yok. Onlara yapacak bir iş bulmalıyım."

Timur Borisoviç odadan dışarıya çıktı. Nihayet Gesar'la baş başa kalmıştık.

"Evet, ne oldu, Gorodetski?" diye sordu Gesar, bıkkın bir ifadeyle.

"Özgür bir şekilde konuşabilir miyiz?"

"Evet."

"Oğlunun Kara Büyücü'ye dönüşmesini istemedin, öyle değil mi?" diye sordum.

"Sen Nadyuşka'yı Kara Büyücü olarak görmek ister misin?" dedi Gesar, soruma soruyla karşılık vererek.

"Ama Timur Borisoviç'in Kara Büyücü olması kaçınılmaz bir durumdu," dedim. Bu yüzden senin de "ahlak kazandırma" hakkını elde etmen gerekiyordu. Bunun için de Karanlık Varlıklar'ın hatta daha da önemlisi Engizisyon'un paniğe kapılması ve oğluna mantıksız bir güç uygulaması gerekiyordu."

"İşte olan bu," dedi Gesar. "Pekâlâ Gorodetski, beni bir şeyle mi suçlamaya çalışıyorsun?"

"Hayır, anlamaya çalışıyorum."

"Aydınlık üzerine yemin ettiğime şahit oldun. Timur'la daha önce hiç karşılaşmadım. Ona hiçbir şey için söz vermedim. O mektupları ben göndermedim. Ve tüm bunları yaptırmak için başka birini kullanmadım."

Hayır, Gesar kendini haklı çıkarmıyordu. Beni kandırmaya çalışmıyordu. Sanki bir problemin koşullarını açıklıyormuş gibiydi – keyifle, öğrencisinin vereceği cevabı bekleyerek...

"Vitezslav'm bana bir soru daha sorması gerekiyordu," dedi Gesar. "Ama belli ki bu soru onun için fazla insancıldı."

Gesar sanki kendi söylediğini onaylıyormuş gibi gözkapaklarını kırptı.

"Anne," dedim.

"Vitezslav kendi annesini öldürdü," dedi Gesar. "Bilerek yapmadı. Çok genç bir vampirdi ve kendini kontrol edemedi. Ama...o günden sonra o kelimeyi telaffuz bile etmemeye çalıştı."

"Timur'un annesi kim?" diye sordum.

"Dosyada ismi olması gerek."

"Dosyada herhangi bir isim olabilir. Orada Timur'un annesinin savaş bitiminde kaybolduğu yazıyordu... ama ben savaştan sonraki zamanları bir kuşun bedeninde geçiren bir kadın tanıyorum. Ve insanlar onun öldüğünü düşünüyorlar."

Gesar hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten onu daha önce bulamaz mıydın?" diye sordum.

"Biz Timka'nm öldüğünden emindik," dedi Gesar, sessizce. "Bunu kabul etmek istemeyen tek kişi Olga'ydı. Güçlerini tekrar kazanınca da onu aramaya başladı."

"Oğlunu buldu. Ve sonunu hiç düşünmeden ona bir söz verdi," dedim, hemen.

"Kadınların aşırı duygusal davranması hoş görülebilir," dedi Gesar, soğuk bir ifadeyle. "En akıllı kadının bile. Erkekler eşlerini ve çocuklarını korumak için vardırlar. Her şeyi mantıklı ve dikkatli bir şekilde organize etmek için."

Kafamı salladım.

"Beni suçluyor musun?" diye sordu Gesar, meraklı bir ifadeyle. "Anton?"

"Ben seni nasıl suçlayabilirim ki?" diye sordum. "Aydınlık bir Diğer olan bir kızım var. Ve ben Karanlık'm ona sahip olmasına izin vermek istemem."

"Teşekkürler, Anton," dedi Gesar kafasını sallayarak. Rahatlamış görünüyordu. "Beni anlamana sevindim."

"Ben sadece Olga ve oğlun için ne kadar ileriye gidebilirdin onu merak ediyorum," dedim. "Svetlana'nın bir şeyler hissettiğini biliyor musun? Benim için bir tehlike hissettiğini?"

Gesar omuzlarını silkti:

"Sezgiler çok güvenilmezdir."

"Peki ya ben Engizisyon'a gerçekleri anlatmaya karar vermişsem," dedim. "Nöbet'ten ayrılıp Engizisyon'a katılmaya karar vermişsem... O zaman ne olur?"

"Sen Nöbet'ten ayrılmadın," dedi Gesar. "Vitezslav'ın tüm imalarına rağmen. Başka, Anton? Dilinin ucunda bir soru daha olduğuna eminim."

"Oğlun bir Diğer'e nasıl dönüştü?" diye sordum. "Bu tam bir piyango. Diğer olan bir ailenin, Diğer özelliklerine sahip olan bir çocuğunun olması çok nadir bir durum."

"Anton, ya Vitezslav'a gidip tüm bunları anlat," dedi Gesar, alçak bir ses tonuyla, "ya da kaybol ve planladığın gibi, Svetlana'mn yanına dön. Ve beni bu sorgudan kurtar."

"Engizisyon'un tüm bunları düşünüp senin yaptıklarını ortaya çıkarmasından hiç korkmuyor musun?" diye sordum.

"Hayır, korkmuyorum. Vitezslav üç saat içinde bu araştırmanın bittiğini gösteren belgeyi imzalayacak. Ve bu konu bir daha açılmayacak. Onların işleri zaten başlarından aşkın."

"Öyleyse sana ahlak kazandırma konusunda bol şans," dedim.

Ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Daha bir hafta tatilin var – ailenle zaman geçir," dedi Gesar, arkamdan bağırarak.

Önce gururlu bir ifadeyle sadakaya ihtiyacım olmadığını söylemeyi düşündüm.

Ama sonra kendimi durdurdum. Lanet olsun!

"İki hafta," dedim. "Ayrıca yaklaşık bir ay fazladan iznim var."

Gesar hiçbir şey söylemedi.

SONSÖZ

BMW marka arabayı tatilden döndükten sonra iade etmeye karar verdim. Nihayetinde...

Yolun yüzeyi yepyeniydi. Aslında daha önce bir sürü çukur vardı ve çok geniş değildi. Şimdi ise tam aksine oldukça genişti ve çok az çukur vardı. Bu yüzden araba, saatte yüz yirmi kilometre hızla çok rahat bir şekilde ilerliyordu.

Diğerleri'nden olmak güzel bir şeydi.

Trafiğe yakalanmayacağımı biliyordum. Sarhoş bir kamyon şoförünün aniden önüme fırlamayacağını biliyordum. Eğer benzinim bitecek olursa, depoya su doldurur sonra da onu benzine dönüştürebilirdim.

Kim kendi çocuğu için böyle bir hayat istemezdi ki?

Olga ve Gesar'ı hangi hakla suçlayabilirdim ki?

Arabadaki ses sistemi son modeldi. CD'leri yerleştirmek için bir yuva bile vardı. Önce "Savaş Protezleri"ni dinlemeyi düşündüm, ama sonra fikrimi değiştirdim ve biraz daha duygusal bir şeyler dinlemeye karar verdim.

Ve "Beyaz Muhafız"ı koydum.

Ne karar verdin bilmiyorum,
Orada yanında kim var bilmiyorum,
Bir melek gökyüzünü iple dikti,
Koyu mavi, açık mavi...
Kaybetmenin tadını hatırlamıyorum,
Kötülüğe karşı direnecek gücüm yok,

Kapıdan her çıktığımda,
Senin sıcaklığına doğru yürüyorum...

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Ve akıllı ses sistemi otomatik olarak müziğin sesini kıstı.

"Sveta?" dedim.

"Sana ulaşmakta güçlük çektim, Anton."

Svetlana'nın sesi sakindi. Bu da her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

"Ben de sana ulaşamıyorum," dedim.

"Sanırım atmosferde dalgalanmalar oldu," dedi Svetlana gülerek. "Yarın saat önce neler oldu?"

"Özel bir şey olmadı. Gesar'la konuştum."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"İçimde bir his vardı. Uçurumun kenarında yürüdüğünü hissettim."

Yola bakarak kafamı salladım. Benim zeki bir karın var, Gesar. Sezgileri güvenilir.

"Ama şimdi her şey yolunda değil mi?" diye sordum, sadece emin olmak için.

"Evet şimdi her şey yolunda."

"Sveta..." dedim, direksiyonu tek elimle tutarak. "Doğru şeyi yaptığımızdan emin olmadığımız zaman ne yapmalıyız? Doğru mu yoksa yanlış mı diye acı çekmeye başladığınız zaman?"

"Karanlık Varlıklar'a katılmalıyız," diye karşılık verdi Sveta, hiç tereddüt etmeden. "Onlar asla acı çekmezler."

"Vereceğin tek cevap bu mu?"

"Tek cevap bu. Zaten Aydınlık Varlıklar ile Karanlık Varlıklar arasındaki tek fark da bu. Sen buna vicdan diyebilirsin, ahlak duygusu diyebilirsin. Hepsi aynı anlama geliyor."

"Ben şu anda böyle hissediyorum," dedim, "Sanki bir düzenin sonuna geliyoruz. Anlıyor musun? Ve arkadan neyin geleceğini bilmiyorum. Ne Karanlık'm zamanı, ne de Aydınlık'ın... Hatta Engizisyon'un zamanı bile değil..."

"Hiç kimsenin zamanı, Anton," dedi Svetlana. "Hiç kimsenin zamanı, hepsi bu kadar. Haklısın, bir şeyler değişiyor. Dünyada bir şeyler olacak. Ama henüz değil."

"Konuş benimle, Sveta," dedim. "Daha yarım saat yolum var. Yarın saat boyunca benimle konuş, olur mu?"

"Çok fazla kontörüm kalmadı," dedi Svetlana, tereddütlü bir ifadeyle.

"Ben seni ararım," dedim. "Ben görevdeyim. İş telefonu yanımda. Gesar faturasını öder."

"Vicdanın seni rahatsız etmeyecek mi?" dedi Svetlana, gülerek.

"Bugün için ona iyi bir ders verdim."

"Pekâlâ, arama. Ben telefonuma büyü yaparım," dedi Svetlana. Belki şaka yapıyordu, belki de ciddiydi. Ben onun ne zaman şaka yaptığını hiç anlayanuyordum.

"Öyleyse konuş benimle," dedim. "Bana oraya geldiğimde neler olacağını anlat. Nadyuşka'nın ne diyeceğini söyle. Senin ne diyeceğini. Annenin ne diyeceğini. Bize neler olacağım."

"Her şey güzel olacak," dedi Svetlana. "Ben mutlu olacağım. Nadya da öyle. Tabii annem de..."

Arabayı sürerken, tek elimle cep telefonumu kulağımda tutuyor ve trafik kurallarına acımasızca karşı geliyordum. Kamyonlar yanımdan büyük bir hızla gelip geçiyordu. Bense Svetlana'nın söylediklerini dinliyordum.

Hoparlörlerde ise sakin bir kadın sesi şarkı söylemeye devam ediyordu:

Geri döndüğünde her şey çok farklı olacak,
Birbirimizi nasıl tanıyacağız?

Geri döndüğünde,
Ben senin karın ya da kız arkadaşın bile olmayacağım.
Sen bana geri döndüğünde,
Seni geçmişte çılgınlar gibi sevmiş olan bana,
Sen bana geri döndüğünde,
Bize biçilen kaderi göreceksin, ama bizim tarafımızdan değil...

HİKÂYE II

HİÇ KİMSENİN ALANI

ÖNSÖZ

Moskova bölgesinde yapılan tatiller ya zenginler ya da fakirler tarafından tercih edilir. Orta sınıftakiler "her şey dâhil, içebildiğin kadar iç" tarifesi uygulayan Türk otellerini, yakıcı İspanya siestasını ya da son derece düzenli Hırvatistan sahillerini tercih ederler. Onlar Merkez Rusya'da tatil yapmaktan hoşlanmazlar.

Ama Rusya'daki orta sınıf halkın sayısı da çok fazla değildir.

Bir biyoloji öğretmeni –en prestijli Moskova okulundaki bile– orta sınıfa dâhil değildir. Ve eğer bu öğretmen kadınsa, eğer aşağılık kocası üç yıl önce onu, iki çocuğu olan ve annelik hakkını başkasına yedirmeye hiç niyeti olmayan başka bir kadın için terk etmişse, o zaman Türk otelleri, bu biyoloji öğretmeni için boş bir hayalden başka bir şey değildir.

Bu çocukların henüz korkunç ergenlik dönemine girmemiş olması ve eski kır evinden, küçük dereden ve çitlerin hemen arkasındaki ormandan son derece memnun olmaları iyi bir şeydi.

Kötü olan şey ise büyük olan çocuğun –ablanın– kendi kıdem pozisyonunu çok fazla ciddiye almasıydı. On yaşındayken, derede suyla oynayan, beş yaşındaki küçük erkek kardeşinize kolaylıkla göz kulak olabilirsiniz, ama *Doğa Bilimleri* kitabından edindiğiniz bilgilere güvenerek kardeşinizle birlikte ormanın derinliklerinde dolaşamazsınız.

On yaşındaki Ksyuşa'nın da kaybolduklarından haberi yoktu. Güçlükle görebildiği orman yolunda son derece neşeli bir şekilde yürüyor ve küçük kardeşinin elinden tutarak ona hikâyeler anlatıyordu.

"Ve sonra ona tekrar çam odunlarıyla vurmuşlar. Bir odunu alnına, diğer odunu da karnına batırmışlar! Ama o, tabutun içinden çıkmış

ve şöyle demiş: 'Beni öldüremezsiniz, ben zaten çok uzun zamandır ölüyüm. Benim adım...'"

Küçük kardeşi sessizce mızmızlanmaya başladı.

"Tamam, tamam, şaka yapıyorum," dedi Ksyuşa ciddi bir ifadeyle. "Düştü ve öldü. Sonra onu yaktılar ve kutlamaya gittiler."

"Korku... yo-rum-m Ksyuşa," diye itiraf etti Romka. Kekelemesinin sebebi korku değildi, Romka her zaman kekeleyerek konuşuyordu. "Daha fa-fazla a-aanlatma, tam-anım mı?"

"Tamam," dedi Ksyuşa, etrafına bakınarak. Arkasındaki patikayı hâlâ görebiliyordu, ama önündeki yol, çam iğnelerinin ve çürük yaprakların altında kalarak tamamen kaybolmuştu. Orman birdenbire karanlık ve korkunç bir hal almıştı. Artık etraftaki hiçbir şey, annelerinin kiraladığı yazlık evin –terk edilmiş eski bina– bulunduğu köyü anımsatmıyordu. Çok geç olmadan geri dönmeleri gerekiyordu. İlgili abla Ksyuşa bunu fark etmişti. "Haydi, eve dönelim, yoksa annem bize kızacak."

"Köpek," dedi küçük kardeşi birden. "Bak, köpek!"

Ksyuşa hemen arkasına döndü.

Arkasında gerçekten bir köpek duruyordu. Kocaman dişleri olan, büyük, gri renkli bir köpek Ksyuşa'ya bakıyordu. Ağzı açıktı – sanki gülümsüyormuş gibi...

"Böyle bir köpek istiyorum," dedi Romka, kelimelere hiç takılmadan. Sonra da gururlu bir tavırla ablasına baktı.

Ksyuşa şehir kızıydı ve kurtları sadece resimlerde görmüştü. Tabü bir de hayvanat bahçesinde, fakat onlar da çok nadir görülen Sumatra kurtlarıydı.

Ama şimdi korktuğunu hissediyordu.

"Gidelim, gidelim," dedi Ksyuşa sessizce, Romka'nın elini daha da sıkarak. "O başkasının köpeği, onunla oynayamazsın."

Ksyuşa'nın ses tonu Romka'yı korkutmuştu, o kadar çok korkutmuştu ki itiraz etmek yerine ablasının elini daha sıkı tutmuş ve hiç mızmızlanmadan onu takip etmişti.

Gri köpek ise kısa bir an duraksamış, sonra da yavaş adımlarla çocukların arkasından ilerlemeye başlamıştı.

"Bizi ta-aa-kip ee-diyor," dedi Romka, arkasına bakarak. "Ksyuşa bu kurt mu?"

"Köpek," dedi Ksyuşa. "Ama koşma, tamam mı? Köpekler koşan insanları ısırırlar."

O anda köpek öksürüğe benzeyen bir ses çıkardı – sanki gülüyormuş gibi.

"Koş!" diye bağırdı, Ksyuşa. Ve koşmaya başladılar, orman boyunca, onları yakalamaya çalışan dikenli çalılar boyunca koştular. Sonra da büyük bir karınca yuvasının üzerinden geçtiler, daha sonra ise yosunla kaplı olan bir dizi ağaç kökünün... Belli ki birileri bu ağaçları kesmiş, sonra da sürükleyerek buradan götürmüştü.

Köpek önce gözden kayboluyor sonra tekrar beliriyordu. Arkalarında, sağlarında, sollarında. Ara sıra da öksürüğe benzer bir ses çıkarıyordu... ya da gülmeye...

"Gülüyor," diye bağırdı Romka, gözyaşları içinde.

Köpek gözden kayboldu. Ksyuşa da Romka'yı arkasına saklayarak büyük bir çam ağacının yanında durdu. Küçük kardeşi uzun bir zaman önce böyle korkak bir davranışı reddetmişti, ama şimdi hiç itiraz etmiyor ve ablasının sırtına öylece yaslanıyordu. Elleriyle gözlerini kapatıyor ve durmadan kendi kendine aynı cümleyi tekrarlıyordu:

"K-kork-mm-u-yorum, K-kork-mm-u-yorum. Orada kimse yok."

"Orada kimse yok," diye onayladı Ksyuşa. "Mızmızlanmayı kes. Ku... köpeğin burada yavruları var. Bizi yavrularından uzaklaştırmaya çalışıyor. Tamam mı? Şimdi eve gidiyoruz."

"Gidelim!" dedi Romka, sevinçli bir ses tonuyla. Sonra da ellerini gözlerinden çekti. "Oo yavrular!"

Hissettiği korku, çalıların arasından çıkan yavruları gördüğü anda birden yok olmuştu. Üç tane yavru vardı – gri renklilerdi, alınları büyük, bakışları ise son derece donuktu.

"Yaa-vv-ru-lar..." dedi Romka, büyük bir memnuniyetle.

Ksyuşa panikle yan tarafa doğru fırladı. Ama karşısında duran çam ağacı uzaklaşmasına izin vermedi – pamuklu elbisesi, ağacın kabukları üzerindeki reçineye yapışmıştı. Ksyuşa daha güçlü bir şekilde asıldı. Ve nihayet elbise yırtılarak ağaçtan ayrıldı.

Ve Ksyuşa o anda kurdu gördü. Onun hemen arkasında duruyor ve gülümsüyordu.

"Ağaca tırmanmamız gerek..." diye fısıldadı, Ksyuşa.

Kurt güldü.

"Yavrılarla oynamamızı mı istiyor?" diye sordu, Romka, büyük bir umutla.

Kurt, üzerinde siyah benekler bulunan gri kafasını salladı. Sanki Romka'nın sorusuna cevap veriyormuş gibiydi: *Hayır, hayır. Yavruların sizinle oynamasını istiyorum...*

Ksyuşa bağırmaya başladı. Öylesine güçlü ve keskin bir ses tonuyla bağırıyordu ki kurt bile yüzünü buruşturmuş ve bir adım geriye doğru gitmişti.

"Defol, defol!" diye bağırdı, Ksyuşa, ne kadar cesur ve büyük bir kız olduğunu bir anda unutarak.

"Böyle bağırma," dedi arkasından bir ses. "Bütün ormanı ayağa kaldırdın..."

Çocuklar yenilenmiş bir umutla arkalarına döndüler. Yavruların hemen yanında bir kadın duruyordu – siyah saçlı, çıplak ayaklı, üzerine uzun, keten bir elbise giymiş olan güzel bir kadın.

Kurt tehditkâr bir ifadeyle homurdandı.

"Aptal olma," dedi kadın. Sonra da eğildi ve yavrulardan birini eline aldı – yavru, kadının elinden zayıf bir şekilde sarkıyordu, sanki uyuyakalmış gibiydi. Diğer iki yavru ise oldukları yerde öylece duruyorlardı. "Şu anda burada kim olabilir ki?"

Kurt, çocuklara hiç aldırış etmeden, acımasız bir ifadeyle kadına doğru yürümeye başladı.

"Kurt çalılığı, karanlık ve korku,
Beni kandıramazsın..." dedi kadın.

Kurt duraksadı.

"Doğruyu da yalanı da görebiliyorum,
Bana kim gibi görünüyorsun?"

... dedi kadın, kurda bakarak.

Kurt dişlerini gösterdi.

"Ah-aha-ha," diye kahkaha attı kadın. "Şimdi ne yapacağız?"
"Giiit..." diye bağırdı, kurt. "Giiit... cadı..."

Kadın, elindeki kurt yavrusunu yumuşak yosunların üzerine bıraktı. Kurt yavruları sanki bir anda transtan çıkmış gibi büyük bir panikle kurda doğru koştular ve onun karnının altına saklandılar.

"Üç çimen bıçağı, bir huş kabuğu,
Daldan bir kurt üzümü,
Bir damla kan, bir damla gözyaşı,
Bir keçi derisi, bir tutam saç.
Hepsini karıştırdım ve yoğurdum,
İlerisi için iksirimi hazırladım."

Kurt uzaklaşmaya başladı. Yavruları da onu takip ediyorlardı.

"Gücün yok, şansın yok.
Büyüm seni tıpkı bir neşter gibi delip geçecek..."

...dedi kadın, zafer kazanmış bir ifadeyle.

Sonra da gri renkli dört yıldırım –biri büyük, üçü küçük– ormanın içinden, çalıların arasına düştü. Gri kürk perçemleri ve deri parçaları havada uçuşuyordu. Tam o anda çok keskin bir koku yayıldı – sanki orada duran bütün köpek yavruları yağmurdan sonra kuruyormuş gibi...

"Sen caa-dı... mıı-sın?" diye sordu Romka, alçak bir ses tonuyla.

Kadın güldü. Sonra da onlara doğru yürüdü ve ellerinden tuttu. "Gidelim."

Kulübe masaldaki gibi tavuk bacaklarının üzerinde durmuyordu. Romka hayal kırıklığına uğramıştı. Tahtadan yapılmış, son derece sıradan, küçük bir evdi. Ufak bir verandası ve çok küçük pencereleri vardı.

"Bu-u-ra-a-da ba-anyo varr-mı?" diye sordu, Romka.

"Neden banyoyu sordun?" dedi kadın gülerek. "Duş almak mı istiyorsun?"

"Önce banyoyu iyice ısı-tınan gerek. Sonra da karnımızı doyurman. Ancak o zaman bizi yiyebilirsin," dedi Romka, ciddi bir ifadeyle.

Ksyuşa küçük kardeşinin eline asıldı. Ama kadın hiç alınmamıştı. Gülümseyerek şöyle dedi:

"Sanırım sen beni Baba Yaga'yla[12] karıştırdın, değil mi? Banyoyu ısıtmamamın bir sakıncası var mı? Zaten banyom da yok. Ayrıca sizi de yemeyeceğim."

"Hayır, bir sakıncası yok," dedi Romka, rahatlamıştı.

Evin içi, saygıdeğer Baba Yaga'mn yaşayabileceği bir yer gibi görünmüyordu. Beyaz boyalı duvarda bir saat tıkırdıyordu, tavanda da kadife püsküller olan, güzel bir avize asılıydı. Sallanan dolabın üzerinde Philips marka küçük bir televizyon duruyordu. Bir de eski bir Rus fırını vardı, ama üzerine bir sürü şey yığılmıştı, belli ki çok uzun bir zamandır, içerisinde cesur genç kahramanlar ve küçük çocuklar pişirilmemişti. Düzgün ve gizemli görünen tek şey, eski kitaplarla dolu olan büyük bir kitaplıktı. Ksyuşa kitaplığa doğru yürüdü ve ki-

12 Slav folklorunda, çocukları kaçırıp yiyen bir cadı karakteridir. (ç. n.)

taplara baktı. Annesi kültürlü bir insanın, başkasının evine gittiğinde yapması gereken ilk şeyin, ev sahibinin kitaplarına bakmak olduğunu söylerdi. Ancak ondan sonra başka şeylere bakabilirdi.

Ama kitaplar yırtıktı ve isimleri güçlükle okunabiliyordu. Gerçi Ksyuşa isimlerini okuyabildiği kitapları bile –Rusça olmalarına rağmen– tam olarak anlayamamıştı. Annesinin de böyle kitapları vardı: Helmintoloji, etnik köken... Ksyuşa derin bir nefes aldı ve kitaplıktan uzaklaştı.

Romka hâlâ masada oturuyordu. Cadı ise elektrikli su ısıtıcısından, Romka'nın bardağına sıcak su dolduruyordu.

"Bir bardak çay ister misin?" diye sordu cadı, nazik bir ses tonuyla. "Çok lezzetli, orman bitkilerinden yapılıyor."

"Çok gü-ü ze-el," dedi Romka. Aslında krakerleri önce bala sonra da çaya batırmak daha çok hoşuna gidiyordu. "Otu-ur Ksyuşa."

Ksyuşa oturdu ve cadının çay teklifini nazik bir şekilde kabul etti.

Çay gerçekten çok lezzetliydi. Cadı da içiyor ve gülümseyerek çocuklara bakıyordu.

"Çayımızı içince küçük keçilere mi dönüşeceğiz?" diye sordu Romka, birden.

"Neden?" diye sordu cadı, şaşırmıştı.

"Çünkü sen bize büyü yapacaksın," dedi Romka. "Bizi keçiye dönüştürüp yiyeceksin."

Belli ki Romka, bu gizemli kurtarıcıya henüz tam anlamıyla güvenmiyordu.

"Peki, neden sizi keçiye dönüştürüp yiyeyim ki?" diye sordu, öfkeli bir ifadeyle. "Eğer sizi yemek isteseydim, hiçbir şeye dönüştürme ihtiyacı duymadan yerdim. Bu kadar çok Rou filmi izlememelisin, küçük çocuk!"

Romka sessizce yüzünü astı. Sonra da ayağıyla Ksyuşa'yı dürttü ve şöyle dedi:

"Rou kim?"

Ksyuşa da Rou'nun kim olduğunu bilmiyordu. "Çayını iç ve sessiz ol! Büyücü gibi bir şey..."

Ksyuşa ve Romka keçiye dönüşmemişlerdi. Çayın tadı güzeldi, krakerlerin ve balın tadı ise daha da güzeldi. Cadı, Ksyuşa'ya okulda neler yaptığını sordu. O da dördüncü sınıfın çok zor olduğunu düşünüyordu, kesinlikle üçüncü sınıf gibi değildi. Romka'yı çay içerken ağzını şapırdattığı için azarladı. Ksyuşa'ya ise küçük kardeşinin ne kadar zamandır kekelediğini sordu. Sonra da onlara, kendisinin bir cadı olmadığını söyledi. O bir bitki bilimciydi. Ormandaki nadir bulunan bitkileri topluyordu. Ve tabii ki kurtların hangi bitkilerden korktuğunu çok iyi biliyordu.

"Peki ama kurt neden konuştu?" diye sordu, Romka, şüpheli bir ifadeyle.

"Konuşmadı," dedi bitki uzman cadı. "Bağırdı, sen de onun konuştuğunu düşündün. Öyle değil mi?"

Ksyuşa kısa bir an düşündü, sonra da gerçekten öyle olduğuna karar verdi.

"Sizi ormanın sonuna götüreceğim," dedi kadın. "Oradan köyü görebilirsiniz. Bir daha da ormana gelmeyin, aksi takdirde kurtlar sizi yer."

Romka kısa bir an düşündü, sonra da kadına, bitki toplama konusunda yardımcı olmayı teklif etti. Ama kadının da, onlara kurtları korkutan o bitkiden vermesi gerekiyordu, böylece kurt onları yiyemezdi. Ve her türlü ihtimale karşı, ayıları korkutan bitkiden de istiyordu. Hatta bir tane de aslanları korkutan bitkiden verebilirdi, çünkü ormanın içi tıpkı Afrika gibiydi.

"Sana bitki falan yok!" dedi kadın, sert bir ifadeyle. "Bunlar çok nadir bulunan bitkiler. IUCN Kırmızı Listesi'nde[13]. Onları öylece koparamazsın."

13 Bitki ve hayvan türlerinin dünyadaki en kapsamlı Küresel Koruma durumu envanteridir. (ç. n.)

"Ben Kırmızı Liste'yi biliyorum," dedi Romka, memnuniyetle. "Söyle bana, lütfen..."

Kadın saate baktı ve kafasını salladı. Ve o anda terbiyeli Ksyuşa artık gitmeleri gerektiğini söyledi.

Her ikisi de yanma petek baldan birer parça aldı. Sonra da kadın, onları ormanın sonuna götürdü. Gerçekten çok yakındı, sanki patika, ayaklarının altından kayıyormuş gibiydi.

"Bu ormana bir daha ayak basmayın," diye tekrarladı kadın, sert bir ifadeyle. "Eğer ben burada olmazsam, kurt sizi hemen yer."

Çocuklar tepeden köye doğru inerlerken, birkaç kez arkalarına baktılar.

İlk başta kadın aynı yerde durmuş, onların gidişini izliyordu. Ama sonra birden gözden kayboldu.

"O gerçekten bir cadı, değil mi, Ksyuşa?" diye sordu Romka.

"O bir bitki uzmanı!" dedi Ksyuşa, kadının söylediğini onaylayarak. "Sonra da şaşkın bir ifadeyle şöyle dedi: "Sen artık kekelemiyorsun!"

"Ke-e-kee-liyoru-umm," dedi Romka, numara yaparak. "Daha önce de kekelemiyordum, sadece numara yapıyordum!"

BÖLÜM 1

Taze inek sütünün tadının güzel olduğunu kim söylemişti?

Belki de bu, birinci sınıfta öğretilmişti. Unutulmaz ders kitabı "Ana Dilimiz"deki bazı cümleler taze inek sütünün tadının ne kadar güzel olduğunu söyler. Saf şehirli çocuklar da buna hemen inanırlar.

Taze inek sütünün tadı gerçekten çok farklıdır, ama bir gün mahzende kalıp dinlendikten sonra – o zaman tamamen farklı olur. Süt, sindirim enzimi olmayan zavallılar tarafından bile içilir. Tabii bu arada onların sayısı da oldukça fazladır. Doğa Ana'ya göre de yetişkinlerin süt içmesine gerek yoktur, süte ihtiyacı olan yalnızca çocuklardır...

Ama insanlar genellikle Doğa Ana'nın düşüncelerini pek fazla umursamazlar.

Diğerleri ise neredeyse hiç umursamazlar.

Sürahiye uzandım ve kendime bir bardak daha süt doldurdum. Soğuk, yumuşak kaymaklı... Sütün kaymağı neden bu kadar güzeldi, neden sütün en lezzetli kısmıydı? Büyük bir yudum aldım... Daha fazla içmemeliydim, Svetlana ve Nadyuşka'ya da biraz bırakmalıydım. Bütün bir köyün –oldukça büyüktü, yaklaşık elli ev vardı– sadece tek bir ineği vardı. En azından bir tane olması da iyi bir şeydi! Mütevazı Raika'nın bu muhteşem süt verimi için Svetlana'ya teşekkür edip etmediği konusunda da ciddi şüphelerim vardı. Sahibi, Saşa ninenin –kırk yaşlarında bir kadındı– gururlanması için hiçbir sebep yoktu. Raika'nın yanı sıra Borka isimli bir domuzu, Mişka isimli bir keçisi ve isimsiz bir sürü tavuğu vardı. Ve bu muhteşem verimin sebebi, Svetlana'nın, küçük kızının gerçek süt içmesini istemesiydi. İneğin hiç

hastalanmamasının sebebi de buydu. Saşa Nine onu talaşla beslemiş olabilirdi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Taze inek sütü gerçekten güzeldir. Reklamlarda, karton sütlerle köylere gelip gözlerinde büyük bir ışıltıyla, "İşte, gerçek süt bu" diyen tipleri önemsemeyin. Onlar bunu yapmak zorundalar. Onlara bunu yapmaları için para veriliyor. Bu da hayvan bakmayı uzun bir zaman önce bırakmış olan zavallı köylülerin işini kolaylaştırıyor. Böylece politikacılara ile "şehirlilere" küfretmeye devam ediyor ve hayvanları otlatma endişesi içine girmiyorlar.

Boş bardağı bıraktım ve iki ağacın arasmda asılı olan hamağa uzandım. Buradaki insanlar büyük bir ihtimalle, benim gerçek bir burjuva olduğunu düşünüyorlardı. Şık bir arabayla gelmiş, karıma bir sürü yabancı yiyecek getirmiş ve bütün bir günümü elimde bir kitapla hamakta uzanarak geçirmiştim... Akşamdan kalma sarhoşluklarını gidermek için bir damla içki arayan insanların aylak aylak dolaştığı bir yerde...

"Merhaba, Anton Sergeyeviç," dedi çitlerin üzerinden bir ses, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Bu Kolya'ydı, buranın alkoliklerinden biri. Peki, benim adımı nasıl hatırlamıştı? "Yolculuk nasıldı?"

"Merhaba Kolya," dedim, kibirli bir ifadeyle. Hamağın içinden çıkmaya yeltenmemiştim bile. Zaten o da buna memnun olmazdı. Yanıma gelmesinin sebebi bu değildi. "Teşekkürler, iyiydi."

"Bir şeye ihtiyacın var mı, evin çevresinde, bahçede ya da..." diye sordu Kolya, ümitsiz bir ifadeyle. "Sormak istedim..."

Gözlerimi kapattım. Güneş çoktan ufka doğru batmaya başlamıştı, kırmızımsı ışıkları gözkapaklarımm üzerinde parıldıyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En ufak bir şey bile. Altıncı ya da yedinci seviye bir müdahale, zavallı şeytan Kolya'yı alkol bağımlılığından kurtarmak, siroz hastalığını iyileştirmek, votka içip karısını dövme alışkanlığını yok etmek ve ona çalışma isteği aşılamak için yeterli olurdu.

Antlaşma'mn bütün koşullarına karşı gelip gizli bir şekilde bu müdahaleyi yapabilirdim. Sadece küçük bir el hareketiyle..

O zaman ne olurdu? Köyde yapacak hiçbir iş yoktu. Şehirdeki hiç kimse de eski makine operatörü Kolya'yı istemiyordu. Kolya'nın "kendi işini" kuracak parası yoktu. Küçük bir domuz yavrusu bile satın alamazdı.

Bu yüzden geçici işlerde çalışarak yine içki aramaya gider, sonra da içebildiği kadar içip bütün öfkesini karısından çıkarırdı. Benim iyileştirmem gereken kişi Kolya değil bütün gezegendi...

Ya da en azından bütün gezegenin altıda birlik kısmı. Gururlu Rusya.

"Anton Sergeyeviç, ben çok çaresizim..." dedi Kolya, acınacak bir şekilde.

Tüm kolektif çiftliklerin battığı bir yerde, kendine ait çiftliği olan tek çiftçinin de, kendisine verilmek istenen mesajı, ancak çiftliği üç kez yandıktan sonra anladığı bir köyde, kimin eski bir alkoliğe ihtiyacı olurdu ki?

"Kolya," dedim. "Orduda özel bir görevin falan yok muydu? Tank kullanımı?"

Bizim hiç paralı askerimiz var mıydı? Kafkasya'ya gitmesi çok daha iyi olurdu. Aksi takdirde bir yıl içerisinde votkadan ölecekti...

"Orduya hizmet etmedim," dedi acınacak bir ses tonuyla. "Beni almazlar. Bir zamanlar burada makine operatörü sıkıntısı vardı, bu yüzden benim askerlik hizmetimi sürekli erteleldiler. Sonra da çok yaşlandım... Anton Sergeyeviç, eğer birinin yüzünü dağıtmam gerekirse, bunu hâlâ çok kolay bir şekilde yapabilirim. Endişelenmeyin, onları paramparça ederim!"

"Kolya," dedim, "Benim arabanın motorına bakmak ister misin? Samırın dün biraz tekledi."

"Tabii ki hemen bakarım!" dedi Kolya, bir anda canlanarak. "Biliyorsunuz, ben..."

"Anahtarları al," dedim desteyi ona doğru fırlatarak. "Sana bir şişe borcum olsun."

Kolya mutlu bir ifadeyle gülümsedi. "Arabayı yıkamamı da ister misiniz? Bu çok pahalı olmalı.. Ayrıca bizim yollar da..."

"Teşekkürler," dedim. "Çok memnun olurum."

"Ama votka istemiyorum," dedi Kolya birden. Şaşırmıştım. Bu da neyin nesiydi, dünya tersine mi dönmüştü? "Onun hiç tadı yok. Küçük bir şişe ev yapımı viski daha iyi..."

"Anlaştık," dedim. Kolya son derece mutlu bir ifadeyle kapıyı açtı, sonra da dün gece arabayı park ettiğim küçük ahıra doğru yürümeye başladı.

Tam o sırada evden Svetlana çıktı. Onu görmemiştim, ama hissedebiliyordum. Bu da Nadyuşka'nın sakinleştiği ve kısa bir öğle uykusuna yattığı anlamına geliyordu. Sveta yaklaştı, hamağın başında durdu ve kısa bir an duraksadı. Sonra da soğuk elini alnımın üzerine koydu.

"Sıkıldın mı?"

"Hı hı," dedim mırıldanarak. "Svetka, yapacak hiçbir şey yok. Tek bir şey bile. Buna nasıl katlanıyorsun?"

"Ben çocukluğumdan beri bu köye geliyorum," dedi Svetlana. "Kolya Amca'nın iyi olduğu zamanları hatırlıyorum. Genç ve mutlu olduğu zamanları. Ben küçük bir sümüklüyken, beni traktörüyle gezdiriyordu. O zamanlar ayıktı. Şarkılar söylüyordu. Hayal edebiliyor musun?"

"Eskiden her şey daha mı güzeldi?" diye sordum.

"İnsanlar daha az içiyorlardı," dedi Svetlana. "Anton, neden ona ahlak büyüsü yapmadın? Yapmayı düşündün – Alacakaranlık'ta bir ürperti olduğunu hissettim. Hiçbir Nöbet üyesi burada değil. Sen hariç."

"Köpeğin kuyruğu ne kadar uzun?" dedim, kaba bir ifadeyle. "Üzgünüm... Kolya Amca bizim başlamamız gereken nokta değil."

"Evet, değil," diye onayladı Svetlana. "Ama Antlaşma, bu yetkiye sahip olan kişilerin faaliyetlerindeki tüm müdahaleleri yasaklıyor. 'İnsanlar, insanlarla; Diğerleri, Diğerleri'yle..."'

Hiçbir şey söylemedim. Evet, Antlaşma bunu yasaklıyordu. Çünkü insanlık kitlelerini İyilik'e ya da Kötülük'e yönlendirmenin en kolay ve en kesin yolu buydu. Bu, dengeye yapılan bir ihlal anlamına geliyordu. Tarihte, Diğerleri'nden olan krallar ve başbakanlar vardı. Ve bu her zaman korkunç savaşlarla sonuçlanmıştı.

"Sen burada mutsuz olacaksın, Anton," dedi Svetlana, saçlarını okşayarak. "Şehre geri dönelim."

"Ama Nadyuşka burayı seviyor," dedim, karşı çıkarak. "Üstelik sen de bir hafta daha burada kalmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Ama sen acı çekiyorsun. Tek başına gitmeye ne dersin? Sen şehirde kendini iyi hissedersin."

"Birileri benden kurtulmaya çalıştığını düşünecek," dedim, homurdanarak. "Senin burada bir sevgilin olduğunu."

Svetlana öfkelenmişti:

"Bunun için tek bir aday önerebilir misin?"

"Hayır," dedim, kısa bir an düşündükten sonra. "Belki tatilcilerden biri..."

"Burası bir kadın krallığı," dedi Svetlana hemen. "Bekâr anneler ya da eşleri köle gibi çalışan kadınlar burada çocuklarının biraz temiz hava almalarını sağlıyorlar. Bu arada Anton, burada tuhaf bir olay oldu."

"Evet?" dedim, ilgimi çekmişti. "Eğer Svetlana bir şeyleri 'tuhaf' olarak adlandırıyorsa..."

"Dün beni görmeye gelen Anna Viktorovna'yı hatırlıyor musun?"

"Öğretmen?" dedim, gülümseyerek. Anna Viktorovna tipik bir öğretmendi, 'Yeralash'da[14] oynamış olmalıydı. "Onun, anneni görmeye geldiğini düşünmüştüm."

"Annemi ve beni görmeye geldi. İki çocuğu var: Beş yaşında bir oğlu, Romka, bir de on yaşında bir kızı, Ksyuşa."

"Güzel," dedim, onaylayarak.

14 Rus yapımı bir çizgi film. (ç. n.)

"Dalga geçme. İki gün önce çocukları ormanda kaybolmuş."

Uykulu halim bir anda âdeta buhar olmuştu. Hamağın içinde bir elimle ağaca tutunarak hemen doğruldum ve Svetlana'ya baktım:

"Neden bunu bana hemen söylemedin? Antlaşma var, evet ama..."

"Endişelenme, kaybolmuşlar ama sonra hemen ortaya çıkmışlar. Geceleyin tek başlarına eve dönmüşler."

"Hımın, bu gerçekten çok tuhaf," dedim, kendime engel olamamıştım. "Birkaç saat boyunca ormanın içinde kalan çocuklar! Çileği çok mu seviyorlarmış?"

"Anneleri onları azarlamaya başlayınca, ormanda kaybolduklarını söylemişler," diye devam etti Svetlana, soğukkanlı bir ifadeyle. "Ve bir kurtla karşılaşmışlar. Kurt onları ormanın içine doğru kovalamış. Yavrularının bulunduğu yere doğru..."

"Evet..." dedim, mırıldanarak. Bir anda göğsümde belli belirsiz bir titreme hissetmiştim.

"Her neyse, çocuklar paniğe kapılmışlar. Ama sonra bir kadın ortaya çıkmış ve kurda birkaç satırlık bir şiir okumuş. Sonra da kurt kaçmış. Kadın, çocukları küçük bir eve götürmüş, onlara çay vermiş, sonra da onları ormanın sonuna kadar getirmiş. Bitki uzmanı olduğunu söylemiş. Ve kurtları korkutan özel bitkiler bildiğini..."

"Çocukça hayaller," dedim, araya girerek. "Bu çocuklar normal mi?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse kötü bir şaka bence," dedim ve tekrar hamağa uzandım. "Büyü olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Kesinlikle temizler," dedi Svetlana. "En ufak bir iz bile yok."

"Öyleyse çocukça hayaller. Ya da belki de birinden korktular. Hatta belki de gerçekten bir kurttan. Ve bir kadın bunları ormandan çıkardı. Şanslı çocuklar, ama..."

"Küçük çocuk, Romka kekeliyordu. Hem de çok kötü. Ama şimdi çok rahat bir şekilde konuşuyor. Âdeta şakıyor. Ve şiirleri ezbere okuyor."

Kısa bir an düşündüm. Sonra da şöyle dedim:

"Kekemelik iyileştirilebilir mi? Telkinle, yani hipnozla... Başka ne olabilir?"

"Bunu iyileştirebilen bir şey yok. Tıpkı nezle gibi. Kekemeliği hipnozla iyileştireceğini söyleyen doktorların hepsi birer şarlatan. Tabii ki tepkisel bir sinir hastalığı varsa, o zaman..."

"Beni bu terminolojiden uzak tut," dedim. "Öyleyse iyileşmesi mümkün değil. Peki ya geleneksel tıp?"

"Hiçbir şey. Vahşi Diğerleri dışında... Sen kekemeliği iyileştirebilir misin?"

"Altını ıslatma hastalığım bile iyileştirebilirim," dedim, mırıldanarak. "Hatta dışkı tutamama rahatsızlığım bile. Ama Sveta, sen herhangi bir büyü hissetmedin, öyle değil mi?"

"Ama kekemelik yok oldu."

"Bu tek bir şey olabilir..." dedim isteksiz bir ifadeyle. Sonra da derin bir nefes aldım ve hamaktan çıktım.

"Sveta bu iyi bir şey değil. Bu bir cadı. Güçler'i senden çok daha fazla olan bir cadı. Ve sen birinci sınıf bir büyücüsün."

Svetlana kafasını salladı. Onun güçlerinin, benimkilerin çok ötesinde olduğu gerçeğine çok sık değinmezdim. Bu bizi birbirimizden ayıran en önemli şeydi. Belki de bir gün aramıza girebilirdi.

Nihayetinde, Svetlana Gece Nöbeti'nden bilerek ayrılmıştı. Aksi takdirde... aksi takdirde sınıflandırmanın ötesinde bir büyücü olurdu...

"Ama çocuklara hiçbir şey olmadı," dedim. "İğrenç bir büyücü, küçük kıza pençe atmadı. Ya da vahşi bir cadı, küçük Romka'dan çorba yapmadı. Hayır, eğer bu bir cadıysa, neden bu kadar nazik olsun ki?"

"Cadıların, yamyamlıktan ya da cinsel saldırıdan zevk alma gereksinimleri yoktur," dedi Svetlana, âdeta ders veren bir ifadeyle. "Onların bütün eylemleri sıradan, basit bir bencillik duygusu tarafından belirlenir. Eğer bir cadı gerçekten açsa, sıradan bir insanı yiyebilir. Çünkü kendini bir insan olarak görmez. Ama aksi takdirde... Neden bu çocuklara yardım etmesin? Bu ona hiçbir şeye mal olmadı. Çocukları ormandan uzaklaştırdı, hatta küçük çocuğun kekemeliğini

bile iyileştirdi. Nihayetinde, onun da çocukları olabilir. Sen de evsiz bir yavru köpeği beslersin, öyle değil mi?"

"Hoşuma gitmedi," dedim. "Bu kadar güçlü bir cadı? Cadılar çok sık birinci seviyeye ulaşmazlar, öyle değil mi?"

"Çok nadiren," dedi Svetlana, bana tuhaf bir bakış atarak. "Anton bir cadıyla, kadın bir büyücü arasındaki farkın ne olduğunu tam olarak biliyor musun?"

"Cadılarla çalıştım," dedim, ters bir ifadeyle. "Biliyorum."

Ama verdiğim cevap Svetlana'yı tatmin etmemişti.

"Kadın bir büyücü direkt olarak Alacakaranlık'la çalışır ve Güç'ünü ondan alır. Bir cadı ise Güç yüklenmiş aksesuarlar ya da materyaller kullanır. Dünyada var olan bütün tılsımlar kadın ya da erkek cadılar tarafından yaratılmıştır – bu tılsımlar onların âdeta yapay uzuvları gibidir. Bunlar bir nesne de olabilir. Ya da saç, uzun tırnak gibi bazı uzuvları. Bir cadının üzerindeki kıyafetlerini çıkardığında ya da onu tıraş ettiğinde, zararsız hale gelmesinin sebebi budur. Ama bir büyücüyü zararsız hale getirmek için, onun ağzını tıkayıp ellerini bağlaman gerekir."

"Şüphesiz hiç kimse senin ağzını bağlayamaz," dedim gülerek. "Neden bana bu şekilde ders veriyorsun? Ben Büyük bir Büyücü değilim, ama temel gerçekleri biliyorum. Hatırlatmana gerek yok."

"Affedersin, seni incitmek istemedim," dedi Svetlana hemen.

Ona baktım ve hissettiği acıyı gözlerinde gördüm.

Ben ne kadar hayvandım!

Sevdiğim kadım kendi komplekslerim yüzünden daha ne kadar üzebilirdim?

Ben Karanlık bir Varlık'tan daha da kötüydüm.

"Svetka, özür dilerim..." dedim fısıldayarak, sonra da elini tuttum. "Bu aptalhğımı affet."

"Ben de hatalıyım," diye itiraf etti Svetlana. "Gerçekten, neden sana bu basit şeyleri öğretmeye çalışıyorum? Sen her gün Nöbet'te cadılarla uğraşıyorsun."

Ve tekrar barış sağlanmıştı. Ben de daha fazla bekleyemeden şöyle dedim:

"Bu kadar güçlü bir cadı? Haydi ama, bütün bir Moskova'da sadece bir tane birinci sınıf bir cadı var, o da yıllar önce emekli oldu. Ne yapacağız Sveta?"

"Müdahale etmemiz için bir sebep yok," dedi Svetlana düşünceli bir ifadeyle. "Çocuklar iyi, hatta küçük Romka eski halinden daha da iyi. Ama hâlâ yanıtlanması gereken iki soru var. Birincisi, çocukları yavru kurtlara doğru çeken bu tuhaf kurt nereden geldi?"

"Tabii eğer gerçekten bir kurtsa," dedim.

"Evet, kurtsa" diye onayladı, Svetlana. "Ama çocukların anlattığı hikâye son derece mantıklı. İkinci soru ise, bu cadı bu bölgede kayıtlı mı ve nasıl bir kaydı var?"

"Şimdi anlarız," dedim, cebimden telefonumu çıkararak.

Sadece beş dakika sonra bu sorunun cevabını bulmuştum. Gece Nöbeti'nin kayıtlarına göre bu bölgede yaşayan bir cadı yoktu ve olamazdı.

On dakika sonra, karımdan –potansiyel bir Kadın Büyücü– aldığım bilgiler ve talimatlarla birlikte bahçeye doğru yürümeye başladım. Ahırın önünden geçerken, açık olan kapılardan içeriye doğru baktım – Kolya açık motor kapağının önünde öylece duruyordu, yerde serili olan gazetenin üzerinde ise bazı parçalar vardı. Ooo! Tabii ya, motordan sesler geldiğini söylemiştim!

Kolya Amca aynı anda da bir şarkı nırıldanıyordu:

Biz kömürcü değiliz, marangoz da değiliz,
Ama bizim acı pişmanlıklarımız da yok!

Belli ki sadece bu iki dize aklında kalmıştı. Ve hevesli bir şekilde motoru incelerken hiç durmadan bu iki dizeyi tekrarlıyordu.

Biz kömürcü değiliz, marangoz da değiliz,
Ama bizim acı pişmanlıklarımız da yok!

Ve beni fark ettiği anda neşeli bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Bu yarım litre viskiden daha fazlaya mal olacak, Antoşa! Bu Japonlar çıldırmışlar. Şu dizel motora bak, korkunç!"

"Onlar Japon değil, Alman," dedim, Kolya'yı düzelterek.

"Alman mı?" dedi Kolya. "Aa, tabii ya bu BMW. Ben daha önce sadece Subaru tamir ettim. Ben de neden her şeyin farklı yapıldığını... merak ediyordum. Neyse, hepsini düzelteceğim. Ama başım uğulduyor, lanet olası..."

"Svetlana'mn yanına git, o sana içecek bir şeyler verir," dedim, mecburen kabul ederek.

"Hayır," dedi Kolya Amca, kafasını sallayarak. "Çalışırken asla içmem. Bunu bana, bizim ilk çiftliğin müdürü öğretmişti. Metalle uğraşırken tek bir damla bile yasak. Sen işine bak, ben akşama kadar kendimi burada oyalarım."

Arabaya zihnen veda ettim ve tozlu, sıcak caddeye doğru yürümeye başladım.

Küçük Romka yaptığım ziyarete son derece memnun olmuştu. Ben içeriye girdiğimde Anna Viktorovna öğle uykusu savaşında aldığı yenilgiyle mücadele ediyordu. Romka –zayıf, bronz tenli küçük çocuk– yaylı yatağın üzerinde zıplıyor ve kendinden geçmiş bir şekilde bağırıyordu:

"Duvar kenarında uyumak istemiyorum! Dizlerim kıvrılıyor!"

"Ben bununla ne yapabilirim?" diye sordu, Anna Viktorovna, beni gördüğüne memnun olmuştu. "Merhaba Anton, söylesene Nadyenka böyle davranıyor mu?"

"Hayır," dedim, yalan söyleyerek.

Romka o anda zıplamayı bıraktı ve büyük bir dikkatle bizi dinlemeye başladı.

"Neden Romka'yı alıp götürmüyorsun?" diye sordu, Anna Viktorovna, kurnaz bir ifadeyle. "Ben böyle aptal bir çocuğu ne yapayım? Sen sert bir adamsın. Ona nasıl davranması gerektiğini öğretirsin. Nadyenka'ya bakar, onun bezlerini yıkar, yerleri siler, çöpleri atar..."

Anna Viktorovna tüm bunları söylerken ısrarla bana göz kırpıyordu, sanki onun bu teklifini ciddiye alıp küçük Romka'yı köle olarak yanımda götürebilirmişim gibi.

"Bunu düşüneceğim," dedim, onun pedagojik çabalarını destekleyerek. "Eğer ona söylenenleri yapmazsa, onu yeniden eğitime alırız. Bizde çok daha kötü çocuklar vardı, sonra hepsi mum gibi oldular!"

"Hayır, beni almayacaksın!" dedi Romka, cesur bir ifadeyle, ama zıplamayı bıraktı ve hemen yatağa oturdu, sonra da battaniyeyi bacaklarının üzerine doğru çekti. "Benim gibi aptal bir çocuğu ne yapsın!"

"Öyleyse seni yatılı okula veririm," dedi Anna Viktorovna, korkutarak.

"Ama merhametsiz insanlar çocuklarını yatılı okula verirler," dedi Romka, belli ki bu cümleyi bir yerlerden duyınuştu. "Ama sen merhametsiz değilsin."

"Ben bununla ne yapabilirim?" diye tekrarladı, Anna Viktorovna. "Soğuk *kvas*[15] içer misin?"

"Ben de, ben de," dedi Romka, yalvaran bir ifadeyle. Ama annesinin sert bir bakışı onu susturmak için yeterli olmuştu.

"Teşekkürler," dedim, kafamı sallayarak. "Aslında ben Romka'yla konuşmaya geldim."

"Ne yaptı?" diye sordu, Anna Viktorovna, ciddi bir ifadeyle.

"Sveta bana çocukların başına gelen maceraları anlattı. Kurtla ilgili. Ben avcıyım ve böyle bir şey..."

15 Çavdar ekmeğinden yapılan, Ruslara özgü bir içecek. (ç. n.)

Sadece bir dakika sonra, elimde bir bardak soğuk *kvas*la masada oturuyordum. Çoktan ilgi odağı haline gelmiştim.

"Evet, ben bir öğretmenim, her şeyi anlıyorum," dedi Anna Viktorovna. "Kurtların ormanı düzenlemekle görevli olduğu söylenir... ama bu doğru değil, bir kurt sadece hasta hayvanları öldürmez. Eline geçen her hayvanı öldürür. Ama o da bir canlıdır. Bir kurdu, kurt olduğu için suçlayamayız. Ama burada, köyün hemen yanında. Çocukları takip etmek! Onları kurt yavrularına doğru çekmek! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kafamı salladım.

"Yavru kurtlara avlanmayı öğretiyor," dedi Anna Viktorovna, gözlerinden âdeta ateşler fışkırıyordu. Bunun sebebi ya korkuydu ya da kurtların ve ayıların çalıların arasına kaçmasını sağlayan şey, bu annenin öfkesiydi. "Bu, insan yiyen bir kurt türü olabilir mi?"

"Olamaz," dedim. "Burada daha önce insanlara saldıran bir kurt vakası hiç yaşanmadı. Zaten bu bölgede uzun zamandır hiç kurt da yok. bence bu daha çok vahşi bir köpek. Ama kontrol etmek istiyorum."

"Evet, et," dedi Anna Viktorovna, sert bir ifadeyle. "Ve eğer... bir köpekse bile. Eğer çocuklar her şeyi hatırlayamamışlarsa..."

Tekrar kafamı salladım.

"Vur onu," dedi Anna Viktorovna. Sonra da fısıldayarak devam etti:

"Geceleri uyuyamıyorum... düşünmekten...ne olabileceğini..."

"O bir köpekti!" dedi Romka birden, yatağın içinden bağırarak.

"Sus!" diye bağırdı, Anna Viktorovna. "Pekâlâ, buraya gel. Ve bu amcaya neler olduğunu anlat."

Romka hiç itiraz etmeden yataktan çıktı ve yanınıza geldi, sonra da ciddi bir ifadeyle dizime oturdu ve gözlerime baktı.

Ben de onun güneşten rengi açılmış, gür saçlarını okşadım.

"Olan şu..." diye başladı Romka konuşmaya, büyük bir memnuniyetle.

Anna Viktorovna üzgün bir ifadeyle Romka'ya baktı. Onu anlayabiliyordum. Anlayamadığım kişi bu küçük çocukların babasıydı.

Böyle şeyler olabilirdi... çiftler boşanabilirdi... Ama nasıl olur da bir baba, çocuklarını hayatından tamamen çıkarırdı? Nasıl olur da onlara nafaka vermekten başka hiçbir şey yapmazdı?

"Yürüdük, yürüdük, yürüdük," dedi Romka, insana işkence eden bir yavaşlıkla anlatarak. "Ve bir süre yürüdükten sonra ormana vardık. Sonra Ksyuşa bana korkunç hikâyeler anlatmaya başladı..."

Çocuğun anlattığı hikâyeyi son derece dikkatli bir şekilde dinledim. Hımın... "Korkunç hikâyeler" ifadesi bunun sadece bir hayal olduğuna inanmamı sağlayabilirdi, ama karşımda son derece düzgün konuşan bir çocuk vardı. Bazı kelimeleri birkaç kez tekrarlamış olması yaşının sebep olduğu bir durumdu, bunda kusur bulunacak bir şey yoktu.

Her türlü ihtimale karşı, çocuğun aurasını kontrol ettim. Sıradan bir insandı. Sıradan, iyi bir insan. Ben de onun büyüdüğü zaman iyi bir insan olacağına inanmak istedim... en ufak bir Diğer özelliğine sahip değildi. Ve hiçbir büyü izi yoktu.

Zaten Svetlana hiçbir şey bulamadıysa, ben ikinci sınıf yeteneklerimle ne umabilirdim ki...

"Sonra kurt yüksek sesle güldü!" dedi Romka, neşeli bir ifadeyle ellerini havaya doğru sallayarak.

"Korkmadın mı?" diye sordum.

Tahmin ettiğimin tam aksine Romka uzun bir süre düşündü ve şöyle dedi:

"Evet, korktum. Ben küçüğüm, ama kurt büyüktü. Ve benim sopam yok. Ormanda sopayı nereden bulabilirim? Sonra da korkmayı bıraktım."

"Peki, şimdi kurttan korkmuyor musun?" diye sordum. Her normal çocuk, böyle bir olay yaşadıktan sonra kekeme olurdu, ama Romka tam aksine kekemelikten kurtulmuştu.

"Hiç korkmuyorum," dedi çocuk. "Oo, ne anlattığımı unuttum! Nerede kalmıştım?"

"Kurdun güldüğünü anlatıyordun," dedim, gülümseyerek.

"Tıpkı bir insan gibi güldü," dedi Romka.

İşte bu kadardı. Kurtadamlarla uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. Özellikle de bunun gibi arsız olanlarla... Moskova'dan sadece yüz kilometre uzakta çocuk avlamak... Neye güveniyorlardı? Bu küçük köyde Nöbet bulunmadığı gerçeğine mi? Ama yerel ofis tüm kaybolma olaylarını inceliyordu. Onların çok yetenekli ve uzman bir büyücüleri vardı. Tabii dışarıdan bakıldığında, bu büyücünün yaptığı şey sadece bir şarlatanlıktı. Fotoğraflara bakıp onları bir kenara kaldırıyor ya da operasyon ofisini arayıp mahcup bir ses tonuyla şöyle diyordu:

"Sanırım burada bir şey var... Ne olduğunu tam bilmiyorum..."

Sonra da biz hemen fırlıyor ve Moskova dışındaki bölgelere gidip, ormanları didik didik arayıp iz buluyorduk. Bu izler korkunç oluyordu, ama biz bunlara alışkındık. Sonra kurtadamlar tutuklanmaya karşı çıkıyorlardı. Ve birisi –bu kişi ben olabilirdim– elini havaya doğru sallayıp bu titrek gri pusu Alacakaranlık'a gönderiyordu...

Onları çok nadiren canlı ele geçiriyorduk. Ama ben bunu bu kez gerçekten çok istiyordum.

"Ve bence," dedi Romka, düşünceli bir ifadeyle, "Kurt bir şeyler de söyledi. Sanırım... ama konuşmadı. Kurtlar konuşmazlar, biliyorum, öyle değil mi? Ama ben onun konuştuğunu hayal ediyorum."

"Peki, ne dedi?" diye sordum, tedbirli bir ifadeyle.

"Defol, cadı!" dedi Romka, sesini kalınlaştırmaya çalışarak, ama başarılı olamamıştı.

İşte bu kadardı. Araştırma için bir izin belgesi düzenleyebilirdim. Ya da en azından Moskova'dan yardım talep edebilirdim. Bu bir kurtadamdı, hiç şüphesiz... Ama neyse ki küçük çocuklar için orada bir de cadı vardı.

Güçlü bir cadı.

Çok güçlü.

Bu cadı sadece kurtadamı uzaklaştırmamıştı, aynı zamanda çocukların hafızalarında hiçbir büyü izi kalmamasını sağlamıştı. Ama derinlere inmemişti, çünkü bu kasabada uyanık bir nöbetçi olduğunu

hiç tahmin etmemişti. Çocuk uyanıkken hiçbir şey hatırlamıyordu, ama rüyalarında durum farklıydı: "Defol, cadı!"

Ne kadar ilginçti!

"Teşekkürler, Romka," dedim, elimi ona doğru uzatarak. "Ormana gidip bakacağım."

"Ama korkmuyor musun? Silahın var mı?" diye sordu Romka, hevesli bir ifadeyle.

"Evet."

"Göster bana."

"Silahı evde," dedi Anna Viktorovna, sert bir ifadeyle. "Ayrıca silahlar, çocukların oynayabileceği şeyler değildir."

Romka derin bir nefes aldı ve hüzünlü bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ama yavru kurtları vurma tamam nu? Birini bana getir, onu köpek gibi eğitirim. Ya da iki tane getir – biri benim, biri de Ksyuşa için!"

"Roman!" dedi Anna Viktorovna, sert bir ifadeyle.

Ksyuşa'yı tıpkı annesinin söylediği gibi gölün kenarında buldum. Bir grup küçük kız çocuğu, kalabalık bir erkek grubunun hemen yanında güneşleniyor ve her iki tarafta da espriler havada uçuşuyordu. Bu çocuklar artık kızların saçlarını çekmeyecek kadar büyümüşlerdi, ama kızların ne işe yaradığını da hâlâ anlamıyorlardı.

Beni gördükleri anda hepsi birdenbire susmuş ve merakla gözlerle bana bakmaya başlamışlardı. Bu köyde çok fazla tanınmıyordum.

"Oksana?" dedim, daha önce Romka'yla birlikte gördüğümü düşündüğüm küçük kıza.

Üzerinde koyu mavi bir mayo bulunan, ciddi görünüşlü küçük kız bana baktı ve şöyle dedi:

"Mer... merhaba."

"Merhaba. Ben Anton, Svetlana Nazarova'nın eşiyim. Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Kızınızın adı neydi?" diye sordu, kuşkulu bir ifadeyle.

"Nadya."

"Evet, tanıyorum," dedi Oksana, sonra da ayağa kalktı. "Kurtlar hakkında konuşmak istiyorsunuz, öyle değil mi?"

Gülümsedim:

"Evet."

Oksana çocuklara baktı. Ama kızlara değil, erkeklere.

"Evet, bu, Nadya'mn babası," dedi çilli bir çocuk, belli ki bu köyün sakinlerinden biriydi. "Babam şu anda arabanızı tamir ediyor."

Bunu söylerken, gururlu bir tavırla arkadaşlarına bakıyordu.

"Burada konuşabiliriz," dedim, çocukları rahatlatarak. Aileleriyle birlikte yaşayan, bu yaştaki normal çocukların böylesine tedbirli olmaları tabii ki korkunç bir şeydi.

Ama tedbirli olmaları daha iyiydi.

"Ormana yürüyüşe gittik," diye başladı Oksana, benim tam önümde hazır olda duruyordu. Kısa bir an düşündüm ve kuma oturdum, sonra Oksana da oturdu. Belli ki Anna Viktorovna çocuk yetiştirmeyi gayet iyi biliyordu. "Benim hatamdı, kaybolduk."

Tam o sırada köylü çocuklardan biri kıkırdadı. Ama sessizce. Muhtemelen Oksana, kurtlarla yaşadığı bu olaydan sonra okulun en popüler kızı olmuştu.

Oksana genel olarak çok farklı bir şey anlatmadı. Ayrıca onun hafızasında da en ufak bir büyü izi bile yoktu. Sadece "eski kitaplarla dolu" bir kitaplık ifadesi, dikkat kesilmeme sebep olmuştu.

"İsimlerini hatırlayabiliyor musun?" diye sordum.

Oksana kafasını salladı.

"Hatırlamaya çalış," dedim. Sonra da ayaklarıma doğru baktım, uzun ve düzensiz gölgeme.

O anda gölgem benimle buluşmak için uysal bir şekilde yükseldi.

Ve serin, gri Alacakaranlık beni kabul etti.

Küçük çocuklara, Alacakaranlık'ın içinden bakmak gerçekten çok büyük bir zevkti. En korkak ve mutsuz olanların aurasında bile, yetişkinleri kuşatmış olan kötülük ve umutsuzluğun en ufak bir izi yoktu.

Çocuklardan zihnen özür diledim; nihayetinde yaptığım bu hareketler için onlardan izin istememiştim. Sonra da mümkün olan en yumuşak hareketle onlara dokundum. Sadece üzerlerine dökülen bir damla kötülüğü silmek için...

Daha sonra ise Oksana'nın saçını okşadım ve fısıldayarak şöyle dedim:

"Hatırla, küçük kız..."

Hayır, eğer bu cadı benden daha güçlüyse ya da en azından güçleri benim güçlerime eşitse, onun koyduğu bu engeli kaldıramazdım. Ama neyse ki bu cadı çocukların zihinleri konusunda son derece nazik davranmıştı.

Alacakaranlık'tan çıktım. O anda fırını anımsatan bir sıcaklık bir anda etrafımı sardı. Bu yaz gerçekten çok sıcak geçiyordu.

"Hatırladım!" dedi Oksana, zafer kazanmış bir ifadeyle. "Kitaplardan birinin adı 'Aliada Ansata.'"

Kaşlarım çatılmıştı.

Bu bitkilerle ilgili bir kitap değildi... yani en azından cadıların kullandığı sıradan bitki kitaplarından biri değildi. Bu tamamen farklı, çok kötü bir türdü. Hatta bu kitapta karahindibaların kötü kullanım yollarından birkaç tanesi bile yer alıyordu.

"Bir de 'Kassagar Garsarra,'" dedi Oksana.

Çocukların bazıları güldü, ama kararsız ve belli belirsiz bir ifadeyle.

"Nasıl yazılıyor?" diye sordum. "Latin harfleriyle mi? Yani İngilizce'deki gibi mi?"

"Hayır, Rusça'ydı. "Çok komik şekilli, eski harflerle yazılmıştı."

Karanlık Varlıklar'da bile çok nadir bulunan bu elyazmasının Rusça çevirisinin olduğunu hiç duymamıştım. Bu elyazması basılamazdı – üzerindeki büyüler yok olurdu. Sadece elle çoğaltılabilirdi. Ve sadece kanla. Ama bakirlerin ya da masum çocukların kanıyla

değil – onlar sonradan ortaya atılan tamamen yanlış inançlardır ve bu şekilde yapılan kopyalar hiçbir işe yaramaz. *Kassagar Garsarra*'nın sadece Arapça, İspanyolca, Latince ve Eski Almanca baskıları olduğuna inanılır. Bu kitabı yeniden yazacak olan büyücü, kendi kanını kullanmak zorundadır. Her büyü için ayrı bir darbe... Ve çok kalın bir kitap...

Ve bu kanla birlikte kaybedilen Güç.

Böyle bir fanatik yaratmış olmaları, Rus cadılarıyla gurur duymam için bile yeterliydi!

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"*Fuaran*."

"Öyle bir kitap yok, o bir uydurma..." dedim, tamamen istemsizce. "Ne? *Fuaran* mı?"

"Evet, *Fuaran*," diye tekrarladı, Oksana.

Hayır, bu kitapta o kadar korkunç bir şey yoktu. Sadece hayal ürünü bir buluştan bahsediyordu. Çünkü efsaneye göre, bu kitap sıradan bir insanın, bir cadıya nasıl dönüşeceğiyle ilgili bilgiler içeriyordu. İşe yaradığı iddia edilen ayrıntılı bilgiler...

Ama bu imkânsızdı!

Öyle değil mi, Gesar?

"Harika kitaplar," dedim.

"Bunlar bitkilerle ilgili kitaplar, değil mi?" diye sordu, Oksana.

"Hı hı," dedim. "Bir tür, katalog gibi. Aliada Ansata farklı bitki çeşitlerini nerelerde bulabileceğimizi anlatıyor. Pekâlâ, teşekkürler, Ksyuşa."

Bu ormanda tuhaf şeyler oluyordu. Orada, Moskova'nın biraz uzağında, çok güçlü bir cadı ormanın karanlık derinliklerinde oturuyordu... Hayır, ormanın karanlık derinlikleri mi? Orası sadece küçük bir ormandı. Kara büyüyle ilgili çok nadir kitaplara sahip olan bir cadının bulunduğu bir orman... Ve bu cadı küçük çocukları vahşi kurtlardan kurtarıyordu. Ben bunun için ona minnettardım... Ama böyle kitapların özel bir listeye kayıtlı olması gerekiyordu – her iki

Nöbet'te ve Engizisyon'da. Çünkü bu kitapların arkasındaki Güç çok büyük ve tehlikeydi.

"Sana bir çikolata borcum olsun," dedim, Oksana'ya. "Olanları bana çok güzel anlattın."

Oksana fazla bir tepki vermedi. Sadece şöyle dedi:

"Teşekkürler." Artık bu konuşmaya olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Bu küçük kız, Romka'ya göre biraz daha büyük olduğundan, belli ki cadı onun beynini daha iyi yıkamıştı. Ama yine de kız, cadının kitaplarının isimlerini unutmuştu.

Bu da beni biraz olsun sakinleştiriyordu.

BÖLÜM 2

Gesar beni çok dikkatli bir şekilde dinledi. Sonra da bazı şeylere açıklık kazandırmak için birkaç soru sordu. Ama sonra hiçbir şey söylemedi, sadece derin bir nefes aldı ve mırıldandı.

Ben de bir elimde telefonumu tutarak hamağa uzandım ve ona tüm ayrıntıları anlattım... anlatmadığım tek şey bu cadının *Fuaran* adlı kitaba sahip olduğuydu.

"Aferin, Anton," dedi Gesar, en sonunda. "Bravo. Aynen devam et."

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Bu cadının bulunması gerek," dedi Gesar. "Bir zarar vermemiş, ama kayıt olması gerekiyor. Biliyorsun işte...klasik prosedürler."

"Peki ya kurtadamlar?" diye sordum.

"Onlar büyük bir ihtimalle Moskova'dan," dedi Gesar, soğuk bir ifadeyle. "Üç ya da daha fazla çocuğu olan bütün kurtadamları kontrol ettireceğim."

"Sadece üç kurt yavrusu varmış," diye hatırlattım.

"Bu kurtadam sadece en büyük yavrularını ava çıkarmış olabilir," dedi Gesar. "Onların genellikle kalabalık aileleri oluyor. Şu anda köyde şüpheli bir tatilci falan var mı? Üç ya da dört çocuğu olan birileri?"

"Hayır," dedim, üzüntülü bir ifadeyle. "Sveta ve ben bunu hemen düşündük. İki çocuğuyla gelen tek kişi Anna Viktorovna. Diğerleri'nin ya çocuğu yok ya da sadece bir tane var. Rusya'da doğum oranı cidden çok düşük."

"Nüfus istatistikleri hakkında bilgim var, teşekkürler," dedi Gesar üzüntülü bir ses tonuyla, hemen araya girerek. "Peki, oranın yerlileri?"

"Kalabalık aileler var, ama Svetlana buranın yerlilerini oldukça iyi tanıyor. Hiçbir şüpheli yok, hepsi sıradan insanlar."

"Öyleyse bunlar dışarıdan gelen birileri," dedi Gesar. "Anladığım kadarıyla, köyde hiç kimse ortadan kaybolmadı. Yakınlarda bir tatil köyü ya da pansiyon falan var mı?"

"Evet, var," dedim. "Nehrin diğer tarafında, yaklaşık beş kilometre uzakta, bir Genç Öncü kampı var ya da işte şimdi adı her neyse... Ben kontrol ettim, bir sorun yok, çocuklar yerlerinde. Ve nehrin diğer tarafına geçmeleri yasak. Yarı askeri bir kamp, çok sıkı bir disiplinleri var: Lambaları söndür, kalk borusu, beş dakikada giyin... Yani endişelenecek bir şey yok."

Gesar memnuniyetsiz bir ifadeyle mırıldandı ve şöyle dedi:

"Anton, yardıma ihtiyacın var mı?"

Düşündüm. Bu benim bile hâlâ cevabını bulamadığım en önemli soruydu.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre bu cadı benden çok daha güçlü. Ama ben onu öldürmeyeceğim. O da bunu mutlaka hisseder."

O anda Gesar, uzaklarda bir yerlerde, Moskova'da, derin düşüncelere daldı. Sonra da şöyle dedi:

"Svetlana olasılık çizgilerini kontrol etsin. Eğer senin için ufak bir tehlike varsa, bu işi kendin halledebilirsin. Ama eğer tehlike yüzde on ya da yirmi oranındaysa... o zaman..." Gesar kısa bir an duraksadı, sonra da hemen hızlı bir şekilde devam etti: "O zaman İlya ve Semyon gelir. Ya da Danila ve Farik. Üçünüz bu işin üstesinden gelirsiniz."

Gülümsedim. Sen başka bir şey düşünüyorsun, Gesar. Tamamen farklı bir şey. Eğer bir şeyler ters giderse, Svetlana'nın bana destek olacağım umut ediyorsun. Sonra da belki Gece Nöbeti'ne geri döneceğini...

"Hem Svetlana da var," dedi Gesar. "Her şeyi anladın. Çalışmaya devam et, gerektiğinde de bana rapor ver."

"Emredersiniz, komutanım," dedim, hemen. Gesar raporla ilgili cümleyi, emir veren bir ses tonuyla söylemişti.

"Askerî rütbelere göre, yarbay," dedi Gesar. "Benim unvanım başkumandandan daha düşük olamaz. Şimdi işine dön."

Telefonu kapattım ve Güç seviyelerini, askerî rütbelere göre sınıflandırmaya başladım. Yedinci seviye – er... altıncı seviye – çavuş... beşinci seviye – üsteğmen... dördüncü seviye – yüzbaşı... üçüncü seviye – binbaşı... ikinci seviye – yarbay... birinci seviye – albay.

Doğruydu. Eğer gereksiz birimleri işin içine katmazsak ya da rütbeleri genç ya da yaşlı diye ayırmazsak, o zaman ben "yarbay" oluyordum. Ve elbette general de sınıflandırmanın ötesindeki sıradan bir büyücü oluyordu.

Ama Gesar sıradan bir büyücü değildi!

Kapı büyük bir hızla çarptı ve bahçeye Ludmila İvanovna girdi. Kayınvalidem. Yorulmak bilmeyen Nadyuşka, onun etrafında dolanıp duruyordu. Ama bahçeye girdiği anda hemen bağırarak hamağa doğru koşmaya başladı.

Hayır, küçük kızım henüz dönüştürülmemişti, ama anne ve babasını hissedebiliyordu. Ayrıca iki yaşındaki, sıradan birçok çocuğun yapamadığı bir sürü şeyi yapabiliyordu. Mesela, hayvanlardan korkmuyordu; üstelik hayvanlar da onu çok seviyordu. Kediler ve köpekler onun peşinden ayrılmıyorlardı.

Sivrisinekler onu ısırmıyordu.

"Baba," dedi Nadya, hamağa doğru tırmanmaya çalışarak. "Biz yürüyüşe gittik."

"Merhaba, Ludmila İvanovna," dedim, her türlü ihtimale karşı. Aslında çoktan birbirimize günaydın demiştik.

"Dinleniyor musun?" diye sordu kayınvalidem, şüpheli bir ifadeyle. Hayır, aramız iyiydi. Eski şakalarda söylendiği gibi değildi. Ama her nedense benden sürekli olarak şüphelendiğini hissediyordum. Mesela Bir Diğer olduğumdan... Şayet Diğerleri'nden haberi varsa...

"Biraz," dedim, neşeli bir ifadeyle. "Çok uzağa gittiniz mi Nadya?"

"Evet, çok uzağa gittik."

"Yoruldun mu?"

"Evet," dedi Nadya. "Ama anneannem benden daha çok yoruldu!"

Ludmila İvanovna kısa bir an öylece durdu, belli ki benim gibi bir kalın kafalıya kendi çocuğunu emanet edip edemeyeceği konusunda tereddüt ediyordu. Ama sonra bu riski aldı ve içeriye girdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, Nadyuşka, sıkıca elimi tutarak.

"Bir yere gideceğimi mi söyledim?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Hayır, söylemedin..." diye itiraf etti Nadyuşka, küçük elleriyle saçlarını karıştırarak. "Peki gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum," dedim.

İşte böyleydi. Eğer bir çocuk potansiyel bir Diğer'se ve bu kadar güçlüyse, geleceği görebilme yeteneğini doğduğu günden itibaren göstermeye başlıyordu. Nadya geçen yıl dişlerini çıkarmaya başlamadan bir hafta önce ağlamaya başlamıştı.

"La la la..." diye mırıldandı Nadya, çitlere bakarak. "Çitlerin boyanmaya ihtiyacı var!"

"Bunu anneannen mi söyledi?" diye sordum.

"Evet. Eğer bir erkek adam olsaydı, çitleri boyardı," diye tekrarladı Nadyuşka, dikkatli bir şekilde. "Ama yok, bu yüzden anneannem boyayacak."

Derin bir nefes aldım.

Of, bu kır evi meraklıları! Neden insanlar yaşlandıkları zaman, bir şeylerle uğraşma isteğine kapılmaya başlarlar? Neden bunu alışkanlık haline getirmeye çalışırlar?

"Anneannen şaka yapıyor," dedim, elimle kendi göğsüme vurarak. "Burada gerçek bir erkek var ve çitleri boyayacak. Eğer gerekirse bütün bir köyün çitlerini boyar."

"Gerçek bir erkek," diye tekrarladı Nadya, gülerek.

Başımı onun ince, yumuşak saçlarının arasına soktum ve üflemeye başladım. Nadyuşka da bir yandan gülüyor, diğer bir yandan da benden kurtulmaya çalışıyordu. Tam o sırada dışarıya Svetlana çıktı, ben de ona göz kırptım ve küçük kızımı yere indirdim:

"Anneye koş."

"Hayır, anneannenin yanına gitsen daha iyi olur," dedi Svetlana, Nadya'yı kucaklayarak. "Sütünü içmelisin."

"Süt içmek istemiyorum."

"İçmen gerek," diye karşı çıktı Svetlana.

Ve Nadyuşka daha fazla tartışmadı. Sonra da uysal bir ifadeyle mutfağa doğru yürümeye başladı. Sıradan bir anne bile, çocuklarıyla kelimelere ihtiyaç duymadan, tuhaf bir iletişim kurabiliyordu. Öyleyse bizim birbirimize bir şey söylememize gerek var mıydı? Nadya ne zaman oyun oynayabileceğini gayet iyi hissediyordu. Ya da bunun için ne zaman çabalamaması gerektiğini.

"Gesar ne dedi?" diye sordu Svetlana, yanıma oturarak. Hamak sallanmaya başlamıştı.

"Bana iki seçenek sundu. Cadıyı ya tek başıma arayacağım ya da yardım talep edeceğim. Karar vermemde yardımcı olur musun?"

"Senin için geleceğe bakmamı mı istiyorsun?" diye sordu, Svetlana.

"Hı hı."

Svetlana hamağa sırtüstü uzandı ve gözlerini kapattı. Ben de bacaklarını kendime doğru çektim ve dizlerimin üzerine koydum. Dışarıdan bakıldığında inanılmaz huzurlu bir görüntüydü... çekici bir kadın hamağa uzanmış, dinleniyordu... kocası da yanına oturmuş, yaramaz bir ifadeyle onun kalçalarını okşuyordu...

Tabii ki ben de geleceği kontrol edebilirdim, ama bunu Svetlana kadar iyi yapamazdım. Bu benim uzmanlık alanım değildi. Bunu yapmam çok daha uzun bir zaman alırdı. Üstelik benim tahminlerim de çok güvenilir olmazdı...

Svetlana gözlerini açtı ve bana baktı.

"Evet?" dedim, sabırsız bir şekilde.

"Durma, okşamaya devam et," dedi gülümseyerek. "Temiz görünüyor. Herhangi bir tehlike yok."

"Belli ki bu cadı kötülük yapmaktan sıkılmış," dedim, gülerek. "Pekâlâ. Öyleyse ona kayıtlı olmadığına dair sözlü bir uyarı yapacağım."

"Beni rahatsız eden şey, onun kütüphanesi," dedi Svetlana. "Neden hiç kimsenin olmadığı bir yerde, bu kitaplarla birlikte gizleniyor?"

"Belki de sadece şehri sevmiyor," dedim. "Ormana ve temiz havaya ihtiyacı var."

"Öyleyse neden Moskova'nın yakınlarında yaşıyor? Çevrenin daha az kirletildiği, çok nadir bitkilerin yetiştiği Sibirya'ya gitmesi gerekir. Ya da Uzak Doğu'ya.

"Buranın yerlisi," dedim. "Küçük memleketinin vatanseveri."

"Ters olan bir şeyler var," dedi Svetlana, şüpheli bir ifadeyle. "Daha Gesar'm olayının etkisini atlatamamışken... birden bu cadı ortaya çıkıyor."

"Gesar'm olayında tuhaf olan ne var ki?" diye sordum, omuzlarını silkerek. "Oğlunu, Aydınlık bir Diğer'e dönüştürmek istedi. Ve ben bunun için onu suçlayamıyorum. Oğlu için nasıl bir suçluluk hissettiğini düşünsene... Onun öldüğünü düşünmüş..."

Svetlana alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Şu anda Nadyuşka sandalyede oturmuş, ayaklarını sarkıtıyor ve kaymaksız süt istediğini söylüyor."

"Yani...?" dedim, kafam karışmıştı.

"Onun nerede olduğunu ve neler yaptığını hissedebiliyorum," dedi Svetlana. "Çünkü o benim kızım. Ve ben Gesar ya da Olga kadar güçlü değilim."

"Oğullarının öldüğünü düşünmüşler..." dedim, mırıldanarak.

"Böyle bir şey olamaz," dedi Svetlana, sert bir ifadeyle. "Gesar bir taş değil; onun da duyguları var. Oğlunun hayatta olduğunu hissetmiştir, anlıyor musun? Olga da mutlaka hissetmiştir. O, onun canı, kanı... Oğlunun öldüğüne inanmış olamaz. Ve eğer onun hayatta olduğunu biliyorlarsa, gerisi oldukça kolay. Gesar'm güçleri var. Ve bu güçleri elli yıl önce de vardı. Oğlunu bulmak için dünyayı yerle bir edebilirdi."

"Yani sen onu bilerek aramadıklarını mı söylüyorsun?" diye sordum, ama Svetlana cevap vermedi. "Ya da..."

"Ya da," dedi Svetlana. "Bu çocuk gerçekten sıradan bir insandı. Bu durumda her şey yerli yerine oturuyor. İşte o zaman onun öldüğüne inanmış olabilirler. Sonra da onu tesadüfen bulmuş olabilirler."

"*Fuaran*," dedim. "Acaba bu cadının Assol'de yaşananlarla bir bağlantısı olabilir mi?"

Svetlana omuzlarını silkti. Sonra da derin bir nefes alarak şöyle dedi:

"Anton, ben seninle ormana gelmeyi çok istiyorum, bu kibar bitki bilimci kadını bulup, onu derin bir sorgudan geçirmeyi..."

"Ama gelmeyeceksin," dedim.

"Hayır, gelmeyeceğim. Yemin ederim. Gece Nöbeti'nin operasyonlarında yer almayacağıma yemin ettim."

Her şeyi anlıyordum. Svetlana'nın Gesar'a karşı duyduğu kızgınlığa ben de ortaktım. Ve her ne olursa olsun, Svetlana'yı yanımda götürmek istemiyordum. Ormanın içine girip cadıları aramak onun işi değildi...

Ama birlikte çalışmak ne kadar kolay olurdu!

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

"Öyleyse, daha fazla ertelemeyeceğim. Hava biraz serinledi. Ormanda biraz dolaşabilirim."

"Neredeyse akşam oluyor," dedi Svetlana.

"Çok fazla uzaklaşmayacağım. Çocuklar kulübenin çok yakında olduğunu söylediler."

Svetlana kafasını salladı:

"Pekâlâ. Ama bir dakika bekle, sana sandviç hazırlayacağım. Bir termosa da komposto koyacağım."

Svetlana'yı beklerken, ahırın içine doğru dikkatli bir bakış attım. Neredeyse çıldıracaktım. Kolya amca motorun parçalarını ayırıp yerdeki gazetenin üzerine koyarken, yanındaki diğer alkolikler de –Andryuha ve Seryoga– sinirli bir şekilde motoru kurcalıyorlardı. Ve bu "Alman teknolojisiyle" öylesine meşguldüler ki iyi kalpli Svetlana'nın onlar için getirdiği "küçük şişeyi" bile henüz açmamışlardı.

Kolya amca ise mırıldanarak şarkı söylüyordu:

En yakın arkadaşlarım ve ben,
Dizel bir motorla uğraşıyoruz,
Ben parmak uçlarıma basarak ahırdan kaçıyorum,
Ve bu arabaya lanet ederek...

Svetlana bana öylesine çok yiyecek vermişti ki sanki bir ormana yürüyüşe değil de, Tayga'da hayatta kalmaya gidiyormuş gibiydim.

Plastik bir poşette sandviçler, bir termos komposto, sağlam bir çakı, kibrit, bir paket tuz, iki tane elma ve küçük bir fener...

Ayrıca cep telefonumun şarjını da kontrol etmişti. Ormanın küçük boyutları göz önüne alındığında, bu hiç de kötü bir fikir değildi. Acil durumda bir ağacın tepesine tırmanabilirdim – o zaman sinyal kesinlikle ağa ulaşırdı.

Ama müzikçalarımı almak benim fikrimdi. Ormana doğru yürürken "Hayvanların Kış Uykusu"nu[16] dinliyordum:

Ortaçağ şehri uyuyor,
Aşınmış granitler titriyor,
Gece, ölüm korkusu içinde, sessizliğini sürdürüyor.
Orta çağ şehri uyuyor,
Soluk, donuk renkler yankı yapıyor,
Ama sen onlara güvenme.
Kütüphanelerdeki kitaplar uyuyor,
Ambarlar fıçılarla dolu,
Dâhiler gece nöbetinde deliriyorlar,
Ve karanlık her şeyi aynı seviyeye getiriyor: köprüleri, kanalları ve evleri,

16 Orijinal adı "Зимовье Зверей" olan St. Petersburglu bir müzik grubu. (ç. n.)

Tapınaklar ve hapishaneler, hepsi tek bir desen...

Bu gece cadıyla karşılaşacağımı pek sanmıyordum. Sabahleyin bir takımla birlikte gitmem çok daha iyi olurdu. Ama bu cadıyı tek başıma bulmayı da gerçekten çok istiyordum!

Ve şu *Fuaran* adlı kitabı incelemeyi.

Kısa bir süre ormanın kenarında durdum ve dünyaya, Alacakaranlık'ın içinden baktım. Sıra dışı bir şey yoktu. En ufak bir büyü izi bile yoktu. Uzaklarda, bizim evin üzerinde duran beyaz, parlak ışık dışında... Birinci sınıf bir Kadın Büyücü çok uzaklardan bile görülebiliyordu.

Pekâlâ. Biraz daha derine inelim.

Gölgemi yerden yükselttim ve Alacakaranlık'a girdim.

Orman bir anda düzensiz bir pusa, bir hayalete dönüşmüştü. Alacakaranlık dünyasında, sadece çok büyük olan ağaçların karşılıkları vardı.

Peki çocuklar ormanın neresinden çıkmışlardı?

İzlerini neredeyse hemen bulmuştum. Ayak izleri birkaç gün sonra tamamen silinirdi, ama şu anda hâlâ görülebiliyordu. Çocuklar oldukça belirgin izler bırakmışlardı – çok büyük bir güçleri vardı. Sadece hamile bir kadın daha belirgin izler bırakabilirdi.

"Bitki bilimci kadına" ait hiçbir iz yoktu. Hımın, izler kaybolmuş olabilirdi, ama bence bu cadı uzun bir süredir iz bırakmamaya dikkat ediyordu.

Ama çocukların izlerini silmemişti. Neden silmemişti? Sadece bir dikkatsizlik miydi? Yoksa klasik Rus pasaklılığı mıydı?

Ya da bunu kasıtlı olarak mı yapmıştı?

Pekâlâ, düşünmeyeceğim.

Çocukların ayak izlerini hafızama kaydettim ve Alacakaranlık'tan çıktım. İzleri artık göremiyordum, ama hangi yöne doğru ilerlediklerini hissedebiliyordum. İşte şimdi yola koyulabilirdim.

Öncelikle kendimi son derece dikkatli bir şekilde gizledim. Tabii ki bu maske, Gesar'ın beni gizlemiş olduğu örtüyle karşılaştırılmazdı. Ama benden daha güçsüz olan bir büyücü, beni sıradan bir insan sanabilirdi. Acaba bu cadının yeteneklerini biraz abartıyor muydum?

İlk yarım saatimi etrafı incelemekle geçirdim. Şüpheli gördüğüm her çalıyı Alacakaranlık'tan bakarak kontrol ettim. Bazen de basit büyüler telaffuz ettim. Ama genel olarak, disiplinli bir Diğer gibi, kurallara son derece uygun bir araştırma yaptım.

Sonra sıkıldım. Bir ormandaydım – küçük bir ormandı, belki çok iyi bir görüntüsü yoktu, ama en azından turistler tarafından bozulmamıştı. Acaba bozulmamış olmasının sebebi elliye elli ebatlarında bir orman olması mıydı? Ama burada küçük, vahşi bir yaşam vardı: sincaplar, tavşanlar ve tilkiler... Ama tabii ki hiç kurt yoktu – gerçek kurtlar, yani kurtadam olmayanlar. Güzel, kurtlar olmadan da yaşayabilirdik... Ama etrafta bir sürü yiyecek vardı – bir yaban çileği ağacına denk gelince, yaklaşık on dakikamı bu hafif pörsümüş, taze çilekleri toplamakla geçirdim. Sonra büyük bir mantar topluluğu buldum. Aslında bu bir "topluluktan" çok daha fazlasıydı, âdeta bir mantar cennetiydi! Üzerlerinde tek bir kurt ısırığı bile olmayan, büyük, beyaz mantarlar... hepsi çok kaliteli mantarlardı, sıradan çayır mantarı ya da bolet mantarı değillerdi. Köyden sadece birkaç kilometre uzakta, böyle bir hazinenin bulunduğundan hiç haberim yoktu.

Kısa bir süre tereddüt ettim. Eğer bu mantarları toplarsam, onları eve götürebilir ve masanın üzerine dökebilirdim. Böylece kayınvalidem şaşırır, Svetlana da memnun olurdu! Nadya ise büyük bir coşkuyla çığlıklar atar ve komşu çocuklarına, babasının zekâsını anlatarak böbürlenirdi.

Sonra da eğer böyle bir şey yaparsam (eve sessiz bir şekilde girmem pek mümkün değildi), bütün bir köyün mantar bulmak için ormana koşacağını düşündüm. Caddelerde sattıkları mantar paralarıyla votka alacak olan ayyaşlar da dâhil. Ve genellikle yabani yiyeceklerle beslenen anneanneler... ve tabii ki tüm çocuklar...

Ama ormanda bir yerlerde avlanmak için dolaşan kurtadamlar vardı...

"Bana asla inanmazlar..." dedim, mantarlara bakarak.

Canım inanılmaz bir şekilde kızarmış mantar çekmişti. Ama güçlükle yutkundum ve yoluma devam ettim.

Ve sadece beş dakika sonra küçük bir kulübenin tam önüne çıktım.

Her şey çocukların anlattığı gibiydi. Ufak pencereleri olan küçük bir ev. Çit yok, ek bir bina yok, bahçe yok... Hiç kimse ormanda böyle evler inşa edemezdi. En basit bekçi kulübesinin bile bir odunluğu olması gerekiyordu.

"Hey, kimse yok mu?" diye bağırdım. "Merhaba."

Hiç kimse cevap vermedi.

"Küçük kulübe, küçük kulübe," diye mırıldandım. "Ormana arkam dön, önünü de bana..."

Kulübe hiç kıpırdamadı. Ama zaten, önü bana doğru dönüktü. O anda kendimi tıpkı eski hikâyelerdeki Stierlitz kadar zeki hissetmiştim.

Pekâlâ, aptalca oyunlar oynamayı bırakmanın zamanı gelmişti. İçeriye girip evin hanımının gelmesini bekleyebilirdim. Şayet evde değilse...

Kapıya doğru yürüdüm ve paslı, demir sapa dokundum. Ve aynı anda kapı birden açıldı, sanki biri benim bu hareketi yapmamı bekliyormuş gibi...

"İyi günler," dedi otuz yaşlarındaki bir kadın.

Çok güzel bir kadın...

Her nedense, Ksyuşa ve Romka'nın anlattıklarından sonra, bu cadının yaşlı biri olduğunu düşünmüştüm. Bana dış görünüşü hakkında hiçbir şey söylememişlerdi, ben de zihnimde son derece "sıradan" bir kadın hayal etmiştim. Ne kadar aptaldım... Bu yaştaki çocuklar için "güzel" kelimesi sadece "ışıltılı bir elbise" demekti. Ksyuşa bundan bir ya da iki yıl sonra muhtemelen büyük bir hayranlıkla şöyle diyecekti: "Çok güzel bir kadın!" Sonra da onu, genç kızların en son idolüyle karşılaştıracaktı.

Üzerinde bir kot pantolon ve ekoseli, mütevazı bir tişört vardı, hem kadınların hem de erkeklerin giydiği tişörtlerden...

Uzun boyluydu, ama ortalama boya sahip olan bir adamın kendini güvensiz hissetmesine sebep olacak kadar uzun değildi. Zayıftı, ama cılız değildi. Bacakları öyle uzun ve düzgündü ki âdeta bağırarak şöyle demek istedim: "Bu lanet olası kot pantolonu neden giydin, seni aptal, hemen bir mini etek giy!" Göğüsleri – şüphesiz bazı erkekler iki büyük, silikon karpuz görmeyi tercih ederlerdi, elbette bazıları da tıpkı bir erkeğin göğüsleri kadar düz olanlardan hoşlanırlardı, ama bütün normal erkekler bu ideal ölçüye sahip olan göğüsleri beğenirdi. Elleri... hımmm, ne tür ellerin seksi göründüğünü tam olarak bilmiyordum. Ama bu cadının elleri kesinlikle çok seksiydi. Her nedense, insan bu ince parmaklara dokunması gerektiğini düşünüyordu.

Böyle muhteşem bir fiziğin yanında, güzel bir yüze de sahip olmak ekstra bir lükstü. Ama bu cadı gerçekten çok güzeldi. Saçları simsiyahtı, gözleri ise gülümseyerek insanı baştan çıkarıyordu. Yüz hatları son derece düzgündü; mükemmellikten gözle görülemeyen, çok ufak bir sapmayla... bu da, onun bir sanat eseri gibi değil, yaşayan, gerçek bir kadın gibi görünmesini sağlıyordu.

"Ee... Me-erhaba," dedim.

Bana neler oluyordu? Bu halimi gören, ıssız bir adada büyüdüğümü ve daha önce hiç kadın görmediğimi düşünürdü.

Genç kadının yüzü âdeta ışıldıyordu:

"Siz Roman'ın babasısınız, öyle değil mi?"

"Ne?" dedim, kafam karışmıştı.

Kadın da biraz mahcup olmuştu:

"Affedersiniz. Geçen gün ormanda küçük bir çocuk kayboldu. Ona köye giden yolu gösterdim. O da kekeliyordu... biraz... ben de o yüzden..."

İşte bu kadar – ışıkları kapatın.

"Aslında ben pek kekelemem," dedim. "Bütün saçmalıkları hemen söylerim. Ama ormanda bu kadar güzel bir kadınla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Bu yüzden bir anda heyecanlandım."

"Güzel kadın" güldü:

"Oo, bu söylediklerin de iltifat mı? Yoksa gerçek mi?"

"Gerçek," diye itiraf ettim.

"Neden içeriye gelmiyorsunuz?" dedi, evin içine doğru bir adım atarak. "Çok teşekkürler. Buralarda böyle iltifatlara pek denk gelmiyorum."

"Çünkü burada çok fazla insanla karşılaşmıyorsunuz," dedim, sonra da içeriye girdim ve etrafıma bakındım.

En ufak bir büyü izi yoktu. Evin dekoru ormanın içindeki bir ev için biraz tuhaftı, ama böyle şeyler olabilirdi. Doğruydu, kitaplarla dolu olan bir kitaplık vardı, ama ev sahibinin Diğerleri'nden biri olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Yakınlarda iki tane köy var," dedi kadın. "Biri, çocukları götürdüğüm köy, diğeri ise biraz daha büyük. Yiyecek bir şeyler almak için oraya gidiyorum. Marketler her zaman açık. Ama iltifat duymak için çok uygun bir yer değil."

Tekrar gülümsedi:

"Adım Arina, İrina değil. Arina."

"Anton," dedim. Sonra da hemen muhteşem bilgi birikimimle hava attım. "Arina, Puşkin'in dadısı gibi mi?"

"Kesinlikle. Benim adımı bu yüzden koyunuşlar," dedi genç kadın, hâlâ gülümsüyordu. "Babamın adı Aleksandr Sergeyeviç'ti. Annem de bir Puşkin hayranıydı. Tam bir fanatikti diyebiliriz. O yüzden bana bu ismi koymuşlar..."

"Peki, neden Anna Kern'den sonra Anna ya da Natalya Gonçarova'dan sonra Natalya koymamışlar?"

Arina kafasını salladı:

"Ah, bu olamazdı... Annem, tüm bu kadınların Puşkin'in hayatında korkunç bir rol oynadıklarını düşünüyordu. Evet, tabii ki ona

ilham kaynağı oldular, ama Puşkin bir insan olarak çok acı çekti. Ama dadısı, Sasha üzerinde hiçbir hak talep etmedi. Sadece onu büyük bir özveriyle sevdi."

"Siz, filolog musunuz?" diye sordum, ağzını aramak istercesine.

"Bir filoloğun burada ne işi olur?" dedi Arina, gülerek. "Oturun lütfen, size çay yapayım. Çok güzel bir bitki çayı. Son zamanlarda herkes Mate'yle[17], Roybos'la[18] ve diğer yabancı çaylarla kafayı bozmuş durumda. Ama dürüst olmak gerekirse, biz Ruslar'm böyle egzotik şeylere pek ihtiyacı yok. Bizim çok güzel bitkilerimiz var. Ya da sıradan siyah çayımız. Biz Çinli değiliz, neden yeşil su içelim ki? Ya da orman bitkilerimiz var. Şunu deneyin..."

"Siz bitki uzmanısınız," dedim, üzgün bir ifadeyle.

"Doğru!" dedi Arina, gülerek. "Siz Roman'm babası olmadığınıza emin misiniz?"

"Hayır, değilim." dedim, kısa bir süre tereddüt ederek. Sonra da aklıma gelen en mantıklı şeyi söyledim: "Ben, Roman'm annesinin arkadaşıyım. Çocukları kurtardığınız için çok teşekkürler."

"Ah, evet, kurtardım," dedi Arina, gülümseyerek. Kuru bitkileri çaydanlığa koyarken –biraz bundan, çok az şundan, bir kaşık da bundan– arkasını bana doğru dönmüştü. Her nedense bakışlarım otomatik olarak, bu eski kot pantolonun Arina'nm sıkı kalçasını çevrelediği noktaya doğru kaymıştı. Kalçasının sıkı olduğu son derece belirgindi, şehir kadınlarının en büyük sorunu olan selülite dair hiçbir iz yoktu. "Ksyuşa çok zeki bir kız... yollarını kendileri buldular."

"Peki ya kurtlar?" diye sordum.

"Ne kurdu, Anton?" dedi Arina, şaşkınlıkla bana bakarak. "Ben bunu onlara açıkladım – o başıboş bir köpekti. "Böyle küçük bir ormanda kurtlar ne arasın?"

"Başıboş bir köpek, hem de yavrularıyla birlikte. Bu da çok tehlikeli," dedim.

17 Güney Amerika ülkelerine özgü bir çay türü. (ç. n.)

18 Güney Afrika'da yetişen bir çay türü. (ç. n.)

"Evet, belki de haklısın," dedi Arina, derin bir nefes alarak. "Ama yine de, onların çocuklara saldıracağını pek sanmıyorum. Bir hayvanın bunu yapması için çıldırmış olması gerekir. İnsanlar, hayvanlardan çok daha tehlikeli..."

Pekâlâ, tartışmayacağım.

"Bu vahşi hayatın içinde yaşamayı sıkıcı bulmuyor musun?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

"Ben sürekli burada değilim," dedi Arina, gülümseyerek. "Yaz için geldim. Bir tez yazıyorum: Merkez Rusya'daki Turpgiller'in Etnik Kökenleri."

"Doktora tezi mi?" diye sordum, biraz kıskanmıştım. Her nedense o anda kendi doktora tezimi bitiremediğim için üzüldüğümü hissettim. Bitirememiştim, çünkü bir Diğer'e dönüşmüştüm. Ve bilimsel oyunlar bir anda sıkıcı gelmeye başlamıştı. Evet, sıkıcıydı – ama yine de üzüldüğümü hissediyordum.

"Doktora sonrası," diye karşılık verdi, Arina, anlaşılabilir bir gururla. "Bu kış sunmayı düşünüyorum."

"Kütüphanen de seninle birlikte sanırım?" dedim, kitaplığı göstererek.

"Evet," dedi Arina, kafasını sallayarak. "Tabii ki tüm bu kitapları buraya getirmek biraz aptalcaydı. Ama bir arkadaşım beni arabasıyla bıraktı. Cipiyle. Böylece bütün bir kütüphanemi buraya yığdım."

O anda bir cipin, bu ormandan nasıl geçebileceğini hayal ettim. Sanki evin hemen arka tarafından son derece geniş bir yol başlıyormuş gibi görünüyordu... belki de geçebilirdi.

Kütüphaneye doğru yürüdüm ve dikkatli bir şekilde kitapları incelemeye başladım.

Botanik bilimi konusunda oldukça geniş bir kütüphaneydi. Ayrıca Stalin'e ve Parti'ye övgüler yağdıran, geçen yüzyıldan kalma bazı kitaplar da vardı. Bazıları daha da eskiydi, devrim öncesinden kalma. Bunların yanı sıra yirmi ya da otuz yıl önce basılmış olan bir sürü sıradan kitap da vardı.

"Birçoğu gereksiz," dedi Arina, arkasına bile dönmeden. "Ait oldukları tek yer bir kitap kurdunun kütüphanesi. Ama her nedense... onları satmaya içim el vermiyor."

Alacakaranlık'ın içinden kütüphaneye bakarak üzgün bir ifadeyle kafamı salladım. Şüpheli hiçbir şey yoktu. Büyü yoktu. Botanikle alakalı eski kitaplardı.

Ya da bu yanılsama öylesine ustaca hazırlanmıştı ki ben onun üstesinden gelemiyordum.

"Oturun lütfen, çay hazır," dedi Arina.

Gıcırdayan bir Viyana sandalyesine oturdum, çayımı elime aldım ve kokladım.

Kokusu gerçekten muhteşemdi. Kaliteli bir çay, turunçgil ve nane karışımından yapılmış gibiydi. Ama hayatımın üzerine iddiaya girebilirdim ki bunun içinde çay yaprağı, turunçgil ya da sıradan bir nane yoktu.

"Evet?" dedi Arina, gülümseyerek. "Neden denemiyorsun?"

Bana doğru oturdu ve yavaşça arkasına yaslandı. O anda bakışlarım istemsizce, bronzlaşmış göğüslerini açıkta bırakan yakasına doğru kaydı. Acaba cipi olan arkadaşı sevgilisi miydi? Ya da onun gibi bitki bilimci olan, sıradan bir arkadaşı mıydı? Ah tabii ya! Cipi olan bir bitki bilimci...

Bana neler oluyordu? Tıpkı ıssız bir adadan yeni çıkmış ve son on yıldır hiç kadın görmemiş biri gibi davranıyordum.

"Sıcak," dedim, bardağı ellerimin arasında tutarak. "Biraz soğusun..."

Arina kafasını salladı.

"Elektrikli su ısıtıcısı gerçekten çok kullanışlı," dedim. "Suyu çok çabuk kaynatıyor. Ama bunu çalıştıracak gücü nereden buluyorsun, Arina? Evin etrafında hiç kablo görmedim."

Arina'nın yüzü bir anda taş kesilmişti.

"Belki de kablolar yerin altından geçiyor," dedi hüzünlü bir ifadeyle.

"Ah, hayır," dedim. Sonra da elimde tuttuğum bardağın içindeki çayı yavaşça yere döktüm. "Bu cevap pek iyi olmadı. Bir daha düşün."

Arina büyük bir öfkeyle kafasını salladı:

"Bu da ne demek oluyor? Bu önemsiz şeyi..."

"Seni ele veren hep bu küçük şeyler," dedim, sempatik bir ifadeyle. Sonra da ayağa kalktım. Moskova Gece Nöbeti'nden Anton Gorodetski. Senden bu yanılsamayı hemen kaldırmanı talep ediyorum!"

Arina cevap vermedi.

"Eğer bu işbirliğine itiraz edersen, Antlaşma'yı ihlal etmiş olacaksın," diye hatırlattım.

Arina titredi ve gözden kayboldu.

Öyleyse...

Gölgemi tek bir bakışla yerden yükselttim, ona doğru yürüdüm ve serin Alacakaranlık beni hemen kucakladı.

Küçük ev hiç değişmemişti.

Ama Arina yoktu.

Daha fazla odaklandım. Burası gölgemi görebilmem için fazla loş ve griydi, ama yine de onu bulmayı başardım. Ve Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine girdim.

Gri sis daha da yoğunlaşmıştı, boşluk ise yapışkan ve uzak bir uğultuyla doluydu. Tenime soğuk bir hava çarpıyordu. Küçük ev bu kez tamamen değişmiş ve eski bir köy kulübesi görüntüsüne bürünmüştü. Duvarlar tahta kütüklere dönüşmüştü. Üzerleri yosunlarla kaplıydı. Pencerelerde cam yerine yarı saydam, mika tabakalar vardı. Eşyalar çok daha çirkin ve eskiydi. Biraz önce oturduğum Viyana sandalyesi, doğranmamış bir kütüğe dönüşmüştü. Sadece o çok değerli raf hiç değişmemişti – eski ve güzel kütüphane. Ama içindeki kitapların görüntüsü hızlı bir şekilde değişiyordu; sahte harfler yere düşüyor, suni deri kitap sırtları ise gerçek deriye dönüşüyordu.

Ama Arina yoktu. Sadece kitaplığın yalanlarında süzülen zayıf, belli belirsiz bir siluet vardı. Hızlı ve transparan bir gölge... Cadı, Alacakaranlık'm üçüncü seviyesine kaçmıştı!

Teorik olarak ben de oraya gidebilirdim.

Ama pratikte, kesinlikle bunu yapmazdım. Bu, ikinci sınıf bir büyücü için, aşırı güç zorlaması demekti.

Ama şu anda o kurnaz cadıya çok öfkeliydim! Aşk büyüsü yaparak beni büyülemeye çalışmıştı, yaşlı cadı...

Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine sızan ışığın zayıf damlacıklarını yakalayarak, karartılmış olan pencerenin önünde durdum. Ve buldum. Ya da en azından bulduğumu düşündüm, yerdeki en zayıf gölgeyi...

En zor olan şey onu fark etmekti. Sonra gölge son derece uysal bir şekilde bana doğru yaklaştı ve yolumu açtı.

Nihayet Alacakaranlık'm üçüncü seviyesine adım atmıştım.

Ağaç dallarından ve kalın gövdelerden yapılmış, tuhaf bir ev.

Kitaplar yoktu, mobilyalar yoktu. Sadece iç içe geçmiş dallar vardı.

Ve Arina tam karşımda duruyordu.

Ne kadar da yaşlıydı!

Masaldaki Baba Yaga gibi kamburlaşmamıştı. Hâlâ son derece dik ve uzun boyluydu. Ama cildi, tıpkı bir ağaç kabuğu gibi kırışmıştı, gözleri ise içine çökmüştü. Üzerine giydiği tek şey, kirli, şekilsiz bir cüppeydi. Buruşmuş göğüsleri ise tıpkı boş bir torba gibi, cübbenin derin yakasının arkasında sarkıyordu. Aynı zamanda keldi, sadece kafasının üzerinden, tıpkı bir Kızılderili perçemini andıran birkaç tel saç sarkıyordu.

"Gece Nöbeti," diye tekrar ettim. Kelimeler, dudaklarımdan son derece yavaş ve isteksiz bir şekilde dökülüyordu. "Alacakaranlık'ı terk et. Bu sana son uyarı!"

Alacakaranlık'm üçüncü seviyesine bu kadar kolay bir şekilde girmiş olan bir cadıya, ne yapabilirdim? Bilmiyordum.

Belki de hiçbir şey...

Ama cadı daha fazla karşı çıkmadı. Öne doğru bir adım attı ve gözden kayboldu.

Alacakaranlık'm ikinci seviyesine dönmek için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekmişti. Aslında genelde daha kolay oluyordu, ama üçüncü seviye, benim gücümü sanki bir çaylakmışım gibi, büyük bir hızla içine çekmişti.

Arina Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde beni bekliyordu. Çoktan eski görüntüsüne bürünmüştü. Kafasını salladı ve normal, sakin ve rahat insan dünyasına geri döndü.

Ama ben gölgemi yükseltmek için iki kez uğraşmak zorunda kalmıştım. Hem de soğuk terler dökerek...

BÖLÜM 3

Arina sandalyede oturuyordu, ellerini ise mütevazı bir ifadeyle dizlerinin üzerine koymuştu. Artık gülmüyordu – ama genel olarak çok uysaldı.

"Artık, büyü numaraları yapmadan devam edebilir miyiz?" diye sordum, sıradan insan dünyasına çıktığım anda. Sırtım sırılsıklamdı, bacaklarım da hafif titriyordu.

"Bu biçimde kalabilir miyim, nöbetçi?" diye sordu, Arina alçak bir ses tonuyla.

"Neden?" diye sordum, kendimi intikam almaktan alıkoyamıyordum. "Senin gerçek halini zaten gördüm."

"Bu dünyadakilerin gerçek olduğunu kim söyledi?" dedi Arina, düşünceli bir ifadeyle. "Bu, bakış açısına göre değişir... benim bu isteğimi basit bir kadın kaprisi olarak düşün, Aydınlık Varlık."

"Ya beni büyülemeye çalışmak? O da bir kapris miydi?"

Arina bana baktı, sonra da meydan bir okuyan bir ifadeyle şöyle dedi:

"Evet! Alacakaranlık'taki görünüşümün farkındayım...ama şimdi burada, ben böyleyim. Ve tüm insani duygulara sahibim. İstekte bulunma hakkı da dâhil."

"Pekâlâ, böyle kal," diye homurdandım. "Zaten ben de aynı görüntüyü bir daha görmek istediğimi söyleyemem. Büyülü nesneler üzerindeki yanılsamayı kaldır!"

"Nasıl istersen, Aydınlık Varlık." Arina ellerini, sanki saçlarını düzeltiyormuş gibi kafasının üzerinde gezdirdi.

Ve küçük ev biraz değişti.

Artık, masanın üzerinde çaydanlık yerine, huş ağacından yapılmış küçük bir varil duruyordu. Ama buharı hâlâ tütüyordu. Televizyon aynı yerindeydi, ama kablo "var olmayan" prize yetişmiyordu, onun yerine büyük, kahverengi bir domatesin içine girmişti.

"Orijinal," dedim, televizyonu işaret ederek. "Sebzeleri ne kadar sıklıkla değiştirmek zorundasın?"

"Domatesleri, her gün," dedi cadı, omuzlarını silkerek. "Lahana iki ya da üç gün dayanıyor."

Böyle yaratıcı bir yöntemle elektrik üretildiğini daha önce hiç görmemiştim. Tabii ki teorik olarak mümkündü... ama ya pratikte...

Her neyse, ben kütüphanedeki kitaplarla daha çok ilgileniyordum. Oraya doğru yürüdüm ve elime ilk gelen kitabı çıkardım – karton kapaklı, ince bir kitap.

"Beyaz Diken ve Onun Günlük Büyülerdeki Pratik Kullanımı."

Kitap, rotatif yazıcıya benzer bir alette basılmıştı. Geçen yıl. Baskı adeti bile belirtiliyordu: iki yüz. Hatta ISBN'i bile vardı. Ama yayıncısı tanıdık değildi: TP Ltd.

"Gerçek bir botanik kitabı... Yayınevleri gerçekten senin kitaplarını basıyorlar mı?" diye sordum, takdir eden bir ifadeyle.

"Bazen," dedi, alçakgönüllü bir ifadeyle. "Her şeyi elle kopyalamak mümkün değil..."

"Elle kopyalamak bir şey değil," dedim. "Bazı şeyleri kanla yazmak gerekiyor..."

Sonra da raftan *Kassagar Garsarra*'yı çıkardım.

"O benim kendi kanım, hatırlatırım," dedi Arina, soğuk bir ifadeyle. "Bir kötülük yok."

"Bu kitabın kendisi bir kötülük," dedim. "Hımın... 'Ekstra çaba sarf etmeden insanları birbirlerine karşı kışkırtmak.'"

"Neden beni suçlamaya çalışıyorsun?" diye sordu Arina, sinirlenmişti. Onların hepsi... akademik yayınlar. Antika. Ben hiç kimseyi kışkırtmadım."

"Gerçekten mi?" dedim, kitapları karıştırarak. "'Böbrek hastalığının iyileştirilmesi, vücutta biriken suyu dışarıya atma...' Pekâlâ, bunlara izin verelim."

"Marquis de Sade okuyan birini işkence yapmakla suçlayamazsın, öyle değil mi?" dedi Arina. "Bunlar bizim tarihimiz. Çeşitli büyüler. Yıkıcı ya da yapıcı diye ayrım yapmadan."

Derin bir nefes aldım. Aslında haklıydı. Bu kitapta bir araya getirilen çeşitli büyüler bir suç teşkil etmiyordu. Mesela şöyle şeyler de vardı: "Doğum yapan bir kadının ağrısı, çocuğa zarar vermeden nasıl azaltılır?" Ama bunun hemen yanında da şöyle diyordu: "Kadına zarar vermeden cenini öldürmek" ve "kadınla birlikte cenini de öldürmek."

Bunlar Karanlık Varlıklar'a gayet uygundu...

Ama tüm bu iğrenç reçetelere ve beni kendine âşık etmek için yaptığı o büyüye rağmen, Arina'da hoşuma giden bir şeyler vardı. Öncelikle çocuklarla ilgilenme biçimi. Akıllı ve yaşlı bir büyücü, onları hiç şüphesiz korkunç emellerine alet edebilirdi. Bunun yanı sıra Arina'da hüzünlü, kederli bir şeyler vardı – sahip olduğu tüm güce, paha biçilemez kütüphanesine ve çekici insan formuna rağmen...

"Ben yanlış olan ne yaptım?" diye sordu Arina hırçın bir ifadeyle. "Haydi ama, büyücü, bu kadar büyütme!"

"Sen kayıtlı musun?" diye sordum.

"Neden, ben vampir ya da kurtadam mıyım?" diye sordu, Arina. "Şimdi de benim üzerime bir mühür koyınak istiyorsun. Bu nasıl bir şey!"

"Kimsenin mühürden falan bahsettiği yok," dedim, ona karşı çıkarak. "Birinci sınıf ve daha üst seviyelerde olan büyücülerin, yaşadıkları yerdeki bölge ofisine bilgi vermeleri gerekiyor. Böylece yaptıkları şeyler, düşmanca hareketler olarak değerlendirilmiyor."

"Ben büyücü değilim – ben bir cadıyım!"

"Büyücüler, büyücü kadınlar ve onlarla aynı güce sahip olan tüm Diğerleri..." dedim, bıkkın bir ifadeyle. "Sen Moskova Nöbeti'nin bölgesi içerisindesin. Bunu bize bildirmek zorundasın."

"Daha önce böyle bir şey yoktu," diye mırıldandı, cadı. "Önde gelen büyücüler birbirlerine bilgi verirlerdi. Vampirler ve kurtadamlar kayıt edilirdi. Ve herkes bizi rahat bırakırdı."

Kulağa tuhaf geliyordu...

"Ne kadar 'önce?'" diye sordum.

"1931 yılında," dedi cadı isteksiz bir ifadeyle.

"Sen 1931 yılından beri burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, kulaklarıma inanamıyordum. "Arina..."

"Yaklaşık iki yıldır burada yaşıyorum. Ondan önce..." dedi, kaşlarını çatarak. "Ondan önce nerede olduğumun bir önemi yok. Yeni kıralları bilmiyorum."

Belki de gerçekten doğru söylüyordu. Bu, yaşlı Diğerleri'nin başına gelen bir durumdu, özellikle de Nöbetler'de çalışmayanların. Issız bir yere gizleniyorlar –Tayga'ya ya da bir ormana– sonra da canları sıkılana kadar, uzun yıllar boyunca orada kalıyorlardı.

"Ve iki yıl önce buraya taşınmaya mı karar verdin?" diye sordum, olanları tam olarak anlamaya çalışarak.

"Evet. Benim gibi aptal bir yaşlı şehri ne yapsın?" dedi Arina, güülerek. "Burada oturup televizyon izliyor, kitap okuyorum. Kaçırdıklarımı yakalıyorum. Eski bir arkadaşımı buldum. Bana Moskova'dan kitaplar gönderdi.

"Pekâlâ," dedim. "Öyleyse normal bir prosedür uygulayacağız. Kâğıdın var mı?"

"Evet."

"Bir açıklama yaz. Adını, nereli olduğunu, doğum yılını, dönüştürülme yılını, Nöbet'e hizmet edip etmediğini ve kaçıncı seviye güçlere sahip olduğunu."

Arina son derece uysal bir şekilde eline bir kâğıt ve kurşun kalem aldı. Suratımı astım, ama ona tükenmez kalem vermedim. Eğer isteseydi, tüy kalemle yazabilirdi.

"En son ne zaman kayıt olduğunu ya da ne zaman bulunduğun yeri Nöbet ofislerine bildirdiğini... o zamandan beri nerede olduğunu."

"Yazmayacağım," dedi Arina, kalemi bırakarak. "Tüm bunlar bir saçmalık. Benim kemiklerimi nerede ısıttığım kimi ilgilendirir?"

"Arina, yaşlı köylü kadınlar gibi konuşmayı bırak," dedim. "Daha önce gayet normal konuşuyordun."

"Çünkü kılık değiştirmiştim," dedi Arina, gözünü bile kırpmadan. "Ah, pekâlâ. Ama sen de o resmî ses tonunu bırak."

Bütün bir sayfayı, son derece düzgün el yazısıyla hızlı bir şekilde doldurdu. Sonra da bana uzattı.

Tahmin ettiğim kadar yaşlı değildi. İki yüz yaşından daha küçüktü. Annesi köylü bir kadındı, babası belli değildi. Akrabaları arasında hiç Diğer yoktu. On bir yaşındayken, Kara bir Büyücü tarafından dönüştürülmüştü ya da Arina'nın büyük bir inatla adlandırdığı gibi bir "büyücü" tarafından. Bu büyücü buralardan değildi, Alınan'dı. Arina'ya cinsel saldırıda bulunmuştu. Ve her nedense Arina, yazdıklarına şu cümleyi de ekleme gereği hissetmişti: "Aşağılık piç kurusu." Ah... işte sebep buydu... Bu "Alman" bu küçük kızı kendine hizmetçi ve öğrenci olarak almıştı – her anlamda. Ve belli ki çok zeki ve şefkatli değildi. Küçük kız on üç yaşına kadar, eğitmenini adil bir düelloda bozguna uğratmak için güç biriktirmiş ve sonunda onun ruhunu bedeninden ayırmıştı. Bu arada bu "Alman" da dördüncü sınıf bir büyücüydü. Bu olaydan sonra küçük kız Nöbetler'in gözetimi altına alınmıştı. Ama kayıtlarda başka bir suçu yoktu. Şayet onun yazdıklarına inanabilirsek... Şehirleri sevmiyordu. Köylerde yaşanıştı. Ve hayatını küçük büyüler yaparak devam ettiriyordu. Devrimden sonra, birkaç kez evinden atılma girişimine maruz kalmıştı. Köylüler onun bir cadı olduğunu anlamışlar ve Çeka'yı onun üzerine salmaya karar vermişlerdi. Mauserler ve Büyü, aman Tanrım! Büyü kazanmıştı, ama bu sonsuza kadar böyle devam edemezdi.. Arina 1931 yılında...

O anda cadıya baktım ve şöyle dedim:

"Ciddi misin?"

"Kış uykusuna yattım," dedi Arina, sakin bir ifadeyle. "'Kırmızı Hastalık" ın uzun süreceğini tahmin ettim. Ve birçok sebepten ötürü,

altı, on sekiz ya da altmış yıl uyumayı tercih edebilirdim. Biz cadılar her zaman birçok durumu göz önünde bulundurmak zorundayız. Altı ya da on sekiz yıl komünistler için yeterli bir süre değildi. Bu yüzden ben de altmış yıl uyudum."

Arina kısa bir an duraksadı, sonra tekrar konuşmaya devam etti: "Uyuduğum yer burası. Kulübemi elimden geldiği kadar korudum. Böylece sıradan insanlar ya da Diğerleri yaklaşamadı."

İşte şimdi anlıyordum. O günler gerçekten çok kötü zamanlardı. Sıradan insanlar kadar, Diğerleri de ölüyordu. Ortadan kaybolmak çok da zor bir karar değildi.

"Peki burada uyuduğunu hiç kimseye söylemedin mi?" diye sordum. "Arkadaşlarına..."

Arina güldü:

"Eğer bunu birine söylemiş olsaydım, sen şu anda burada benimle konuşuyor olmazdın, Aydınlık Varlık."

"Neden?"

Başıyla kütüphaneyi işaret etti:

"Benim bütün servetim bu. Büyük bir servet."

Arina'nın yazdığı raporu katladım ve cebime koydum. Sonra da şöyle dedim:

"Ama henüz orada göremediğim, çok nadir bulunan bir kitap daha var."

"Hangisi?" diye sordu, Arina, şaşırmıştı.

"*Fuaran.*"

Arina öfkelendi:

"Seni büyük adam, hâlâ masallara inanıyorsun... öyle bir kitap yok."

"Hımın, öyleyse küçük kız bu ismi kendisi buldu."

"Onun hafızasını silmedim," dedi Arina, derin bir nefes alarak. "Söylesene o zaman iyi şeyler yapmanın ne anlamı kalır?"

"Kitap nerede?" diye sordum, sert bir ifadeyle.

"Alttan üçüncü rafta, soldan dördüncü kitap," dedi Arina, sinirli bir şekilde. "Gözlerini evde mi unuttun?"

Kütüphaneye doğru yürüdüm ve aşağıya eğildim.

"*Fuaran*!"

Siyah bir derinin üzerine büyük, altın harflerle yazılmıştı. Kitabı aldım ve zafer kazanmış bir ifadeyle cadıya baktım.

Gülümsüyordu.

Dış kapakta yazan başlığa baktım: *FUARAN*. Hayal mi yoksa gerçek mi? *Fuaran* kelimesi büyük harflerle yazılmıştı, diğerleri ise daha küçüktü.

Sırtına baktım... Evet, küçük olan harfler solmuş ve parçalanmıştı.

"Nadir bulunan bir kitap," dedi Arina. "1913 yılında Petersburg'da Kral Hazretlerinin İmparatorluğunun matbaasında sadece 13 tane basıldı. Dolunay olan bir gecede... günümüzde kaç tane kaldı bilmiyorum."

O korkmuş, küçük kız, sadece büyük harflerle yazılmış olan kelimeyi görebilir miydi?

Tabii ki görebilirdi.

"Şimdi bana ne olacak?" diye sordu, Arina, üzüntülü bir ses tonuyla. "Sahip olduğum haklar neler?"

Derin bir nefes aldım, masaya oturdum ve sahte *Fuaran*'ın sayfalarını karıştırmaya başladım. Çok ilginç bir kitaptı, buna hiç şüphe yoktu...

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedim. "Sen çocuklara yardım ettin. Gece Nöbeti bunun için sana minnettar."

"Neden insanlar sebepsiz yere birbirlerini incitirler," diye mırıldandı cadı. "Böyle yaparak sadece kendilerine zarar veriyorlar..."

"Bu gerçek göz önüne alındığında, bir de senin farklı yaşam koşulların..." dedim, kendi kendime, paragrafları, dipnotları ve açıklayıcı bilgileri hatırlamaya çalışarak. "Tüm bunlar göz önüne alındığında, hiçbir cezaya çarptırılmazsın. Sadece tek bir soru var: Güç seviyen nedir?"

"Bunun cevabını yazdım – 'bilmiyorum'" dedi Arina, sakin bir ifadeyle. "Nasıl bir aletle ölçülür ki?"

"En azından yaklaşık olarak?"

"Uykuya yatmadan önce birinci kademeydim," diye itiraf etti cadı, belirgin bir gururla. "Ama şimdi muhtemelen tüm kademelerin ötesindeyim."

Doğru olmalıydı. Muhtemelen, yaptığı yanılsamanın üstesinden gelememiş olmamın sebebi de buydu.

"Gündüz Nöbeti'nde çalışmayı düşünüyor musun?"

"Onlar bana daha önce görmediğim ne gösterebilir?" diye sordu Arina, öfkeli bir ifadeyle. "Özellikle de Zavulon kendini en üst mevkiye taşımışken, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedim. "Bu seni neden şaşırttı? Onun yeterince güçlü olmadığını mı düşünüyorsun?"

"O her zaman güçlüydü," dedi Arina, kaşlarını çatarak. "Ama yanındaki insanlardan çok kolay vazgeçiyor. Kız arkadaşları... hiçbiriyle on yıldan fazla yaşamadı... hep bir şeyler oldu... ama aptal genç kızlar hâlâ onun yatağına atlıyor. Ayrıca Zavulon Ukraynalılardan ve Litvanyalılardan nefret eder. Yapılacak pis bir iş olduğunda, hemen Ukrayna'dan bir ekip çağırır ve bu işi onlara yaptırır. Eğer birini tehlikeye atmak gerekirse, listenin en başında bir Litvanyalı olur... Onun bu alışkanlıklarından vazgeçeceğini hiç sanmıyorum," dedi Arina, gülerek. "Belli ki tehlikeden kaçma konusunda uzman olmuş. Aferin ona!"

"Evet, aferin ona," dedim, soğuk bir ses tonuyla. "Pekâlâ, eğer Gündüz Nöbeti bünyesinde çalışmayacaksan, o zaman sıradan biri gibi yaşayacaksın. Büyü yapmak için belirli haklara sahip olacaksın... kişisel amaçlar için. Her yıl, on iki tane yedinci seviye, altı tane altıncı seviye, üç tane beşinci seviye, bir tane de dördüncü seviye müdahale hakkına sahip olacaksın. Ve her iki yılda bir, bir tane üçüncü seviye müdahale hakkın; her dört yılda bir de, bir tane ikinci seviye müdahale hakkın olacak."

Sustum.

"Peki ya birinci seviye?" diye sordu, Arina.

"Nöbetler'de çalışmayan Diğerleri'ne verilen maksimum müdahale seviyesi, onların gerçek güç seviyelerinin bir altıdır," dedim, kinci bir ifadeyle. "Eğer bir incelemeden geçer ve sınıflandırmanın ötesinde bir cadı olarak kayıt olursan, o zaman her on altı yılda bir, birinci seviye bir müdahale hakkına sahip olursun. Elbette, Nöbetler'in ve Engizisyon'un anlaşmasıyla. Birinci seviye bir müdahale çok ciddi bir iştir."

Cadı gülümsedi. Bu çok tuhaf bir gülümsemeydi, tıpkı yaşlı bir kadının gülümsemesi gibi. Böyle genç ve güzel bir yüzde çok tuhaf duruyordu.

"Birinci seviye olmadan da idare edebilirim. Anladığıma göre, bu limitler sadece insanlara karşı yöneltilen büyülerde geçerli, öyle değil mi?"

"İnsanlara ve Diğerleri'ne," dedim. "Kendine ve cansız objelere istediğini yapabilirsin."

"Pekâlâ, teşekkürler," dedi Arina. "Bu arada seni büyülemeye çalıştığım için üzgünüm, Aydınlık Varlık. Sen çok kötü biri gibi görünmüyorsun. Neredeyse bizim gibisin."

Bu kuşku dolu iltifat beni korkutmuştu.

"Bir sorum daha var," dedim. "O kurtadamlar kim?"

Arina duraksadı. Sonra da şöyle dedi:

"Neden, yasalar değişti mi?"

"Ne yasası?" dedim, anlamazlıktan gelerek.

"Eski bir kural. Karanlık bir Varlık, başka bir Karanlık Varlık hakkında bilgi vermek zorunda değildir. Ya da Aydınlık bir Varlık başka bir Aydınlık Varlık hakkında..."

"Böyle bir kural var," diye itiraf ettim.

"Öyleyse, o kurtadamları kendin yakala. Kana susamış manyaklar olabilirler, ama ben onları ele vermem."

Arina bunu son derece sert ve kendinden emin bir ifadeyle söylemişti. Zaten benim elimde de ona baskı yapabileceğim bir koz yoktu. Çünkü o, kurtadamlara destek olmamıştı.

"Bana yapmaya çalıştığın büyülere gelince..." dedim, kısa bir an duraksayarak. "Önemli değil, seni affediyorum."

"Bu kadar mı?" diye sordu, cadı, şaşırmıştı.

"Bu kadar. Onlara karşı koyabildiğim için mutluyum."

Cadı kaşlarını çattı:

"Sen onlara kendi kendine karşı gelebildiğini mi düşünüyorsun? Senin karın bir büyücü. Sen benim kör olduğumu mu düşünüyorsun? Ya da bunu anlayamadığı mı? Sana büyü yapmış. Bu yüzden hiçbir kadın seni baştan çıkaramıyor."

"Bu bir yalan," dedim, sakin bir ses tonuyla.

"Evet, yalan," diye itiraf etti cadı. "Aferin. Bunun büyüyle bir alakası yok. Bunun tek sebebi, senin onu gerçekten sevmen. Karına ve kızına sevgilerimi ilet. Ve eğer Zavulon'la karşılaşırsan, ona bir aşağılık olduğunu söyle."

"Memnuniyetle," dedim. Yaşlı cadı! Zavulon'u kötülemekten korkmuyordu. "Peki, Gesar'a ne söylememi istersin?"

"Ona selam göndermiyorum," dedi cadı, küçümseyen bir ifadeyle. "Benim gibi aptal bir köylünün, büyük Tibetli büyücülerle ne işi olabilir ki?"

Orada öylece durdum ve bu tuhaf kadına baktım – insan formunda çok güzel, gerçek formunda ise çok itici olan bu kadına. Cadıya, bu güçlü cadıya. Ama ona bir şeytan olduğunu söylemedim. Her şeyi karmakarışık ettiğini...

"Burada tek başına kendini kötü hissetmeyecek misin, babaanne?" diye sordum.

"Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu, Arina soruma soruyla karşılık vererek.

"Kesinlikle, hayır. Sonuçta bir şeyler öğrendim."

Arina kafasını salladı, ama bana cevap vermedi.

"Sen kesinlikle beni baştan çıkarmak istemedin. Zaten herhangi bir cinsel arzun da yok," diye devam ettim. "Cadılar daha farklıdırlar, büyücü kadınlar gibi değildirler. Sen yaşlı bir kadınsın ve kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyorsun. Erkekleri umursamıyorsun. Ayrıca bir bin yıl daha, yaşlı bir kadın olarak yaşamaya devam edebilirsin. Bu yüzden bana yapmaya çalıştığın şey, sadece eğlenmek içindi."

Arina bir anda dönüşmüştü – düzgün, temiz, yaşlı bir kadına... yanakları al aldı, omuzları ise çok az çökmüştü. Gözleri ışıl ışıldı, hayat doluydu. Ağzında sadece birkaç dişi eksikti. Gri saçları ise son derece düzgün toplanmıştı.

"Bu daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım," dedim, hafif bir üzüntü hissetmiştim. Nihayetinde bir önceki formu çok daha çekiciydi.

"Bu haldeydim... yüz yıl önce," dedi cadı. "Ve bir zamanlar, beni ilk gördüğün halimdeki gibiydim... on altı yaşındayken ise o kadar güzeldim ki. Ah, Aydınlık Varlık, ne kadar mutlu ve güzel bir kızdım! Bir cadı olsam bile... Bizim neden ve nasıl yaşlandığımızı biliyor musun?"

"Bir keresinde bir şeyler duymuştum," diye itiraf ettim.

"Bu, kademe atlamamızın bir bedeli." Cadı o eski kelimeyi bir kez daha kullanmıştı. Ama son yıllarda bu kelimenin yerini, bilgisayar oyunlarından hayatımıza giren "seviye" kelimesi almıştı. "Bir cadı fiziksel olarak genç kalabilir. Ama o zaman sonsuza kadar üçüncü kademede kalır... bizim tabiatla daha yakın bir bağlantımız var. Ve tabiat sahtelikten hiç hoşlanmıyor. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim.

Arina kafasını salladı:

"Pekâlâ, Aydınlık Varlık. Karımın bir büyücü olmasına memnun oldum. Bana iyi davrandın, bunu inkâr etmeyeceğim. Sana bir hediye verebilir miyim?"

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Görev başındayım. Bir cadıdan hediye almak..."

"Anlıyorum. Ama bu hediye senin için değil. Karın için."

Şaşırmıştım. Arina oldukça dinç bir şekilde, demir şeritlerle bağlı olan sandığa doğru yürüdü (daha önce oldukça sıradan bir çekmecenin durduğu yere), kapağım açtı ve ellerini içine soktu. Sadece bir dakika sonra geri geldi, elinde küçük, fildişi bir tarak tutuyordu.

"Al bunu, nöbetçi. Hiçbir kötü niyet, hiçbir çıkar yok. Üzüntü ya da kaygıya sebep olmak için değil. Eğer yalan söylüyorsam, gölge olayım, rüzgârda savrulayım."

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bir büyü," dedi Arina, yüzünü buruşturarak. "Son zamanlarda ne diyorlar... bir tılsım."

"Peki, ne için?"

"Bunu görebilmek için yeterli gücün yok mu?" diye sordu, Arina, kurnaz bir ifadeyle. "Karın anlar. Hem neden bir açıklama istiyorsun, Aydınlık Varlık? Yalan söylerim, sebebini bilemezsin. Yalan söylersem, bana inanırsın. Sen benim kadar güçlü değilsin; bunu biliyorsun."

Dudaklarımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim. Nihayetinde... birkaç kez onu aşağılamıştım. Ve işte şimdi de, hak ettiğim cevabı almıştım.

"Al, korkma," diye tekrarladı, Arina. "Baba Yaga belki kötü biridir, ama genç kahramanlara yardım eder."

Gerçekten, benim sorunum neydi?

"Kurtadamları teslim edersen, iyi olur," dedim, tarağı alırken. "Hediyeni sadece bir aracı olarak alıyorum. Ve bu hediye hiç kimseye bir zorunluluk yüklemez."

"Seni kurnaz delikanlı," dedi Arina, kıkırdayarak. "Kurtadamlara gelince... üzgünüm, bunu sen kendin yapabilirsin, biliyorum. Ama ben onları teslim edemem. Bu arada kitabı alabilirsin. Bir süreliğine. Kontrol etmek için. Bu hakka sahipsin, öyle değil mi?"

Fuaran'ı hâlâ sol elimde tuttuğumu ancak o anda fark ettim.

"Daha ayrıntılı incelemek için, bir süreliğine, Nöbetçi haklarım dâhilinde," dedim, sert bir ifadeyle.

Yaşlı cadı isteseydi beni parmağında oynatabilirdi! Eğer beni uyarmasaydı, ben kitabın hâlâ elimde olduğunu fark etmezdim. Ancak eve gittiğimde durumu anlar ve yanlışlıkla da olsa kitabı çalmış olurdum. Böylece onun da eline, beni Nöbetler'e "çok değerli bir hırsızlık" suçuyla şikâyet etmek için harika bir fırsat geçerdi.

Evden çıktığımda, çoktan zifiri karanlık olmuştu. Ve ormanı aşmak için en az iki ya da üç saatim vardı.

Ama verandadan adım atar atmaz, havada, tam önümde mavi bir ışık belirdi. Derin bir nefes aldım ve pencerelerinde ışıl ışıl lambalar parlayan, küçük eve kısa bir bakış attım. Arina, bana yolu göstermek için dışarıya çıkmamıştı. Mavi ışık davetkâr bir şekilde havada dans ediyordu.

Onu takip ettim.

Ve beş dakika sonra köpeklerin miskin havlamalarını duydum.

On dakika sonra ise, köye ulaşmıştım.

En sinir bozucu olan şey ise, tüm bu olanlar süresince en ufak bir büyü belirtisi bile hissetmemiş olmamdı.

BÖLÜM 4

Ahırda duran araba yeniden eski haline bürünmüştü. Ama sürücü koltuğuna oturup, Rus makine operatörlerinin ellerinde uzun süredir acı çeken bu dizel motorun nasıl çalıştığını denemeye hiç cesaretim yoktu. Sessizce eve girdim ve etrafı dinledim – kayınvalidem odasında çoktan uykuya dalmıştı. Ama bizim odada zayıf bir ışık vardı.

Kapıyı açtım ve içeriye girdim.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Svetlana, ama ses tonu soru soruyormuş gibi değildi. O, kelimelere gerek kalmadan her şeyi hissedebiliyordu.

"Hemen hemen," dedim, kafanı sallayarak. Sonra da Nadyuşka'nın yatağına baktım – küçük kızım derin bir uykuya dalmıştı. "Kurtadanları bulamadım, ama cadıyla konuştum."

"Anlatsana," dedi Svetlana. Yatağın içinde oturuyordu, üzerinde geceliği vardı. Başucunda ise kalın bir kitap duruyordu – *Moomin*[19]. Bunu ya Nadya'ya okuyordu –annesinin sesiyle olduğu sürece her şeyi dinliyordu, inşaat malzemeleri listesini bile– ya da uyumadan önce güzel bir kitapla rahatlamak istemişti.

Ayakkabılarını çıkardım, kıyafetlerimi değiştirdim ve Svetlana'nın yanına uzandım. Sonra da olanları anlatmaya başladım.

Svetlana birkaç kez kaşlarını çattı. Birkaç kez de gülümsedi. Ama cadının bana 'karın sana büyü yapmış' dediğini söylediğimde ise gerçekten çok üzüldü ve şöyle dedi:

19 Fin yazar Tove Jansson'un seri kitaplarındaki hayali karaktere verilen isimdir. (ç. n.)

"Asla böyle bir şey yapmadım... Gesar'a sorabilirsin. O benim yaptığım büyüleri görebilir. Böyle bir şey yapmayı düşünmedim bile..."

"Biliyorum," dedim, onu rahatlatarak. "Zaten cadı bunun bir yalan olduğunu itiraf etti."

"Aslında bunu yapmayı düşündüm," dedi Svetlana birdenbire, gülümseyerek. "Böyle bir şey aklıma geldi, ama sonra vazgeçtim. Aptalca bir düşünceydi, ciddi bir şey değildi. Olga'yla erkeklerden konuşurken... uzun zaman önce..."

"Nöbeti özledin mi?" diye sordum, kendime engel olamamıştım.

"Evet," diye itiraf etti Svetlana. "Ama bu konuda konuşmayalım... Bravo, Anton. Alacakaranlık'ın üçüncü seviyesinden çıktın mı?"

Kafamı salladım.

"Birinci sınıf büyücü..." dedi Svetlana, tereddütlü bir ifadeyle.

"Hayır, ben sınırlarımı biliyorum. İkinci sınıf. Kesinlikle ikinci sınıf. Benim en üst noktam o. Bu konuda da konuşmayalım, tamam mı?"

"Tamam, cadı hakkında konuşalım," dedi Svetlana, gülümseyerek. Demek kış uykusuna yatınış? Böyle şeyler olduğunu duymuştum, ama bu çok nadir bir durum. Bu konuda bir makale yazabilirsin."

"Nereye? *Arguments and Facts* gazetesine mi? Moskova'nın yakınlarındaki bir ormanda, atmış yıldır uyuyan bir cadı bulundu mu yazacağım?"

"Gece Nöbeti'nin bültenine," dedi Svetlana. "Aslında gerçekten kendimize ait bir gazete yayınlamalıyız. İnsanlara farklı bir metin görünecek.... herhangi bir şey... Çok farklı bir şey. Mesela, Rus Akvaryum Bülteni. 'Çiklit Balığı Nasıl Beslenir? Evinizde Akıntılı bir Akvaryumu Nasıl Kurarsınız?'"

"Böyle ilginç şeyler nereden aklına geliyor?" dedim, büyük bir şaşkınlıkla. Sonra da hemen duraksadım. O anda, Svetlana'nın ilk kocasının –benim hiç göremediğim– büyük bir akvaryum hayranı olduğunu hatırladım.

"Öyle birden aklıma geldi," dedi Svetlana, kaşlarını çatarak. "Ama bütün Diğerleri, en güçsüz olanı bile gerçek metni görebilecek."

"Ben ilk başlığı buldum bile," dedim. "En İyi Büyü İçin."

İkimiz de gülümsedik.

"Şu tılsımı göstersene," dedi Svetlana.

Kıyafetlerime uzandım ve mendile sarılmış olan tarağı çıkardım.

"Ben hiçbir büyü göremiyorum," diye itiraf ettim.

Svetlana tarağı bir süre boyunca elinde tuttu.

"Evet?" dedim. "Ne yapmalıyız? Arkaya doğru fırlatıp, orman oluşmasını mı bekleyeceğiz?"

"Sen bir şey görmek zorunda değilsin," dedi Svetlana, gülerek. "Bunun Güç'le bir ilgisi yok – sadece cadı seninle dalga geçiyor. Belki Gesar bile bir şey göremez... bu erkekler için değil."

Svetlana tarağı yukarıya doğru kaldırdı ve son derece nazik bir şekilde saçlarını taramaya başladı. Sonra da şöyle dedi:

"Hayal et... Yaz, hava çok sıcak, yorgunsun, bir gece önce hiç uyumadın ve bütün bir gündür çalışıyorsun...sonra da serin bir havuzun içindesin, biri sana masaj yapıyor, önünde güzel bir yemek ve bir kadeh şarap var. Ve kendini iyi hissediyorsun..."

"İnsanın moralini mi düzeltiyor? Yorgunluğu mu azaltıyor?"

"Sadece kadınların," dedi Svetlana, gülümseyerek. "Bu eski bir tılsım, en az üç yüz yıllık. Muhtemelen, çok güçlü bir büyücü, bunu sevdiği kadına hediye etmiş. Hatta belki de sıradan insan olan bir kadına..."

Bana baktı, gözleri ışıldıyordu. Sonra da yumuşak bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Kadınları çekici göstermesi gerekir. Karşı konulmaz. Cazibeli. Sence de öyle mi?"

Kısa bir an ona baktım. Sonra da gece lambasına uzandım ve onu kapattım.

Svetlana ise tüm sesleri yok eden büyülü bir perde oluşturdu...

Sabahleyin çok erken uyandım, saat daha beş bile olmamıştı. Ama ne şaşırtıcıdır ki kendimi son derece zinde hissediyordum, tıpkı büyülü tarağı olan ve büyük bir hevesle saçlarını tarayan kadınlar gibi... Güzel şeyler yapmak istiyordum. Ve mükemmel bir kahvaltı.

Hiç kimseyi uyandırmadım. Sessizce mutfağı karıştırdım, uzun somun ekmekten birkaç parça kopardım ve küçük bir paket dilimlenmiş salam buldum. Büyük bir bardak ev yapımı *kvas* doldurdum. Sonra da hepsini aldım ve dışarıya çıktım.

Hava çoktan aydınlanmıştı, ama köy oldukça sessizdi. Sabah sütü için acele eden hiç kimse yoktu. Mandıra neredeyse beş yıldır boş duruyordu. Etrafta aceleyle koşuşturan hiç kimse yoktu.

Derin bir nefes aldım ve çok uzun bir zamandır meyve vermeyen elma ağacının altındaki çimlere oturdum. Sonra da büyük bir sandviç yedim ve *kvas* içtim. Ve bu konforu tamamlamak için, odadan *Fuaran* adlı kitabı aldım, tabii ki büyü kullanarak, pencereden. Kayınvalidemin uyuduğunu ve kitabın yükselme sesini duymayacağını umuyordum.

İkinci sandviçimi yerken, kitaba kendimi tamamen kaptırmıştım.

Ve itiraf etmem gerekirdi ki gerçekten çok ilginçti.

Kitabın yazıldığı zamanlarda, "genler" ve "mutasyon" gibi mantıklı kelimeler ve bizim, Diğerleri'nin doğasını açıklamak için şimdilerde kullanmaya çalıştığımız diğer küçük bilgelikler yoktu. Bu yüzden, kitapta çalışan cadı takımı –beş kişilerdi ve sadece ilk isimleri belirtilmişti– "büyü düşkünlüğü" ve "doğanın değişimi" terimlerini kullanmıştı. Bu arada yazarlardan birinin adı da Arina'ydı, dün, büyük bir alçakgönüllülükle bundan hiç bahsetmeyen cadı...

Bu bilge cadılar ilk olarak, Diğerleri'nin doğasını tartışmışlardı. Vardıkları sonuç ise "büyü düşkünlüğünün" her insanda var olduğuydu. "Düşkünlük" boyutu kişiye göre değişiyordu. Referans noktası olarak da, dünyaya dağılan büyünün doğal seviyesi alınabilirdi. Eğer bir insanın "düşkünlüğü" büyünün evrensel seviyesinden güçlüyse, o kişi kesinlikle sıradan bir insan olurdu! Alacakaranlık'a giremezdi. Sadece, büyünün doğal seviyesindeki dalgalanmalar sonucunda, ara

sıra tuhaf bir şeyler hissedebilirdi. Ama eğer bir insanın "düşkünlüğü" dünyayı saran büyünün doğal seviyesinden düşükse, o zaman, o kişi Alacakaranlık'tan faydalanabilirdi.

Bunlar kulağa çok tuhaf geliyordu. Ben bugüne kadar, Diğerleri'nin büyü yetenekleri son derece gelişmiş bireyler olduklarını düşünmüştüm. Ama burada yazanlar, benim düşündüklerimin tam tersiydi.

Şu komik benzerlik de örnek olarak gösterilmişti: Farz edelim ki dünyanın sıcaklığı 36.5°C. O zaman, vücut sıcaklığı bundan yüksek olan birçok kişi dışarıya doğru ısı yayacak ve "doğayı ısıtacak." Ama herhangi bir sebepten ötürü, vücut sıcaklığı 36.5°C'den düşük olan kişiler ise ısı çekmeye başlayacaklar. Ve sürekli bir Güç akışı elde ettikleri için, bunu kullanabilecekler. Daha yüksek sıcaklığa sahip olan kişiler amaçsız bir şekilde "doğayı ısıtmaya" devam ederken...

İlginç bir teori. Diğerleri'nin nasıl ortaya çıktığını açıklayan birçok teori okumuştum. Ama böyle bir açıklamaya ilk kez rastlıyordum. Bunda onur kırıcı bir şeyler vardı.

Öyleyse, nasıl bir fark vardı! Sonuç hâlâ aynıydı. İnsanlar ve Diğerleri vardı...

Okumaya devam ettim.

İkinci bölüm, "erkek büyücüler ve kadın büyücülerle" "cadılar ve erkek cadılar" arasındaki farkları anlatıyordu. Belli ki o zamanlar "erkek cadı" ifadesi, Kara Büyücüler için kullanılmıyordu. Sadece cinsiyeti erkek olan cadılar için kullanılıyordu. Tılsım kullanmaya meyilli olan Diğerleri. İlginç bir makaleydi. Ve bunun Arina tarafından yazıldığını anlamıştım. Aslında temelde pek bir fark yoktu. Kadın bir büyücü direkt olarak Alacakaranlık'la çalışıyor ve bazı büyü faaliyetlerini gerçekleştirmek için ondan dışarıya doğru Güç pompalıyordu. Kadın bir cadı ise, önce Alacakaranlık Güç'üyle dolu olan bazı "tılsımlar" oluşturuyordu, böylece uzun bir süre boyunca bağımsız olarak çalışabiliyordu. Kadın büyücülerin ve erkek büyücülerin avantajlı olduğu nokta, herhangi bir araç-gerece, yüzüğe, kitaba veya tılsımlara ihtiyaç duymamalarıydı. Kadın cadıların ve erkek cadıların avantajlı olduğu nokta ise, başarılı bir tılsım yarattıkları zaman, bu

tılsımı –Alacakaranlık'tan bir anda çekilemeyecek olan– büyük bir Güç kaynağını toplamak için kullanabilmeleriydi. Sonuç son derece açıktı ve Arina bunu şöyle özetliyordu: Aklı başında olan bir büyücü tılsımları asla küçümsemezdi. Zeki bir cadı ise direkt olarak Alacakaranlık'la bağlantı kurmayı öğrenmeye çalışırdı. Yazara göre "yüz yıllık bir süreçte" en güçlü ve en kibirli büyücülerin bile tılsım kullanımını küçümsemediğini; en inançlı cadıların ise, Alacakaranlık'a girmenin kötü bir şey olmadığım anladıklarını görecektik.

Evet, bu öngörü doğru çıkmıştı. Gece Nöbeti çalışanlarının birçoğu büyücüydü. Ama hepimiz sürekli olarak tılsım kullanıyorduk...

Mutfağa gittim, kendime birkaç sandviç daha yaptım ve *kvas* doldurdum. Sonra da saate baktım – sabahın altısıydı. Köpekler bir yerlerde havlamaya başlamıştı, ama köy hâlâ uyanmamıştı.

Üçüncü bölüm ise, Diğerleri'nin sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürmek için yaptığı birçok girişimden (genellikle Diğerleri'nin bunu yapmasına aşk ya da kişisel hırslar sebep oluyordu) ve bir şekilde Diğerleri hakkındaki gerçeği öğrenen sıradan insanların, Diğer'e dönüşme teşebbüslerinden bahsediyordu.

Jeanne d'Arc'ın silah arkadaşı Gilles de Rais'in ayrıntılı bir analizi vardı. Jeanne çok güçsüz bir Karanlık Diğer'di, "yedinci sınıf bir cadı" ama bu bile, onun asil davranışlar sergilemesine engel olmamıştı. Jeanne'm ölümü çok belirsiz bir şekilde anlatılıyordu – hatta Engizisyon üyelerinin bakışlarını başka bir yöne çevirip, kendi infazından kaçtığına dair imalar bile vardı. Ben bunun şüpheli bir durum olduğuna karar verdim: Jeanne büyü kullanarak insan ilişkilerine müdahalede bulunmuş ve Antlaşma'yı ihlal etmişti, bu yüzden Engizisyon üyeleri onun infazını da çok yakından takip ediyorlardı. Onların bakışlarını başka bir yöne çevirebilmesinin imkânı yoktu...

Ama zavallı şeytan Gilles de Rais'in hikâyesi çok ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu. Jeanne, ya duyduğu aşktan ya da tamamen aptallığından ona Diğerleri'yle ilgili tüm gerçekleri anlatmıştı. Ve asil davranışlı, genç şövalye birdenbire değişmişti. Büyü Güç'ünün sıradan insanlardan –genç ve sağlıklı insanlardan– alınabilen bir şey olduğuna

karar vermişti. Yapması gereken tek şey onlara işkence edip cani bir yamyama dönüşmek ve Kara Güçler'den yardım istemekti... Aslında bu genç adam, Karanlık bir Diğer'e dönüşmeye karar vermişti. Birkaç yüz kadına ve çocuğa ölümüne işkence etmiş bu yüzden de (aynı zamanda vergilerini ödemediği için) kazığa oturtulup yakılmıştı.

Kitapta yazılanlardan, cadıların bile bu durumdan memnun olmadıkları anlaşılıyordu. Boşboğaz Jeanne'a birkaç incitici saldırı yapılmış, onun çılgın komutanı hakkında ise bazı hakaretler yazılmıştı. Ama sonuç, oldukça basit ve akademik bir dille anlatılıyordu – sıradan insanların sahip olduğu "büyü düşkünlüğü" herhangi birini, bir Diğer'e dönüştürmek için kullanılamazdı. Nihayetinde, bir Diğer yüksek "düşkünlük" seviyesine göre değil –kana susamış Rais'in sandığı gibi– tam aksine düşük "düşkünlük" seviyesine göre ayırt ediliyordu. Bu yüzden yaptığı tüm kötülükler, onun sadece daha fazla insan olmasını sağlamıştı...

Kulağa mantıklı geliyordu. Kafamın arkasını kaşıdım. Öyleyse... bana, sarhoş Kolya amcadan daha az büyü yeteneği mi verilmişti? Bunun sayesinde mi Alacakaranlık'tan faydalanabiliyordum? Vay be!

Ve Svetlana'nın "düşkünlük" seviyesi daha mı düşüktü?

Ya da bu teoriye göre, Nadyuşka'nın hiçbir büyü gücü yok muydu? Bu yüzden mi Güç ona doğru akıyordu? Al, burada, kullan?

Ah! Bu cadılar gerçekten çok zekilerdi!

Bir sonraki bölümde, sahip olduğumuz Güç seviyesini arttırmanın mümkün olup olmadığı tartışılıyordu. Böylece birçok insan, Diğer'e dönüşebilirdi. Ama sonuç hayal kırıklığıydı – bu mümkün değildi. Nihayetinde Güç, sadece büyülü eylemlerden geçici bir süreliğine uzak kalabilen Diğerleri tarafından kullanılmıyordu. Güç aynı zamanda, Alacakaranlık'ın birinci seviyesinde yaşamayı bilen tek bitki –mavi yosun– tarafından da kullanılıyordu. Eğer daha fazla güç olursa, Alacakaranlık yosunu daha fazla büyürdü... Ve Alacakaranlık'ın derinliklerinde başka Güç kullanıcıları da olabilirdi... bu yüzden Güç seviyesi sabitti – eski bir kitapta bu cümleyi görünce yüksek sesle gülmüştüm.

Tüm bunları *Fuaran* adlı kitabın asıl konusu takip ediyordu. Kitabın adı, kızını bir Diğer'e dönüştürmek isteyen Doğulu, yaşlı bir cadının isminden geliyordu. Cadı çok uzun bir süre bunu denemişti – önce Gilles de Rais ile aynı yolu denemiş, sonra da hatasını fark etmiş ve doğadaki Güç seviyesini arttırmaya çalışmıştı. Sonuç olarak yanlış yollar denemiş ve en sonunda "kızının büyü düşkünlüğünü azaltması" gerektiğini fark etmişti. Söylentilere göre, bunu başarmak için yaptığı girişimler *Fuaran*'a kaydedilmişti. O zamanlar "düşkünlük" doğasının bilinmemesi de durumu karmaşık bir hale getirmişti – aslında bu kitabın yazıldığı yıllarda da bilinmiyordu ve bu durum hâlâ değişmemişti. Ama nihayetinde cadı, yaptığı tüm denemeler ve hatalar sonucunda, kızını bir Diğer'e dönüştürmeyi başarmıştı.

Ama ne yazık ki böylesine harika bir buluş, neredeyse bütün Diğerleri'nin ilgisini çekmişti. O zamanlar Antlaşma, Nöbetler ya da Engizisyon yoktu... Ve bu mucizevi olayı duyan herkes, bu formüle ulaşmaya çalışıyordu. *Fuaran* ve kızı bir süreliğine bu saldırılardan kurtulmayı başarmışlardı, belli ki güçlü cadı, kızını sadece bir Diğer'e dönüştürmemiş, aynı zamanda kendi Güç seviyesini de arttırmıştı. Haksızlığa uğramış olan Diğerleri ise, Karanlık Varlıklar ya da Aydınlık Varlıklar diye bir ayrım yapmadan, bir araya toplanmışlar, hep birlikte saldırmışlar ve bu cadı ailesini korkunç bir savaşta ortadan kaldırmışlardı. Son dakikalarda ise *Fuaran* umutsuz bir şekilde kendi hayatı için savaşıyordu. Sıradan birer insan olan hizmetçilerini bile birer Diğer'e dönüştürmüştü ama onlar elde ettikleri Güç'e rağmen, oldukça şaşkın ve yeteneksizdiler. Sadece hizmetçilerden biri akıllı bir Diğer'e dönüşmüştü. Kestaneleri ateşten çekmeye çalışmamıştı; hemen kitabı yakalamış ve gözden kaybolmuştu. Zafer kazanmış büyücüler bunu fark ettiklerinde ise, cadının laboratuvar notları çoktan yok olmuş, (*Fuaran*'ın temelini bu laboratuvar notları oluşturuyordu) kaçağın izleri ise tamamen ortadan kaybolmuştu. Kitap için yapılan sonuçsuz arayış uzun bir süre devam etmişti. Zaman zaman birileri, çok güçlü bir Diğer'e dönüşen bu kayıp hizmetçiyi gördüğünü ve kitabı incelediğini iddia ediyordu. Taklit kitaplar bile üretilmişti –

bazıları cadının çılgın takipçileri tarafından üretilmişti, bazıları ise üçkâğıtçı Diğerleri tarafından. Kitapta, bu olayların hepsi ayrıntılı bir şekilde analiz edilmişti.

Kitabın son bölümü ise "*Fuaran* ne keşfetti?" adlı bir tartışma içeriyordu. Yazarlar, *Fuaran*'ın başarıya ulaştığından emindiler, ama kitabın sonsuza kadar kaybolduğuna da inanıyorlardı. Üzücü olan sonuç ise, *Fuaran*'ın yaptığı bu keşif öylesine tesadüfi ve orijinaldi ki bunun için gerekli olan temeli yeniden oluşturmak neredeyse imkânsızdı. Ama beni en çok şaşırtan şey, şu kısa özet olmuştu: Eğer *Fuaran* hâlâ yaşıyorsa, onu hemen ortadan kaldırmak –herkesçe bilinen sebepler yüzünden– bütün Diğerleri'nin göreviydi, tüm kişisel çıkarlara rağmen...

Ah, bu Karanlık Varlıklar! Güçlerine ne kadar da bağlılar!

Kitabı kapattım ve bahçenin etrafında dolaşmaya başladım. O sırada ahıra tekrar göz attım ve bir kez daha, arabayı çalıştırma riskini göze almamaya karar verdim.

Fuaran ve kitabı bir zamanlar var olmuştu. Cadılar bundan emindiler. Bunun bir oyun olabileceği ihtimalini de düşünmek zorundaydım, ama aklım bu ihtimale inanmak istemiyordu.

Öyleyse, sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürme ihtimali teorik olarak mümkündü!

Bu da Assol'de yaşananları çok net bir şekilde açıklıyordu. Gesar ve Olga'nın oğlu sıradan bir insandı – tıpkı birçok Diğer çocuğunun olduğu gibi. Büyük Büyücüler'in onu bu zamana kadar bulamamış olmalarının sebebi de buydu. Ama onu buldukları zaman, hemen bir Diğer'e dönüştürmüşler ve bu gösteriyi hazırlamışlardı... Engizisyon'u kandırmaktan bile korkmamışlardı.

Hamağa uzandım ve müzikçalarımı çıkardım. Sonra da "rastgele çalma" düğmesine bastım ve gözlerimi kapattım. Dünyayla tüm bağlantımı kesmek istiyordum, kulaklarımı anlamsızlıkla doldurmak...

Ama şanssızdım. *Piknik* denk gelmişti.

Ah, hayır, bu beni güldürmüyor.
Burada hiç pencere yok, kapı da aşınmış;
Büyük Engizisyon üyesi,
Bana eziyet etmeye geldi.
Engizisyon üyesi bağdaş kurup yere oturur,
Eline bir enstrüman alır:
"Bana bildiğin her şeyi anlat,
Kendini daha iyi hissedeceksin."
Beni açmak istediğinden eminim,
Tıpkı bir bavul gibi...

O bir şeyi çok iyi biliyor,
Boşluğun en boşluğunda bile,
Yanlış bir dip vardır, yanlış bir dip vardır...

Böyle tesadüflerden hiç hoşlanmıyorum! En sıradan insanlar bile gerçekliği etkileyebilirler – onlar sadece Güçler'ini yönetme yeteneğine sahip değildirler. Herkesin hisleri birbirine benzer – en ihtiyacınız olduğu anda otobüsün gelmesi; radyoda sizin düşündüklerinize uygun bir şarkı çıkması; aklınızdan geçirdiğiniz kişinin tam o anda araması... Bu, Diğer yeteneklerine yakın olup olmadığınızı test etmenin en iyi yoludur. Eğer üst üste birkaç gün boyunca saate bakıp, 11:11, 22:22 ya da 00:00 rakamlarına denk geliyorsanız, bu da sizin Alacakaranlık'la olan bağlantınızın çok daha güçlü olduğu anlamına gelir. Öyle günlerde, sezgilerinizi ya da iç güdülerinizi sakın ihmal etmeyin.

Ama bunların hepsi insanlara özgüdür. Bu bağlantı Diğerleri'nde de en az insanlarda olduğu kadar bilinçsizdir, ama çok daha güçlü bir şekilde ifade edilir. Ben de, Engizisyon üyesinin birdenbire ortaya çıkmasından bahseden bu şarkıdan hiç hoşlanmamıştım.

Eğer daha fazla gücüm olsaydı,

Ona şöyle derdim: Sevgili dostum,
Kim olduğumu ve nerede olduğumu bilmiyorum,
Bu dünyayı hangi güçlerin yönettiğini;
Ayaklarım uzun caddelerin labirentlerinde dolaşıyor...
Engizisyon üyesi bana güvenmiyor,
Vidayı çeviriyor.
Beni açmak istediğinden eminim,
Tıpkı bir bavul gibi.
O bir şeyi çok iyi biliyor,
Boşluğun en boşluğunda bile
Yanlış bir dip vardır, yanlış bir dip vardır.

Evet. Bu dünyayı hangi güçlerin yönettiğini ben de bilmek isterdim...

Tam o anda biri yavaşça omzuma dokundu.

"Uyumuyorum, Sveta..." dedim ve gözlerimi açtım.

Engizisyon üyesi Edgar mütevazı bir ifadeyle gülümseyerek kafasını salladı. Dudaklarını okuyabiliyordum: "Affedersin, Anton, ama ben Sveta değilim."

Edgar, sıcak havaya rağmen, üzerine bir takım elbise giymiş, hatta bir de kravat takmıştı. Parlak ayakkabılarının üzerinde tek bir toz zerreciği bile yoktu. Ve bu şehir kıyafetlerinin içinde, hiç de komik görünmüyordu. Bunun sebebi Baltık kanıydı!

"Bu da ne.." diye bağırdım, hamaktan kalkarken. "Edgar?"

Edgar sabırlı bir şekilde bekledi. Kulaklıklarımı çıkardım, nefesimi tuttum ve şöyle dedim:

"Ben izinliyim. Kurallara göre, bir Gece Nöbeti çalışanını görev başında değilken rahatsız etmek..."

"Anton, ben sadece seni görmeye geldim," dedi Edgar. "Bir sakıncası yok, değil mi?"

Edgar'a karşı herhangi bir nefret hissetmiyordum. Asla Aydınlık bir Varlık olamazdı, ama Engizisyon'a katılması, ona saygı duymama

sebep olmuştu. Eğer Edgar benimle konuşmak istiyorsa, onunla her zaman buluşabilirdim.

Ama Svetlana ve Nadya'nın tatil yaptığı kır evinde değil!

"Evet, mahsuru var," dedim, sert bir ifadeyle. "Eğer resmî bir gerekçen yoksa, benim alanımı hemen terk et!"

Ve inanılmaz saçma bir hareketle eski bahçe çitlerini işaret ettim. Benim alanım... Bu kelime bir anda ağzımdan çıkıvermişti...

Edgar derin bir nefes aldı ve elini yavaşça cebine soktu.

Cebinden ne çıkaracağını biliyordum, ama sözümü geri almak için artık çok geç kalmıştım.

Engizisyon'un Moskova Ofisi'nden verilen emirde şöyle diyordu: "Resmî bir araştırma sebebiyle, Moskova Gece Nöbeti çalışanı Anton Gorodetski'nin –ikinci kademe Aydınlık Büyücü– üçüncü kademe Engizisyon üyesi Edgar'a mümkün olan yardımı sağlamasını emrediyoruz." Engizisyon'dan gelen güncel bir emri ilk kez görüyordum ve o anda aklıma birkaç küçük ayrıntı takılmıştı: Engizisyon üyeleri de güç tanımını yaparken, hâlâ eski "kademe" kelimesini kullanıyorlardı. Ve "emrediyoruz" kelimesini kullanmaktan da hiç çekinmiyorlardı. Ayrıca resmî dokümanlarda bile, birbirlerine ilk isimleriyle hitap ediyorlardı. O anda en önemli kısmı fark ettim: Sayfanın en altında, Gece Nöbeti'nin mührü ve Gesar'ın el yazısıyla yazılmış olan, "Kabul ediyorum, bilgim var," cümlesi yer alıyordu.

Bu nasıl olurdu!

"Peki ya reddedersem?" diye sordum. "Bana 'emredilmesinden' pek hoşlanmıyorum."

Edgar kaşlarını çattı ve dokümana baktı. Sonra şöyle dedi:

"Bizim sekreter üç yüz yaşına girdi. Lütfen alınma, Anton. Bu eski terminolojiden başka bir şey değil. Tıpkı 'kademe' kelimesi gibi."

"Soyadı kullanılmaması da bu eski geleneğin başka bir parçası mı?" diye sordum. "Sadece merak ettim."

Edgar hemen kâğıda baktı, şaşırmıştı. Sonra da tekrar kaşlarını çattı ve sinirli bir ifadeyle konuşmaya başladı, kelimeleri Baltık aksanıyla telaffuz ediyordu:

"Bu yaşlı bunak neden... soyadımı unutmuş ve bana sorma zahmetinde bulunmamış?"

"Öyleyse ben, bu emri gübre yığının üzerine atma hakkına sahibim." Etrafıma bakındım, ama tek bir gübre yığını bile bulamadım. "Ya da tuvalete. Açıklamada soyadın yazmıyor, öyleyse bir zorlama yapamazsın, değil mi?"

Edgar cevap vermedi.

"İşbirliği yapmayı reddedersem, neyle karşı karşıya geleceğim?" diye sordum.

"Çok ciddi bir şeyle değil," dedi Edgar, kaşlarını çatarak. "Yeni bir emir getirsem bile. Üstüne yapılacak bir şikâyet ve onun tarafından verilecek bir ceza."

"Öyleyse senin bu göz korkutucu dokümanın, bir yardım talebine mi dönüştü?"

"Evet," dedi Edgar, kafasını sallayarak.

Bu durum hoşuma gitmişti. Yeni gelenlerin birbirlerini korkuttuğu, berbat bir Engizisyon, bir anda dişsiz bir yaşlıya dönüşmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ben tatildeyim, farkında mısın? Karın ve kızımla birlikte. Ayrıca kayınvalidem de var. Çalışmıyorum."

"Ama Arina'yı görmeye gittin," dedi Edgar, gözkapaklarını bile kırpmadan.

Hak ettiğin cezayı buldun. Rahatlamak yok!

"O, doğrudan benim sorumluluklarımla ilgili bir durum," dedim. "İnsanları korumak ve Karanlık Varlıklar'ın eylemlerini gözlemlemek. Her zaman, her yerde. Bu arada sen Arina olayını nereden biliyorsun?"

Edgar gülümseye başladı, şimdi de onun sırası gelmişti.

"Gesar bilgi verdi," dedi, en sonunda. "Sen dün arayıp bu olayı ona anlattın, değil mi? Bu standart dışı bir durum olduğundan, Gesar

da Engizisyon'u uyarma gereği hissetmiş. Daimi arkadaşlık ilişkimizin belirtisi olarak."

Hiçbir şey anlamamıştım.

Eğer bu cadının, Gesar'm oğlunun başına gelen olaylarla bir bağlantısı varsa... Öyleyse bir bağlantısı yok muydu?

"Onu aramam gerek," dedim, düşünceli bir ifadeyle eve doğru yürüyerek. Edgar ise son derece uysal bir tavırla hamağın yanında kaldı. Hatta plastik sandalyeye bile göz attı, ama sonra sandalyenin yeterince temiz olmadığına karar verdi.

Telefonu kulağıma koydum ve bekledim.

"Evet, ne oldu, Anton?"

"Edgar beni görmeye geldi."

"Evet, evet, evet," dedi Gesar, anlamsız bir ifadeyle. "Dün sen bilgi verdikten sonra, bu cadıyı Engizisyon'a bildirmem gerektiğine karar verdim. Eğer istersen, ona yardım et. Eğer istemezsen, başından defet gitsin. Sana gönderilen emir hatalı yazıldı, fark ettin mi?"

"Evet, fark ettim," dedim, göz ucuyla Edgar'm olduğu yöne doğru bakarak. "Patron, peki ya kurtadamlar?"

"Kontrol ediyoruz," dedi Gesar, kısa bir duraksamadan sonra. "Şimdiye kadar bir şey bulamadık."

"Cadıyla ilgili bir şey daha var," dedim, "kitap hakkında yazılan kitaba" bakarak. "Ondan komik bir kitap aldım. *FUARAN* – hayal mi yoksa gerçek mi?"

"Evet, evet, okudum," dedi Gesar, sakin bir ifadeyle. "Eğer gerçek *Fuaran*'ı bulmuş olsaydın, o zaman gerçekten bir şeyler bulmuş olurdun. Başka bir şey var mı, Anton?"

"Yok," dedim, sonra da telefonu kapattım.

Edgar sabırlı bir şekilde bekliyordu.

Ona doğru yürüdüm, yapmacık bir tavırla kısa bir an duraksadım ve şöyle dedim:

"Araştırmanın amacı ne? Benden ne istiyorsun?"

"Benimle işbirliği yapacak mısın, Anton?" dedi Edgar, memnun olmuştu. Benim araştırmam, senin bulduğun cadı Arina'yla ilgili. Ona ulaşmam konusunda bana yardımcı olman gerek."

"Engizisyon'un, o yaşlı cadıyla ne işi olabilir?" diye sordum. "Orada en ufak bir suç izine rastlamadım. Gece Nöbeti bakış açısıyla bile böyle bir durum fark etmedim."

Edgar duraksadı. Yalan söylemek istiyordu. Ve aynı anda da benim, onun yalan söylediğini fark ettiğimi anlamıştı.

Güç konusunda hemen hemen eşittik, hatta onun Engizisyon üyesi numaraları bile işe yaramıyordu.

"Bu cadı ile ilgili eski ipuçlarına sahibiz," diye itiraf etti, Edgar. "Otuzlu yıllardan kalma bir dosyada. Engizisyon'un ona birkaç sorusu var."

Kafamı salladım. En başından beri, bu cadının, zalim NKVD'den işkence görmüş olması kafamı karıştırıyordu. Her şey olabilirdi. Köylüler gizlice bu cadıdan kurtulmayı denemiş olabilirlerdi. Ama bunu sadece deneyebilirlerdi. Böyle bir numara ancak güçsüz bir Diğer'e işlerdi, böylesine güçlü bir cadıya değil.

"Tamam, onu görmeye gideceğiz," dedim. "Kahvaltı yapmaya ne dersin, Edgar?"

"Hayır diyemem," dedi Kara Büyücü, samimi bir ifadeyle. "Iu... karın buna karşı çıkmaz mı?"

"Ona sorarız," dedim.

İlginç bir kahvaltıydı. Engizisyon üyesi bu ortamda kendini yabancı hissediyor ve beceriksiz bir şekilde espriler yapmaya çalışıyordu. Aynı zamanda Svetlana'ya ve Ludmila İvanovna'ya iltifatlar ediyor, Nadyuşka'yla bebek sesiyle konuşuyor ve sıradan omlete övgüler yağdırıyordu.

Akıllı Nadyuşka ise "Edgar Amca'ya" son derece dikkatli bir şekilde bakmış ve kafasını sallayarak şöyle demişti:

"Sen farklısın..."

Ondan sonra da annesinin yanından hiç ayrılmamıştı.

Svetlana, Edgar'ın ziyaretini eğlenceli bulmuştu. Ona birkaç masum soru sormuş, sonra da "Ayna hikâyesini" anımsatmıştı. Edgar'a sanki bir dostu ya da iş arkadaşıymış gibi davranıyordu. Ama Ludmila İvanovna, Edgar'ın bu ziyaretine gerçekten memnun olmuştu. Edgar'ın giyim tarzı ve konuşması Ludmila İvanovna'nın çok hoşuna gitmişti – hatta sol eliyle çatal, sağ eliyle de bıçak tutma şekli, kayınvalidemi âdeta mest etmişti. Herkes, bizim yemeği elimizle yediğimizi düşünebilirdi... Ayrıca Edgar'ın "küçük bir iştah açıcıyı" reddetmesi, bana sitemli bir bakış atılmasına sebep olmuştu, sanki her sabah birkaç bardak votka içme alışkanlığına sahipmişim gibi...

Sonunda Edgar ve ben karnımız son derece tok bir şekilde yola koyulmuştuk. Ama biraz sinirliydik. Ben, kayınvalidemin mest olmuş tavırlarına sinirlenmiştim, belli ki Edgar da onun gösterdiği bu aşırı ilgiye...

"Bu cadıyla ilgili ne gibi iddialar olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum, ormanın kıyısına doğru yaklaşırken.

"Aslında, biz seninle dostluk içkisi içtik," diye hatırlattı Edgar. "Neden birbirimizle tekrar daha bir rahat bir dille konuşmuyoruz? Ya da benim yeni işim..."

"Gündüz Nöbeti'ndeki görevinden daha kötü değil," dedim, kıkırdayarak. "Tamam, rahat."

Edgar buna memnun olmuştu. O yüzden konuyu daha fazla uzatmadı.

"Arina çok güçlü ve saygı duyulan bir cadı... yani, cadıların kendi küçük camiasında. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Anton, her grubun kendi hiyerarşisi var. Gesar, Vitezslav'la istediği kadar dalga geçebilir, ama Vitezslav, vampirlerin arasında en güçlü kişidir. Arina da cadı camiasında aynı konumu sahip. Çok güçlü bir cadı."

Kafamı salladım. Yeni tanıştığım bu yaşlı kadın, sıradan bir cadı değildi, buna hiç şüphe yoktu.

"Gündüz Nöbeti birçok kez onunla çalışmak istedi," diye devam etti Edgar. "Tıpkı sizin tarafın Svetlana'yla çalışmak istediği kadar ısrarlı bir biçimde... Lütfen alınma, Anton."

Zaten hiç alınmamıştım.

"Ama bu cadı direkt olarak reddetti. Tabii ki bu onun hakkı! Özellikle de bazı durumlarda geçici işbirliği yaptığı için. Ama geçen yüzyılın başlarında, Komünist devriminden hemen sonra, çok ilginç bir olay oldu..." Edgar tereddütlü bir ifadeyle duraksadı.

Ormana girdik. Ben büyük bir güvenle ilerlemeye başladım, Edgar da arkadan beni takip ediyordu. Üzerinde tuhaf, şehir kıyafetleri bulunan Kara Büyücü, çalıların ve su birikintilerinin arasında korkusuzca ilerliyordu. Kravatını bile gevşetmemişti...

"Gece Nöbeti ile Gündüz Nöbeti'nin 'sosyal bir deneyim' gerçekleştirme hakkı için savaştığı sıralarda," dedi Edgar. "Biliyorsun, Komünizm Aydınlık Varlıklar tarafından icât edildi..."

"Karanlık Varlıklar tarafından da yıkıldı," dedim, kendime engel olamamıştım.

"Haydi ama, Anton," dedi Edgar, kızgın bir ifadeyle. "Biz hiçbir şeyi yıkmadık. Ne tür bir toplum inşa edileceğini insanlar seçtiler! Her neyse, Arina'ya işbirliği teklif edildi. O da... bu görevi kabul etti. Bu görevden herkesin bir çıkarı vardı, Karanlık Varlıklar'ın, Aydınlık Varlıklar'ın, hatta cadıların bile... Her iki taraf da bu görevi kabul etti. Her iki taraf da bu görevin sonunda kazançlı çıkacağını düşünüyordu. Engizisyon her şeyi takip ediyordu, ama müdahale etmesini gerektirecek bir şey yoktu. Nihayetinde, her şey, her iki Nöbet'in anlaşmasıyla gerçekleşiyordu."

Bu ilginç bir haberdi! Hem Karanlık Varlıklar hem de Aydınlık Varlıklar tarafından onaylanan şey, nasıl bir görev olabilirdi?

"Arina bu görevi başarılı bir şekilde tamamladı," diye devam etti Edgar. "Hatta ona Nöbetler tarafından bazı ödüller bile verildi. Yanılmıyorsam, Aydınlık Varlıklar, ona ikinci sınıf bir müdahale hakkı verdiler."

Bu çok ciddi bir hediyeydi. Bunu da aklıma not ettim ve kafamı salladım.

"Ama bir süre sonra, Engizisyon, Arina'nın yasaya uygun davranıp davranmadığıyla ilgili şüphe duymaya başladı," dedi Edgar, soğuk bir ifadeyle. "Bu şüpheye göre, Arina görevi süresince bir tarafın etkisinde kalmış ve o tarafın çıkarlarına uygun olarak hareket etmişti."

"Hangi taraf?"

"Aydınlık Varlıklar," dedi Edgar, karamsar bir ifadeyle. "Aydınlık Varlıklar'a yardım eden bir cadı – inanılmaz, değil mi? Arina'nın uzun bir süre boyunca suçlanamamasının sebebi de buydu, ama bu ihanetin bir sürü kanıtı vardı... Sonra Engizisyon, Arina'yı çağırdı. Ve Arina birden ortadan kayboldu. Arama işlemi bir süre boyunca devam etti, ama o zamanlar işlerin nasıl ilerlediğini sen de biliyorsun."

"Peki ama bu cadı ne yaptı?" diye sordum, soruma cevap almayı beklemiyordum.

Ama Edgar derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Sıradan insanların aklına müdahale. Ahlak kazandırma."

Yutkundum. Karanlık Varlıklar'ın bundan nasıl bir çıkarı olabilirdi?

"Şaşırdın mı?" diye sordu, Edgar. "Ahlak kazandırmanın ne olduğunu tam olarak biliyor musun?"

"Evet, ben bunu yaptım. Kendime."

Edgar birkaç saniye bana baktı, âdeta şaşkına dönmüştü. Sonra da kafasını salladı:

"Ah, tabii ya..." dedi. "Öyleyse basitçe açıklayayım. Ahlak kazandırma göreceli bir işlem, net bir şey değil. Ne söylenirse söylensin, dünyada net bir ahlak standardı yok. Bu yüzden ahlak kazandırma, bir insanın davranışlarını tamamen ahlaklı yapıyor, ama sadece o kişinin temel ahlak sınırları içerisinde. Yani kabaca anlatırsak, düşmanını yemenin suç olmadığını düşünen bir yamyam, sakin bir şekilde yemeğini yemeğe devam eder. Ama kendi ahlak anlayışının izin vermediği hiçbir şeyi yapmaz."

"Biliyorum," dedim.

"İşte bu ahlak kazandırma kesinlikle göreceli değildi. İnsanların beynine Komünizm ideolojisi yerleştirilmişti... bunların kim olduğunu muhtemelen duymuşsundur, ama isimleri, bu olay için önemli değil."

"Komünizm kurucusunun ahlak kuralı," dedim, alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu henüz icât edilmedi," dedi Edgar, ciddi bir ifadeyle. "Ama işte ona yakın bir şeyler. Ve bu insanlar, Komünist ahlak tarafından belirlenen ideal modele uygun davranmaya başladılar."

"Gece Nöbeti'nin bu işteki çıkarını anlayabiliyorum," dedim. "Komünizm'in ilkeleri oldukça ilgi çekici. Peki ama Karanlık Varlıklar'ın bu işteki çıkarı neydi?"

"Karanlık Varlıklar, ömrü olmayan bir ahlak istemi uygulamanın hiçbir faydası olmayacağını kanıtlamak istiyorlardı. Ve bu deneyimin kurbanlarının ya çıldıracağını, ya öldürüleceğini ya da kendi ahlak anlayışlarına ters davranmaya başlayacaklarını kanıtlamak istiyorlardı."

Kafamı salladım. Ne deneyimdi ama! İnsanların vücutlarını parçalayan Nazi doktorları! Bıçak altında yatan ruhlar...

"Aydınlık Varlıklar'ın bu davranışına sinirlendin mi?" diye sordu Edgar, manalı bir ifadeyle.

"Hayır," dedim, kafamı sallayarak. "Onlar, bu insanlara zarar vermek istemediler, bundan eminim. Sadece bu sosyal deneyimin, yeni ve mutlu bir hayat inşa edeceğini ümit ettiler."

"Komünist Parti'ye üye miydin?" diye sordu Edgar, sırıtarak.

"Ben sadece Genç Öncü'ydüm. Tamam, bu deneyimin ne olduğunu anladım. Ama neden bunu yaptırmak için bir cadı getirmişler?"

"Böyle bir durumda, bir cadının yardımına başvurmak, büyü kullanmaktan çok daha etkili," dedi Edgar. "Bu deneyim binlerce insanı hedef alıyordu – her yaş grubundan, her sosyal statüden... Büyücülerin toplamaları gereken gücü hayal edebiliyor musun? Ama bir cadı, tüm bunları iksirler kullanarak yapabilirdi.."

"İksirleri suyun içine mi attı? Yoksa başka bir şeye mi?"

"Ekmeğe. Bir fırında çalışmaya başladı," dedi Edgar, gülerek. "Hatta ekmek pişirmek için farklı, maliyeti daha az olan bir yol bile buldu – çeşitli bitkiler ekleyerek. Ve bunun için de ekstra bir ödül bile aldı."

"Anladım. Peki tüm bunlardan Arina'nın çıkarı neydi?"

Edgar gülümsedi. Sonra da yere düşmüş olan bir ağacın üzerinden hızlı bir şekilde atladı ve bana baktı:

"Bunu sormana gerek var mı Anton? Kim böylesine güçlü bir büyüden zevk almaz ki? Hele ki Nöbetler'in ve Engizisyon'un izni varsa..."

"Sanırım..." dedim, mırıldanarak. "Evet, bir deneyim yaşandı. Peki ya sonuç?"

"Tahmin edildiği gibi," dedi Edgar, bakışlarında gizli bir alay vardı. "Bazıları delirdi, kendini içkiye verdi ya da öldürdü. Bazıları baskı altına alındı – ideallerine çok sadık oldukları için. Bazıları da ahlak kazandırmadan kurtulmanın bir yolunu buldu."

"Karanlık Varlıklar mı haklı çıktı?" diye sordum, o kadar çok şaşırmıştım ki bir anda duraksadım. "Ve aynı zamanda Engizisyon, bu cadının büyüye zarar verdiğini mi düşünüyor? Aydınlık Varlıklar'ın çıkarlarına uygun hareket ettiğini?"

Edgar kafasını salladı.

"Saçmalık," dedim. "Tam bir saçmalık! Karanlık Varlıklar savundukları düşüncenin doğruluğunu kanıtladılar. Ve sen yine de Aydınlık Varlıklar'ın suçlandığını söylüyorsun!"

"Bütün Aydınlık Varlıklar'ın değil," dedi Edgar, oldukça sakin bir ifadeyle. "Bir kişi... ya da sadece küçük bir kısmı. Bunu neden yaptılar, bilmiyorum. Ama Engizisyon bundan memnun değil. Bu deneyimin tarafsızlığına gölge düşürüldü, gücün dengesi zarar gördü. Ve uzun süreli, karışık bir entrika planlandı..."

"Ah," dedim. "Bir entrika söz konusuysa, suçlanacak tek kişi Gesar olur."

"Ben herhangi bir isim telaffuz etmedim," dedi Edgar, hemen. "Onların kim olduklarını bilmiyorum. Ama sana şunu hatırlatabilirim: Saygıdeğer Gesar, o zamanlar Orta Asya'da çalışıyordu, bu yüzden onu herhangi bir şeyle suçlamak çok saçma olur."

Edgar derin bir nefes aldı – acaba yakın zamanda Assol'de yaşanan olayları mı hatırlıyordu?

"Ama sen de gerçeği ortaya çıkarmak nu istiyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Edgar, kararlı bir ifadeyle. "Binlerce insan zorla Aydınlık Varlık'a dönüştürüldü – bu, Gündüz Nöbeti'ne karşı işlenmiş bir suç. Tüm bu insanlar zarar gördü – bu da, Gece Nöbeti'ne karşı işlenmiş bir suç. Engizisyon tarafından izin verilen bu sosyal deneyime zarar verildi – bu da bir suç."

"Anladım," dedim, araya girerek. "Ama şunu söylemem gerekir ki ben de bu hikâyeyi çok can sıkıcı buldum."

"Gerçeği ortaya çıkarmam için bana yardım edecek misin?" diye sordu Edgar, gülümseyerek.

"Evet," dedim, hiç tereddüt etmeden. "Bu bir suç."

Edgar elini bana doğru uzattı ve tokalaştık.

"Daha çok yürüyecek miyiz?" diye sordu, Engizisyon üyesi.

Etrafıma bakındım – dün gördüğüm muhteşem mantar topluluğunun bulunduğu yerde olduğumuzu fark ettiğim için memnun olmuştum.

Ama bugün hiç mantar kalmamıştı.

"Neredeyse geldik," dedim, Kara Büyücü'yü rahatlatarak. "Cadının evde olmasını umalım..."

BÖLÜM 5

Arina elinde bir maşayla, Rus sobasının başında durmuş, tıpkı ormanda yaşayan her cadının yapması gerektiği gibi, iksir hazırlıyordu. Sobanın üzerindeki dökme demir kaptan yeşilimsi dumanlar yükselirken, Arina da yavaşça mırıldanıyordu:

Beyaz karaçalı, iğ ağacı,
Bir tutam kayalık kumu,
Süpürge otu, ispinoz iskeleti,
Çıban irini...

Edgar ve ben içeriye girdik ve kapının hemen girişinde durduk. Ama cadı bizi fark etmiş gibi görünmüyordu. Arkası bize dönük bir şekilde, sobanın üzerinde duran iksiri karıştırıyor ve mırıldanarak şöyle diyordu:

Biraz daha beyaz karaçalı, iğ ağacı,
Üç tane kartal tüyü...
Edgar yavaşça öksürdü ve şöyle dedi:
Aseton, kefir, tahta,
İki kısa sorkun ağacı dalı?

Arina bir anda yerinden sıçradı ve bağırmaya başladı:
"Ah, aman Tanrım!"

Bu tepkisi hiç de yapmacık durmuyordu. Ama her nedense ben, onun bizim geleceğimizi bildiğinden emindim.

"Merhaba, Arina," dedi Edgar, ifadesiz bir ses tonuyla. "Engizisyon. Lütfen büyü yapmayı bırak!"

Arina hemen kabı, fırının içine koydu ve bize doğru döndü. Bu kez kırklı yaşlarda biri gibi görünüyordu – sağlıklı, iriyarı, güzel bir köylü kadını. Ama çok sinirliydi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu ve öfkeli bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Size de merhaba, sayın Engizisyon üyesi! Ama neden büyüme müdahale ediyorsunuz? İspinozları tekrar yakalayıp, kartalların tüylerini tekrar yolmak zorunda mıyım?"

"Bu mısraları sadece, iksirin içine koyduğun malzemelerin miktarını ve onların koyuluş sıralarını unutmamak için tekrarlıyorsun," dedi Edgar, soğukkanlı bir ifadeyle. "Bu 'ayak sesi' iksirini çoktan hazırladın – benim sözcüklerimin ona müdahale etmesi imkânsız. Otur Arina. Neden ayaklarının üzerindeki yükü kaldırmıyorsun?"

"Bu ne işe yarayacak ki?" dedi Arina, suratsız bir ifadeyle. Ve masaya doğru yürümeye başladı. Sonra da oturdu ve ellerini, üzerinde papatya ve karnabahar desenleri bulunan önlüğüne sildi. Daha sonra ise bana baktı.

"Günaydın, Arina," dedim. "Sevgili Edgar, ona yolu göstermemi istedi. Senin için bir mahsuru yok, değil mi?"

"Eğer bunun benim için bir mahsuru olsaydı, kendini bataklıkta bulurdun!" dedi Arina, hafif incinmiş bir ses tonuyla. "Evet, dinliyorum sayın Engizisyon üyesi Edgar. Sizi buraya getiren şey nedir?"

Edgar, Arina'ya doğru oturdu. Sonra da elini, ceketinin içine doğru soktu ve deri bir dosya çıkardı. Orada bu dosyayı koyacak yeri nereden bulmuştu?

"Sana çağrılar gönderildi, Arina," dedi Engizisyon üyesi, yumuşak bir ses tonuyla. "Aldın mı?"

Arina derin derin düşünmeye başladı. Edgar dosyayı açtı, sonra da Arina'ya uzun, dar ve sarı bir kâğıt parçası gösterdi.

"1931!" dedi cadı, derin bir nefes alarak. "Ah, yıllar önce... Hayır, almadım. Gece Nöbeti'nde çalışan bu genç adama, uykuya yattığımı anlattım. Çeka beni suçlamaya çalışıyordu..."

"Çeka, bir Diğer'in hayatındaki en korkunç şey değildir," dedi Edgar. "Kesinlikle değildir. Öyleyse çağrıları aldın."

"Almadım," dedi Arina, hemen.

"Almadın," diye düzeltti Edgar, kendi söylediğini. "Pekâlâ, almadın diyelim. Bu çağrıları getiren kişi bir daha hiç geri dönmedi. Hımın, sert Moskova ormanlarındaki sivil bir işçinin başına her şey gelmiş olabilir."

Arina hiçbir şey söylemedi.

Bense kapının girişinde öylece durmuş, olanları izliyordum. Ve gerçekten çok merak ediyordum. Bir Engizisyon üyesinin görevi. herhangi bir nöbetçinin göreviyle hemen hemen aynıydı, ama bu olayda farklı bir şey vardı. Kara bir Büyücü, Karanlık bir Cadı'yı sorguya çekiyordu. Ve kendisinden çok daha güçlü bir cadıyı. Edgar'ın bunu fark etmemiş olması mümkün değildi.

Ama onun arkasında Engizisyon vardı. Ve böyle bir durumda, "kendi" Nöbet'inizden gelebilecek olan bir yardıma güvenmeniz, kesinlikle mümkün değildir.

"Farz edelim ki çağrıları şimdi aldın," diye devam etti, Edgar. "Benden, son karar verilmeden önce, bir ön görüşme yapmam istendi... bu yüzden..."

Edgar cebinden başka bir kâğıt daha çıkardı, kâğıda baktı ve şöyle dedi:

"1931 yılının mart ayında, Moskova Ekmek Fırını'nda mı çalışıyordun?"

"Evet," dedi Arina, kafasını sallayarak.

"Hangi amaçla?"

Arina bana baktı.

"Onun bu konuda bilgisi var," dedi Edgar. "Soruma cevap ver."

"Moskova Gece Nöbeti ve Gündüz Nöbeti liderleri tarafından yönlendirildim," dedi Arina, derin bir nefes alarak. "Diğerleri, insanların komünist ideallere uygun olarak yaşamak zorunda kalmaları durumunda, nasıl davranacaklarını anlamak istiyorlardı. Her iki Nöbet de aynı şeyi istediği için, Engizisyon da bu talebi destekledi. Ben de kabul ettim. Aslında şehirleri hiç sevmem, oralar hep..."

"Konudan sapmayalım," dedi Edgar.

"Bana verilen görevi yerine getirdim," dedi Arina, hikâyeyi hızlı bir şekilde sonlandırarak. "İksir hazırladım ve bunu iki hafta boyunca ekmeğin içine attım. Bu kadar! Her iki Nöbet de bana teşekkür etti. Sonra fırındaki işimden ayrıldım ve evime gittim. Sonra da KGB, oldukça..."

"Devletin gizli polisiyle yaşadığın sorunları anılarına yazabilirsin!" dedi Edgar, birden. "Beni ilgilendiren şey, iksirde ne değişiklikler yaptığın!"

Arina yavaşça ayağa kalktı. Gözleri öfkeden parlıyor, sesi ise âdeta gürlüyordu, sanki karşınızda duran bir kadın değil de; King Kong'un bayan versiyonu gibiydi.

"Şunu unutma, genç adam! Arina iksir formüllerinde asla hata yapmaz! Asla!"

Edgar hiç etkilenmemişti:

"Ben hata yaptığını söylemedim. Sen iksirin formülünü bilerek değiştirdin. Ve sonuç olarak da..."

"Sonuç olarak da?" dedi Arina, öfkelenmişti. "Ben iksiri hazırladıktan sonra kontrol ettiler! Etkisi de kesinlikle olması gerektiği gibiydi!"

"Sonuç olarak da, iksir hemen etkisini gösterdi," dedi Edgar. "Gece Nöbeti aptalların ya da idealistlerin bir araya geldiği bir yer değildir. Aydınlık Varlıklar, eğer komünist ahlaka "ani" bir değişiklik yaparlarsa, on bin deneğin ölüme mahkûm olacağını gayet iyi biliyorlardı. İksirin yavaş yavaş etki etmesi gerekiyordu, böylece ahlak büyüsü on yıl sonra, yani 1941 yılının bahar aylarında, en yüksek noktaya ulaşacaktı.

"Doğru," dedi Arina. "Zaten bu şekilde yapıldı."

"İksir neredeyse hemen etki etti," dedi Edgar. "Biz ilk önce neler olduğunu tam olarak anlayamadık, ama bir yıl sonra, deneklerin sayısı yarıya indi. 1941 yılına kadar, binden daha az denek hayatta kaldı: ahlak büyüsünün üstesinden gelmeyi başaranlar... ahlaki dayanaklılık gösterenler."

"Ah, ne büyük şanssızlık," dedi Arina, ellerini havaya doğru kaldırarak. "Ne kadar kötü. O zavallı insanlar için çok üzgünüm..." Arina tekrar yerine oturdu. Sonra da bana baktı ve şöyle dedi:

"Aydınlık Varlık, sen de Karanlık Varlıklar için çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Eğer yalan söylüyorsa, gerçekten çok inandırıcıydı. Omuzlarımı silktim.

"Her şey doğru yapıldı," dedi Arina, inatçı bir ifadeyle. "Ana malzemeler unun içine karıştırıldı... O yıllarda, böyle bir şey yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İksirdeki geciktirici, şekerdi..." Arina aniden ellerini birbirine vurdu ve zafer kazanmış bir ifadeyle Edgar'a baktı. "Evet, yanlış olan bu! O yıllarda çok fazla açlık vardı, fırındaki işçiler şeker çalıyorlardı. Bu kadar hızlı etki etmesinin sebebi bu..."

"İlginç bir teori," dedi Edgar, elindeki kâğıtları karıştırarak.

"Bunda benim bir suçum yok," dedi Arina, sert bir ifadeyle. "Bu operasyonun planı kabul edildi. Eğer Nöbetler'in zeki erkekleri böyle basit bir şeyi düşünemiyorlarsa – o zaman bu kimin suçu?"

"Bunların hepsi çok iyi olurdu," dedi Edgar, başka bir kâğıt parçasını havaya kaldırarak. "Fırındaki çalışanlara yaptığın ilk deney dışında. Bu senin raporun, tanıdın mı? O noktadan sonra "şeker" çalmalarının imkânı yok. Öyleyse geriye tek bir açıklama kalıyor – sen bu operasyonu kasıtlı olarak sabote ettin."

"Neden diğer açıklamaları da dikkate almıyoruz?" diye sordu Arina, üzgün bir ifadeyle. "Mesela..."

"Mesela, senin arkadaşın Louise'in raporunu dikkate alabiliriz," dedi Edgar. "Seni, bu operasyonun yapıldığı günlerde, hipodromun tribünlerinde, kim olduğu bilinmeyen bir Aydınlık Varlık'la konuşurken gördüğünü anlatan raporu. Uzun bir süre boyunca tartışıp, pazarlık ettiğini. Ta ki bu Aydınlık Varlık sana bir paket uzatana kadar. Sonra da senin kafanı sallayıp, tokalaştığını anlatan raporu. Louise senin söylediklerini bile duymuştu: 'Bunu yapacağım, bir yıldan kısa bir sürede...' Ayrıca bu operasyon süresince, herhangi bir Diğer'le bağlantı kurman da yasaktı. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Arina, kafasını aşağıya doğru eğerek. "Luşka hâlâ hayatta mı?"

"Maalesef, değil," dedi Edgar. "Ama onun bu tanıklığı kayıtlara geçti."

"Ne üzücü..." diye mırıldandı, Arina. "Üzücü" kelimesini ne için söylediği tam olarak belli değildi. Ama Louise artık buralarda olmadığı için oldukça şanslıydı, bunu tahmin etmek çok zor değildi.

"Görüştüğün Aydınlık Varlık'm kim olduğunu, ona ne için söz verdiğini ve ondan ne aldığını açıklayabilir misin?"

Arina kafasını kaldırdı ve acı bir ifadeyle bana gülümsedi. Sonra da şöyle dedi:

"Bu nasıl bir karışıklık... Ben hep böyle karışıklıkların içine giriyorum... önemsiz şeylerin. Tıpkı şu çaydanlık gibi..."

"Arina sana daha derin bir soruşturma yapmak zorundayım," dedi Edgar. "Engizisyon adına..."

"Dene, ikinci-kademe büyücü," dedi Arina, alaycı bir ifadeyle.

Ve gözden kayboldu.

"Alacakaranlık'a girdi!" diye bağırdım. Sonra da duvardan uzaklaştım ve gölgemi aramaya başladım. Ama Edgar kısa bir an tereddüt etti; cadının, bizim bakışlarımızı başka bir yöne çevirip çevirmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Alacakaranlık'ın birinci seviyesine neredeyse aynı anda ulaşmıştık. Ama ben, Edgar'a bakma konusunda biraz temkinliydim – Alacakaranlık, onu nasıl bir şeye dönüştürürdü?

Hayır, çok kötü değildi. Neredeyse hiç değişmemişti. Sadece saçları biraz seyrekleşmişti.

"Daha derine!" dedim, ısrarlı bir şekilde elimi sallayarak. Edgar da kafasını salladı ve açık olan elini, yüzüne doğru kaldırdı – sanki avcu, onu tamamen içine çekmişti.

Etkileyici. Engizisyon numaraları.

İkinci seviyede –evin odundan yapılmış bir kulübeye dönüştüğü yerde– durduk ve birbirimize baktık. Tabii ki Arina, burada değildi.

"Üçüncü seviyeye gitti..." dedi Edgar, fısıldayarak. Saçları tamamen yok olmuştu. Kafatası ise tıpkı bir ördek yumurtası gibi, uzamıştı. Ama yine de, yüzü hâlâ sıradan bir insan gibi görünüyordu.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum.

"Bir kere başardım," dedi Edgar, dürüst bir şekilde. Nefeslerimiz buhara dönüşmüştü. Henüz soğuğu çok fazla hissetmiyorduk, ama havada sinsi bir ürperti vardı...

"Ben de bir kere başardım," diye itiraf ettim.

Kısa bir an duraksadık, tıpkı önlerindeki nehrin çok çalkantılı ve soğuk olduğunu birden farkına varan, aşırı özgüvene sahip yüzücüler gibi... Ve ikimiz de ilk adımı atmaya cesaret edemiyorduk.

"Anton... yardım eder misin?" diye sordu Edgar, en sonunda.

Kafamı salladım. Zaten aceleyle Alacakaranlık'a girmemin başka bir sebebi var mıydı?

"Haydi gidelim..." dedi Engizisyon üyesi, ayaklarına bakarak.

Sadece birkaç dakika sonra Alacakaranlık'ın üçüncü seviyesine adım atmıştık – sadece birinci sınıf büyücülerin gitmesi gereken yere.

Cadı burada değildi.

"Bu gerçekten yaratıcı..." dedi Edgar, fısıldayarak. Dallardan yapılmış ev gerçekten çok etkileyiciydi. "Anton... bunu kendisi inşa etti. Uzun zamandır burada yaşıyor."

Yavaşça –etrafımızı saran boşluk, ani hareketlere karşı koyuyordu– duvara doğru yürüdüm, dalları ayırdım ve baktım.

Kesinlikle sıradan insan dünyası gibi değildi.

Parlak bulutlar gökyüzüne doğru süzülüyordu – tıpkı gliserinin içinde asılı kalan demir bir dolgu gibi. Gökyüzünün yükseklerinde güneş yerine, kırmızı bir ateş bulutu salmıyordu – puslu, gri kasvetin içinde renkli olan tek nokta buydu. Her tarafta –ufuk noktasına kadar– cadının, evini inşa ederken kullandığı, küçük, eğri büğrü ağaçlardan vardı. Ama onlar gerçekten ağaç mıydı? Hiç yaprakları yoktu, sadece tuhaf bir şekilde birbirine dolanmış olan dalları vardı.

"Anton, daha derine gitti. Anton bu cadı, sınıflandırmanın ötesinde," dedi Edgar, arkamda duruyordu. Döndüm ve ona baktım. Koru gri bir ten, kel, uzun bir kafatası ve içine çökmüş gözler... ama bakışları hâlâ insan gibiydi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Edgar. Sonra da dişlerini göstererek sırıttı. Aslında bunu yapmaması daha iyi olurdu; dişleri, tıpkı bir köpekbalığının dişleri gibi keskindi.

"Çok iyi değil," diye itiraf ettim. "Muhtemelen, ben de çok iyi değilim."

"Bu sadece görünüş," dedi Edgar. "Dayanabiliyor musun?"

Dayanıyordum. Alacakaranlık'ın derinliklerine yaptığım ikinci yolculuk, öncekine göre daha kolay geçiyordu.

"Dördüncü seviyeye inmemiz gerek!" dedi, Edgar. Gözleri insan gibiydi, ama bakışlarında bağrıaz bir ışıltı vardı.

"Sen sınıflandırmanın ötesinde misin?" diye sordum. "Edgar, benim için buradan çıkmak bile zor!"

"Güçlerimizi birleştirebiliriz, nöbetçi!"

"Nasıl?" dedim, kafam karışmıştı. Hem Karanlık Varlıklar'da hem de Aydınlık Varlıklar'da "Güç Halkası" kavramı vardı. Ama bu,

tehlikeli bir şeydi, ayrıca en az üç ya da dört Diğer gerektiriyordu... Ayrıca Aydınlık bir Güç'le, Karanlık bir Güç'ü nasıl birleştirebilirdik ki?

"Bu benim sorunum!" dedi, Edgar, kafasını sallayarak. "Anton, kaçacak. Dördüncü seviyeden kaçacak. Bana güven."

"Karanlık bir Varlık'a?"

"Bir Engizisyon üyesine," dedi büyücü, bağırarak. "Ben Engizisyon üyesiyim, anlıyor musun? Anton, güven bana. Emredi..." Edgar durakladı. Sonra da daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

"Rica ediyorum, lütfen!"

Bana bunu yaptıran şey neydi bilmiyorum. Av heyecanı mı? Binlerce insanın hayatını mahveden bir cadıyı yakalama isteği mi? Yoksa Engizisyon üyesinin bunu benden isteme şekli mi?

Ya da sadece Alacakaranlık'ın dördüncü seviyesini görme arzusu mu? Svetlana'nın hiç gitmediği, hatta Gesar'ın bile nadiren bulunduğu o yeri? Alacakaranlık'ın en gizemli derinliğini...

"Ne yapacağım?" diye sordum.

Edgar'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Elini uzattı –parmaklarının bittiği noktada küt, çengelli bir pençe vardı– ve şöyle dedi:

"Antlaşma adına, koruduğum denge aracılığıyla, Karanlık ve Aydınlık'ı çağırıyorum... Güç talep ediyorum... Karanlık adına."

Edgar ısrarcı bir ifadeyle bana baktı. Ben de elimi uzattım ve şöyle dedim:

"Aydınlık adına..."

Bu kısım, Aydınlık bir Varlık'la Karanlık bir Varlık arasında edilen bir yemin gibiydi. Ama sadece kısmen. Benim elimde ateş yaprağı oluşmamıştı, aynı şekilde Edgar'ın avcunda da hiçbir Karanlık parçası belirmemişti. Her şey bizim dışımızda oluyordu – etrafımızı saran gri, bulanık dünya birdenbire berraklaşmıştı. Hiç renk yoktu; hâlâ Alacakaranlık'taydık. Ama gölgeler ortaya çıkmıştı. Tıpkı renkleri azaltılan, sonra da birden parlaklığı ve kontrastı arttırılan bir televizyon ekranı gibi...

"Hakkımız onaylandı." dedi Edgar, fısıldayarak. Sonra da etrafına bakındı. Yüzünde, gerçekten mutlu bir ifade vardı. "Hakkımız onaylandı, Anton."

"Ya onaylanmasaydı?" diye sordum, tedbirli bir ifadeyle.

Edgar bir anda irkildi ve şöyle dedi:

"Her şey olabilirdi... ama hakkımız onaylandı, öyle değil mi? Gidelim!"

"Kontrastı" yüksek olan, yeni Alacakaranlık'ta hareket etmek çok daha kolaydı. Gölgemi tıpkı sıradan insan dünyasındaki kadar kolay bir şekilde yukarıya kaldırdım. Ve kendimi bir anda, sadece sınıflandırmanın ötesindeki büyücülerin girebildiği yerde buldum.

Ağaçlar –eğer gerçekten ağaçsa– yok olmuştu. Etrafımızı saran dünya, tıpkı ortaçağ dünyası gibi düzdü ve üç balinanın sırtına dayanmıştı. Hiç engebe yoktu – uçsuz bucaksız bir kum ovası... eğildim ve ellerimi, kumun içinde gezdirdim. Gri renkliydi, Alacakaranlık'taki her şeyin olması gerektiği gibi... ama kumun griliğinin içinde, yeni oluşmaya başlayan renkler de vardı – füme rengi inciler, renkli sedefler, altın rengi zerrecikler.

"Kaçtı..." dedi Edgar, aniden uzun ve ince bir görüntüye bürünmüş olan koluyla işaret ederek.

O yöne doğru baktım. Ve çok uzakta –o kadar uzaktı ki sadece düz bir ova görülebiliyordu– büyük bir hızla kaçan, gri bir siluet gördüm. Cadı inanılmaz bir hızla ilerliyor, havaya doğru yükseliyor, sonra da yerden on metre yüksekte uçuyordu. Kollarını ve bacaklarını ise komik bir şekilde savuruyordu, tıpkı bahar aylarında çayırlarda koşan mutlu bir çocuk gibi...

"Kendi yaptığı iksiri mi içti?" dedim. Bu kadar hızlı ilerlemesini sağlayacak başka bir sebep bulamıyordum.

"Evet. Onu boşuna hazırlamadı," dedi Edgar. Sonra da kolunu salladı ve Arina'nın arkasına doğru bir şey fırlattı.

Bir dizi küçük alev topu cadının arkasından hızla ilerlemeye başladı. Bir grup alev topu –Nöbetler'in standart savaş büyüsü– ama Engizisyon üyesinin kullandığı özel şekliyle...

Birkaç tanesi daha cadıya ulaşamadan patladı. Oldukça hızlı ve keskin bir şekilde ilerleyen bir ateş topu ise cadının sırtına çarptı ve onu alevler içinde bırakarak patladı. Ama alevler hemen söndü. Sonra da cadı arkasına bile dönmeden, geriye doğru bir şey fırlattı. Ve o anda, tıpkı bir cıva gibi parlayan bir sıvı birikintisi yayıldı. Bu birikintiye doğru ilerleyen alev topları ise hızını ve ağırlığını kaybetti, sıvının içine saplandı ve birden gözden kayboldu.

"Cadı numaraları..." dedi Edgar, büyük bir nefretle. "Anton!"

"Hı? Evet?" dedim, bakışlarım, uzakta gözden kaybolan Arina'ya kilitlenmişti.

"Gitme vakti. Bu güç, bize sadece cadıyı yakalamamız için verildi. Ve av sona erdi. Artık onu asla yakalayamayız!"

Yukarıya doğru baktım. Alacakaranlık'ın bir önceki seviyesinde parlayan kırmızı bulut yok olmuştu. Bütün bir gökyüzü pembe-beyaz renklerle parıldıyordu.

Ne tuhaf. Renkler burada tekrar ortaya çıkmıştı...

"Edgar, bundan başka seviye de var mı?" diye sordum.

"Hep var, Anton," dedi Edgar, belli ki endişelenmeye başlamıştı. "Haydi, Anton! Haydi, yoksa burada sıkışıp kalacağız!"

Haklıydı. Etrafımızı saran dünya, gri bir dumanla kaplanarak kontrastını kaybetmeye başlamıştı. Ama renkler hâlâ duruyordu – sedef kumlar ve pembemsi gökyüzü...

Alacakaranlık'ın soğuk ürpertisini tenimde çoktan hissetmeye başlamıştım. Üçüncü seviyeye çıkarken Edgar'ın arkasından gittim. Dünya sanki bu anı bekliyormuş gibi, bir anda tüm renklerini kaybetmiş, grileşmiş ve soğuk, uğuldayan bir rüzgârla dolmuştu. Birbirimizin ellerini tutarak –güç almak için değil, bu neredeyse imkânsızdı, sadece ayakta durabilmek için– ikinci seviyeye dönmek için birkaç girişimde bulunduk. Etraftaki "ağaçlar" güçlükle duyulabilen bir sesle

parçalanıyordu. Cadının kulübesi ise biz ardı ardına gölgelerimizi ararken, bir tarafa doğru yamulmuştu. Alacakaranlık'm, önümde açılıp, beni tekrar ikinci seviyeye –hiç korkutucu olmayan– aldığı anı bile hatırlamıyordum.

Temiz, tahta zeminin üzerinde oturmuş, ağır ağır nefes alıyorduk. İkimiz de berbat durumdaydık – Karanlık Engizisyon üyesi ve Aydınlık Nöbetçi.

"Al." Edgar, elini beceriksiz bir şekilde cebine soktu ve bir paket "Guards" çikolatası çıkardı. "Ye bunu."

"Peki ya sen?" diye sordum, paketi açarken.

"Ben de daha var." Edgar uzun bir süre ceplerini karıştırdı ve sonunda bir paket daha çikolata çıkardı. Bu kez Vdohnoveniye'ydi. Ve çubuk çikolataların paketlerini arka arkaya açmaya başladı.

Çikolataları bir süre boyunca büyük bir açgözlülükle yedik. Alacakaranlık sahip olduğunuz bütün gücü çeker. Bu sadece büyü gücü değildir; aynı zamanda kanınızdaki glikoz miktarı gibi sıradan bir şeyi bile etkiler. Modern bilim teknikleri kullanarak Alacakaranlık hakkında keşfedebildiğimiz şeyler bununla sınırlıdır. Geriye kalan her şey hâlâ bir sırdır.

"Edgar, Alacakaranlık'm kaç seviyesi var?" diye sordum.

Edgar bir çikolatayı daha bitirdi ve şöyle dedi:

"Ben beş tane olduğunu biliyorum," dedi. "Dördüncü seviyeye de ilk kez indim."

"Peki orada ne var, beşinci seviyede?"

"Ben sadece onun var olduğunu biliyorum, nöbetçi. Ondan fazlasını bilmiyorum. Dördüncü seviye hakkında da hiçbir şey bilmiyorum."

"Orada renkler tekrar ortaya çıktı," dedim. "Bu... bu çok farklı. Öyle değil mi?"

"Hı hu," dedi Edgar. "Farklı. Bu bizi ilgilendiren bir durum değil, Anton. Orası bizim güçlerimizin çok ötesinde. Dördüncü seviyeye

inebildiğin için gurur duymalısın. Bunu bütün birinci sınıf büyücüler bile yapamaz."

"Sen yapabiliyor musun?"

"Eğer iş için gerekiyorsa," diye itiraf etti Edgar. "Nihayetinde, en güçlülerin Engizisyon'a katılma mecburiyetleri yok. Ve biz, sınıflandırmanın ötesindeki büyücülerin karşısında durabilmek zorundayız, öyle değil mi?"

"Eğer Gesar ya da Zavulon çıldırırsa, biz onların karşısında duramayız," dedim. "Cadının bile üstesinden gelemedik..."

Edgar kısa bir an düşündü ve Engizisyon'un Moskova Ofisi'nin gerçekten Zavulon ya da Gesar'm karşısında duramayacağına karar verdi. Tabii eğer ikisi birden Antlaşma'yı ihlal ederlerse... Aksi takdirde... Gesar, Zavulon'un ruhunun bedeninden ayrılmasına yardımcı olmaktan büyük bir memnuniyet duyardı. Aynı şekilde Zavulon da Gesar için yardımcı olmaktan... Engizisyon'da işler böyle yürüyordu.

"Şimdi bu cadıyla ilgili ne yapacağız?" diye sordum.

"Onu arayacağız," dedi Edgar, hemen. "Bizimkilerle çoktan bağlantı kurdum, bölgeyi kordon altına alacaklar. "Bana yardım etmeye devam edecek misin, sana güvenebilir miyim?"

Kısa bir düşündüm.

"Hayır, Edgar. Arina Karanlık bir Varlık. Ve gerçekten çok kötü bir şey yapmış... yetmiş küsur yıl önce. Ama eğer Aydınlık Varlıklar tarafından kullanılmışsa..."

"Yani kendi tarafım savunmaya devam edeceksin," dedi Edgar, nefret dolu bir ifadeyle. "Anton, gerçekten anlamıyor musun? Yalın halde, Karanlık ya da Aydınlık diye bir şey yoktur. Bu iki Nöbet, tıpkı Amerika'daki "Demokratlar" ve "Cumhuriyetçiler" gibidir. Kavga ederler, tartışırlar, ama akşam olunca birlikte partiler düzenlerler."

"Henüz akşam olmadı." dedim.

"Gece her zaman var," dedi Edgar, soğuk bir ifadeyle. "İnan bana, ben yasalara sadık bir Karanlık Varlık'tım. Ta ki... Nöbet'ten ayrılıp Engizisyon'a katılana kadar. Ve şimdi ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Söyle."

"Gecenin gücü ve gündüzün gücü – her ikisi de aynı zırvalık. Artık Gesar ile Zavulon arasında bir fark görmüyorum. Ama seni... seni bir insan olarak seviyorum. Eğer Engizisyon'a katılırsan, seninle çalışmaktan memnuniyet duyarım."

Güldüm:

"Beni işe almaya mı çalışıyorsun?"

"Evet. Her nöbetçi, Engizisyon'a katılma hakkına sahip. Kimsenin seni durdurma hakkı yok. Hatta senin düşüncelerini değiştirmeye çalışma hakları bile yok!"

"Teşekkürler ama benim düşüncelerimi değiştirmeme gerek yok. Engizisyon'a katılmayı düşünmüyorum."

Edgar yavaşça inildeyerek ayağa kalktı. Takım elbisesinin üzerindeki tozları silkeledi – ama zaten üzerinde tek bir toz zerreciği ya da kırışıklık yoktu.

"Senin bu takım elbisen büyülenmiş," dedim.

"Nasıl giyileceğini biliyorum, o kadar. Ayrıca kaliteli bir şey," dedi Edgar, kütüphaneye doğru yürürken. Sonra da bir kitap aldı ve karıştırmaya başladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha... En sonunda da kıskanç bir ifadeyle şöyle dedi:

"Ne kütüphane ama! Çok özel bir şey, ama yine de..."

"Ben *Fuaran*'ın da orada olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

Edgar sadece güldü.

"Bu kulübeyi ne yapacağız?" diye sordum.

"Gördün mü, hâlâ bir takımmışız gibi konuşuyorsun!" dedi Edgar, birden. "Koruyucu ve gözleyici büyü yapacağım. Ayrıca... uzmanlar da iki ya da üç saate burada olurlar. Bütün ayrıntıları kontrol edecekler. Gidelim mi?"

"Kendin biraz araştırmak istemez misin?" diye sordum.

Edgar dikkatli bir şekilde etrafına bakındı ve bunu yapmak istemediğini söyledi. Bu küçük eve bir sürü kötü sürpriz gizlenmiş olabilirdi. Ve sınıflandırmanın ötesindeki bir cadının kişisel eşyalarını karıştırmak gerçekten çok tehlikeli bir işti. bunu bu işi yapanlara bırakmak daha iyi olurdu.

Edgar kulübenin etrafına "gözleyici" büyüler bırakırken, ben de onu bekledim – yardıma ihtiyacı yoktu. Sonra da köye doğru yola koyulduk.

Dönüş daha uzun sürmüştü, sanki gizli büyüler cadının evini bulmamıza yardım etmiş, sonra da hemen ortadan kaybolmuştu. Ama Edgar şimdi daha konuşkandı – acaba yaptığım yardım, onu samimi davranmaya mı sevk etmişti?

Bana eğitimini anlattı – Karanlık Güç'ün yanı sıra Aydınlık Güç'ü de kullanmayı nasıl öğrendiğini. Ve diğer Engizisyon adaylarını – aralarında, Ukraynalı Aydınlık bir Kadın Büyücü, Macar bir kurtadam, Hollandalı bir Büyücü ve daha bir sürü Diğer bulunduğunu. Ve bana, Engizisyon'un tılsımlarla dolup taşan özel mahzeni hakkındaki söylentilerin abartıldığından bahsetti: Bir sürü tılsım vardı, ama birçoğu büyülü güçlerini uzun zaman önce kaybetmişti ve hiçbir işe yaramıyordu. Ayrıca bana Engizisyon adaylarının boş zamanlarında düzenledikleri partilerden bahsetti.

Hepsi çok eğlenceliydi, ama ben Edgar'ın nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden ben de ona büyük bir heyecanla, eğitim yıllarımı, Gece Nöbeti'nin tarihine ait çeşitli anekdotları ve Semyon'un tarihi hikâyelerini anlatmaya başladım.

Edgar derin bir nefes aldı ve hemen konuyu değiştirdi. Ama zaten köye çoktan varmıştık. Edgar ormanın kenarında durdu ve şöyle dedi:

"Ben arkadaşlarımı bekleyeceğim. Gelmek üzerelerdir. Vitezslav bile gidişini erteledi ve bu durumu inceleyeceğine dair söz verdi."

Engizisyon üyesini evime tekrar davet etmek çok da isteğim bir şey değildi. Özellikle de bir Rütbeli Vampir'i. Kafamı salladım, ama sormadan duramamıştım:

"Olayların nasıl sonuçlanacağı hakkında bir tahminin var mı?"

"Zamanında harekete geçtim, cadı bu bölgeden dışarıya çıkamaz," dedi Edgar, çok fazla ayrıntıya girmeden. "Keşifçiler şimdi gelecek, her şeyi kontrol edeceğiz ve Arina'yı tutuklayacağız. Sonra da mahkemeye çıkaracağız. Eğer gerekirse, seni tanık olarak çağıracağız."

Ben Edgar kadar iyimser değildim, ama kafamı salladım. Engizisyon'un ne yapabileceğini o daha iyi biliyor olmalıydı.

"Peki ya kurtadamlar?"

"Onlar Gece Nöbeti'nin hakkı, öyle değil mi?" dedi Edgar, soruya soruyla karşılık vererek. "Eğer onları görürsek, size bildiririz, ama biz özel olarak ormanda onları aramayacağız. Ayrıca hâlâ burada olduklarını nereden çıkardın? Tipik şehirli türleri, şehir dışına avlanmak için giderler. Sen çocuklara göz kulak ol, Anton."

"Her nedense ben onların hâlâ burada olduğunu hissediyorum," dedim, mırıldanarak. Gerçekten öyle olduğunu düşünüyordum, ama neden bu kadar emin olduğumu açıklayamıyordum. Köyde onlara ait tek bir iz bile yoktu... Ve kurtadamlar çok nadiren yirmi dört saatten fazla bir zamanı kurt bedenleri içerisinde geçirirlerdi.

"Yakınlardaki köyleri kontrol et," dedi Edgar. "En azından cadının market alışverişi için gittiği köyü. Ama boşa zaman kaybı. Onlar başarısız bir avdan sonra, kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp bir yere saklanmışlardır. Ben o türleri çok iyi bilirim..."

Kafamı salladım – basitti ama iyi bir öneriydi. Bu dişsiz yaşlı cadıyı aramak yerine, hemen etrafı dolaşmak çok daha iyi bir fikirdi. *Fuaran* kitabıyla ilgili dedektiflik yapmaktansa... sıradan, sıkıcı işlerle uğraşmak daha iyi olurdu. Suç işlemeyi engellemek – tıpkı Sovyet zamanlarında bildirildiği gibi...

"Bol şans, Edgar," dedim.

"Sana da, Anton." Edgar kısa bir an duraksadı, sonra da şöyle dedi:

"Bu arada... Her iki Nöbet'in de bu işe karışmış olması gerçekten ilginç bir durum. Sen daha çok Gece Nöbeti'nin çıkarlarını temsil

ediyorsun. Ama eminim Zavulon da yakında birini gönderir... durum çözülmeden önce."

Derin bir nefes aldım. Her şey giderek daha kötüleşiyordu.

"Ve sanırın ben kimi göndereceğini biliyorum," dedim. "Zavulon, bana küçük kötülükler yapmaktan zevk alıyor."

"Sana büyük bir kötülük yapmayı düşünmediği için memnun olmalısın," dedi Edgar, soğuk bir ifadeyle. "Ama bu küçük kötülüklere de katlanmak zorundasın. Hiç kimse, bir başkasının doğasını değiştirme gücüne sahip değildir. Senin arkadaşın Karanlık bir Varlık. Karanlık bir Varlık olarak da ölecek."

"Kostya çoktan öldü. O bir insan değil, bir vampir."

"Ne fark var?" diye sordu, Edgar, karamsar bir ifadeyle. Sonra da ellerini, nasıl giyileceğini çok iyi bildiği, pahalı pantolonun cebine soktu ve sanki ufka doğru batan kırmızımsı güneşi izliyormuş gibi eğildi.

"Bu dünyada hepsi aynı şey, nöbetçi..."

Evet, Engizisyon'a hizmet etmek, Diğerleri üzerinde tuhaf etkiler yaratıyordu. Hayata nihilist[20] bir bakış açısıyla bakınalarına sebep oluyordu...

"Bol şans," dedim tekrar. Sonra da tepeden aşağıya doğru inmeye başladım. Edgar da takım elbisesini acımasız bir şekilde buruşturarak çimlere uzanmıştı. Gökyüzüne bakıyordu...

20 Her şeyin anlamdan ve değerden yoksun olduğunu savunan felsefi akım. (ç. n.)

BÖLÜM 6

Eve giderken, yarı yolda Ksyuşa ve Romka'yla karşılaştım. Tozlu cadde boyunca hızlı bir şekilde yürüyorlardı, el ele tutuşmuşlardı. Onlara el salladım. Ksyuşa da beni görünce bağırarak şöyle dedi:

"Nadyuşka, anneannesiyle birlikte nehre doğru yürüyüşe gitti!"

Gülümsedim. Ludmila İvanovna kendisine "anneanne" denmesine pek alışkın değildi. Ve ellili yaşlardaki birçok Moskova kadını gibi, bunu duymaktan nefret ediyordu.

"Tamam, umarım eğlenirler," dedim.

"Kurtları buldun mu?" diye sordu, Romka.

"Hayır, kurtlar kaçtılar," dedim.

Acaba psikoloji kurallarına göre, kurtları yakalayıp hayvanat bahçesine gönderdiğimi söylemem mi gerekiyordu? Ama kurtlarla yaşadığı karşılaşma, bu çocukta kalıcı bir korkuya sebep olmuş gibi görünmüyordu. Arina oldukça iyi bir iş başarmıştı.

Yolda birkaç köy sakiniyle selamlaşarak eve geldim. Svetlana hamakta uzanıyordu. Bir elinde bira, diğer elinde ise *Fuaran – Hayal mi yoksa Gerçek mi?* adlı kitap vardı. Ve çoktan son sayfalarına gelmişti.

"İlginç mi?" diye sordum.

"Hı hı," dedi Svetlana, kafasını sallayarak. Birayı oldukça mütevazı bir şekilde, şişeden içiyordu. " Tove Jansson'un *Moominppa Denizde* adlı kitabından çok daha eğlenceli. Moomintroll'un hikâyelerini neden daha önce basmadıklarını şimdi daha iyi anlıyorum. Sonuncular kesinlikle çocuklar için uygun değildi. Tove Jansson onları yazarken büyük bir ihtimalle bunalımdaydı."

"Yazarların da bunalıma girme hakkı var," dedim.

"Eğer çocuk kitabı yazıyorsa, böyle bir hakkı yok!" dedi Svetlana, sert bir ifadeyle. "Çocuk kitaplarının güzel şeylerden bahsetmesi gerekir Aksi takdirde, tarlayı yamuk sürüp sonra da 'Ah, kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden yuvarlakların etrafında dolaşmak daha eğlenceli geldi' diyen bir traktör şoförü gibi olur. Ya da hastasına, uyku ilacı ve müshil veren bir doktorun, daha sonra 'kendimi biraz kötü hissediyordum, bunun beni rahatlatacağını düşündüm' demesi gibi..."

Svetlana uzandı ve sahte *Fuaran*'ı masanın üzerine koydu.

"Sen çok sert bir annesin," dedim, kafamı sallayarak.

"Sert olmanın sebebi de bu... anne olmam," dedi Svetlana, aynı ses tonuyla. "Şaka yapıyorum. Kitaplar çok güzel. Sadece sonuncular biraz üzücü."

"Annenle Nadyuşka nehre doğru yürüyüşe gitmişler," dedim.

"Onlarla mı karşılaştın?"

"Hayır. Oksana söyledi: 'Nadyuşka anneannesiyle yürüyüşe gitti.'"

Svetlana kıkırdadı. Ama sonra birdenbire, korkmuş bir yüz ifadesine büründü:

"Bunu anneme söyleme. Üzülür."

"Yaşamaktan sıkıldığını mı düşünüyorsun?"

"Sizin baskın nasıl geçti?"

"Cadı kaçtı," dedim. "Onu Alacakaranlık'm dördüncü seviyesine kadar takip ettik. Ama yine de kaçırdık..."

"Dördüncü seviye mi?" Svetlana'nın gözleri parıldıyordu. "Ciddi misin?"

Yanma oturdum –hamak öfkeli bir şekilde sallanmaya, ağaçlar ise gıcırdamaya başlamıştı, ama yine de dayanıyorlardı– sonra da ona başımızdan geçenleri kısaca anlattım.

"Ben dördüncü seviyeye hiç inmedim," dedi Svetlana, düşünceli bir ifadeyle. "Ne kadar ilginç... "Renkler geri geldi mi?"

"Ben bazı kokular bile duydum."

Svetlana dalgın bir ifadeyle kafasını salladı:

"Evet, öyle bir şeyler duymuştum. İlginç."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Sonra da şöyle dedim:

"Svetlana, senin Nöbet'e dönmen gerek."

Svetlana her zamankinin aksine hiçbir şey söylemedi. Ben de onu daha da cesaretlendirerek şöyle dedim:

"Yarın bir güçle yaşayamazsın. Er ya da geç..."

"Bunu konuşmayalım, Anton... Ben Büyük bir Büyücü Kadın olmak istemiyorum," dedi Svetlana gülümseyerek. "Ev işleriyle ilgili birkaç büyü, benim bütün ihtiyacım olan bu."

O anda kapı çarptı – Ludmila İvanovna gelmişti. Ona kısa bir bakış attım, sonra kafamı çevirdim, ama daha sonra tekrar baktım, şaşırmıştım. Kayınvalidem âdeta ışıldıyordu. Onun bu halini görenler, kaba bir mağaza çalışanına haddini bildirdiğini, yolda yüz ruble bulduğunu ya da sevgili Yakuboviç'le tokalaştığını düşünebilirlerdi...

Yürüyüşü bile değişmişti – yavaş adımlarla yürüyordu, omuzları dikti, çenesi ise yukarıya doğru bakıyordu. Ayrıca keyifli bir ifadeyle gülümsüyor ve yumuşak bir ses tonuyla şarkı söylüyordu:

"Biz masalları gerçek yapmak için doğduk."

Kendime gelmek için silkelendim. Kaynvalidem sevimli bir ifadeyle bize gülümsüyor, el sallıyor ve yanımızdan öylece geçerek eve doğru yürüyordu.

"Anne!" diye bağırdı, Svetlana, ayağa fırlayarak. "Anne!"

Ludmila İvanovna bir anda durdu ve Svetlana'ya baktı. Yüzünde hâlâ aynı keyifli gülümseme vardı.

"İyi misin, anne?" diye sordu Svetlana.

"Harika," diye karşılık verdi, Ludmila İvanovna, sevgi dolu bir ifadeyle.

"Anne, Nadyuşka nerede?" diye sordu Svetlana, sesini yavaşça alçaltarak.

"Bir arkadaşıyla yürüyüşe gitti," dedi Ludmila İvanovna, sakin bir ifadeyle.

İrkildim. Svetlana ise bağırmaya başlamıştı:

"Bu ne demek anne? Neredeyse akşam oluyor, çocuklar tek başlarına yürüyüşe gidemezler. Ayrıca hangi arkadaşı?"

"Benim bir arkadaşım," dedi kayınvalidem, hâlâ gülümsüyordu. "Endişelenme. Küçük bir çocuğu tek başına bırakacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Hangi arkadaşın?" Svetlana bağırıyordu. "Anne! Senin neyin var? Nadya kiminle birlikte?"

Kayınvalidemin yüzündeki gülümse yavaşça yok oluyor ve yerini belirsiz bir ifadeye bırakıyordu.

"Şey..." Kaşları çatılmıştı. "Arina'yla birlikte. Arkadaşım... Arina... Arkadaşım değil mi?"

Svetlana'nın ne yaptığını fark edecek zamanım olmamıştı. Alacakaranlık'a girerken tenimde sadece soğuk bir ürperti hissetmiştim. Svetlana, ağzı açık kalmış olan ve havayı küçük yudumlarla içine çeken annesine doğru yavaşça eğilmeye başlamıştı.

İnsanların düşüncelerini okumak oldukça zor bir şeydi. Onları konuşturmak çok daha kolaydı. Ama çok yakınlarımızdan, tıpkı birbirimizden aldığımız gibi, hızlı bir şekilde bilgi almanız mümkündü.

Ama benim bilgiye ihtiyacım yoktu.

Her şeyi çoktan anlamıştım.

Korku bile hissedemiyordum – içimde sadece bir boşluk vardı. Sanki bütün bir dünya durmuştu.

"Yatağına git!" diye bağırdı Svetlana, annesine. Ludmila İvanovna da arkasına döndü ve tıpkı bir zombi gibi eve doğru yürümeye başladı.

Svetlana bana baktı. Yüzünde oldukça sakin bir ifade vardı. Bu da benim kendime gelmemi daha da zorlaştırıyordu. Nihayetinde bir erkek, karşısındaki kadın korktuğu zaman, kendini daha güçlü hissederdi.

"Annemi büyüledi. Sonra da Nadya'yı elinden tuttu ve ormana gitti," dedi Svetlana, bağırarak. "Neredeyse bir saattir yürüyor, aptal!"

İşte o anda Svetlana'nın, sinir krizinin eşiğinde olduğunu anladım.

Ve kendime geldim.

"O bir cadıya karşı ne yapabilir ki?" dedim, Svetlana'yı omuzlarından tutup sallayarak. "Annen sıradan bir insan!"

Svetlana'nın gözlerinden yaşlar boşaldı, ama sonra bir anda yok oldu. Beni yavaşça itti ve şöyle dedi:

"Kenara çekil, Anton. Yoksa talulırsın... ayakta zor duruyorsun."

Tartışmadım. Edgar'la yaşadığım maceradan sonra, Svetlana'ya yardım edebilmemin imkânı yoktu. İçimde hiç Güç kalmanuştı. Svetlana'yla paylaşabileceğim hiçbir şey yoktu.

Geriye doğru birkaç adım attım ve son yıllarım yaşayan, bodur elma ağacının gövdesine tutundum. Sonra da gözlerimi kapattım.

Etrafımdaki dünya titriyordu.

Alacakaranlık'ın hareket etmeye başladığını hissediyordum.

Svetlana benim yaptığım gibi, etrafındaki insanlardan Güç toplamamıştı. Onun yeterli gücü vardı – inatla ihmal ettiği, kullanılmanuş ve sürekli olarak biriken bir gücü. Kadın Diğerleri'nin doğum yaptıktan sonra, büyük bir güç alımına sahip oldukları söyleniyordu, ama ben Svetlana'da henüz bir değişim fark etmemiştim. Sanki bütün gücü yok olmuş, bir yerlere saklanmış ve –tıpkı şimdi olduğu gibi– yağmurlu bir gün için yavaş yavaş birikmişti.

Dünyanın renkleri kayboluyordu. Alacakaranlık'a girdiğimi hissediyordum, birinci seviyesine: büyünün yoğunluğu öylesine fazlaydı ki en ufak bir büyü gücüne sahip olan şeyler bile sıradan insan gerçekliğinde kalamıyorlardı. *Fuaran – Hayal mi Yoksa Gerçek mi?* adlı kitap, kaba, tahta masanın üzerinden düşmüş ve büyük bir gürültü çıkararak yere çarpmıştı. Üç ev ilerideki mavi yosun yığını – Alacakaranlık'ta yaşayan duygusal parazi– evin çatısında alev almış, sonra da bir anda yok olmuştu.

Svetlana beyaz bir parıltıyla kaplanmıştı. Ellerini, sanki görünmez bir iple örgü örüyormuş gibi hızlı hareket ettiriyordu. Bu "ip" sadece bir dakika sonra gözle görülebilir bir hal almıştı. Svetlana'nın ellerinden aşağıya doğru sarkıp dağılan ve tıpkı ince bir örümcek ağına benzeyen iplikler, âdeta var olmayan bir rüzgârla hareket ediyordu. Svetlana'nın etrafında şiddetli bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Binlerce parlak iplik dört bir yana dağılmaya başladığı anda ise etrafa bir sessizlik hâkim olmuştu.

"Ne?" diye bağırdım. "Sveta!"

Kullandığı büyünün ne olduğunu biliyordum. "Kar Beyazı Örümcek Ağı"nı ben bile yapabiliyordum – belki o kadar etkili ve çabuk değil ama yine de...

Svetlana cevap vermedi. Ve ellerini, sanki dua ediyormuş gibi gökyüzüne doğru kaldırdı.

Ama biz Tanrı'ya inanmıyoruz. Bizim Tanrımız da, şeytanımız da kendimiziz...

Tıpkı kocaman bir sabun köpüğüne benzeyen, gökkuşağı küresi Svetlana'nın ellerinden ayrıldı ve görkemli bir şekilde gökyüzüne doğru sürüklendi. Köpük kendi ekseni etrafında yavaşça dönerek büyümeye başladı. Yarı saydam gökkuşağı küresinin üzerindeki koyu kırmızı noktalar, bana Jüpiter gezegenini anımsatıyordu. Renkli noktalar yüzüme doğru döndüğünde, buz gibi bir rüzgârı anımsatan, soğuk, yakıcı bir dokunuş hissediyordum.

Svetlana "Büyücünün Gözü"nü yaratmıştı. Tekrar birinci seviye... Ama bunu "Kar Beyazı Örümcek Ağı"ndan hemen sonra yapmak!

Ardından Svetlana hiç ara vermeden üçüncü büyüyü yapmıştı – belli ki böyle bir olay için uzun zamandır bekliyordu. Ellerinden, bir grup beyaz kuş havalandı. Onlara güvercin denilebilirdi, ama bu beyaz kuşların gagaları çok büyük, keskin ve yırtıcıydı.

Bu büyüyü hiç bilmiyordum.

Svetlana ellerini aşağıya doğru indirdi ve Alacakaranlık tekrar sakinleşti. Sonra da dikkatli, yırtıcı bir titremeyle tenimize dokunarak bizden uzaklaşmaya başladı.

Ben de sıradan insan dünyasına çıktım.

Svetlana'yı takip ederek.

Burada hiçbir şey değişmemişti. Yerde duran kitabın açık olan kapağı bile henüz kapanmamıştı.

Sadece köydeki bütün köpekler havlıyor, uluyor ve bağırıyorlardı.

"Sveta, ne oldu?" diye sordum, ona doğru yaklaşarak.

Bana doğru döndü. Bakışları buğuluydu. Gözle görülebilen büyü elçileri yavaş yavaş dağılıyorlardı. Sonra da bizden onlarca ya da yüzlerce kilometre uzakta ruhları bedenlerinden ayrılıyor ve Svetlana'ya son raporlarını gönderiyorlardı.

Ne söylediklerini biliyordum.

"Hiçbir şey..." dedi Svetlana, fısıldayarak. "Hiçbir yerde yoklar. Ne cadı. ne de Nadyuşka..."

Bakışları normale dönmüştü. Bu da, büyülü örümcek ağının dağıldığı, beyaz kuşların yeryüzüne düşüp birbirlerinden ayrıldıkları, gökkuşağı küresinin de gökyüzünde yok olduğu anlamına geliyordu.

"Hiçbir yerde yoklar," diye tekrarladı Svetlana. "Anton sakin olmamız gerek."

"Çok uzağa gitmiş olamaz," dedim. "Ve Nadya'ya kötü bir şey yapmadı, güven bana."

"Bir rehine?" diye sordu, Svetlana. Yüzündeki umut ifadesini görebiliyordum.

"Engizisyon bölgeyi kordon altına aldı. Onların kendi metotları var – Arina bile bu kordonları aşamaz."

"Evet..." dedi Svetlana, fısıldayarak. "Anlıyorum."

"Kaçmak için, dışardan gelecek desteğe ihtiyacı var," dedim. Ya Sveta'yı ya da kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Bunu kendisi halledemedi. Bu yüzden bizi tehdit etmeye karar verdi."

"Biz onun taleplerini karşılayabilecek miyiz?" diye sordu, Svetlana, hemen durumu kabullenerek. Biz, cadının taleplerini karşılamak ister miyiz diye sorma gereği bile duymamıştı. Başka ne yapabilirdik ki? Her şeyi yapabilirdik... tabii yapabilirsek...

"Taleplerini beklemek zorundayız."

Svetlana kafasını salladı.

"Evet... Bekleyeceğiz. Ama tam olarak ne için? Araması için mi?"

Svetlana tam o anda elini yukarıya doğru kaldırdı ve yatak odasının penceresine baktı.

Ve çok kısa bir an sonra Arina'nın ona verdiği tarak camı kırarak pencereden dışarıya çıktı. Svetlana onu tıpkı iğrenç bir böcek tutuyormuş gibi eline aldı, birkaç saniye baktı, sonra da yüzünü buruşturarak saçlarının üzerinde gezdirdi.

O anda zayıf, sevecen bir gülümseme duydum. Ve kafamın içinde bir yerlerde Arina'nın sesi yankılanıyordu:

"Merhaba, tatlım. Nihayet karşılaştık. Hediyem işine yaradı mı?"

"Unutma, seni yaşlı zavallı..." dedi Svetlana, tarağı önüne doğru tutarak.

"Biliyorum, biliyorum, tatlım. Her şeyi biliyorum. Ve unutmayacağım. Eğer Nadyuşka'mın saçının teline zarar verirsem, dünyanın sonuna kadar beni takip eder, Alacakaranlık'ın beşinci seviyesine sürükler, parçalara ayırır sonra da domuzlara verirsin. Söylemek istediğin her şeyi biliyorum. Ve ben de bunları yapacağına inanıyorum."

Arina'nın sesi çok ciddiydi. Bizimle alay etmiyordu, ama ne yapmanız gerektiğini çok ciddi bir ifadeyle açıklıyordu. Svetlana hiçbir şey söylemeden bekledi, tarağı hâlâ elinde tutuyordu. Cadı konuşmasını bitirince de şöyle dedi:

"Pekâlâ. Öyleyse boşa zaman harcamayalım. Nadyuşka'yla konuşmak istiyorum."

"Nadyenka, annene merhaba de," dedi Arina.

Oldukça neşeli bir ses duyduk:

"Merhaba."

"Nadyuşka, her şey yolunda mı?" diye sordu Svetlana, dikkatli bir ifadeyle.

"Hı hı..." dedi Nadya.

Ve sonra Arina tekrar konuşmaya başladı:

"Büyücü Kadın, kızına bir zarar vermeyeceğim, tabü ki sen aptalca bir hareket yapmadığın sürece. Senden çok fazla bir şey istemiyorum. Beni bu kuşatmanın dışına çıkar ve kızını geri al."

"Arina," dedim, tarağı Svetlana'nın elinden alarak, "bölge Engizisyon tarafından kordona alındı. Anlıyor musun?"

"Aksi takdirde, sizden yardım istemezdim," dedi Arina, oldukça sakin bir ses tonuyla. "Düşün Büyücü! Her parmaklıkta zayıf bir tahta ya da her ağda küçük bir yırtık vardır. Beni kurtar ve kızını geri al."

"Peki ya yapamazsam?"

"O zaman benim için bir şey değişmez," dedi Arina. "Bir yolunu bulmaya çalışırım. Ama üzgünüm, küçük kızım öldürürüm."

"Neden?" diye sordum, oldukça sakin bir ses tonuyla. "Bu senin ne işine yarayacak?"

"Ne işime mi yarayacak?" diye sordu, Arina, şaşkın bir ifadeyle. "Eğer kaçmayı başarırsam, bir dahakine herkes şaka yapmadığımı anlayacak. Sonra da... kendi pis işlerini yaptıracak Diğerleri'ne sahip olmayı çok seven birini tanıyorum. Senin küçük kızını öldürdüğüm için bana oldukça iyi bir ödeme yapar."

"Deneyeceğiz," dedi Svetlana, elimi sıkıca sıkarak. "Beni duyuyor musun, cadı? Çocuğa dokunma, seni kurtaracağız."

"Öyleyse, anlaştık," dedi Arina, sesi mutlu geliyordu. "Öyleyse ben kordonu nasıl geçebilirim, onu düşün. Üç saatin var. Eğer daha erken bir şeyler bulursan, o zaman tarağı eline al ve tekrar saçını tara."

"Ama Nadyuşka'ya dokunma!" diye bağırdı Svetlana, titreyen bir ses tonuyla.

Sonra da sol eliyle oldukça hızlı bir hareket yaptı.

Tarak bir anda buz tabakasıyla kaplanmıştı. Svetlana onu masanın üzerine koydu ve mırıldanarak şöyle dedi:

"İğrenç yaratık... Anton?"

Kısa bir an birbirimize baktık. Sanki ilk topu kim atacak diye bekliyorduk...

Sonunda ilk ben konuştum:

"Sveta, risk çok büyük. Savaşta ikimizle başa çıkamaz. Bu yüzden eğer Nadya'yı geri verirse, düşmana karşı açıkta kalır."

"Ona bir yol bulacağız... bir çıkış..." diye mırıldandı, Sveta. "Koridonun ötesine geçip Nadyenka'yı da orada bırakabilir. Ben onu hemen bulurum. Ya da başka bir şehre gidip Nadya'yı orada bırakabilir. Ben bir kapı açarım. Nasıl yapıldığını biliyorum. Yapabilirim. Bir dakikada orada olurum."

"Doğru," dedim, kafamı sallayarak. "Bir dakikada. Peki ya sonra? Cadının çok uzağa gidecek zamanı olmayacak. Ve Nadya bizim yanımıza gelir gelmez, sen Arina'yı bulup ruhunu bedeninden ayırmak için gideceksin."

Svetlana kafasını salladı:

"Ruhunu bedeninden ayırmayacağım... onu parçalara ayıracağım... cadı için en mantıklı yol, bizim yardımımızı kullanmak ve ne olursa olsun Nadya'yı öldürmek. Anton, ne yapmalıyız? Gesar'ı çağırsak?"

"Ya cadı bunu hissederse?" diye sordum.

"Telefonla arayamaz mıyız?" dedi Sveta.

Kısa bir an düşündüm ve kafamı salladım. Nihayetinde Arina çağın çok gerisinde kalmıştı. Gesar'la iletişim kurmak için cep telefonu kullanacağını düşünebilir miydi?

Svetlana'nın telefonu evde kalmıştı. Onu da tıpkı tarak gibi, ufak el hareketiyle içeriden aldı ve bana baktı. Kafamı salladım.

Yardım talep etme zamanıydı. Yardım isteme zamanı. Moskova Gece Nöbeti'nin bütün güçlerinden. Nihayetinde Gesar'ın, Nadya'yla ilgili –bizim hiç bilmediğimiz– planları vardı.

"Bir dakika!" dedi, kapının oradan gelen bir ses. Ellerimizi yukarıya doğru kaldırıp çok hızlı bir şekilde savaş pozisyonuna girdik ve hemen arkamıza döndük. Burası bizim için artık sıradan insan

dünyası değildi. Biz Diğerleri'nin dünyasında yaşıyorduk, her şeye büyü güçlerinin ve tepkime hızlarının karar verdiği yerde...

Ama savaşmak zorunda değildik.

Kapıda genç bir adam duruyordu, arkasında da üç çocuk vardı – iki erkek, bir kız. Adamın ve çocukların üzerinde, bozguna uğramış ordu üniformasına benzeyen, gri-yeşil yarı askeri kıyafetler vardı. Adam yaklaşık yirmi beş yaşlarındaydı, çocuklar ise on. Bu genç adam onların babası ya da abisi olamazdı – yüzleri birbirine hiç benzemiyordu.

Tek bir ortak noktaları vardı – karanlık auraları. Vahşi ve kabaydı. Sevimli yüzleriyle ve düzgün saç kesimleriyle hiç örtüşmüyordu.

"Sanırın kurtadamlarımız da geldiler," dedim mırıldanarak.

Genç adam düşündüğümün doğru olduğunu onaylarcasına kafasını salladı.

Ben ne kadar da aptaldım!

Üç çocuğu olan bir yetişkin arıyordum, ama Genç Öncü kampını kontrol etme zahmetinde bulunmamıştım!

"Teslim olmak için mi geldin?" diye sordu, Svetlana, soğuk bir ses tonuyla. "Yanlış bir zaman seçtin!"

Her ne kadar güçsüz de olsalar, biraz önceki Güç girdabını hissetmiş olmalılardı. Ve Svetlana'nın, kurtadamlar, vampirler ve büyü gücüne sahip diğer türler için hiçbir şans bırakmayan inanılmaz gücünü. Sveta tek bir hareketiyle onları yere gömebilirdi, hem de çenelerine kadar...

"Bir dakika!" dedi adam hemen. "Beni dinleyin! Benim adım İgor... ben altıncı seviye bir Karanlık Varlık olarak kayıtlıyım."

"Hangi şehirde?" diye sordu Svetlana, ters bir ifadeyle.

"Sergiyev Posad."

"Peki ya çocuklar?" dedi Svetlana, sorgusuna devam ederek.

"Petya Zvenigorod'dan. Anton Moskova'dan. Galya da Kolonna'dan."

"Kayıtlılar mı?" diye sordu, Svetlana. Belli ki "hayır" cevabını duymak istiyordu. Böylece İgor'un kaderi de belirlenmiş olacaktı.

Erkek çocuklar hiç konuşmadan tişörtlerini yukarıya kaldırdılar. Küçük kız kısa bir süre tereddüt etti, ama sonra en üst düğmesini açtı.

Hepsinin mührü vardı.

"Bu sana çok fazla yardımcı olmaz," dedi Svetlana, mırıldanarak. "Kulübene git ve saha ajanlarını bekle. Yavrukurtları neden insanları avlamaya götürdüğünü mahkemeye açıklarsın."

Fakat İgor tekrar kafasını salladı. Yüzünde gerçek bir endişe vardı, ama bu endişe kendisi için değildi. En şaşırtıcı olan şey de buydu!

"Bekle! Lütfen! Bu önemli. Bir kızın var, değil mi? Küçük bir Diğer, Aydınlık bir Varlık, iki ya da üç yaşında?"

"Biz onu nereye götürdüklerini gördük," dedi, benimle aynı adı taşıyan küçük çocuk, alçak bir ses tonuyla.

Sveta'yı uzaklaştırdım ve öne doğru bir adım attım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Kurtadamların ne istediklerini anlamıştık. Kurtadamlar da bizim bunu anladığımızı biliyorlardı. En üzücü olan şey ise, bizim pazarlığa razı olduğumuzun çok belirgin olmasıydı.

Ama her zaman tartışmaya değer ayrıntılar vardır.

"Küçük bir dikkatsizlik," dedi İgor hemen. "Biz yürürken, çocuklarla göz göze geldik ve yanlışlıkla onları korkuttuk."

"Sen avlanıyordun, aşağılık!" diye bağırdı, Svetlana. "Sen ve yavru kurtlar, çocukları avlıyordunuz!"

"Hayır," dedi İgor, kafasını sallayarak. "Çocuklar biraz yaramazlık yapıyorlardı ve o sıradan çocuklarla oynamak istediler. Ben de oraya gidip bizim çocukları aldım. Benim hatamdı, onlara iyi göz kulak olmadım."

Kurtadamın yaptığı hesaplamalar kesinlikle doğruydu. Yaşananlara göz yumamazdım, bunu yapmayı istesem bile... gerçekler çoktan ortaya çıkmıştı. Artık önemli olan bu olayın nasıl sınıflandırılacağıydı. Cinayet girişimi, İgor için ruhunun bedeninden ayrılması anlamına geliyordu. Çocuklar da çok sıkı bir gözetim altına alınırlardı. Ama bu olayın "küçük bir dikkatsizlik" olarak sınıflandırılması, sadece rapor,

ufak bir ceza ve bundan sonraki davranışları için "özel gözetim" alması anlamına geliyordu.

"Pekâlâ," dedim, hemen, böylece Svetlana benden önce müdahale edemezdi. "Eğer bize yardım edersen, ben de olayı "küçük bir dikkatsizlik" olarak adlandıracağım."

Bu cümlenin sorumlusu sadece ben olmak istiyordum.

İgor rahatlamıştı. Muhtemelen, bu anlaşmanın daha uzun süreceğini düşünüyordu.

"Galya, anlat onlara," dedi kurtadam. Sonra da açıklama yaptı: "Galya gördü. Çok hareketlidir, hiç yerinde durmaz."

Svetlana küçük kıza doğru yürüdü, ben de İgor'a kenara çekilmesini işaret ettim. Kurtadam tekrar gerildi, ama uysal bir şekilde beni takip etti.

"Birkaç soru soracağım," dedim. "Ve senden dürüst cevaplar vermeni istiyorum."

İgor kafasını salladı.

"Senin çocuğun olmayan bu üç çocuğu dönüştürme hakkını nasıl elde ettin?" diye sordum. Cümlemin sonuna "seni aşağılık" ifadesini eklemeyi gerçekten çok istiyordum.

"İyileştirilemeyecek hastalıkları vardı," diye cevap verdi İgor. "Tıp fakültesinde okuyordum, çocuk kanseri servisinde pratisyendim. Üçü de lösemiden ölmek üzerelerdi. Ve orada Diğer olan bir doktor vardı. Aydınlık bir Varlık. Bunu o teklif etti... ben de onları ısırdım. Sonra da kurtadama dönüştüler ve iyileştiler. Doktor da bu dönüştürme karşılığında, birkaç çocuğu Aydınlık yapma hakkını elde etti."

Hiçbir şey söylemedim. Bir yıl önce yaşanan olay akluna gelmişti. Karanlık bir Varlık'la Aydınlık bir Varlık arasında yaşanan o korkunç anlaşma. Her iki nöbet de bunun gizli kalmasını tercih etmişti. Aydınlık bir Varlık yirmi tane çocuğu iyileştirme hakkını elde etmek için âdeta kendini parçalamış ve sonunda o çocukları iyileştirmişti. Karanlık Varlıklar da üç tane kurtadam almışlardı. Küçük bir değiş-tokuş. Herkes mutluydu, çocuklar ve aileleri de dâhil. Gelecekte

benzer olayların yaşanmasını engellemek için Antlaşma'da birkaç değişiklik yapılmış, bu olay da hemen unutulmuştu.

"Beni suçluyor musun?" diye sordu İgor.

"Seni suçlaması gereken kişi ben değilim," diye mırıldandım. "Pekâlâ. Sebebin her neyse... tamam. İkinci soru. Neden onları avlanmaya götürdün? Bu kez bana yalan söyleme! Yalan söyleme! Sen avlanıyordun. Ve Antlaşma'yı ihlal etmeyi planlıyordun."

"Kışkırtıldım," dedi İgor, sakin bir ifadeyle. "Niye yalan söyleyeyim ki? Yavru kurtları yürüyüşe çıkardım. Ve özellikle en ıssız yeri seçtim. Sonra birden o küçük çocuklar karşımıza çıktı... Canlıydılar. Güzel kokuyorlardı. Bu beni kendimden geçirdi. Yavru kurtlar da... ilk tavşanlarını daha bu yıl yakaladılar, kanın tadını aldılar."

Sonra da gülümsedi – suçlu, mahcup, hatta samimi bir gülümsemeyle. Ve şöyle dedi:

"Hayvan bedeninin içindeyken, akıl çok farklı çalışıyor. Bir dahakine daha dikkatli olacağım."

"Pekâlâ," dedim.

Başka ne diyebilirdim ki? Nadyuşka'mın hayatı, şu anda çok ince bir ipliğe bağlıydı. Kurtadam yalan bile söylese, ben ona gerçekleri anlattırmaya çalışmayacaktım.

"Anton!" dedi Svetlana. "Yakala!"

Svetlana'ya baktım. Ve o anda resimler zihnime doluşmaya başladı.

...Üzerinde yaşlı kadınların giydiği uzun bir elbise ve renkli bir Pavlovsk eşarbı olan güzel bir kadın.

...Onun yanında yürüyen küçük bir kız... geride kalıyor... kadın onun elinden tutuyor...

...Nehir kenarında...

...Çimenler... uzun çimenler... neden bu kadar uzunlar... kafamın üzerine kadar uzanıyorlar...

...bir nehrin üzerinden atlıyorum... dört ayağımın üzerinde... burnumu yere dayıyorum, zayıf içgüdülerimle izleri takip ediyorum...

...bodur ağaçlar, dağlık bir alana giriyorum... hendekler, çukurlar...

...Bir koku... buranın ne garip bir kokusu var... korkutucu... kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmak istiyorum...

...Küçük bir kızın elinden tutan kadın derin bir çukura doğru gidiyor...

...Geri... geri... bu aynı cadıydı... aynı... bu onun kokusuydu...

"Ne oldu?" diye sordu Svetlana. "O kadar uzak değilse, ben neden onları bulamadım?"

"Bir savaş alanı," diye mırıldandım, küçük kurt-kızın gördüğü resimleri zihnime yerleştirirken. "Hemen şurada bir cephe hattı var, Sveta. Oradaki bütün dünya kana bulanmış. Bir şeyler bulabilmek için, belirgin bir şeyler aramak gerekiyor. Kremlin'i büyüyle araştırmaya çalışmak gibi..."

İgor yaklaştı ve kibar bir şekilde öksürerek şöyle dedi:

"Her şey tamam mı? Kampa gidip araştırmacıları mı beklememiz gerekiyor? Ya da acele etmeyelim, bizim kamptaki işimiz bir hafta içinde bitecek, ben kendim de Gece Nöbeti'ne her şeyi anlatıp rapor verebilirim..."

Düşünüyordum. Hafızamda topladığım yer haritasının ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yirmi kilometre... Hayır, cadı, Nadyuşka'yla birlikte o kadar yolu kolay yürüyemezdi. Yolu kısaltmıştı – cadılar bunu yapabiliyorlardı. Onu arabayla yakalamamızın imkânı yoktu: nihayetinde benim arabam cip değildi. Ayrıca bu köyde bir tane Niva ya da dört çekerli UAZ yoktu. Buradaki yollar için sadece traktöre ihtiyaç duyuluyordu...

Ama Alacakaranlık'a girebilirdim.

Hatta daha da iyisi, kendimi hızlandırabilirdim.

"Sveta," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Senin burada kalman gerek."

"Ne?" Bunu duyduğu anda afallamıştı.

"Bu cadı aptal değil. Bize düşünmek için üç saat vermeyecek. Çok daha kısa bir süre içinde bizimle bağlantıya geçecek. Seninle – benden

pek olağanüstü şeyler beklemiyor. Sen burada kal. Ve cadı seninle bağlantı kurduğunda, onunla burada konuş. Benim, kordondan bir çıkış yolu hazırlamaya gittiğimi söyle. Bir yalan at. Sonra da ben seni çağıracağım ve onun dikkatini dağıtacağım."

"Başaramazsın," dedi Svetlana. "Anton, sen onunla baş edebilecek kadar güçlü değilsin. Ayrıca ben, Kapı'yı nasıl bir hızla açabileceğimi bilmiyorum. Zaten açıp açamayacağımdan bile emin değilim. Daha önce hiç denemedim, sadece okudum, Anton!"

"Yalnız olmayacağım," dedim. "Değil mi İgor?"

İgor'un yüzü bir anda sapsarı oldu ve kafasını sallayarak şöyle dedi:

"Hey, nöbetçi... Seninle böyle anlaşmadık."

"Bana yardım edeceğin konusunda anlaştık," dedim. "Ve bu yardımın ne olduğunu belirtmedik. Öyle değil mi?"

İgor küçük çocuklara baktı. Sonra da kaşlarını çatarak şöyle dedi:

"Sen gerçek bir aşağılıksın, nöbetçi... Bir büyücüyle savaşmak, benim için bir cadıyla savaşmaktan çok daha kolay! Cadının bütün büyü güçleri topraktan geliyor! Direkt kaynağından..."

"Endişelenme, birlikte olacağız," dedim. "Beşimiz."

Yavru kurtlar –onların sadece birer yavru kurt olduğunu düşünmeye çalışıyordum– birbirlerine baktılar. Sonra da Galya, Petya'yı dürttü ve ona bir şeyler fısıldadı.

"Onlardan ne istiyorsun?" diye sordu, İgor sesini yükselterek. "Nöbetçi! Onlar birer çocuk!"

"Kurt yavruları," diye düzelttim. "Neredeyse o küçük çocukları yemek üzere olan kurt yavruları. Suçunu telafi etmek istiyor musun? Alacağın cezadan kurtulmak? Öyleyse gevezelik etmeyi kes!"

"İgor amca, biz korkmuyoruz," dedi Petya, beklenmedik bir şekilde.

Anton da ona destek çıktı:

"Seninle geleceğiz!"

Oldukça sakin bir ifadeyle bana baktılar, yüzlerinde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu. Belli ki benden başka bir şey beklemiyorlardı.

"Onlar hiçbir şey yapamazlar..." dedi İgor. "Nöbetçi!"

"Pekâlâ. Eğer cadının dikkatini dağıtırlarsa, bize yardım etmiş olurlar. Şimdi dönüş!"

Svetlana arkasını döndü, ama hiçbir şey söylemedi.

Kurtadamlar hiçbir şey söylemeden kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. Küçük kurt-kız ise utangaç bir ifadeyle etrafına balandı, sonra da kuşüzümü çalılarının arkasına gizlendi. Diğerleri hiç utanmamışlardı.

O anda, evin önünden köylü bir kadın geçtiğini fark ettim. Elinde, içi patateslerle dolu bir kova vardı. Muhtemelen bunları kolektif çiftlikten toplamıştı. Çitlerin ardında yaşananları fark edince bir anda duraksadı, ama ben şu anda onu hiç umursamıyordum. Her zamanki formumda değildim. Tesadüfi tanıklara harcayacak gücüm yoktu. Koşmayı öğrenmem gerekiyordu. Çok hızlı koşmalıydım, böylece kurtlara ayak uydurabilirdim.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi Svetlana, elini havada gezdirerek. O anda tüm bedenimde tatlı bir acı hissettim, bacaklarımdaki kaslara büyük bir enerji doluyordu. Birdenbire çok yoğun bir sıcaklık hissetmeye başladım, sanki kızgın bir saunaya girmişim gibi... "Yürüyüş hızı" basit bir büyüydü, ama çok dikkatli yapılması gerekiyordu. Bacak kaslarına yapılan müdahalenin, yanlışlıkla kalp kaslarına da denk gelmesi, kişinin kalp krizi geçirmesine sebep olabilirdi.

İgor hemen yanımda, boğuk bir sesle inildiyor ve acıyla eğilip bükülüyordu – elleri ve ayakları yerdeydi, omurgaları ise sanki ikiye ayrılmış gibi, gökyüzüne doğru uzamıyordu. Demek ki çürük bir ağaç kökünün üzerinden atlama gerekliliğiyle ilgili hikâyeler buradan çıkmıştı... Ten rengi koyulaşmış, üzerinde parlak kırmızı isilikler oluşmuştu. Sonra da oldukça hızlı büyüyen, nemli bir kürk ortaya çıkmıştı.

"Hızlı!" diye bağırdım. Ağzımdan çıkan hava oldukça sıcak ve nemliydi. Hatta nefesimden dumanlar çıktığını bile düşünüyordum – sanki hava çok soğukmuş gibi... Yerimde duramıyordum, bedenim hareket etmek için âdeta can atıyordu.

Kurtadamların da aynı şeyi hissettiğini görmek güzeldi.

Büyük kurt sırıtarak gülümsedi. Her nedense, en son dişleri dönüşümünü tamamlamıştı. Bir kurdun, insan dişlerine sahip olması gerçekten çok komik görünüyordu, ama aynı zamanda da korkutucuydu. O anda birden, kurtadamların dolgu ya da köprü olmadan yaşamak zorunda olduklarını düşündüm. Tuhaf bir düşünceydi.

Ama sonra, onların bedenlerinin insanlarınkinden çok daha güçlü olduğunu hatırladım. Kurtadamların diş çürümesi gibi bir problemi yoktu.

"Gi-delim..." dedi kurt, peltek bir ifadeyle. "Sıcak."

Yavru kurtlar, kurda doğru koştular – onlar da sanki terliyormuş gibi nemlilerdi. İçlerinden biri hâlâ insan bakışlarına sahipti, ama bu erkek kurtlardan biri miydi yoksa kız olan mıydı, işte bunu anlayamamıştım.

"Koşalım," dedim.

Ve Svetlana'ya hiç bakmadan ya da birileri beni görür mü diye hiç düşünmeden koşmaya başladım. Onu sonra halledebilirdim. Ya da Svetlana bizim izlerimizi silerdi.

Ama sokaklar bomboştu, kova taşıyan kadın bile gitmişti. Acaba Svetlana herkesi evine mi göndermişti? Eğer bunu yaptıysa, gerçekten iyi olurdu. Nihayetinde tuhaf bir görüntüydü: İnsan doğasının olanak sağladığından çok daha hızlı koşan bir adam ve onunla birlikte koşan dört tane kurt...

Ayaklarının beni kendi rızasıyla götürüyormuş gibiydi. Çocuk masallarındaki yedi fersah çizmeler[21] ve Baron Münchhausen'in çok hızlı koşan arkadaşı – bunlar, bu küçük büyünün sıradan insan efsanelerindeki yansımalarıdır. Ama masallarda zeminin, ayak tabanlarınızı ne kadar acıttığından hiç bahsedilmez...

Sadece bir dakika sonra nehre doğru döndük. Yumuşak zeminin üzerinde koşmak çok daha kolaydı. Ben kurdun yanında kalmıştım,

21 Genellikle Avrupa folklorundaki masallarda geçen ve onları giyen kişinin, her adımda yedi fersah ilerlemesini sağlayan çizmeler. (ç. n)

tıpkı gri arkadaşını yormak istemeyen düşünceli Prens İvan[22] gibi... Yavru kurtlar ise biraz arkada kalmışlardı – bu onlar için çok daha zordu. Kurtlar güçlülerdi, ama bu güçlerinin kaynağı büyü değildi.

"Aklında... ne... vaaarr?" dedi kurt. "Ne yapacaa-aksın?"

Keşke bu sorunun cevabını bilseydim.

Diğerleri arasında yaşanan bir savaş, Alacakaranlık'ta dağılan Güç'ün kullanılması demektir. Ben ikinci sınıf bir büyücüydüm – bu oldukça iyi bir güçtü. Arina ise tüm sınıflandırma ifadelerinin ötesindeydi. Ama Arina bir cadıydı, bu hem bir avantaj hem de bir dezavantajdı. Sahip olduğu tılsımların, büyülerin hepsini yanma alamazdı... sadece birkaçını alabilirdi. Ama diğer bir taraftan da, Güç'ü direkt olarak doğadan alabilirdi. Onun güçleri, şehirde olduğu zamanlarda azalıyordu, ama burada en üst seviyedeydi. Ciddi bir büyü yapmak için, bazı tılsımlar kullanması gerekiyordu, üstelik bu zaman alıyordu... Ama tılsımların içinde birikniş olan Güç inanılmaz derece büyük olabilirdi.

Bilmiyordum. Bir sürü değişken vardı. Gesar ve Arina arasında yaşanan bir savaşın ortaya çıkaracağı sonuçları tahmin bile edemiyordum. Muhtemelen, Büyük Büyücü Gesar kazanırdı, ama bunu başarması hiç de kolay olmazdı.

Peki ben bu cadıya karşı ne kullanabilirdim?

Hız mı?

Kendini çok daha güvende hissettiği Alacakaranlık'a çekilirdi. Ve ben Alacakaranlık'ın her seviyesinde, giderek daha da yavaşlardım.

Şaşırtıcı mıydı?

Belli bir noktaya kadar. Nihayetinde ben, Arina'nın benim geleceğimi tahmin ettiğini pek sanmıyordum.

Sıradan fiziksel güç? Kafasına odunla vurmak?

Ama bunu yapabilmek için, öncelikle ona yaklaşmam gerekirdi.

22 İvan Tsareviç, Ateş Kuşu ve Gri Kurt adlı Rus halk masalının baş kahramanı. (ç. n.)

Her şey, ona mümkün olduğunca yakın olmam gerektiğini gösteriyordu. Böylece cadının dikkati dağıldığı zaman, ona kolayca saldırabilirdim. Vahşi, ilkel bir yöntemle...

"Dinle!" dedim, kurda. "Yakınlaştığımız zaman, ben Alacakaranlık'a gireceğim. Ve gizlice cadıya doğru ilerleyeceğim. Sen ona normal bir şekilde yaklaş. Seninle konuşmaya başlayıp dikkati dağıldığı zaman da, ben ona saldıracağım. Ondan sonra bana yardım et."

"Tamam," diye kükredi kurt, yaptığım plan hakkında en ufak bir yorum bile yapmadan.

BÖLÜM 7

Bu nokta İkinci Dünya Savaşı haritalarında hâlâ işaretli miydi?

Acaba burası bir zamanlar, iki ordunun kanlı, ölümcül bir çatışma yaşadığı, tarihçiler tarafından çok iyi bilinen ve tüm kitaplarda bahsedilen bir savaş alanı mıydı? Yıldırım baskını araçlarının titreyerek geri çekildiği bir yer?

Ya da bizim bilinmeyen utanç alanlarımızdan biri miydi? Seçkin Alman güçlerinin, kendilerine doğru fırlatılmış, yeterli silahı olmayan, acemi gönüllüleri çamurun içinde ezdikleri bir mevzi miydi? Sadece Milli Savunma'mn arşivlerinde anımsanan bir yer?

Tarihimi çok iyi bilmiyordum, ama muhtemelen ikincisiydi. Burası çok ıssız bir yerdi, çok kasvetli ve cansız. Kolektif çiftliklerin bile göz dikmediği, terk edilmiş, değersiz bir arazi.

Bizim ülkemizdeki insanlar, yenilgiye uğradıkları savaş alanlarına anıt dikmekten hoşlanmazlardı.

Acaba bunun sebebi zaferlerimizin de çok muhteşem olmaması mıydı?

Nehrin kenarına oturdum ve ıssızlığa gömülmüş olan bu geniş alana baktım. Çok büyük değildi; yaklaşık bir kilometre genişliğinde, on kilometre uzunluğunda, nehirle orman arasında bulunan bir alandı. Burada çok fazla insan öldürülmemişti. Binlerce değil; yüzlerce insan ölmüştü.

Ama bu sayının çok fazla olmadığını nasıl söyleyebilirdik?

Bu alan tamamen terk edilmişti. Sıradan insan bakışlarımla hiç kimseyi göremiyordum. Ayrıca Alacakaranlık'ın içinden attığım bakışla da hiçbir şeye rastlamamıştım.

Sonra gölgemi buldum –batmak üzere olan güneş arkamda parıldıyordu– ve Alacakaranlık'a girdim.

Birinci seviyenin zemini gür, mavi yosunlarla kaplanmıştı. Ama bu yosunlar çok kalın değildi. İnsani duyguların yankılarına açgözlü bir tavırla tutunan, sıradan ince yosunlardı.

Ama beni dikkatli olmaya zorlayan bir şey vardı. Yosunlar belirli bir noktanın etrafında halkalar çiziyormuş gibi görünüyordu. Yosunların yavaş ama inatçı bir şekilde yemeklerine doğru sürünebildiklerini biliyordum.

Ama burada daireler çizerek hareket etmelerinin sadece bir sebebi olabilirdi.

Gri, bulanık pusa doğru ilerledim. Sıradan insan dünyası hâlâ etrafımda duruyordu, tıpkı solgun, karanlık, siyah-beyaz bir fotoğraf gibi. Alacakaranlık soğuk ve kasvetliydi – burada geçirdiğim her dakika gücümü biraz daha kaybediyordum. Ama bunun avantajlı bir tarafı da vardı. Arina bile Alacakaranlık'ta sürekli olarak kalamazdı. Sıradan insan dünyasından, Alacakaranlık'ın birinci seviyesine bakabilirdi, ama bunu yapmak bile Güç gerektirirdi.

Ve Arina şu anda, çok uzun yıllardır biriktirdiği Güç'ü boş yere harcayabilecek bir durumda değildi.

Bu savaş alanı birinci seviyede neredeyse hiç değişmemişti. Burada da ayaklarımın altında toprak, çukurlar ve tepeler vardı. Ama farklı olan bir şey vardı. Yerde duran eski silahları görebiliyordum, daha doğrusu hissedebiliyordum. Elbette hepsini değil, sadece tamamen ölmüş olanları. Yarı çürümüş hafif makineli silahlar, biraz daha iyi korunmuş olan tüfekler... Aslında çok daha fazla tüfek vardı.

Arina'nın yaklaşık yüz metre uzağına gelince, yere çömeldim ve bu pozisyonda koşmaya başladım. Svetlana'nın bana yaptığı büyü hâlâ etkiliydi, aksi takdirde nefesim çok kısa bir süre içinde tükenirdi. Elli

metre kala ise yere uzandım ve sürünmeye başladım. Zemin nemliydi, bir anda her yerim çamura bulanmıştı. Ama neyse ki Alacakaranlık'tan çıktığım anda bu çamurun yok olacağını biliyordum. Mavi yosun kıpırdamaya başlamıştı, ama ne yapacağına karar veremiyordu: bana yaklaşacak mıydı yoksa oluşabilecek herhangi bir tehlikeden kaçması mı gerekiyordu. Bu kötüydü. Arina mavi yosunun neden tedirgin olduğunu anlayabilirdi.

Çok yakınına geldiğimde ise –sadece beş metre kala– uzun, siyah saçlı bir kafa havaya doğru yükselmeye başladı. Sanki Arina yerden uzaklaşmaya başlamış gibiydi... dar ve gür yosunlarla kaplı çukurdan...

Öylece durdum.

Ama Arina benim bulunduğum yere bakmıyordu. Dik bir pozisyona gelene kadar yavaşça yükselmeye devam etmişti, tıpkı eski bir çukurun dibinde oturuyormuş gibi görünüyordu. Sonra elini alnının üzerine koydu, sanki gözlerini güneşten koruyormuş gibi. O anda Arina'nın Alacakaranlık'a doğru baktığını fark etmiştim.

Neyse ki bana bakmıyordu.

Askerlerim giderek yaklaşıyorlardı.

Ne kadar güzel koşuyorlardı! Hareketleri Alacakaranlık'tan bile hızlı görünüyordu – sadece sıçradıkları zaman uzun bir süre havada asılı kalıyorlardı. Akıllı, yaşlı kurt hedefine doğru ilerliyordu, yavru kurtlar da hemen arkasından onu takip ediyorlardı.

Sıradan bir insan korkabilirdi.

Arina güldü. Sonra da ayağa kalktı ve ellerini, kalça kemiklerinin üzerine koydu. Tıpkı Ukraynalı, genç bir kadının, işe yaramaz kocasının içki arkadaşlarıyla birlikte gelişini izliyormuş gibi bir hali vardı... Konuşmaya başladığı anda ise, zayıf, yankılı sesler havada sürüklenmeye başlamıştı. Alacakaranlık'a girmek için hiç acelesi yoktu.

Ben de sıradan insan dünyasına çıktım.

"Aptallar!" dediğini duydum. "Geçen sefer olanlar size yetmedi mi?"

Kurtlar birden yavaşladılar. Sonrada yaklaşık yirmi metre uzakta durdular.

Liderleri ileriye doğru bir adım attı ve bağırmaya başladı:

"Cadı!... Konuşmak... konuşmamız gerek!"

"Konuş, gri kurt," dedi Arina, yumuşak bir ifadeyle.

İgor uzun bir süre cadının dikkatini dağıtamamıştı, bunu fark etmiştim. Arina her an Alacakaranlık'a girip dikkatli bir şekilde etrafına bakınabilirdi.

Ama Nadyuşka neredeydi?

"Küçük kızı... bize ver..." dedi kurt, yarı bağırır yarı kükrer bir ses tonuyla. "Aydınlık Varlık... çok öfkelendi... kızı bize ver... yoksa... senin için çok kötü olacak."

"Sen gerçekten beni korkutabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, Arina şaşkın bir ifadeyle. "Sen aklım kaçırmışsın. Kim küçük bir çocuğu kurtlara verir? Hâlâ yapabiliyorken buradan defol!"

Tuhaftı – konuşmayı uzatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Çocuk... hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu kurt, biraz daha net bir ses tonuyla.

"Nadyenka, yaşıyor musun?" diye sordu, Arina, yere doğru bakarak. Sonra da aşağıya doğru eğildi, çukurun içinden küçük kızımı aldı ve dışarıya çıkardı.

Nefesimi tuttum. Nadyenka korkmuş ya da yorulmuş gibi görünmüyordu. Olanlar hoşuna gidiyormuş gibiydi; anneannesiyle yürüyüş yapmaktan daha eğlenceliydi.

Ama cadıya çok yakındı, çok yakın!

"Kurtçuk!" dedi Nadya. Sonra da elini kurda doğru uzattı ve mutlu bir ifadeyle gülmeye başladı.

Kurt, kuyruğunu sallıyordu!

Hayır, bu sadece birkaç saniye sürmüştü. Sonra İgor bir anda sinirlenmiş, tüyleri ise diken diken olmuştu. Artık karşımızda evcil bir köpek değil, vahşi bir kurt vardı. Ama yine de o an yaşanmıştı: bir kurtadam, iki yaşındaki küçük kıza, dönüştürülmemiş Diğer'e kuyruk sallamıştı!

"Kurtçuk," diye onayladı Arina. "Nadyenka bak burada kim var. Gözlerini kapat ve bak. Benim sana öğrettiğim gibi.

Nadyuşka mutlu bir şekilde elleriyle yüzünü kapattı. Sonra da benim olduğum tarafa döndü.

Cadı onu dönüştürüyordu!

Eğer Nadyuşka Alacakaranlık'a bakmayı gerçekten öğrenmişse...

Küçük kızım bana doğru döndü ve gülümsedi.

"Baba..."

İşte o anda iki şey fark etmiştim.

Birincisi, Arina onun çok yakınında olduğumu biliyordu! Cadı benimle oyun oynuyordu.

İkincisi ise, Nadyuşka Alacakaranlık'a bakmuyordu! Parmaklarını birbirinden ayırmıştı ve onların arasından bana bakıyordu.

Hemen Alacakaranlık'a girdim. Öylesine sinirliydim ki doğrudan Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine girmiştim – ıssız pamuk sessizliğinin ve soluk gri gölgelerin olduğu yere.

Arina'nın aurasına turuncu ve turkuaz renkleri hâkimdi. Nadyuşka'nın kafası ise beyaz, tertemiz bir haleyle çeviriliydi – tıpkı etrafına ışık saçan bir deniz feneri gibi: Potansiyel bir Diğer! Aydınlık bir Diğer! Devasa bir Güç!

Şu anda koşmaya başlayan kurtadamların aurasına ise kırmızı ve kızıl renkleri hâkimdi. Ayrıca öfke ve kin, açlık ve korku vardı...

"Svetlana," diye bağırdım, yerimden sıçrayarak. Gri boşluğa doğru, sakin sessizliğe doğru... "Gel!"

Kapının yerini oldukça kolay bir şekilde belirledim – Alacakaranlık'a tertemiz bir Güç fırlatarak, sanki ateşli bir tel geriyormuş gibi. Benden Arina'ya.

Aynı zamanda da parmak uçlarımdan, uzun zaman önce öğrendiğim büyüleri savurarak koşmaya başladım. Böylece Nadyuşka, Arina'yı benden koruyamayacaktı.

Donma – yerel zamanı durdurmak.

Afyon – uyku.

Üçlü bıçak – savaş büyülerinin en basiti ve en acımasızı.

Thanatos[23] – ölüm.

Hiçbirinin işe yarayacağını düşünmüyordum. Bunlar sadece çok güçsüz bir rakiple karşı karşıya kalındığı zaman etkili oluyordu. Üstün güçlere sahip bir Diğer, bu darbeleri Alacakaranlık'ta ya da sıradan insan dünyasında kolayca bertaraf edebilirdi.

Yapmam gereken tek şey, cadının dikkatini dağıtarak yavaşlamasını sağlamaktı. Sahip olduğu savunmalar şüphesiz tılsımlardan oluşuyordu. Yaptığım tüm bu olağanüstü büyüler bütün bu savunma araçlarında bir açık bulabilmeye yönelikti.

Donma büyüsü yok olmuş gibi görünüyordu.

Uyku büyüsü de sekerek gökyüzüne doğru fırlamıştı. Şu anda gökyüzünde uçak olmamasını umut ediyordum...

Üçlü bıçak ise boşa gitmemişti – parlak bıçaklar cadıya saplanmıştı. Ama bunlar, onun için küçük birer sıyrıktan başka bir şey değildi.

İçlerinde en kötüsü ölüm çağrısıydı! Karanlık Varlıklar'ın tehlikeli büyülerine çok yakın olan bu küçük büyüye hayran olmak için geçerli sebeplerim vardı. Ama Arina sıradan insan dünyasında bile onu elinde tutmayı başarmıştı! Ve amacı öldürmek olan bu küçük, gri sis demeti oldukça uysal bir şekilde Arina'nın açık olan avcuna düşmüştü.

Arina Alacakaranlık'tan bana baktı, gülümsüyordu. Eli, Nadyuşka'nın kafasının üzerinde geziniyor, gri sis demeti ise parmaklarının arasından yavaşça sızıyordu.

Onlara doğru sıçradım – eğer büyüyü başka bir yöne savuramazsam, en azından kendi üstüme alabilirdim.

Ama Arina çoktan Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine girmişti, hızlı hareket ediyordu. Ve inanılmaz güzel görünüyordu. Tek bir parmak hareketiyle benim yaptığım büyüyü buruşturmuş, sonra da onu kurtadamların üzerine doğru fırlatmıştı.

---

23 Yunan mitolojisinde ölümün vücut bulmuş hali. (ç. n.)

"Bu kadar acele etme..." dedi cadı melodik bir ses tonuyla. Ağzından çıkan kelimeler ikinci seviyenin sessizliğinde tıpkı bir gök gürültüsü gibi duyuluyordu.

Bacaklarım artık bana ihanet ediyordu. Nadyuşka ve Arina'ya yaklaşmama sadece bir adım kala dizlerimin üzerine düşmüştüm.

"Ona dokunma!" diye bağırdım.

"Sana söylemiştim..." dedi cadı, alçak bir ses tonuyla. "Neden kaçmama yardım etmedin... yaşlı bir cadı senin ne işine yarar?"

"Sana güvenmiyorum!"

Arina bıkkın ve üzgün bir ifadeyle kafasını salladı:

"Bana güvenmemekte haklısın... Peki ben şimdi ne yapacağım, büyücü?"

Elini eteğine doğru yaklaştırdı ve kemerinden kuru meyve dalı kopardı. Sonra da onu parlayan, beyaz ışıklara doğru fırlattı. Bir anda siyah dumanlar yükseldi ve kapının yeri gözden kayboldu.

Svetlana çok geç kalmıştı!

"Sen bana tek bir seçenek bıraktın, Aydınlık Varlık..." dedi Arina, acımasız bir ifadeyle. "Anlıyor musun? Seni öldürmek zorunda kalacağım, o zaman da kızının bir anlamı kalmayacak. İkinci seviye güçlerinle nereye ulaşmayı planlıyordun?"

Tam o anda Arina'nın sırtına beyaz, parlak bir bıçak saplandı. Önce göğsünden dışarıya doğru fırladı, sonra da görünmez bir ele itaat ederek tekrar geri çekildi.

"A... a... ahhh!" diye inledi cadı, öne doğru düşerken.

Ateş bıçağı karanlığın içinde süzüldü.

Sonra da gri sis, Svetlana'nın içeriye girmesine izin vererek dağılmaya başladı.

Cadı aldığı darbenin etkisinden çoktan kurtulmuş gibi görünüyordu. Dans hareketleri yaparak geriye doğru çekildi ve bakışlarını Svetlana'nın üzerine kilitledi.

Yanmanın etkisiyle elbisesinin üzerinde açılan yırtıktan dumanlar çıkıyordu, ama yarası kanamıyordu. Yüzündeki ifade ise nefretten çok hayranlık gibiydi.

"Aman Tanrım... Büyük Büyücü..." dedi Arina, gülerek. "Ben hesapta yanlışlık mı yaptım?"

Svetlana cevap vermedi. Onun yüzünde böylesine büyük bir nefret görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Şu anda onun gözlerinin içine bakan biri, kolayca ölebilirdi. Sağ elinde beyaz bir kılıç tutuyordu, sol elindeki parmaklar ise havada hareket ediyordu – sanki görünmez bir Rubik küpünü bir araya getiriyormuş gibi.

Alacakaranlık biraz daha karanlık olmuştu. Nadyuşka'nın kafasının üzerinde ise bir gökkuşağı ortaya çıkmıştı. Svetlana'nın bir sonraki hamlesi benim içindi – hareket etme gücüm birden iyileşmişti. Hemen ayağa kalktım ve cadının arkasından ilerlemeye başladım. Ben bu savaşta ikinci rolde yer alıyordum.

"Hangi seviyeden geliyorsun, seni yaramaz?" diye sordu cadı, neredeyse sevimli bir ifadeyle konuşuyordu. "Gerçekten dört olabilir mi? Ben üçüncü seviyeye bakıyordum."

Bu sorunun cevabının cadı için çok ama çok önemli olduğunu hissetmiştim.

"Beşinci seviyeden," dedi Svetlana.

"Bu çok kötü..." diye mırıldandı cadı. "Bu, bir annenin öfkesi..." dedi, göz ucuyla bana bakarak. Sonra da tekrar Svetlana'ya döndü. "Orada gördüklerinin dedikodusunu yapma..."

"Ders vermene gerek yok," dedi Svetlana, kafasını sallayarak.

Cadı da kafasını salladı. Sonra da oldukça hızlı bir şekilde saçlarını koparmaya başladı. Svetlana'nın, bu hareketi bekleyip beklemediğini bilmiyordum, ama yapmam gereken en iyi şeyin geri çekilmek olduğuna karar verdim. Bunu yaptığım gerçekten iyi olmuştu. O anda birden kara bir fırtına ortaya çıktı ve cadının etrafında dönmeye başladı, sanki saçının her teli, ince ve keskin olan çelik bıçaklara dönüşmüş gibi. Arina, Svetlana'ya doğru ilerlemeye başladı. Svetlana ise elinde

tuttuğu beyaz kılıcı cadıya doğru fırlattı. Ama çelik bıçaklar bir anda parçalandı ve bu beyaz kılıcı yok etti, ama sonra havada, Svetlana'nın tam önünde şeffaf bir kalkan belirdi.

Sanırım bu Luzhin Savunması'ydı.

Ve bıçaklar bu kalkana çarparak neredeyse hemen yok oldular. Hiçbir ses çıkarmadan.

"Ah, Tanrım..." dedi Arina, inleyerek. Bu tuhaftı, ama samimiyetiyle ilgili en ufak bir şüphem yoktu. Elbette aynı zamanda da seyircilere teatral bir oyun oynuyordu.

Diğer bir deyişle bana.

"Teslim ol, alçak," dedi Svetlana. "Ben buna hâlâ müsaade ediyorken, teslim ol!"

"Peki ya buna ne dersin?" dedi Arina. "Hı?"

Bu kez tılsımlarına uzanmamıştı. Melodik bir ses tonuyla bir şiir mırıldanmaya başlamıştı:

Topraktan gelip toprağa gidenler toplanın ve birleşin,
Ellerinizdeki gücü hissedin,
Benim sadık kullarım ve hizmetkârlarım olun,
Ve uzun bir süre çözülmeyin!

Arina'dan her şeyi bekliyordum. Ama bunun dışında. Ruh çağıran falcılar Karanlık Varlıklar'ın arasında bile çok nadir bulunuyordu.

Yerden yavaşça ölüler yükselmeye başlamıştı!

İkinci Dünya Savaşı'nın Alman askerleri tekrar savaşmaya geliyorlardı!

Üzerinde yırtık pırtık elbiseler olan dört iskelet –etleri uzun zaman önce yok olmuştu ve kemiklerinin arası toprak doluydu– Arina'nın etrafında, bir çember oluşturmuştu. Bir diğeri ise sendeleyerek bana doğru geliyordu, parmaksız elini –parmak kemikleri tamamen yok olmuştu– anlamsız bir şekilde havaya doğru sallayarak. Bu komik

görünüşlü zombiden her adımında parçalar dökülüyordu. Üç tane zavallı ucube ise Svetlana'ya doğru ilerliyordu. Hatta içlerinden birinin elinde, şarjörü kaybolmuş, siyah hafif makineli bir silah vardı.

"Kızıl Ordu'yu uyandırabilir misin?" dedi Arina, Svetlana'ya alaycı bir ifadeyle.

Bunu yapmamalıydı – Svetlana'nın yüzü âdeta taş kesilmiş gibiydi. Ve dişlerinin arasından konuşarak şöyle dedi:

"Benim dedem burada savaştı. Bunun beni korkutacağını mı zannettin?"

Svetlana'mn yaptığı şeyi anlamamıştım. "Gri Dua"yı kullanabilirdim, ama Svetlana benim ulaşabileceğim seviyeden çok daha yukarıda olan bir büyü kullanmıştı. Ve zombiler bir anda küle dönüşmüşlerdi.

Svetlana ve Arina sessizce birbirlerine baktılar.

Şaka sona ermişti.

Büyücü Kadın ve cadı karşılıklı bir Güç savaşında çarpışıyorlardı.

Ben de kendi gücümü toplamak için zaman kazanmıştım. Eğer Svetlana sendelerse, o zaman ben vururdum...

Ama sendeleyen kişi Arina olmuştu.

Önce elbisesi yırtılmıştı. Muhtemelen bunun, kişinin üzerinde moral bozucu bir etkisi oluyordu.

Sonra da cadı hızlı bir şekilde yaşlanmaya başladı. Gösterişli siyah saçları bir anda gri, bakımsız bir püsküle dönüştü. Göğüsleri soldu ve sarktı, bacakları ve kolları ise bir anda pörsüdü. Tıpkı çocuk masallarındaki Gingema'ya ya da yetişkin hikâyelerindeki Gagula'ya benzemişti.

Ve hiç renkli etki yoktu.

"Adın!" diye bağırdı, Svetlana.

Arina çok kısa bir an duraksadı.

Dişsiz ağzı kımıldadı ve şöyle dedi:

"Arina... Ben senin emrindeyim, büyücü kadın..."

Svetlana ancak o anda rahatlamıştı. Ve gücünü bir anda kaybetmiş gibi görünüyordu.

Yenilgiye uğramış Arina'ya doğru yürüdüm. Sonra da karının elinden tuttum.

"Bir şeyim yok... iyiyim," dedi Svetlana, gülümseyerek. "Başardık."

Yaşlı kadın –bunun Arina olduğunu düşünmek imkânsızdı– üzgün bir ifadeyle bize baktı.

"Eski haline bürünmesine izin verir misin?" diye sordum.

"Öyle daha mı çekici?" dedi Svetlana, şaka yapmaya çalışarak.

"Şimdi yaşlılıktan ölecek," dedim. "İki yüz yaşının üzerinde."

"Bırak ölsün..." diye mırıldandı Svetlana, öfkeli bir şekilde Arina'ya bakarak. "Cadı! Sana genç olma hakkını veriyorum!"

Arina'nın vücudu hızlı bir şekilde dikleşti ve canlandı. Sonra da cadı havayı büyük bir hırsla içine çekti ve bana bakarak şöyle dedi:

"Teşekkürler, büyücü..."

"Şimdi buradan defol," dedi Svetlana, "Ve aptalca bir hata yapma. Sana sadece Alacakaranlık'ı terk etme hakkını veriyorum."

Artık cadının bütün gücü –kıyafetleri ve tılsımları yok olduktan sonra kalan gücü–Svetlana'nın kontrolü altındaydı. Başka bir deyişle söylemek gerekirse, düğmenin üzerinde Svetlana'nın eli vardı.

"Büyücü..." dedi Arina, bakışlarını bana kilitleyerek. "Önce kızının üzerindeki koruma kalkanını yok et. Ayaklarının altında pimi çekilmiş bir el bombası var. Her an patlamak üzere."

Svetlana çığlık attı.

Hemen gökkuşağı küresine doğru fırladım ve "Olumsuzluk Katmanı"nı delerek küreye vurdum. Altta iki koruyucu kalkan daha vardı. Onları da kaba bir güç kullanarak yırttım.

Alacakaranlık'm ikinci seviyesinden hiçbir şey göremiyordum.

Hemen gölgemi buldum ve birinci seviyeye çıktım. Burada her şey netti, mavi yosunun en ufak bir izi bile yoktu – yaşanan öfkeli savaş hepsini tamamen yok etmişti.

Ve neredeyse hemen, Nadyuşka'nın ayaklarının altında duran eski "el bombasını" gördüm. Arina bunu Alacakaranlık'a girerken buraya koymuştu. Sigortası olarak... Aşağılık cadı!

Pimi çekilmişti. Fünye, bombanın içinde bir yerlerde acı veren bir yavaşlıkla yanıyordu. Ve sıradan insan dünyasına göre, yanmaya başlayalı üç ya da dört saniye olmuştu.

Etki alanı yaklaşık iki yüz metreydi.

Eğer koruma kalkanlarının içinde patlasaydı, Nadyuşka'dan geriye kanlı küllerden başka bir şey kalmazdı.

Yere doğru eğildim ve el bombasını aldım. Alacakaranlık'tayken, sıradan insan dünyasına ait olan objelerle uğraşmak çok zordu. Neyse ki bomba Alacakaranlık'ta da oldukça belirgindi – aynı girinti ve çıkıntılara sahipti, çamur ve pasla kaplıydı.

Bunu atmalı mıydım?

Hayır.

Alacakaranlık'ta çok uzağa gidemezdi. Ve eğer insan dünyasına atarsam da, hemen patlardı.

Aklıma, bu el bombasını ikiye ayırmaktan daha iyi bir fikir gelmedi – tıpkı avokadonun çekirdeğini çıkarıyormuşum gibi. Sonra da birkaç parçaya daha ayırdım... metallerin ve patlayıcıların arasında yavaş yavaş yanan fünyenin yayım arayarak... hayalî bıçağım, saf Güç kılıcım, bombayı âdeta olgunlaşmış bir domates gibi dilimliyordu.

Nihayet bulmuştum – küçük bir kıvılcım çoktan fünyeye doğru ilerlemeye başlamıştı. Onu parmaklarımla hemen söndürdüm.

Sonra da sıradan insan dünyasına girdim. Sırılsıklam terlemiştim, güçlükle ayakta duruyordum, bacaklarım ve ellerim zangır zangır titriyor, yanık parmaklarım ise büyük bir acıyla sızlıyordu.

"Erkeklere yeter ki mekanik bir şeyler tamir etme şansı verilsin," dedi Arina, alaycı bir ifadeyle, hemen arkamda belirerek. Onu bu kalkanın içine kapatıp, parçalara ayrılmasına izin vermem gerekirdi! Ya da ona bir donma büyüsü fırlatıp, yarına kadar kaskatı bir şekilde kalmasını sağlayabilirdim...

"Baba, bana böyle saklanmayı öğret," dedi Nadyuşka, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sonra da Arina'ya baktı ve öfkeli bir ifadeyle şöyle dedi:

"Teyze, saçmalama! Üzerinde kıyafetlerin olmadan dolaşamazsın!"

"Sana büyüklerinle böyle konuşmaman gerektiğini kaç kez söyledim," dedi Svetlana. Sonra da Nadyuşka'yı ellerinden yakaladı ve öpmeye başladı.

Tımarhaneden bir manzara...

Eğer kayınvalidem burada olsaydı, söyleyecek birkaç cümlesi olurdu.

Çukurun kenarına oturdum. Sigara içmek istiyordum. Bir de içki içmek. Ve bir şeyler yemek. Ve uyumak. Ama hiç olmazsa bir sigara içmek...

"Bir daha yapmayacağım anne," dedi Nadya. "Bak kurt hasta oldu!"

Kurtadamlar ancak o zaman aklıma gelmişti. Hemen etrafıma bakındım.

Kurt yerde uzanıyordu, pençesi ise çok hafif bir şekilde kımıldıyordu. Etrafında yavru kurtlar vardı.

"Üzgünüm," dedi Arina. "Senin ölüm büyünü ona fırlattım. Düşünecek fazla zaman yoktu."

Svetlana'ya baktım. Thanatos kesin olarak ölmek anlamına gelmiyordu. Bu büyü silinebilirdi.

"Ben tükendim," dedi Svetlana, alçak bir ses tonuyla. "Hiç gücüm kalmadı."

"Eğer istersen, bu iğrenç yaratığı kurtarabilirim," dedi Arina. "Bunu yapmak benim için zor değil."

Birbirimize baktık.

"Bomba olduğunu bize neden söyledin?" diye sordum.

"Onun ölmesinin bana ne gibi bir faydası olurdu?" dedi Arina, kayıtsız bir ifadeyle.

"O Büyük Aydınlık Varlık olacak," dedi Svetlana. "En büyük Aydınlık Varlık!"

"Olsun," dedi Arina, gülümseyerek. "Belki de ona bitkileri ve çiçekleri anlatan Arina teyzesini hatırlar. Endişelenme. Hiç kimse onu Karanlık bir Varlık yapamaz. O sıradan bir çocuk değil, onda bir büyü var... Bu kurtadam için ne yapabilirim?"

"Kurtar," dedi Svetlana.

Arina kafasını salladı. Sonra da birden şöyle dedi:

"Çukurda bir poşet duruyor... içinde yemek ve sigara var. Bu gizlenme yerini uzun zaman önce hazırlamıştım."

Cadı yaklaşık on dakika boyunca İgor'la uğraştı. Öncelikle homurdanan yavru kurtları uzaklaştırdı: Kurt yavruları etrafta koşuşturuyor ve tekrar insan şekline bürünmeye çalışıyorlardı, ama başaramıyorlardı. En sonunda da çalılıkların arasına uzanmışlardı.

Sonra cadı bir o çiçekten bir bu çiçekten koparak bir şeyler fısıldamaya başladı. Ardından yavru kurtlara seslendi. Onlar da ağızlarında çeşitli dallar ve kökler tutarak cadının yanına doğru koştular.

Svetlana'yla hiç konuşmadan birbirimize baktık – söylenecek hiçbir şey yoktu. Her şey son derece açıktı. Ben ikinci sigaramı bitirmiş, üçüncüsünü de yumuşatmak için ellerimin arasında yuvarlıyordum. Siyah, kumaş torbadan bir paket de çikolata çıkarmıştım. Poşette sigara, çikolata ve bir tomar İngiliz sterlininden –ne kadar uyanık bir cadıydı!– başka hiçbir şey yoktu.

Her nedense *Fuaran*'ın burada olacağını umut etmiştim.

"Cadı," diye bağırdı Svetlana, kurtadam ayağa kalkarken. hâlâ titriyordu. "Buraya gel!"

Arina kalçalarını sallayarak bize doğru geldi. Çıplak halinden en ufak bir utanç duymuyordu. Kurtadam da bizim yakınımıza uzanmıştı. Güçlükle nefes alıyordu. Yavru kurtlar ise onun etrafında koşuşturuyor ve büyük bir sevgiyle onu yalıyorlardı. Svetlana kaşlarını çatarak bu manzaraya baktı, sonra da Arina'ya döndü:

"Sen neyle suçlanıyorsun?"

"Kim olduğu bilinmeyen bir Aydınlık Varlık'ın talimatıyla, yaptığım iksirin tarifini değiştirmek ve böylece Engizisyon, Gece Nöbeti ve Gündüz Nöbeti'nin ortaklaşa planladığı bir deneyi bozmak."

"Peki, bunu yaptın mı?"

"Evet," diye itiraf etti Arina, neşeli bir ifadeyle.

"Neden?"

"Devrim olduğundan beri Kızıllar'a zarar vermenin hayalini kuruyordum."

"Yalan söyleme," dedi Svetlana, kaşlarını çatarak. "Sen Beyazlar'ı ya da Kızıllar'ı umursamazsın. Bu riski neden aldın?"

"Bu neyi değiştirir, büyücü kadın?" dedi Arina.

"Çok şey değiştirir. İlk olarak da senin için."

Cadı kafasını salladı ve bana baktı. Sonra da Svetlana'ya. Göz-kapakları titriyordu.

"Arina teyze, canın mı sıkkın?" diye sordu, Nadyuşka. Sonra da annesine baktı ve hemen elleriyle ağzını kapattı.

"Evet," diye cevap verdi cadı.

O anda Arina'yı Engizisyon'un pençelerine bırakmayı hiç ama hiç istememiştim.

"Bu deney bütün Diğerleri tarafından destekleniyordu," dedi Arina. "Karanlık Varlıklar ülkenin liderleri arasında Komünizm'e inanan binlerce kişi olmasının –ekmek ürünleri ilk önce Kremlin'e ve Halk Komiserleri kuruluna gidiyordu– hiçbir işe yaramayacağına inanıyorlardı. Onlara göre, bu durum tam aksine, bütün dünyada Sovyet düşmanlığına sebep olacaktı. Ama Aydınlık Varlıklar, Almanya'ya karşı kazanılan zorlu savaştan sonra –o zamanlar kâhinler tarafından böyle bir ihtimal olduğu söylenmişti– Sovyetler Birliği'nin son derece ilgi çekici bir toplum olabileceğine inanıyorlardı. Gizli bir rapor vardı. Aslında, Komünizm 1980 yılına kadar ayakta kalacaktı."

"Mısır da başlıca hayvan yemi olacaktı," diye homurdandı Svetlana.

"Saçmalama, büyücü kadın," dedi cadı, sakin bir ifadeyle. "Ben mısır falan hatırlamıyorum, ama 70'li yıllarda ayda bir şehir inşa

edeceklerdi. Ve Mars'a gideceklerdi ya da başka bir yerlere. Bütün bir Avrupa komünist olacaktı. Ve baskı altında da olmayacaktı. Ve bugün, bütün bir dünyada sadece büyük Sovyetler Birliği ve Amerika olacaktı... Britanya, Kanada ve Avustralya da bunun bir parçası olacaktı. Sadece Çin tek başına kalacaktı..."

"Yani Aydınlık Varlıklar yanlış hesap mı yaptılar?" diye sordum.

"Hayır," dedi Arina, kafasını sallayarak. "Yanlış hesap yapmadılar. Tabii ki nehirlere kan akacaktı. Ama dünya şu anki halinden daha kötü bir durumda olmayacaktı. Şu anki bütün rejimlerden daha iyi olacaktı. Aydınlık Varlıklar sadece başka bir şeyleri gözden kaçırdılar. Eğer işler onların tahmin ettiği gibi olsaydı, şu anda insanlar Diğerleri'nin var olduğunu öğrenmiş olacaklardı."

"Anladım," dedi Svetlana. Nadyuşka, Svetlana'nın dizlerinin üzerinde kıpırdanıyordu. Oturmaktan sıkılmıştı ve "kurtçuğun" yanına gitmek istiyordu.

"İşte bu yüzden... geleceği herkesten çok daha iyi görebilen o bilinmeyen Aydınlık Varlık benim yanıma geldi. Birkaç kez buluştuk ve bu durumu tartıştık. Sorun, bu deneyin sadece yüksek seviyeli Diğerleri tarafından –bizim ırkımızın açığa çıkma tehlikesinin farkında olanlar– planlanmamış olmasıydı. Bu deney aynı zamanda ikinci ve üçüncü seviye Diğerleri tarafından da planlanmıştı... hatta bazı üçüncü ve dördüncü sınıf Diğerleri de vardı. Bu proje çok popülerdi... resmî olarak iptal etmek için binlerce Diğer'e eksiksiz bilgi verilmesi gerekiyordu. Bunu yapmak imkânsızdı."

"Anladım," dedi Svetlana.

Ama ben hiçbir şey anlamamıştım!

Biz varlığımızı insanlardan gizliyorduk, çünkü korkuyorduk. Nihayetinde bizim sayımız çok azdı. Ve eğer yeni bir "cadı avı" mücadelesi olursa, "büyü" bizim hayatta kalabilmemizi garanti edemezdi. Ama Arina'nın gerçek olabileceğini söylediği bu muhteşem gelecekte, biz gerçekten tehlikede olur muyduk?

"Bu yüzden bu deneyi sabote etmeye karar verdik," diye devam etti Arina. "Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndaki ölü sayısını arttırdı, ama

Avrupa'ya ve Kuzey Afrika'ya yapılan "devrim ihracatında" ölenlerin sayısını azalttı. Yaklaşık olarak... Elbette Rusya'da hayat şu anda olması gerektiği gibi keyifli ve doyurucu değil. Ama kim mutluluğun tok bir karınla ölçüldüğünü söyledi?"

"Tabii ya," dedim, kendime engel olamamıştım. "Volga'mn kıyısındaki bir şehirde yaşayan bir öğretmen ya da Ukrayna'da çalışan bir madenci de eminim seninle aynı fikirdedir."

"Mutluluk manevi zenginlikte aranmalıdır!" dedi Arina, beni azarlayarak. "Köpüklerle dolu bir banyoda ya da sıcak bir tuvalette değil! Ayrıca en azından insanlar Diğerleri'nin var olduğunu bilmiyorlar!"

Sustum. Bizim karşımızda oturan bu kadın sadece suçlu değildi – Engizisyon'un ipine asılıp sonra da bütün bir şehir tarafından taşlanması gerekiyordu! Ayda bir şehir mi? Pekâlâ bu olmadan yaşayabilirdik. Ama bizim sıradan şehirlerimiz bile güçlükle hayatta kalıyordu. Ve bütün bir dünya hâlâ büyük bir dikkatle bizi izliyordu...

"Zavallı," dedi Svetlana. "Çok acı çektin mi?"

Başta Svetlana'nın Arina'yla dalga geçtiğini düşündüm.

Cadı da aynı şeyi düşünüyordu.

"Gerçekten üzülüyor musun yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Arina.

"Üzülüyorum," diye cevap verdi Svetlana.

"İnsanlar için hiç üzülmüyorum – yanlış anlama," dedi cadı, umursamaz bir ifadeyle. "Ama ülke için gerçekten üzülüyorum. Her ne olursa olsun, burası benim ülkem! Ama her şey yoluna giriyor. Yaşamaya devam ediyoruz, ölmeyeceğiz. İnsanlar çocuklar doğuracak, şehirler kuracak, tarlaları sürecek."

"Uykuya yatmanın sebebi Çeka değildi," dedi Svetlana, beklenmedik bir şekilde. Engizisyon bile değildi. Sen bunu konuşarak halledebilirdin, hissediyorum. Sen Rusya'da sabotajdan sonra neler olacağını görmek istemedin."

Arina hiçbir şey söylemedi.

Ama Svetlana bana baktı ve şöyle dedi:

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sen karar ver," dedim, ne sorduğunu tam olarak anlayamamıştım.

"Nereye kaçacaktın?" diye sordu Svetlana.

"Sibirya'ya," dedi Arina, oldukça sakin bir ifadeyle. "Rusya'da işler böyle yürür, ya onlar seni Sibirya'ya sürgüne gönderirler ya da sen kendin oraya kaçarsın. Küçük, güzel bir köy bulacağım ve onun yakınında bir yerlere yerleşeceğim. Kendi hayatımı kazanacağım ve bir eş bulacağım," dedi Arina, ellerini muhteşem göğüslerinin üzerinde gezdirerek. Sonra da gülümsedi. "Ve yirmi yıl bekleyip neler olacağım izleyeceğim. Aynı zamanda da eğer Engizisyon beni yakalarsa, onlara neler anlatacağımı düşüneceğim."

"Kordonu tek başına geçemezsin," diye mırıldandı Svetlana. "Bizim seni geçirebileceğimizden de emin değilim. "

"Ben... onu saklayacağım..." dedi kurtadam boğuk bir sesle. "Ona borçluyum..."

Arina gözlerini kıstı ve şöyle dedi:

"Neden, seni iyileştirdiğim için mi?"

"Hayır... onun için değil," dedi kurtadam, belli belirsiz bir ifadeyle. "Seni ormandan... kampa doğru götüreceğim. Orada saklanacaksın... sonra da kaçacaksın..."

"Hiç kimse bir yere gitmiy..." diye başladım cümleme. Ama Svetlana elini hemen yavaşça dudaklarımın üzerine koydu, sanki Nadyuşka'yı sakinleştiriyormuş gibi...

"Anton, en iyisi bu. Arina için en iyisi kaçmak. Sonuçta, Nadyuşka'ya bir zarar vermedi, öyle değil mi?"

Kafamı sallamaya başladım. Bu saçmalıktı, tam bir saçmalık! Acaba bu cadı Svetlana'nın aklını bir şekilde ele mi geçirmişti?

"En iyisi bu," diye tekrarladı Svetlana, ısrarla. Sonra da cadıya doğru döndü ve şöyle dedi:

"Cadı! Asla bir insanın ya da Diğer'in canını almayacaksın, yemin et."

"Böyle bir yemin edemem," dedi Arina, kafasını sallayarak.

"Eğer senin hayatın için bir tehlike oluşturmuyorlarsa ya da kendini korumak için başka yöntemlerin varsa, hiçbir insanın ya da Diğer'in canını almayacaksın. Yemin et."

"Şimdi oldu!" dedi Arina, gülümseyerek. "Görüyorum ki Büyük Büyücü biraz olgunlaşmış... Bütün bir asrı dişlerim olmadan geçirmek çok da eğlenceli olmayacak. Ama yine de buna uyacağım. Karanlık benim şahidim olsun!"

Arina elini yukarıya doğru kaldırdı ve o anda avcunun içinde, küçük bir parça Karanlık belirdi. Kurtlar ve kurt yavruları bir anda inildemeye başlamıştı.

"Gücünü sana geri veriyorum," dedi Svetlana, ben daha ona müdahale edemeden.

Ve Arina gözden kayboldu.

Hemen ayağa fırladım ve Svetlana'mn yanında durdum. Hâlâ biraz gücüm kalmıştı. Birkaç kez vurmak için yeterli olurdu, ama bu darbeler cadıya ne yapabilirdi ki...

Arina birden tekrar önümüzde belirdi. Giyinmişti, hatta sanırım saçlarını bile taramıştı. Gülümsüyordu.

"Hâlâ sana zarar verebilirim, öldürmeye gerek duymadan," dedi Arina. "Seni sakat bırakabilir ya da çirkinleştirebilirim."

"Yapabilirsin," dedi Svetlana. "Hiç şüphem yok. Ama bunun sana ne faydası olur?"

O anda Arina'nın bakışlarında öylesine yoğun bir hüzün belirmişti ki kalbimin gerçekten acıdığını hissetmiştim.

"Bir faydası yok, büyücü kadın. Öyleyse hoşça kal. İyiliği pek hatırlamıyorum, ama teşekkür etmekten utanmıyorum... o yüzden teşekkür ederim, Büyük Büyücü. Şimdi... senin için zor olacak..."

"Ben zaten bunu biliyorum," dedi Svetlana alçak bir ses tonuyla.

Arina bakışlarını bana doğru çevirdi. Sonra da cilveli bir ifadeyle gülümseyerek şöyle dedi:

"Hoşça kal, büyücü. Benim için üzülme, ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Ah... ne yazık ki karını seviyorsun..."

Ardından yere çömeldi ve elini Nadyuşka'ya doğru uzattı.

Svetlana onu durdurmamıştı!

"Hoşça kal, küçük kız," dedi Arina, neşeli bir ifadeyle. "Ben kötü bir teyzeyim, ama sana iyilik diliyorum. Senin kaderini çizen her kimse hiç de aptal değil... Hayır, hiç değil... belki de sen bizim başaramadıklarımızı başaracaksın, olamaz mı? Şimdi senin için küçük bir hediyem var..." dedi Svetlana'ya bakarak.

Svetlana kafasını salladı!

Arina, Nadyuşka'nın parmağını tuttu ve mırıldanmaya başladı:

"Sana Güç dileyebilir miyim? Senin zaten yeterli gücün var. Sana her şey verilmiş... her şey... çiçekleri seviyorsun, değil mi? Öyleyse bu hediyemi al – çiçeklerin ve bitkilerin nasıl kullanıldıklarını... bu Aydınlık Büyücü bir kadının bile işine yarar."

"Hoşça kal, Arina teyze," dedi Nadyuşka, alçak bir ses tonuyla. "Teşekkürler."

Cadı tekrar bana baktı. Şaşırmıştım, kafam tamamen karışmıştı. Hiçbir şey anlamamıştım. Sonra da kurtadamlara döndü.

"Haydi öyleyse, yol göster gri kurtadam!" dedi cadı.

Yavru kurtlar, cadının ve eğitmenlerinin hemen arkasından fırladılar. Hatta içlerinden biri çalıların yanında durdu, ayağını kaldırdı ve çok rahat bir tavırla çalıların arasına işedi. Nadyuşka da kıkırdadı.

"Svetlana," dedim, fısıldayarak. "Kaçıyorlar..."

"Kaçsınlar," dedi. "Kaçsınlar."

Sonra da bana doğru döndü:

"Ne oldu?" diye sordum, gözlerinin içine bakarak. "Ne oldu ve ne zaman oldu?"

"Eve gidelim," dedi Svetlana. "Konuşmamız gerek, Anton. Çok ciddi bir konu."

Bu kelimelerden nasıl da nefret ediyordum!

Hiç iyi şeyler çağrıştırmıyorlardı!

SONSÖZ

Kayınvalidem, Nadyuşka'yı gıdıklayarak yatağına yatırdı:

"Ah, seni küçük masalcı, bu nasıl bir hayal gücü..."

"Bir teyzeyle yürüyüşe gittim," diye ısrar etti Nadyuşka, uykulu bir ifadeyle.

"Evet, gittin, tabii ki" dedi kayınvalidem.

Svetlana üzgün bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Diğerleri er ya da geç, kendi yakınlarının anılarıyla oynamak zorunda kalırlar.

Ve bu hiç de hoş bir durum değildir.

Tabii ki seçeneğimiz vardır; en yakınımızdakilere ve en sevdiklerimize gerçeği –ya da gerçeğin sadece bir kısmını– açıklayabiliriz.

Ama bu da pek iyi sonuçlar doğurmaz.

"İyi geceler, küçük kızım," dedi Svetlana.

"Gidin artık," diye homurdandı kayınvalidem. "Küçük kızımı yordunuz, canım torunumu..."

Odadan çıktık. Sonra da Svetlana kapıyı sıkıca kapattı. Etraf çok sessizdi. Sadece duvarda sallanan sarkaç saatin sesi duyuluyordu.

"Bunlar yapmacık konuşmalar," dedim. "Bir çocuğa böyle davranman doğru değil."

"Bir kız çocuğuna böyle davranabilirsin," dedi Svetlana, karşı çıkarak. "Özellikle de üç yaşındaysa. Anton... haydi bahçeye çıkalım."

"Bahçeye, pekâlâ, bahçeye," dedim, neşeli bir ifadeyle. "Gidelim."

Hiç konuşmadan hamağa doğru yürüdük. Sonra da yan yana oturduk. Svetlana'nın biraz uzaklaşmaya çalıştığını hissediyordum, her ne kadar hamakta bunu yapmak zor olsa da...

"En başından başlayalım," dedim.

"En başında..." dedi Svetlana, derin bir nefes alarak. "En başından... bu mümkün değil. Her şey karmakarışık oldu."

"Öyleyse cadının kaçmasına neden izin verdiğini açıkla."

"Cadı çok şey biliyor, Anton. Ve eğer bir duruşma olursa... her şey açığa çıkarsa..."

"Ama o bir suçlu!"

"Arina bize kötülük yapmadı," dedi Svetlana, alçak bir ses tonuyla. Sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. Onun kana susamış biri olduğunu da düşünmüyorum. Cadıların birçoğu gerçekten kötü niyetlidirler, ama böyleleri de vardır..."

"Pes ediyorum!" dedim, ellerimi havaya doğru kaldırarak. "Kurtadamları kontrol altında tuttu, Nadya'ya zarar vermedi. Pekâlâ, Arina Rodionovna samimi biri. Peki ya deneye zarar vermesi?"

"Bunu açıkladı," dedi Svetlana.

"Neyi açıkladı? Rus tarihinin neredeyse yüz yılının boşa gittiğini mi? Normal bir toplum yerine, bürokratik bir diktatörlüğün kurulduğunu mu? Ve bunun ortaya çıkardığı sonuçları mı?"

"Söylediğini duydun – bu, insanların bizim varlığımızı öğrenmelerine sebep olacaktı!"

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

"Sveta... Ne söylediğini bir düşün. Sen bundan beş yıl önce sıradan bir insandın! Biz hâlâ insanız... sadece biraz gelişme kaydettik. Tıpkı yeni bir evrim kıvrımı gibi... Ve eğer insanlar bunu öğrenselerdi, bu çok büyük bir sorun yaratmazdı!"

"Biz çok fazla bir gelişme kaydetmedik," dedi Svetlana, kafasını sallayarak. "Anton, sen beni çağırdığın zaman... ben cadının Alacakaranlık'ı izlediğini tahmin ettim. Ve hemen beşinci seviyeye atladım. Sanırım Gesar ve Olga dışındaki hiçbir Aydınlık Varlık orada bulunmamıştır."

Svetlana duraksadı. O anda Svetlana'nın konuşmak istediği şeyin bu olduğunun farkına varmıştım. Gerçekten korkunç olan bir şeyler vardı.

"Orada ne vardı, Svetlana?" dedim, fısıldayarak.

"Orada uzun bir süre kaldım," diye devam etti Svetlana. "Ve... birkaç şeyin farkına vardım. Nasıl olduğunun şu anda bir önemi yok."

"Ve?"

"Cadının kitabında yazan her şey doğru Anton. Biz gerçek büyücüler değiliz. Sıradan insanlardan çok daha büyük yeteneklerimiz yok. Biz tıpkı Alacakaranlık'ın birinci seviyesindeki mavi yosun gibiyiz. Cadının kitabında, vücut sıcaklığı ve çevre sıcaklığı hakkında yazan şeyleri hatırlıyor musun? İşte... bütün insanların büyü sıcaklığı 36.5 °C. Bazılarının da –çok şanslı ya da çok şanssız olanların– ateşi var, yani vücut sıcaklıkları daha yüksek. Ve tüm enerji, tüm bu Güç dünyayı ısıtıyor. Bizim vücut sıcaklığımız standartların altında. Biz, bize ait olmayan bir Güç'ü içimize çekiyor, sonra da bunu dağıtıyoruz. Biz birer parazitiz. İgor gibi güçsüz bir Diğer'in vücut sıcaklığı 34°C. Mesela seninki yirmi, benimki de on."

Cevabım çoktan hazırdı. Bunu, kitabı bitirdiğim zaman düşünmüştüm.

"Yani Sveta? Ne olmuş? İnsanlar kendi Güçler'ini kullanamıyorlar. Ama biz kullanabiliyoruz. Bu durumda, ne farkı var?"

"Fark, insanların bunu asla kabul edemeyecek olmaları. En kibar ve en iyi olanı bile, daha çok şey verilmiş olanları kıskanır. Sporcuları, yakışıklı erkekleri, güzel kadınları, zeki olanları ve yeteneğe sahip olanları. Ama bundan şikâyetçi olamazlar; bu bir kader, bir şans. Ama şimdi sen sıradan bir insan olduğunu hayal et. Son derece sıradan. Ve birdenbire yüzyıllardır yaşayan, geleceği tahmin edebilen, hastalıkları iyileştiren ve sana büyü yapabilen birilerinin olduğunu öğrendiğini... Son derece ciddiler, hepsi gerçek! Ve hepsi senin üzerinden geçiniyor! Biz birer parazitiz, Anton. Tıpkı vampirler gibi. Tıpkı mavi yosun gibi. Ve eğer bu ortaya çıkarsa, eğer Diğerleri'ni,

sıradan insanlardan ayıran yeni bir yöntem keşfedilirse, insanlar bizi avlamaya ve yok etmeye başlarlar. Ve eğer biz bir araya gelip kendi devletimizi kurarsak da, üzerimize bombalar atarlar."

"Böl ve koru," dedim, Gece Nöbeti'nin sloganından alıntı yaparak.

"Doğru. Böl ve koru, ama insanları, sadece Karanlık Varlıklar'dan değil, tüm Diğerleri'nden koru."

Güldüm. Sonra da karanlık gökyüzüne doğru baktım ve tekrar gülümsedim – biraz daha gençken karanlık bir cadde boyunca vampirlere doğru yürüdüğüm anı hatırlamıştım. Heyecanlı bir kalp, temiz eller ve rahat, boş bir kafa...

"Aydınlık Varlıklar'la Karanlık Varlıklar arasındaki farkları birçok kez konuştuk..." dedi Svetlana, alçak bir ses tonuyla. "Ben buna başka bir açıklama daha buldum. Biz iyi çobanlarız. Sürüye göz kulak oluyoruz. Ve bence bu çok önemli bir şey. Ama biz kendimizi ya da bir başkasını kandırmamalıyız. Bütün insanların Diğerleri'ne dönüştüğü bir zaman asla olmayacak. Biz kendimizi asla açığa çıkaramayacağız. İnsanların iyi ya da kötü bir toplum oluşturmalarına asla izin vermeyeceğiz. Kapitalizm, Komünizm... konu bu değil. Bizim uyum sağlayabileceğimiz tek dünya, insanların, samanların kalitesi ve yem kaplarının boyutlarıyla ilgili endişe duydukları bir dünyadır. Çünkü kafalarını yem kaplarından kaldırdıkları anda, hemen etraflarına bakar, bizi görür ve anında bizim sonumuzu getirirler."

Gökyüzüne doğru baktım ve Svetlana'mn eliyle –benim dizlerimin üzerinde duran– oynadım. Sıcak ve iradesizdi... ve çok kısa bir süre önce, Rusya'yı sabote eden cadıyı yıldırım yağmuruna tutmuştu.

Büyük Büyücü Kadının dermansız eli, şu anda benim sahip olduğum gücün yarısına sahip olan büyücü kadının...

"Ve yapılacak hiçbir şey yok," diye fısıldadı Svetlana. "Nöbetler, sıradan insanların, ahırlarından dışarıya çıkmalarına asla izin vermeyecekler. Amerika'da kafanı içine sokmak istediğin büyük, doyurucu yem kapları olacak. Uruguay'da, yaylalarda seyrek çimenler olacak. Böylece insanların gökyüzüne bakacak zamanları olmayacak. Ve bizim

yapabileceğimiz tek şey, en güzel ahırı seçip, sonra da onu parlak bir renge boyamak."

"Ya bütün bunlar Diğerleri'ne anlatılırsa?"

"Karanlık Varlıklar bundan hiç rahatsız olmazlar. Aydınlık Varlıklar da bunu kabullenirler. Ben bilmek istemediğim bir gerçek öğrendim, Anton. Ve bunu kabullendim. Acaba sana söylememem mi gerekirdi? Ama bu haksızlık olurdu. Sanki sen de o sürünün bir parçasıymışsın gibi..."

"Sveta..." dedim, gece lambasının, penceredeki zayıf yansımasına bakarak. "Sveta, öyleyse Nadyuşka'nın büyü sıcaklığı ne?"

Svetlana kısa bir an duraksadı.

"Sıfır."

"Büyük Büyücüler'in en büyüğü..." dedim.

"Büyü gücünden tamamen yoksun..." dedi Svetlana.

"Öyleyse ne yapacağız?"

"Yaşamaya devam edeceğiz," dedi Svetlana, sadece. "Ben bir Diğer'im... Masum rolü yapmak için artık çok geç. Ben insanlardan Güç alıyorum ya da Alacakaranlık'tan güç çekiyorum. Her iki durumda da, benim gücüm değil. Ama ben bunun için suçlanamam."

"Sveta, ben Gesar'a gidiyorum. Hemen şimdi. Nöbet'ten ayrılacağım."

"Biliyorum. Git."

Ayağa kalktım ve sallanan hamağı durdurdum. Karanlıktı, Svetlana'nın yüzünü göremiyordum.

"Git, Anton," diye tekrar etti. "Birbirimizin gözlerine bakmak bizim için zor olacak. Buna alışmak için zamana ihtiyacımız var."

"Orada ne vardı, beşinci seviyede?" diye sordum.

"Bilmemen senin için çok daha iyi."

"Pekâlâ. Gesar'a soracağım."

"Bunu o cevaplasın... eğer istiyorsa.

Eğildim ve yanağına dokundum; gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Bir parazit olmak... iğrenç." Diye fısıldadı Svetlana.

"Burada kal..."

"Tamam."

Ahıra doğru yürürken, bir kapı kapanma sesi duydum – Svetlana eve girmişti. Ben de ışığı açma gereği duymadan arabaya bindim ve kapıyı kapattım.

Pekâlâ, Kolya amca buna ne yapmıştı? Çalıştırmalı mıydım yoksa çalıştırmamalı mıydım?

Arabayı çalıştırdığım anda, dizel motor sessiz bir şekilde hırıldamaya başladı.

Kısa farları açtım ve arabayı, ahırın dışına doğru sürdüm.

Gizlenme kuralları nelerdi?

Umurumda değildi. Neden çoban, sürüden saklansın ki!

Arabadan hiç çıkmadan, tek bir el hareketiyle kapıları açtım. Arabayı caddeye doğru sürdüm ve hemen gaza bastım. Köy oldukça boş ve cansız görünüyordu. Birileri, koyunların yemeğine uyku ilacı atmıştı.

Sonra köy yoluna çıktım. Uzun farları açtım ve tekrar gaza bastım. Rüzgâr, açık olan pencereden içeriye sızıyordu.

Daha sonra da direksiyonun üzerindeki uzaktan kumandayı buldum ve müzikçaları açtım:

Bu rüzgârlı şehre kabanım olmadan girdim.
Rüzgâr boğazıma tıpkı bir sarmaşık gibi dolandı.
Yılanın sarmalı ruhumu zincire vurdu.
Altında hiç gözyaşı dökmeyeceğim, siyah bir güneş görüyorum.
Kişiliğimden kurtuluyorum. Ben küstahım, adil değilim.
Boa yılanının boğazında olan bir tavşan ne ümit edebilir ki?
Yılanın sarmalı sadece ilk başta sıkı gelir.
Siyah bir güneş görüyorum. Ve aynı düşleri.
Ahlaksızlıkları söyleyemem, kendi hayatımı kurtarmak için bile.

Galiba birileri, bizi yılana dönüştürerek şahitleri yok ediyor.
Herhangi bir bayrağın altında çürümeye razıyım,
Zikzaklı zeminin üzerinde kaymaya hazırım,
Hatta boğazıma kadar aşk şarkılarına batmaya,
Eğer Ülkem için gereken buysa...

İleride, otoban girişine yakın bir yerlerde bir ışık belirdi. Gözlerimi kıstım ve Alacakaranlık'm içinden baktım. Yolun ilerisinde geçici bir polis bariyeri vardı. Bariyerin hemen yanında da iki kişi duruyordu. İki Diğer'le birlikte.

Karanlık Diğerleri.

Gülümsedim ve yavaşladım.

Beynim, arılar yerine karıncalarla dolu bir kovan gibi.
Merminin ağırlık merkezi aşka doğru kaydırılmış.
Ama yılanın sarmalı zırhla kaplı.
Siyah bir güneş görüyorum. Benden nefret eden bir güneş.
Savaşmadan pes edebilirim, şeytanın ağzına yakalanarak.
Ama ayaklarımın üzerinde öleceğim – sarmal düşmeme izin vermeyecek.
Yılanın sarmalı, benim zırhım ve kabuğum.
Ve gözlerimi acıtıyor.

Bariyerin tam önünde durdum ve göğsünde otomatik bir silah asılı olan polisin gelmesini bekledim. Engizisyon güvenlik kordonuna eleman alırken asla seçici davranmazdı.

Sonra da polise ehliyetimi ve arabayla ilgili evrakları uzattım.

Diğerleri'ne baktım.

Biri, tanımadığım bir Engizisyon üyesiydi – zayıf, yaşlı bir Asyalı İkinci ya da üçüncü seviye bir Güç'e sahip olduğunu söyleyebilirdim. ama Engizisyon üyelerinde bunu tam olarak tahmin edebilmek zordu.

Diğeri ise Gündüz Nöbeti'nden çok iyi tanıdığım bir Karanlık Varlık'tı. Vampir Kostya.

"Bir cadı arıyoruz," dedi Engizisyon üyesi. Polisler, Diğerleri'nin farkında değillerdi; onları görmemeleri emredilmişti.

"Arina burada değil," dedim. "Kuşatmadan Edgar sorumlu değil mi?"

Engizisyon üyesi kafasını salladı.

"Beni, ona sorun. Anton Gorodetski, Gece Nöbeti."

"Ben onu tanıyorum," dedi Kostya, Engizisyon üyesine doğru eğilerek. "Kurallara uyan bir Aydınlık Varlık..."

"Devam et," dedi polis, evraklarımı bana uzatarak.

"Gidebilirsin," dedi Engizisyon üyesi, kafasını sallayarak. "İleride birkaç güvenlik kordonu daha var."

Kafamı salladım ve yoluma devam ettim.

Kostya da öylece durdu ve benim gidişimi izledi.

Tekrar müziğin sesini açtım:

Ben yandaş ya da karşıt değilim. Kötü ya da iyi değilim.
Benimleyken çok şanslısın, Anavatanım.
Senin yılanının sarmalları benim evim, tuzağım.
Güneşin altında sürüneceğim.
Bu lanet olası güneşin altında.
Buradan, buraya, sonra da buradan, buraya.
Buradan, Kıyamet Günü'ne.

HİKÂYE III

HİÇ KİMSENİN GÜCÜ

ÖNSÖZ

Çok sık rüya görmezdi.

Zaten şu anda uyumuyordu bile. Ama yine de, neredeyse bir rüya gibiydi, tıpkı uyanmadan hemen önce görülen rüyalar gibi...

Aydınlık, saf bir çocuk rüyası gibi.

Egzoz püskürten motorlar... kalkışa hazır... anahtar ateşleme pozisyonunda...

Roketin gümüş renkli kolonu hafif bir sisle örtülmüştü.

Alevler nözüllerin altında dans ediyordu.

Her Rus çocuğunun hayalî kozmonot olmaktır. Ta ki şu soruyu onuncu kez duyana kadar:

"Ne olmak istiyorsun, kozmonot mu?"

Bazıları da Diğer'e dönüştükleri zaman, uzay boşluğunu hayal etmeyi bırakırlar.

Alacakaranlık diğer gezegenlerden daha ilginçtir. Yeni keşfedilmiş bir Güç, astronot şöhretinden çok daha çekicidir.

Ama o, rüyasında yine bir roket görüyordu – gökyüzüne doğru yükselen, tuhaf, eski moda bir roket.

Dünya, onun ayaklarının altında ya da kafasının üzerinde dalgalanıyordu.

Gemi penceresinin kalın kuvars camı.

Bir Diğer için oldukça tuhaf rüyalardı, öyle değil mi?

Dünya... bulutların örtüsü... şehirlerin ışıkları... insanlar.

Milyonlarca. Milyarlarca.

Ve o – bir yörüngeden onları izliyordu.

Uzayda bir Diğer... Bundan daha komik ne olabilirdi? Uzaylılara karşı olan bir Diğer'den başka. Bir keresinde bir bilimkurgu filmi izlemiş ve birdenbire kendini, cesur Ellen Ripley'in Alacakaranlık'a girmesi için en uygun zaman olduğunu düşünürken bulmuştu... sonra da bu hantal, aciz yaratıklara defalarca vurmuştu.

Bu düşünce onu güldürmüştü.

Orada hiç Diğer yoktu.

Ama uzay vardı. Sadece nedenini, şimdiye kadar anlamamıştı.

Şimdi anlıyordu.

Gözlerini kapatarak öylece durdu, ayaklarının altında yavaşça dönen küçük dünyayı hayal ederek...

Her çocuğun hayali "dev" olmaktır – ta ki bunun neden gerekli olduğunu merak etmeye başlayana kadar.

O şimdi her şeyi biliyordu.

Yapbozun bütün parçaları bir araya gelmişti.

Kaderinin bir Diğer olarak yazılması.

Uzay yolculuğu hakkındaki saçma rüyası.

Ve son derece düzgün bir el yazısıyla yazılmış, insan derisinden yapılma bir ciltle kaplı, bu ince kitabı.

Tahta zeminin üzerinde duran kitabı eline aldı.

Ve ilk sayfasını açtı.

Harfler yok olmamıştı – basit ama etkili bir büyü tarafından korunuyorlardı.

Bu dil, yeryüzünde çok uzun bir zamandır duyulmamıştı. Sanskrit Hindolojisi'ni anımsatıyordu, ama çok az insan bunun aslında Paisaci[24] olduğunu anlayabilirdi.

Ama Diğerleri ölü dilleri bile okuyabiliyorlardı.

24 Hintçe'nin bir lehçesi. (ç. n.)

"Fil yüzlü[25] kafasını tıpkı Şiva[26] gibi önce yukarı sonra aşağı sallayarak ve Zihni'ni önce yukarı, sonra aşağı dalgalandırarak seni korusun! Ganapati beni, bilgeliğin tatlı nemiyle doldursun!

Benim adım *Fuaran*. İhtişamlı Kanakapura şehrinin kadınıyım.

İstekleri Yerine Getiren, Parvati'nin[27] kocası, gençliğimde bana hayaletlerin dünyasında yürüme kabiliyeti vererek beni cömertçe ödüllendirdi. Bizim dünyamızda, çiçeklenmiş bir ağaçtan düşen taç yaprağı rüzgârda dans ederken; o dünyada bir gün bitmiş oluyordu – bu tamamen onun doğasıydı. Ve o dünyada gizlenmiş, büyük bir güç vardı..."

Fuaran'ı kapattı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Büyük bir güç!

Bir cadının ellerinden düşüp, yaklaşık iki bin yıl önce kaybolan bir güç!

Hiç kimseye ait değildi, Diğerleri'nden bile gizleniyordu. Hiç kimsenin gücü.

---

25 Ganeşa ya da Ganapati: Hint inanışında, zenginlik ve şans getirdiğine inanılan Tanrı. Fil şeklindeki kafası bilgiyi, aklı ve irfanı temsil eder. (ç. n.)

26 Hint mitolojisinde "yıkım" "yeniden doğuş" ve "değişim" Tanrı'sı. (ç. n.)

27 Hint tanrıçasıdır. Evli kadınlar, eşlerine sağlık ve uzun yaşam dilemek için ona tapınırlar (ç. n.)

BÖLÜM 1

Sabah saat sekizde Gece Nöbeti binasına varmıştım. En cansız saatlerdi – vardiyalar arasındaki boşluğa denk geliyordu. Bütün bir gece boyunca görev başında olan saha ajanları raporlarını teslim edip evlerine gitmişlerdi. Ofis çalışanları da –Moskova geleneklerine göre– saat dokuzdan önce burada olmazlardı.

Nöbet odasında da vardiya değişimleri gerçekleşiyordu. İşini tamamlamış olan personel bazı belgeler imzalıyor, yeni gelenler de görev çizelgesini inceliyorlardı. Ben de hepsiyle tokalaştım ve hiçbir kontrolden geçmeden öylece yürüdüm. Aslında bu bir ihlaldi... gerçi bu güvenlik, daha çok sıradan insanları kontrol etmek içindi...

Üçüncü kattaki güvenlik görevlileri vardiyalarını çoktan değiştirmişlerdi. Garik görev başındaydı ve bana hiçbir ayrıcalık uygulamamıştı – beni, Alacakaranlık'tan ayrıntılı bir şekilde incelemiş, sonra da tılsımına dokunmamı istemişti; altın tellerden yapılmış, karmaşık bir horoz figürü. Biz bu figürü "merhaba Dodon" olarak adlandırıyorduk, teoriye göre, eğer bir Karanlık Varlık buna dokunursa, küçük horozun ötmesi gerekiyordu. Ama bu horozun, Karanlık bir Varlık'ı hissettiği zaman, insan sesiyle: "Ne kadar iğrenç!" dediğini iddia edenler de vardı.

Garik ancak kontrolünü tamamladıktan sonra bana dostça gülümsemiş ve elimi sıkmıştı.

"Gesar ofisinde mi?" diye sordum.

"Onun nerede olduğunu kim bilebilir?" dedi Garik.

Evet, gerçekten çok saçma bir soruydu! Büyük Büyücüler birçok farklı yolla hareket edebilirlerdi!

"Senin izinde olman gerekmiyor muydu..." dedi Garik, sanki sorduğum sorudan tedirgin olmuş gibiydi.

"Dinlenmekten sıkıldım... Söyledikleri gibi, pazartesi cumartesiden başlıyor..."

"Sen kesinlikle çok yorulmuşsun..." dedi diğer büyücü, tedbirli bir ifadeyle. "Haydi, horozu bir kez daha okşa."

Dodon'a bir selam daha verdim. Sonra da Garik, renkli camlardan yapılmış başka bir tılsımla auramı kontrol ederken öylece bekledim.

"Üzgünüm," dedi, tılsımı uzaklaştırırken. Sonra da hafif şaşırmış bir ifadeyle şöyle dedi: "Sanırım sende bugün bir sorun var."

"Köyde Sveta'yla birlikte tatildeydim, sonra birden yaşlı bir cadı ortaya çıktı," diye açıkladım. "Ayrıca kontrolden çıkmış bir kurtadam sürüsü de vardı. Kurtadamların peşinden gitmek zorunda kaldım. Ve tabii cadının da..." dedim, umutsuz bir ifadeyle. "Böyle bir tatilden sonra, hastalık iznine çıkmam gerekir."

"İşte bu yüzden," dedi Garik, sakinleşerek. "Bir başvuru formu doldur, sanırım hâlâ biraz 'güç iyileştirme' kotamız var."

Omuzlarımı silktim ve kafamı salladım:

"Hayır, teşekkürler. Ben kendim hallederim."

Garik'e hoşça kal dedikten sonra, dördüncü kata çıktım. Gesar'm bekleme odasının önünde bir süre durdum, sonra kapıyı çaldım.

Hiç kimse cevap vermedi. Ben de içeriye girdim.

Sekreter tabii ki masasında değildi. Gesar'm ofisinin kapısı da sıkıca kapanmıştı. Ama kahve makinesinin "hazır" ışığı neşeli bir şekilde yanıp sönüyordu, bilgisayar açıktı, hatta haber kanalı açılmış olan televizyon bile alçak bir sesle mırıldamyordu. Haber spikeri kum fırtınasının, yeni bir barış harekâtında olan Amerikan güçlerini engellediğini, hatta onların kamyonlarını devirip, uçaklarını düşürdüğünü anlatıyordu.

"Bütün o askerleri dövüp, sonra da birkaç tanesini hapse atın," dedim, kendime engel olamamıştım.

Neden bazı Diğerleri'nin televizyon izlemek gibi tuhaf bir alışkanlıkları vardı? Ya da saçma pembe dizileri ve yalan haberleri? Bunun için söylenecek tek bir kelime vardı: insanlar...

Acaba diğer kelime "hayvanlar" mıydı?

Ama hayır, bu hayvanların suçu değildi. Onlar zayıflardı, ayrıca ayrıştırılmışlardı. Onlar insandı, hayvan değil!

Biz hayvandık.

İnsanlar da çimen.

Sekreter masasına yaslandım ve pencereden, şehrin üzerinde sürüklenen bulutlara bakarak öylece durdum. Moskova'da gökyüzü ne bu kadar alçaktı? Başka hiçbir yerde bu kadar alçak bir gökyüzü görmemiştim... Kış mevsimindeki Moskova hariç...

"Çimleri kesebilirsin," dedi bir ses arkamdan. "Ya da köklerinden koparabilirsin. Hangisini tercih edersin?"

"Günaydın, patron," dedim, arkama dönerek. "Senin içeride olduğunu düşünmemiştim."

Gesar esnedi. Üzerine bir sabahlık giymişti. Ayaklarına da terlik. Sabahlığının altında ise pijama vardı.

Büyük Büyücü Gesar'm, üzerinde Disney karakterleri bulunan bir pijama giyeceğini asla düşünmezdim. Mickey Mouse, Donald Duck, Lilo ve Stitch... Binlerce yıldır yaşayan ve düşüncelerimizi kolaylıkla okuyabilen Büyük bir Büyücü nasıl olur da böyle bir pijama giyebilirdi?

"Uyuyordum," dedi Gesar, yüzü asıktı. "Sessizce uyuyordum. Saat 05:00'te yattım."

"Affedersin, patron," dedim. Her nedense aklıma "patron" kelimesinden başka bir şey gelmemişti. "Dün gece çok iş mi vardı?"

"Kitap okuyordum, ilginç bir kitap," dedi Gesar, kahve makinesinin düğmesine basarken. "Bana sade ve şekerli, sana da sütlü ve şekersiz..."

"Büyüyle ilgili bir şeyler mi?" diye sordum.

"Hayır, lanet olası, Golovaçev," dedi Gesar. "Emekli olunca, ona ortak yazar olup kitap yazmayı teklif edeceğim! Kahveni al."

Kahveyi aldım ve Gesar'ı takip ederek ofisine doğru yürüdüm.

Her zamanki gibi, birkaç yeni biblo vardı. Bir büfenin içinde, camdan yapılmış, küçük fare figürleri, tahta, seramik kupalar ve çelik bıçaklar duruyordu. Büfenin yaslandığı duvarda da, kapağında, paraşüt eğitimini değerlendiren bir kurul resminin bulunduğu eski bir DOSAAF broşürü asılıydı. Yanında da yeşil, gür bir ormanı sergileyen, sıradan bir taş baskı duruyordu.

Her nedense –nedenini tam olarak anlayamamıştım– bunların hepsi bana ilkokul günlerimi anımsatmıştı.

Tavanda ise, kel bir kafaya benzeyen, altın renkli bir hokey kaskı asılıydı. Üzerinde de birkaç tane ok vardı.

Tüm bu eşyalara şüpheli bir ifadeyle baktım –bunların ya çok önemli bir anlamları vardı ya da hiçbir manaları yoktu– sonra da ziyaretçi koltuklarından birine oturdum. Ve o anda hasır çöp kutusunun üzerinde, renkli kapağı olan bir kitap durduğunu fark ettim. Gesar gerçekten Golovaçev okuyor olabilir miydi? Ama sonra biraz daha dikkatli baktım ve yanıldığımı fark ettim – kitabın adı, "Bilimkurgu Dünyasının Başyapıtı"ydı.

"Kahveni iç, sabahleyin zihnini açar," diye mırıldandı Gesar, aynı öfkeli ses tonuyla.

Kahvesini höpürdeterek içiyordu, sanki ona sadece bardağı ve kesme şekeri de versem böylesine iştahlı içecekmiş gibiydi...

"Bazı soruların, cevaplarına ihtiyacım var, patron," dedim. "Bir sürü sorunun."

"Cevaplarını alacaksın," dedi Gesar, kafasını sallayarak.

"Diğerleri güç konusunda sıradan insanlardan çok daha güçsüzler."

Gesar kaşlarını çattı:

"Saçmalık. Oksimoron."

"Ama insanların büyü gücü..."

Gesar parmağını havaya kaldırdı ve bana doğru salladı:

"Orada dur. Potansiyel enerjiyle kinetik enerjiyi birbirine karıştırma."

Susma sırası artık bana gelmişti. Gesar elinde kahve fincanını tutarak odanın içinde geziniyor ve oldukça sakin bir ifadeyle konuşuyordu:

"İlk olarak... evet, tüm yaşayan canlılar büyülü bir güç üretme yeteneğine sahiptirler. Tüm yaşayan canlılar – sadece insanlar değil. Hayvanlar bile, çimenler bile. Bu güç, fiziksel bir temele dayanır mı, bu gücü bilimsel bir araçla ölçmek mümkün olabilir mi? Bilmiyorum. Muhtemelen hiç kimse de bunu bilemeyecek. İkincisi... hiç kimse kendi gücünü kontrol edemez. Bu güç uzaya dağılır, sonra da Alacakaranlık tarafından çekilir; bir kısmı mavi yosun tarafından ele geçirilir, bir kısmı da Diğerleri tarafından. Anladın mı? İki süreç vardır: kendine ait olan Güç'ün yayılması ve sana ait olmayan Güç'ün emilinesi. İlk süreç tamamen istem dışıdır ve sen Alacakaranlık'ın derinliklere inerken o giderek şiddetlenir. İkincisi de genellikle kişiye göre değişir. Bu hem sıradan insanlar için, hem de Diğerleri için geçerlidir. Hasta bir çocuk, annesinden onun yanında oturmasını ve karnını okşamasını ister! Annesi, çocuğun karnını okşar ve ağrı hemen geçer. Anne, çocuğuna yardım etmek ister ve gücünün bir kısmını, doğrudan bir etki yaratmak için yönlendirebilir. Medyum olarak adlandırılan bir kişi, yani Diğer yetenekleri azaltılmış ve kısırlaştırılnuş sıradan bir insan, sadece en sevdiği ve en yakınında olan insanları etkilemez. Diğer insanları da etkileyebilir. Hatta onlara büyü bile yapabilir. Ondan çıkan Güç çok daha biçimlidir; artık buhar değildir, ama henüz buz da olmamıştır; sudur. Üçüncüsü de... Biz Diğerleri'yiz. Bizdeki yayılma ve emme dengesi biraz emmeye doğru kaydırılmıştır."

"Yani?" dedim.

"Sen her şeyin vampirlerdeki gibi kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, Gesar, büyük bir tebessümle. "Sen Diğerleri'nin hiçbir şey vermeden sadece aldıklarını mı düşünüyorsun? Hayır, biz ürettiğimiz bütün gücü geri veriyoruz. Ama sıradan bir insanın emme ve yayılma süreci dinamik bir dengededir. Ve bu denge, duygusal değişimler sebebiyle bazen bozulabilir. Fakat bizde durum farklıdır.

Bizim en başından beri dengemiz yoktur. Biz dünyaya verdiğimizden, çok daha fazlasını geri alırız.

"Ve geriye kalanları kullanabiliriz," dedim. "Öyle değil mi?"

"Potansiyellerdeki farklılıkları kullanabiliriz," dedi Gesar, tekrar parmağını sallayarak. "Senin 'büyü sıcaklığının' bir önemi yok. Bu eskiden cadıların kullandığı bir terim. Sen büyük bir Güç üretebilirsin. Ve bu gücün emilme oranı geometrik bir diziyle artar. Böyle Diğerleri var. Onlar ortak potaya, sıradan insanlardan bile daha fazla güç veriyorlar, ama aynı zamanda son derece aktif bir şekilde de emiyorlar. Potansiyellerdeki farklılıklar üzerinde çalışıyorlar."

Gesar kısa bir an duraksadı, sonra da eleştirel bir yorum yaptı:

"Ama itiraf etmeliyim ki bunlar çok nadir olan durumlar. Genelde Diğerleri'nin birçoğu büyü gücü üretme konusunda, sıradan insanlardan çok daha yeteneksizler. Ama gücü emme konusunda, tam aksine en az insanlar kadar yetenekliler. Hatta bazen onlardan daha da fazla... Anton, bir hastane için ortalama sıcaklık diye bir şey yoktur. Biz sadece ilkel birer vampir değiliz. Biz aynı zamanda birer donoriiz."

"Peki ama neden bize bunu öğretmiyorlar?" diye sordum. "Neden?"

"Çünkü en basit anlatımla, biz hâlâ başkalarının gücünü kullanıyoruz!" diye bağırdı, Gesar. "Kendine bir bak, neden sabahın bu saatinde buraya geldin? Beni sinirlendirip ders vermek için! Bu nasıl gerçek olabilir – biz insanlar tarafından üretilen gücü kullanıyoruz! Ve sen onu doğrudan aldın, içine çektin, tıpkı bir vampir gibi! Gerektiğinde tereddüt etmedin. Asil yüzündeki üzüntülü ifadeyle ve parlayan beyaz zırhınla gittin! Ve küçük çocuklar arkanda ağlıyorlardı!

Haklıydı, ama kısmen.

Ama ben çok uzun bir zamandır nöbette çalışıyordum. Ve bu süre "kısmen haklılığının" büyük bir yalan olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Öğretmenim..." dedim, alçak bir ses tonuyla. Gesar irkilmişti.

İnsanlardan Güç topladığım o gün, Gesar'ın öğrencisi olmayı reddetmiştim.

"Dinliyorum, öğrenci," dedi Gesar, gözlerimin içine bakarak.

"Sorun, bizim ne kadar güç tükettiğimiz değil, ne kadar geri verdiğimiz," dedim. "Öğretmenim, Gece Nöbeti'nin amacı, insanları bir araya getirmek ve korumak değil midir?"

Gesar kafasını salladı.

"Bir araya getirmek ve korumak. Ta ki insanların ahlakı gelişip, yeni Diğerleri Aydınlık'ı tercih edene kadar?"

Gesar tekrar kafasını salladı.

"Sonra bütün insanlar Diğer mi olacaklar?"

"Saçmalık," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Böyle bir saçmalığı sana kim söyledi? Bu cümleyi Nöbetler'den birinin dokümanlarında bulabilir misin? Büyük Antlaşma'da?"

Gözlerimi kapattım ve o anda kafamda canlanan kelimelere baktım:

"Biz Diğerleri'yiz."

"Hayır, bu cümle hiçbir yerde yok," diye itirafettim. "Ama bütün eğitimlerimiz, yaptığımız her şey... hepsi bu hissi uyandırıyor..."

"O his yanlış."

"Evet, ama kendimizi kandırmaya teşvik ediliyoruz."

Gesar derin bir nefes aldı. Sonra da gözlerime baktı ve şöyle dedi:

"Anton, herkesin hayatının bir anlamı olması gerekir.. Büyük bir anlamı. İnsanların da, Diğerleri'nin de. Bu anlam yanlış olsa bile."

"Ama bu çıkmaz sokak..." diye fısıldadım. "Öğretmenim, bu çıkmaz sokak. Eğer Karanlık Varlıklar'ı mağlup edersek..."

"O zaman biz Kötülük'ü mağlup edeceğiz. Bencilliği, egoistliği, umursamazlığı."

"Ama bizim kendi var oluşumuz da bencillik ve egoistlik!"

"Ne öneriyorsun?" diye sordu, Gesar, oldukça nazik bir ifadeyle.

Cevap vermedim.

"Nöbetler'in operasyonlarına herhangi bir itirazın var mı? Karanlık Varlıklar'ı gözetlememize? İnsanlara yardım etmek için sosyal sistemi geliştirme girişimlerimize?"

İşte o anda intikamımı nasıl alacağımın birdenbire farkına varmıştım.

"Öğretmenim, 1931 yılında Arina'ya tanı olarak ne verdin? Onunla hipodromda buluştuğun zaman?"

"Bir parça Çin ipeği," dedi Gesar, oldukça sakin bir ifadeyle. "Nihayetinde o bir kadın, güzel elbiseler istiyordu... ve o günler çok zor zamanlardı. Bir arkadaşım, bana Mançurya'dan ipek göndermişti. Ve böyle bir şeyi ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Beni suçluyor musun?"

Kafamı salladım.

"Anton, ben en başından beri insanlar üzerinde geniş çaplı bir deney yapılmasına karşıydım," dedi Gesar, belirgin bir nefretle. "Bu, on dokuzuncu yüzyıldan beri etrafta dolaşan saçma bir fikir. Karanlık Varlıklar'ın bunu kabul etmesi hiç de şaşırtıcı değil. Hiçbir olumlu sonuç doğurmadı. Sadece daha fazla kana, savaşa, açlığa ve baskıya sebep oldu."

Kısa bir an duraksadı ve büyük bir gürültüyle masasının çekmecesini açtı. Sonra da bir tane sigara çıkardı.

"Ama Rusya şu anda zengin bir ülke olabilirdi..." diye başladım cümleme.

"Ve daha bir sürü şey..." diye mırıldandı, Gesar. "Rusya değil, Avrasya Birliği. Sosyal-demokrat ve zengin bir ülke. Çin liderliğindeki Asya Birliği ve Amerika liderliğindeki İngilizce konuşan ülkelerle mücadele ederek... her yıl beş ya da altı nükleer çatışma... Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin topraklarında. Kaynaklar için yapılan bir savaş, şimdikinden çok daha kötü bir silahlanma yarışı..."

Ezilmiş ve yıkılmıştım. Âdeta küle dönmüştüm. Ama hâlâ karşı çıkmaya çalışıyordum:

"Arina bir şeyler söyledi... ayda bir şehirle ilgili..."

"Evet, doğru," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Ayda şehirler olacaktı. Nükleer füze üslerinin etrafında. Bilimkurgu okur musun?"

Omuzlarımı silktim ve çöp kutusunun üzerinde duran kitaba baktım.

"Amerikalı yazarların 1950'lerde yazdığı her şey gerçek olacaktı," dedi Gesar. "Evet, nükleer enerjiyle çalışan uzay gemileri... hepsi askerî. Biliyor musun, Anton, Komünizm'in Rusya'da gidebileceği üç yol vardı. Birinci yol, iyi, muhteşem bir topluma gidiyordu. Ama insan doğasına tersti. İkinci yol yozlaşmaya ve intihara doğru gidiyordu. Bu gerçekleşti. Üçüncü yol ise, birçok Avrupa ülkesi ve Kuzey Afrika tarafından benimsenen, İskandinav tarzında, sosyal demokrat bir topluma dönüşmekti. Ne yazık ki bu yolu takip etmenin ortaya çıkaracağı sonuçlardan biri, dünyanın üç karşıt gruba bölünmesi ve er ya da geç bir savaş yaşanmasıydı. Ama bundan da önce, insanlar, Diğerleri'nin varlığını öğrenecek ve ya hepsini yok edecek ya da kendi kontrolleri altına alacaklardı. Üzgünüm, Anton. Ama ben bunun, ayda şehirler kurmak ya da 1980 yılına kadar yüzlerce çeşit salama sahip olmak için biraz ağır bir bedel olduğuna karar verdim."

"Ama Amerika şimdi..."

"Sen ve senin Amerikan," dedi Gesar, kaşlarını çatarak. "2008 yılına kadar bekle, o zaman seninle tekrar konuşacağız."

Hiçbir şey söylemedim. Gesar'm gelecekte, çok yakınımızda olan 2008 yılında, neler gördüğünü bile sormadım...

"Senin hissettiğin bu duygusal ıstırabı anlıyorum," dedi Gesar, çakmağına doğru uzanarak. "Şimdi sigara içersem, benim utanmaz olduğumu düşünmeyeceksin değil mi?"

"İstersen bir bardak da votka koy, öğretinen," dedim hemen.

"Sabahları votka içmiyorum," dedi Gesar, sigarasından bir nefes çekerek. "Senin bu ıstırabını... şüphelerini çok iyi anlıyorum. Ayrıca şu anki durumumuzun da doğru olduğunu düşünmüyorum. Ama hepimiz duygusal bir depresyona girip, işimizi terk edersek, ne olur? Ben sana ne olacağını söyleyeyim! Karanlık Varlıklar, insan sürüsünün çobanları rolünü üstlenmekten büyük bir memnuniyet duyarlar!

Bundan hiç utanmazlar. Ne kadar şanslı olduklarını düşünürler. Şimdi sen karar ver."

"Ne için?"

"Buraya istifa etme niyetiyle geldin," dedi Gesar, sesini yükselterek. "Öyleyse karar ver. Nöbet'te misin yoksa bizim amaçlarımız senin için yeterince Aydınlık değil mi?"

"Siyahın olduğu yerde, gri bile beyaz görünür," dedim.

Gesar güldü. Sonra da biraz daha sakin bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Arina'ya ne oldu? Kaçtı mı?"

"Evet. Nadyuşka'yı rehin aldı. Sonra da Svetlana ve benden yardım istedi."

Gesar'm yüzündeki tek bir kas bile hareket etmemişti.

"Bu yaşlı cadının kendi prensipleri var, Anton. Her şeyi yapar, ama asla küçük bir çocuğa zarar vermez. Bana güven, onu çok iyi tanıyorum."

"Peki ya sinirleri bozulursa?" diye sordum, yaşadığım korkuları anımsayarak. "Bu cadı Nöbetler'i umursamıyor bile. Engizisyon'u da öyle. Zavulon'dan bile korkmuyor."

"Zavulon'dan belki korkabilir..." dedi Gesar, gülerek. "Engizisyonu, Arina konusunda bilgilendirdim, ama cadının kendisiyle de bağlantı kurdum. Tabii ki resmî yollarla. Her şey kayıt altına alındı. Ve cadı, senin ailen konusunda uyarıldı. Özel bir uyarıyla."

Bu beklemnedik bir haberdi.

Gesar'm sakin yüzüne baktım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Arina'yla çok uzun bir zamandır tanışıyoruz. Ve birbirimize çok saygı duyarız," dedi Gesar.

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordum.

"Tam olarak neyi?" diye sordu Gesar, şaşırmıştı. "Karşılıklı saygıyı mı? Biliyorsun..."

"Kendimi, senin bir alçak olduğuna her inandırışımda, sen sadece on dakika içinde bana yanıldığımı ispatlıyorsun. Biz insanların

üzerindeki parazitler miyiz? Hayır, bu onların kendi iyiliği için. Ülke zarar mı gördü? Hayır, daha kötü olabilirdi. Kızım tehlikede mi? Hayır, dadısıyla birlikte olan Puşkin kadar güvende..."

Gesar'm yüzü yumuşamıştı.

"Anton, ben, uzun, çok uzun bir zaman önce, cılız, sümüklü bir çocuktum," dedi, düşünceli bir ifadeyle bana bakarak. "Evet, cılız ve sümüklü. Eğitmenlerimle tartışırken –isimleri senin için hiçbir şey ifade etmeyecek olan kişiler– ben de onların alçak birer entrikacı olduğuna ikna olmuştum. Ama onlar yanıldığımı bana her zaman ispatladılar. Asırlar geçti... Şimdi de benim kendi öğrencilerim var."

Gesar sigaranın dumanını üfledi ve sustu. Devam etmenin ne anlamı vardı ki?

Asırlar? Ha! Binlerce yıl – öğrencilerinin saldırılarını nasıl uzaklaştıracağım öğrenmek için yeterince uzun bir zamandı. Böylece büyük bir öfkeyle gelen çıraklar, buradan, patronlarına duydukları sevgi ve saygıyla ayrılıyorlardı. Deneyim çok güçlü bir şeydi. Büyüden bile daha güçlü bir şey.

"Seni yüzünde hiçbir maske olmadan görmeyi gerçekten çok isterdim, patron," dedim.

Gesar gülümsedi.

"En azından bana bir şeyi söyle, oğlun bir Diğer miydi?" diye sordum. "Yoksa sen mi onu bir Diğer yaptın? Yaşananlardan anladığım kadarıyla, bu sırrın ortaya çıkması imkânsız. Herkesin..."

Gesar yumruğunu büyük bir öfkeyle masaya vurdu. Neredeyse oturduğu yerden ayağa kalkmıştı.

"Ne kadar zamandır bu konuyla ilgileniyorsun?" dedi, bağırarak. "Evet, Olga ve ben Engizisyon'u kandırdık! Ve Timur için ahlak kazandırma hakkı elde ettik! O, Karanlık bir Varlık olabilirdi ve bu da beni hiç mutlu etmezdi! Anladın mı? Şimdi istersen git ve beni Engizisyon'a şikâyet et! Ama bu saçmalığı kes!"

Çok kısa bir an korktuğumu hissettim. Ama sonra Gesar el hareketleri yaparak tekrar ofisin içinde dolaşmaya başladı. Parmakları sürekli olarak terliklerden dışarıya fırlıyordu.

"Sıradan bir insanın, bir Diğer'e dönüşmesi imkânsız. İmkânsız. Hiçbir yolu yok. Sana karın ve kızın hakkındaki gerçeği anlatmamı ister misin? Olga, Svetlana'nın kaderiyle oynadı. Kader Tebeşiri'nin diğer yarısını onun için kullandı. Ama Kader Tebeşiri bile, senin doğmamış çocuğunu, bir Diğer'e dönüştüremez, eğer bir Diğer olarak doğmayacaksa... Biz sadece onu daha güçlü yaptık; ona eksiksiz bir güç verdik.

"Biliyorum," dedim, kafamı sallayarak.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gesar, şaşırmıştı.

"Arina bana bir ipucu verdi."

"O zeki bir cadı," dedi Gesar, kafasını sallayarak. Sonra da sesini tekrar alçalttı. "İşte bu kadar! Şimdi bu konu hakkındaki her şeyi biliyorsun! Sıradan bir insan bir Diğer'e dönüşemez. Bir Diğer'i daha az ya da daha fazla güçlü yapmak, onu Aydınlık'a ya da Karanlık'a yönlendirmek, en güçlü tılsımların kullanılmasıyla mümkün olabilir, ilk evrelerde hatta daha ileriki aşamalarda... çok sınırlı limitlerle, Anton. Eğer o küçük çocuk Egor tarafsız bir şekilde dönüştürülmeseydi, onun kaderindeki Karanlık'ı silemezdik. Eğer senin kızın Büyük Büyücü Kadın olarak doğmasaydı, biz onu asla En Büyük Büyücü'ye dönüştüremezdik! Damarın Aydınlık ya da Karanlık'la doldurulması için, önce damarın var olması gerekir! Damarın içine ne dolacağı bize bağlıdır, ama biz damarın kendisini yaratma kabiliyetine sahip değiliz! Biz sadece küçük şeyleri etkileyebiliriz, çok küçük şeyleri! Ve sen sıradan bir insanı, bir Diğer'e dönüştürebileceğimizi düşünüyorsun!"

"Boris İgnatieviç," dedim, neden Rus ismini kullandığımı bilmiyordum. "Saçma konuşuyorsam, beni affet. Ama Timur'u daha önce nasıl bulamadığınızı anlayamıyorum. O senin ve Olga'nın oğlu. Onu hissetmiş olmanız gerekmiyor muydu? Çok uzaktan bile?"

Gesar bir anda durgunlaşmıştı. Yüzünde, suçluluk ve şaşkınlıkla karışık bir ifade belirmişti.

"Anton, ben yaşlı bir entrikacı olabilirim..." Gesar duraksamıştı. "Ama benim, oğlumun yetimhanede açlık ve sefalet içinde büyümesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun? Benim sevgi ve şefkat özlemi çekmediğimi mi düşünüyorsun? Sıradan bir insan gibi? Bebeğimle oynamak, küçük oğlumla futbol maçlarına gitmek, delikanlı olmuş oğluma nasıl tıraş olacağını öğretmek ve bu genç adamı Nöbet'e dâhil etmek istemediğimi mi düşünüyorsun? Çocuğumun benden uzakta büyümesine izin vermem için tek bir sebep gösterebilir misin? Ben kötü bir baba mıyım yoksa kalpsiz bir eski kafalı mı? Belki de. Peki o zaman neden onu bir Diğer'e dönüştürmeye karar vereyim? Neden tüm bu sorunları yaşamak isteyeyim?"

"Peki, onu neden daha önce bulmadın?" diye sordum.

"Çünkü o doğduğunda, son derece sıradan bir çocuktu. En ufak bir Diğer potansiyeline sahip değildi."

"Böyle durumlar olabilir," dedim, şüpheli bir ifadeyle.

Gesar kafasını salladı:

"Şüphen mi var? Benim bile şüphelerim var. Timur'daki henüz gelişmemiş olan Güç izlerini bile hissetmiş olmam gerekirdi. ama hiçbir iz yoktu."

Kollarını çaresiz bir ifadeyle iki yana doğru açtı. Sonra da tekrar oturdu ve mırıldanmaya başladı:

"Bu yüzden bana hayali mucize yakıştırmaları yapma. Ben sıradan insanları, Diğer'e dönüştüremem." Gesar duraksadı, sonra da heyecanlı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Ama sen haklısın. Onu daha önce hissetmem gerekirdi! Pekâlâ, bazen tanımadığımız Diğerleri'ni ancak yaşlandıkları zaman hissederiz. Ama kendi oğlumu? Kollarımda sallayıp, bir Diğer olarak görmeyi hayal ettiğim oğlumu? Bilmiyorum. İlk belirtiler çok zayıf olmalı... ya da ben delirmiş olmalıyım."

"Başka bir olasılık daha var," dedim, kuşkulu bir ses tonuyla.

Gesar şüpheli bir ifadeyle bana baktı ve omuzlarını silkti:

"Her zaman birden fazla olasılık vardır. Ne demek istiyorsun?"

"Sıradan insanların nasıl Diğer'e dönüşeceğini bilen biri var. Ve o kişi Timur'u buldu, sonra da onu potansiyel bir Diğer'e dönüştürdü. Ve sonra da sen onu hissettin."

"Olga hissetti," dedi Gesar.

"Pekâlâ, Olga hissetti. Sonra da sen harekete geçtin. Engizisyon'u ve Karanlık Varlıklar'ı kandırdığını düşünüyordun. Ama asıl kandırılan sendin."

Gesar güldü.

"Sadece bir anlığına, sıradan bir insanın, bir Diğer'e dönüştürülebildiğini düşün!" dedim, yalvaran bir ifadeyle.

"Ama bunu neden yapsın ki?" diye sordu Gesar. "Her şeye inanmaya hazırım, ama bana bunun için bir sebep göster. Olga'yla beni tuzağa düşürmek için mi? Öyle görünmüyor. Her şey hiçbir aksilik olmadan ilerledi."

"Bilmiyorum," dedim. Sonra da ayağa kalkarken, intikam alırcasına şöyle dedim:

"Ama ben senin yerinde olsaydım, hemen rahatlamazdım, patron. Sen her zaman en kurnaz entrikalara sahip olmaya alışmışsın. Ama her zaman birden fazla olasılık vardır."

"Seni akıllı..." dedi Gesar, kaşlarını çatarak. "Sveta'nın yanına geri dön... ve bekle."

Gesar elini, sabalılığının cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı. Telefon çalmıyordu, sadece gergin bir tavırla titriyordu.

"Bir dakika..." dedi Gesar, kafasını sallayarak. Sonra da farklı bir ses tonuyla telefona cevap verdi:

"Evet!"

Ben de yavaşça vitrine doğru yürüdüm ve büyülü bibloları incelemeye başladım. Tamam, bu küçük canavar figürleri, gerçek canavarları çağrıştırma görevini üstlenmiş olabilirlerdi. Peki ama Gesar'ın Tatar kırbaca neden ihtiyacı vardı? Alev Kırbaç'ı gibi bir şeye?

"Geliyorum," dedi Gesar, ters bir ifadeyle. Telefonun kapağı kapanırken hafif bir ses çıkmıştı. "Anton!"

Gesar' a doğru döndüğümde, kıyafet değişimini neredeyse tamamlamak üzereydi. Ellerini bedeninin üzerinde gezdirirken, sabahlığının ve pijamalarının renkleri, dokusu bir anda değişmiş ve gri renkli bir takım elbiseye dönüşmüştü. Yaptığı son dokunuşla da, boynuna gri renkli bir kravat takmıştı. Ve tabii ki Windsor düğümü atmıştı. Bunların hiçbiri illüzyon değildi; Gesar, pijamalarından gerçek bir takım elbise yaratmıştı.

"Anton, küçük bir yolculuğa çıkmamız gerek... Zalim cadının evine."

"Yakalanmış mı?" diye sordum, hissettiğim duyguları anlamaya çalışarak. Sonra da Gesar'a doğru yürüdüm.

"Hayır, daha da kötüsü. Dün gece biz Arina'nın evini ararken, gizli bir bölmeye rastladık." Gesar elini salladı ve o anda havada bir kapı belirdi. Sonra da şüpheli bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Orada çoktan bir sürü kişi toplanmıştır, gidelim."

"Gizli bölmede ne vardı?" diye sordum.

Ama Gesar'ın eli, beni çoktan beyaz, parlak ovalin içine doğru itmeye başlamıştı.

"Kendini hazırla." En son duyduğum nasihat cümlesi buydu.

Kapıyla yapılan yolculuk zaman alıyordu – saniyeler, dakikalar hatta bazen saatler. Bu mesafeye bağlı bir durum değildi, tamamen odaklanmayla alakalıydı. Arina'nın evinde kapıyı kimin kapatacağını bilmiyordum. Ayrıca bu süt beyazı ovalin içinde ne kadar asılı kalabildiğimi de bilmiyordum.

Arina'nın evinde gizli bir bölme? Yani? Bütün Diğerleri evlerinde büyülü objelerini saklamak için böyle gizli bölmeler oluştururlardı.

Gesar'ı böylesine korkutan şey ne olabilirdi? Gesar gerçekten çok korkmuş ve şaşırmış görünüyordu. Yüzü âdeta taş kesilmişti...

Her nedense ben de korkunç şeyler düşünmeye başlamıştım. Mesela, bodrum katında çocuk cesetleri. Gesar'ın panik olması için

gayet iyi bir sebepti, çünkü Arina'mn Nadyuşka'ya dokunmayacağından çok emindi!

Hayır bu imkânsızdı.

Tam bunu düşünürken kapının içinden düşmüştüm – küçük bir odanın tam ortasına.

Burası gerçekten çok kabalıktı.

"Kenara çekil," diye bağırdı Kostya, kolumu yakalayarak. Gesar kapıdan dışarıya çıkmadan önce, kenara çekilmek için çok az zamanım vardı.

"Merhabalar, Büyük Büyücü!" dedi Zavulon, şaşırtıcı bir kibarlıkla, her zamanki alaycı ifadesinden en ufak bir iz bile yoktu.

Etrafıma bakındım. Tanımadığım, altı Engizisyon üyesi vardı – üzerlerine pelerin giymişler, kapüşonlarını da yüzlerine kadar çekmişlerdi, her şey olması gerektiği gibiydi. Edgar, Zavulon ve Kostya – onların burada olması şaşırtıcı değildi. Svetlana! Korku dolu gözlerle ona baktım, ama o hemen rahatlatıcı bir tavırla kafasını salladı. Bu, Nadya'nm iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Soruşturmayı kim yürütüyor?" diye sordu Gesar.

"Üç kişilik bir yönetim," dedi Edgar, hemen. "Engizisyon'dan ben, Karanlık Varlıklar'dan Zavulon ve..." Edgar, Svetlana'ya baktı.

"Bizden görevi ben üstlenirim," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Teşekkürler, Svetlana. Minnettarım."

Herhangi bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Burada her ne olduysa, Aydınlık Varlıklar'dan gelen ilk kişi Svetlana olmuştu. Ve Gece Nöbeti'ni temsil etmeye başlamıştı.

İşine geri döndüğü de söylenebilirdi.

"Sana olayı anlatmamı ister misin?" diye sordu Edgar.

Gesar kafasını salladı.

"Ya Gorodetski?" diye sordu Edgar.

"O benimle birlikte."

"Bu senin hakkın," dedi Edgar, bana kafasını sallayarak. "Pekâlâ, burada oldukça olağan dışı bir durum var."

Neden bunu kelimelerle anlatıyordu?

Svetlana'ya sormaya çalıştım. Zihnimle ona ulaştım...

Ama boş bir duvara çarptım.

Engizisyon bütün bir alanı bloke etmişti. Demek ki Gesar'ı cep telefonundan aramalarının –telepati yöntemi yerine– sebebi de buydu. Burada her ne yaşandıysa, gizli kalması gerekiyordu.

Edgar'ın bir sonraki cümlesi de, benim bu düşüncemi doğruluyordu.

"Bu olayın kesinlikle gizli kalması gerektiğinden," dedi Edgar, "herkesin korumalarını kaldırmasını ve "İntikam Ateşi" mührünü almaya hazır olmasını rica ediyorum."

Yan gözle Gesar'a baktım – gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Zavulon, Svetlana, Kostya, hatta Edgar'ın kendisi bile soyunmaya başlamıştı.

Ben de kaderime boyun eğdim ve kazağımı yukarıya doğru kaldırdım... İntikam Ateşi...

"Bu olayın araştırılması süresince açığa çıkan gerçekleri, hiç kimseye, hiçbir zaman, hiçbir yerde anlatmayacağımıza yemin edelim," dedi Edgar. "Ben yemin ederim!"

"Yemin ederim!" dedi Svetlana, sonra da benim elimi tuttu.

"Yemin ederim," dedim.

"Yemin ederim... yemin ederim... yemin ederim..." Her taraftan sesler yükseliyordu.

"Ve eğer bu yeminimi bozarsam, İntikam Ateşi'nin eli beni yok etsin!" dedi Edgar.

Parmakları kırmızı, göz kamaştırıcı bir ışıkla parlıyordu. Elinin alevli izi havada asılı duruyormuş gibiydi. Sonra da bu iz birden on iki parçaya ayrıldı ve parlak avuçlar yavaşça bize doğru sürüklenmeye başladı. Bu yavaş, kasıtlı hareket en korkutucu olanıydı.

İntikam Ateşi elinin, dokunduğu ilk kişi Edgar'ın kendisiydi. Engizisyon üyesinin yüzü bir anda buruşmuş ve teninde birkaç tane kırmızı el izi belirmişti.

Belli ki acı vericiydi.

Gesar ve Zavulon bu dokunuşu oldukça soğukkanlı bir ifadeyle karşılamışlardı. Ve eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, bedenlerinin üzerindeki işaretler çok sık bir ağa dönüşmüştü.

Engizisyon üyelerinden biri inildedi.

Belli ki çok acı vericiydi...

Büyü bana dokunduğu anda, yanıldığımı fark ettim. Acı verici değildi, tam anlamıyla dayanılmazdı! Sanki kızgın bir demirle dağlamyormuş gibiydim, sadece dağlanmıyordum, aynı zamanda bütün bir bedenim de cayır cayır yanıyordu!

Bu kanlı pus gözlerimin önünden gittiği zaman, hâlâ ayakta olduğumu görmüş –iki Engizisyon üyesinin tam aksine– ve çok şaşırmıştım.

"Doğum yapmanın acı verdiğini söylüyorlar," dedi Svetlana, gömleğinin düğmelerini kapatırken. "Ha!"

"Hatırlatmak isterim... Eğer mühür aktif hale gelirse, daha da fazla acı verir." dedi Edgar, mırıldanarak. Engizisyon üyesinin gözleri yaşlıydı. "Bu herkesin iyiliği için."

"Boş konuşmayı kesin!" dedi Zavulon, araya girerek. "Madem artık sorumlu sensin, o zaman ona göre davran."

Sahiden, Vitezslav neredeydi?

Prag'a geri mi dönmüştü?

"Lütfen beni takip edin" dedi Edgar, yüzü hâlâ asıktı. Sonra da duvara doğru yürüdü.

Gizli bölmeler birçok metotla oluşturulabilirdi. En ilkelinden – duvarın içinde büyü kamuflajlı bir kasa– Alacakaranlık'taki güçlü büyülerle kuşatılmış olan güvenli bir mahzene kadar.

Bu gizli bölme çok daha ustaca yapılmıştı. Edgar duvara doğru yürüdüğü anda, onun tam önünde çok dar bir aralık belirdi. Bu kurnaz ve karmaşık metodu hemen anımsamıştım, büyülü illüzyonla

yer değiştirme büyüsünün bir karışımıydı. Boşluğun küçük bölmeleri –duvar boyunca uzanan dar şeritler– bir araya gelmiş, sonra da büyüyle birleşerek "kutu oda" halini almışlardı.

Bu çok kurnazca bir işti, aynı zamanda da çok tehlikeliydi. Ama Edgar son derece sakin bir şekilde bu gizli bölmeye girdi.

"Hepimiz buraya sığmayız," diye mırıldandı Gesar, sonra da Engizisyon üyelerine baktı. "Siz zaten daha önce girdiniz, öyle değil mi? Burada bekleyin."

Hissettiğim korku beni durdurmadı; ileriye doğru bir adım attım ve o anda duvar uysal bir tavırla tam önümde açıldı. Koruyucu büyüler çoktan ortadan kaldırılmıştı.

"Kutu oda" aslında çok küçük değildi: Üç metreye, üç metre ebatlarına sahipti, hatta penceresi bile vardı. Ve aynı yolla yapılmıştı, diğer pencerelerden "kesilen" parçalarla. Pencereden görünen manzara tıpkı bir illüzyon gibiydi: bir parça orman, yarın bir ağaç, bir parça gökyüzü, hepsi karmaşık bir şekilde bir araya getirilmişti.

Ama kutu-odada çok daha dikkat çekici bir şey vardı.

Kalın, gri renkli bir kumaştan yapılmış bir takım elbise, zarif bir gömlek –yakasında ve kol ağızlarında beyaz bir dantel vardı– üzerinde kırmızı benekler olan, şık, gümüş rengi bir kravat ve içlerine beyaz çoraplar sokulmuş, bir çift siyah, deri ayakkabı. Bunların hepsi kutu-odanın zemininde öylece uzanıyordu. Takım elbisenin içinde, üzerinde el işlemesi monogramlar olan ipek iç çamaşırları olduğundan da emindim.

Ama Rütbeli Vampir Vitezslav'ın kıyafetlerini karıştırmak gibi bir isteğim yoktu. Kıyafetlerin üzerini kaplayan ve etrafa yayılan bu gri, yumuşak toz bulutu, Engizisyon'un Avrupa Ofisi müfettişinden geriye kalan tek şeydi.

Svetlana benim hemen arkamdan kutu-odaya girerken, bir anda nefesini tuttu ve hemen benim elimi yakaladı. Gesar da çok bir kısa inilti sesi çıkardı. Zavulon da çok şaşırmıştı – hatta bu şaşkınlığı samimi görünüyordu.

Kostya içeriye giren son kişiydi. Hiçbir tepki vermedi. Öylece durdu ve sanki kendinden geçmiş gibi, zavallı vampir arkadaşından geriye kalanlara baktı.

"Sizin de anlayacağınız gibi," dedi Edgar sessizce, "dehşet verici bir olay yaşandı. Rütbeli bir Vampir öldürüldü. Çok hızlı bir şekilde öldürülmüş, hiçbir boğuşma izi yok. Sanırım bu, şu anda burada bulunan tüm Büyük Büyücüler'in bile güçlerinin çok ötesinde bir durum."

"Şu anda burada bulunan Büyük Büyücüler, bir Engizisyon ajanına saldıracak kadar aptal değiller," dedi Gesar, ciddi bir ses tonuyla. "Ancak eğer Engizisyon ispatlama konusunda ısrarcıysa..."

Edgar kafasını salladı:

"Hayır, sizi buraya çağırdım, çünkü sizden şüphelenmiyorum. Durumu, Avrupa Ofisi'ne bildirmeden önce, size danışmanın doğru olacağını düşündüm. Nihayetinde burası Moskova Nöbetleri'nin bölgesi."

Zavulon geride kalan eşyalara doğru eğildi, eline biraz toz aldı, kokladı, hatta onu –sanırım– diline bile değdirdi. Sonra da derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve mırıldandı:

"Vitezslav... Onu kimin öldürmüş olabileceğini hayal edemiyorum. Ben... onunla bu savaşa girmeden önce iki hatta üç kez düşünürdüm. Ya sen arkadaşım?"

Gesar'a baktı. Ama Gesar'ın cevap vermek için acelesi yoktu, meraklı gözlerle genç doğa bilimcinin küllerine bakıyordu.

"Gesar?" dedi Zavulon, tekrar.

"Evet... evet..." dedi Gesar. "Düşünürdüm... bizim ciddi anlaşmazlıklarımız oldu. Ama bunu bu kadar hızlı bir şekilde yapmak... ve bu kadar temiz..." Gesar omuzlarını silkti. "Hayır, ben bunu başaramazdım. Ne yazık ki. Açıkçası kıskandım."

"Mühür," diye hatırlattım, tedbirli bir ifadeyle. "Geçici kayıtta vampirlere mühür uygulanıyor..."

Edgar, sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi bana baktı:

"Ama Engizisyon ajanlarına uygulanmıyor..."

"Rütbeli Vampirlere de uygulanmıyor!" dedi Kostya, meydan okurcasına. "Mühür sadece kendini kontrol edemeyen zavallı vampirlere ve kurtadamlara uygulanıyor."

"Aslında, uzun bir süredir, bu ayrımcı kısıtlamaların kaldırılmasını önermeyi düşünüyordum," diye araya girdi Zavulon. "Mühür ikinci seviyenin, hatta üçüncü seviyenin üzerinde olan vampirlere uygulanmamalı."

"Haydi bu ikamet kaydı gerekliliğini karşılıklı olarak iptal edelim," dedi Gesar, alaycı bir ifadeyle.

"Tartışmayı kesin!" diye bağırdı Edgar, beklenmedik, otoriter bir ses tonuyla. "Gorodetski'nin bilgisizliği, tartışma yaratmak için bir sebep değil! Ayrıca... Vampir Vitezslav'ın ölümü, tüm bu yaşananlar arasındaki en kötü şey değil!"

"Rütbeli Diğerleri'ni bu kadar kolay bir şekilde öldüren Bir Diğer'den daha kötü ne olabilir?" diye sordu, Zavulon.

"Bir kitap," dedi Edgar, kısaca. "*Fuaran.* Vitezslav'ın öldürülme sebebi."

BÖLÜM 2

Zavulon güldü. Belli ki Edgar'ın söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. Gesar ise öfkeli görünüyordu. Ama bu şaşırtıcı değildi. Önce ben, onu *Fuaran*'la ilgili kızdırmıştım, şimdi de Engizisyon üyesi aynı şeyi yapıyordu.

"Sevgili... Avrupalı müfettiş..." Patron kısa bir duraksamadan sonra, biraz daha ılımlı bir ifadeyle konuşmaya başlamıştı. "En az sizin kadar ben de mitolojiyle ilgileniyorum. *Fuaran*'la ilgili hikâyeler cadılar arasında son derece yaygındır, ama biz şunu çok iyi biliyoruz ki bu hikâyeler, onların kendi sosyal sınıflarını arttırma girişimden başka bir şey değildir... Birilerine bağımlı olarak yaşamaya mahkûm olmuş kurtadamların, vampirlerin ve çeşitli Diğerleri'nin kültürlerinde de buna benzer hikâyeler var. Ama bizim şu anda gerçek bir sorunumuz var. Ve eski batıl inançların derinliklerine inmek..."

Edgar, Gesar'm konuşmasını yarıda kesti:

"Sizin bakış açınızı anlıyorum, Gesar. Ama sorun şu ki Vitezslav yaklaşık iki saat önce beni cep telefonundan aradı. Arina'nın eşyalarını karıştırırken, gizli bir bölmeye rastlamış... Her neyse... Vitezslav çok heyecanlıydı. Ve *Fuaran*'m bu gizli bölmede olduğunu söyledi. Gerçek *Fuaran*'ın. İtiraf etmem gerekir ki... ben de bu konuda şüpheliydim. Vitezslav'ın heyecanlı bir karakteri vardı."

Gesar şüpheci bir ifadeyle kafasını salladı.

"Hemen gelmedim," diye devam etti Edgar. "Özellikle de Vitezslav, güvenlik kordonundaki Engizisyon ajanlarını çağırdığını söylediği için."

"Bir şeylerden mi korkmuştu?" diye sordu Zavulon, ters bir ifadeyle.

"Vitezslav mı? Sanmıyorum, yani bu özel bir şey değil. Bu kadar güçlü bir tılsım bulunduğu zaman, uygulanan standart bir prosedür. Güvenlik turumu tamamladıktan sonra, Konstantin'le konuşurken, ajanlarımızın evin etrafını kuşattığını, ama Vitezslav'm varlığını hissedemediklerini öğrendim. Sonra da onlara eve girmelerini emrettim. Evde hiç kimse olmadığını söylediler. Bu noktada..." Edgar kısa bir an duraksamıştı... "Kafam biraz daha karıştı. Neden Vitezslav kendi çalışma arkadaşlarından gizlensin ki? Kostya'yı da yanıma aldım ve en hızlı şekilde buraya geldim. Bu yaklaşık kırk dakikamızı aldı. Alacakaranlık'tan gelmek istemedik, çünkü gücümüzün tamamına ihtiyacımız vardı. Ajanlarımız da güvenli bir kapı açmayı başaramamışlardı. Burada çok fazla büyülü tılsım vardı."

"Anladım," dedi Gesar. "Devam et."

"Evin etrafı kordonla çevrilmişti. İçeride de iki tane ajan vardı. Onlarla birlikte gizli bölmeye girdik ve Vitezslav'dan geriye kalanları bulduk."

"Vitezslav ne kadar bir süre korumasız kaldı?" diye sordu Gesar, hâlâ şüpheli bir ifadeyle konuşuyordu, ama sesinde hafif bir merak belirtisi uyanmaya başlamıştı.

"Yaklaşık bir saat."

"Ve Engizisyon üyeleri, sonraki kırk dakika boyunca onun cesedini korudular. Altı kişilerdi, üçüncü ve dördüncü seviye." Gesar kaşlarını çattı. "Güçlü bir büyücü onların kolayca üstesinden gelebilir."

"Pek öyle değil," dedi Edgar, kafasını sallayarak. "Evet, üçüncü ve dördüncü seviyelerdi –aralarında ikinci seviye olan tek kişi Roman'dı– ama koruyucu tılsımlarla donatılmışlardı. Büyük bir Büyücü bile onların üstesinden gelemezdi."

"Öyleyse katil, onlar gelmeden önce buradaydı?"

"Büyük ihtimalle," dedi Edgar.

"Bir Rütbeli Vampir'i kolayca öldürebilen bir büyücü..." dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Aklıma tek bir aday geliyor."

"Cadı," diye mırıldandı Zavulon. "Eğer *Fuaran* gerçekten ondaysa, onun için geri dönmüş olabilir."

"Önce bırakacak, sonra da geri mi gelecek?" diye sordu Svetlana. Arina'yı savunmaya çalıştığını fark etmiştim. "Bu pek mantıklı değil."

"Anton ve ben onu takip ettik," dedi Edgar, masum bir ifadeyle. "Panik içerisinde kaçtı. Yani bizim tahminimize göre hemen kaçamadı, ama yakınlarda bir yere saklandı. Sonra Vitezslav kitabı buldu. O da bunu hissetti ve panik oldu."

Gesar sert bir ifadeyle bana ve Svetlana'ya baktı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Acaba Vitezslav kendi kendine mi öldü?" dedi Svetlana, pes etmiyordu. "Kitabı buldu ve onun içindeki bazı büyüleri yapmaya çalıştı... ve öldürüldü. Böyle olaylar oluyor."

"Hı hı," dedi Zavulon, alaycı bir ifadeyle. "Bu arada kitabın bacakları çıktı ve hemen kaçtı."

"Bu ihtimali bile göz ardı etmem," dedi Gesar, bu kez de Svetlana'ya destek olarak. "Kitabın bacakları bir anda bacakları çıkmış, sonra da hızla kaçmış olabilir."

Sessizlik olmuştu. Ve Zavulon'un kahkahaları bu sessizliği büyük bir gürültüyle kaplıyordu.

"Vay canına! Yani biz *Fuaran*'a inanıyoruz öyle mi?"

"Ben birinin, Rütbeli bir Vampir'i kolayca öldürdüğüne inanıyorum," dedi Gesar. "Ve bu kişinin ne Nöbetler'den ne de Engizisyon'dan korkmadığına. Ve bu gerçeğin hızlı ve derin bir araştırma gerektirdiğine... Siz bana katılmıyor musunuz arkadaşım?"

Zavulon isteksiz bir ifadeyle kafasını salladı.

"Sadece bir anlığına bile *Fuaran*'ın burada bulunduğunu kabul edersek..." Gesar kafasını salladı. "Bu kitap hakkındaki söylentilerin doğru olduğunu..."

Zavulon tekrar kafasını salladı.

İki Büyük Büyücü öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Ya sadece, bakışlarıyla birbirilerini alt etmeye çalışıyorlar ya da etraf-

larını kuşatan tüm korumalara rağmen, büyülü bir iletişim kurmayı başarıyorlardı.

Vampirin kalıntılarına doğru yürüdüm ve yere çömeldim.

Tatsız bir durumdu. Çok tatsız, bir vampir için bile...

Nihayetinde o da bizden biriydi.

Bir Diğer'di.

Edgar ise arkamda, yeni bir destek ekibine ihtiyacımız olduğundan ve Arina'yı yakalamanın ne kadar hayati bir önem taşıdığından bahsediyordu. Bu cadının hiç şansı yoktu. Antlaşma'yı ihlal etmek çok ciddi bir suçtu. Ama bir Engizisyon üyesini öldürmek tamamen başka bir boyuttu.

Ve her şey onun aleyhineydi. Başka kim Rütbeli bir Vampir'i öldürebilecek kadar güçlü olabilirdi ki?

Ama ben her nedense Arina'nın masum olduğuna inanıyordum.

Ve her nedense Vitezslav'm kalıntılarını iğrenç bulmuyordum. Belli ki ondan geriye "insani" hiçbir şey kalmamıştı, kemikleri bile yok olmuştu. Gri toz, tıpkı yeni sönmüş bir sigaranın külleri gibi, biçimini koruyordu, ama yapısı tamamen homojendi. O anda sıkılmış bir yumruğu andıran bir şeye dokundum. Ve küller birbirinden ayrılıp, buruşuk bir kâğıt parçasını açığa çıkardığında, gerçekten hiç şaşırmamıştım.

"Bir not," dedim.

Etrafı derin bir sessizlik kaplamıştı. Hiçbir itiraz gelmeyince, kâğıt parçasını aldım, açtım ve okudum. Sonra da büyücülere baktım.

Hepsinin yüzünde gergin bir ifade vardı, sanki şöyle dememi bekliyorlardı:

"Vitezslav ölmeden önce, katilin adını buraya yazmış... katil sensin!"

"Bunu Vitezslav yazmamış," dedim. "Bunu yazan Arina, bana açıklayıcı bir not bırakmış."

"Sesli oku," dedi Edgar.

Sevgili Engizisyon üyeleri! Eğer bunu okuyorsanız, hâlâ eski meselelerin peşindesiniz demektir. Ben size bu sorunu barışçıl yöntemlerle çözmeyi teklif ediyorum. Siz peşinde olduğunuz kitabı alırsınız. Benim de suçumu bağışlarsınız.

"Yani siz bu kitabın peşindeydiniz, öyle mi?" diye sordu Gesar, sakin bir ifadeyle.

"Engizisyon bütün tılsımların yerini saptamaya çalışıyor," dedi Edgar, sakin bir şekilde. "Bunun gibi mitolojik olanlar da dâhil."

"Peki Arina bağışlanacak mıydı?" diye sordu Svetlana, beklenmedik bir şekilde.

Edgar öfkeli bir ifadeyle Svetlana'ya baktı, ama yine de sorusuna cevap verdi:

"Eğer *Fuaran* şu anda burada olsaydı... Bu kararı verecek olan kişi ben değilim, ama cevap muhtemelen evet. Tabii, o kitap gerçek *Fuaran*'sa.

"Ben şu anda onun gerçek olduğunu düşünmeye başladım." dedi Gesar, alçak bir ses tonuyla. "Edgar, çalışma arkadaşlarıma danışmak istiyorum."

Edgar yalnızca omuzlarını silkti. Muhtemelen Zavulon ve Kostya'yla yalnız kalmak istemiyordu, ama yüzündeki soğukkanlı ifadeyi hiç bozmadı.

Svetlana ve ben gizli bölmeden çıkarak Gesar'ı takip ettik.

Engizisyon üyeleri şüpheli bir ifadeyle bize baktılar, sanki içerideki bütün Karanlık Varlıklar'ı öldürmüşüz gibi... ama Gesar hiç umursamadı.

"Biz bir toplantı yapacağız," dedi sadece, kapıya doğru yürürken. Engizisyon üyeleri birbirlerine baktılar, ama tartışmadılar. Sonra içlerinden biri gizli bölmeye doğru yürüdü. Ama biz cadının evinden çoktan çıkmıştık.

Burada, bu gür ormanda sanki henüz sabah olmamış gibiydi. Her tarafta gizemli bir alacakaranlık vardı, tıpkı gün yeni ağarmaya başlamış gibi... Şaşkınlıkla gökyüzüne baktım: Çok doğal bir grilik

vardı, sanki güneş gözlüklerinin ardından bakıyormuşum gibiydi. Belli ki bu, Engizisyon üyelerinin oluşturduğu büyülü savunmaların bir göstergesiydi.

"Her şey yıkılıyor..." diye mırıldandı Gesar. "Her şey çok kötü..."

Bakışları benim üzerimden, Svetlana'ya doğru kayıyordu, sanki şu anda hangimize ihtiyacı olduğuna karar veremiyormuş gibi...

"*Fuaran* gerçekten orada mıydı?" diye sordu Svetlana.

"Belli ki evet. Belli ki böyle bir kitap gerçekten var," dedi Gesar yüzünü buruşturarak. "Bu gerçekten kötü, çok kötü..."

"Cadıyı bulmamız gerek," dedi Svetlana. "İstersen..."

Gesar kafasını salladı:

"Hayır, istemiyorum. Arina'nın kaçması gerek."

"Anlıyorum," dedim, Svetlana'nın elini tutarak. "Eğer Arina'yı yakalarlarsa, O Aydınlık Varlık'ın kim olduğunu söyler..."

"Arina, o Aydınlık Varlık'ın kim olduğunu bilmiyor," dedi Gesar, araya girerek. "O Aydınlık Varlık cadının yanma giderken maske takmıştı. Şüphelenebilir, tahmin edebilir, hatta emin bile olabilir, ama gerçek hakkında hiçbir fikri yok. Sorun başka bir şey..."

İşte o anda her şeyi anlamıştım.

"*Fuaran* mı?"

"Evet. Bu yüzden sana..."

Gesar cümlesini tamamlamadan, araya girdim:

"Arina'mn nerede olduğunu bilmiyoruz. Öyle değil mi, Sveta?"

Svetlana kaşlarını çattı, ama kafasını sallayarak benim söylediğimi onayladı.

"Teşekkürler," dedi Gesar. "Bu ilkiydi. Şimdi ikincisi. *Fuaran*'ı bulmamız gerek. Bedeli ne olursa olsun. Muhtemelen bir arama ekibi oluşturacaklar. Ben Anton'un da o ekipte yer almasını istiyorum."

"Ben daha güçlüyüm!" dedi Svetlana, alçak bir ses tonuyla.

"Bu bir fark yaratmaz!" dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Hiçbir fark yaratmaz. Svetlana, benim sana burada ihtiyacım olacak!"

"Ne için?" diye sordu Svetlana, tedbirli bir ifadeyle.

Gesar kısa bir an duraksadı. Sonra da şöyle dedi:

"Eğer ihtiyacımız olursa, Nadya'yı dönüştürmek için."

"Sen çıldırmışsın," dedi Svetlana, buz gibi bir ses tonuyla. "Bu yaşta, bu güçle bir Diğer'e dönüşmesi imkânsız!"

"Bundan başka bir seçeneğimiz kalmayabilir," dedi Gesar. "Svetlana, bu sana kalmış. Senden tek istediğim kızının yanında kalman."

"Endişelenme," dedi Svetlana. "Gözümü ondan ayırmayacağım."

"Güzel," dedi Gesar, gülümseyerek, sonra da kapıya doğru yürüdü. "Sen de bize katıl, Fili'deki oturum başlamak üzere."

Kapı Gesar'm arkasından kapanır kapanmaz, Svetlana bana doğru döndü ve şöyle dedi:

"Sen bir şey anladın mı?"

Kafamı salladım.

"Gesar, oğlunu bulamıyordu. Çünkü o sıradan bir insandı! Ve çok yakın bir zamanda Diğer'e dönüştü!"

"Arina mı?"

"Öyle görünüyor. Uzun süren uykusundan kalktı ve etrafına bakındı. Sonra da şu anda en tepede kimin olduğunu öğrendi."

"Ve Gesar'a gizli bir hediye vermek için *Fuaran*'ı mı kullandı? Oğlunu bir Diğer'e dönüştürmek için?" Svetlana, omuzlarını silkti. "Hiç mantıklı değil, bunu neden yapsın ki? Birbirlerine o kadar yakınlar mı?"

"Neden? Şimdi Gesar, onların Arina'yı bulmaması için elinden gelen her şeyi yapacak. Arina kendini güvenceye aldı, öyle değil mi?"

Svetlana gözlerini kıstı ve kafasını salladı:

"Dinle, ama Gündüz Nöbeti..."

"Zavulon için ne yaptığını nereden bilebiliriz?" dedim. "Nedense Gündüz Nöbeti'nin de bu cadının bulunması için büyük bir çaba harcayacağını düşünmüyorum."

"Akıllı cadı," dedi Svetlana, ama bunu söylerken kötü niyetli değildi. "Cadıları hiç de hafife almamam gerekiyormuş. Peki Nadya konusunda söylediklerini anladın mı?"

Kafamı salladım.

Gesar'm bu söylediği gerçekten çok saçmaydı. Diğer olan çocuklar bazen beş ya da altı yaşlarında dönüştürülüyorlardı, ama bundan daha erkeni hiç olmamıştı. Diğer yeteneklerine sahip olan, ama bu yetenekleri tam anlamıyla kontrol edemeyen bir çocuk, âdeta yürüyen bir bombaydı. Özellikle de Nadyuşka kadar güçlü bir Diğer. Eğer Nadyuşka kendini kaybeder ve gücünü kullanmaya başlarsa, Gesar'm bile onu durdurabilmesi mümkün olmazdı.

Hayır, Gesar'm bu söylediğine bir anlam verememiştim!

"Eğer Nadya'yı dönüştürmemiz gerektiğini bir kez daha ima ederse," dedi Svetlana, sakin bir ses tonuyla, "onun bacaklarını yerinden söküp kollarının olduğu yere takarım! Pekâlâ, gidelim mi?"

Kol kola girdik –şu anda birbirimize yakın olmak istiyorduk– ve cadının evine geri döndük.

Kendilerini şans eseri bu gizemin ortasında bulan Engizisyon üyeleri tekrar evin etrafındaki kordonda görevlendirilmişlerdi. Biz de –altı kişi– masanın etrafında oturuyorduk.

Gesar çay içiyordu. Bu çayı, cadının mahzenindeki çeşitli bitkileri kullanarak kendisi demlemişti. Ben de bir bardak aldım. Nane ve ardıç kokuyordu; keskin ve acıydı, ama canlandırıcı bir etkisi vardı. Başka hiç kimse içmek istememişti. Sadece Svetlana nazikçe bir yudum almış, sonra da bardağım tekrar geri koymuştu.

Not ise masanın üzerinde duruyordu.

"Yirmi iki ya da yirmi üç saat önce," dedi Zavulon, kâğıda bakarak. "Notu sizin ziyaretinizden önce yazmış, Engizisyon üyesi."

Edgar kafasını salladı ve isteksiz bir ifadeyle şöyle dedi:

"Olabilir... Ziyaretimiz sırasında bile yazmış olabilir. Onu Alacakaranlık'ın derinliklerine kadar takip etmek bizim için oldukça zordu, düşünüp not yazmak için yeterince zamanı vardı."

"Öyleyse bu cadıdan şüphelenmemiz için bir sebep yok," dedi Zavulon. "Kitabı kaçışma karşılık olarak bıraktı. Bu yüzden geri gelip Engizisyon üyesini öldürmesi için bir sebep yok."

"Katılıyorum," dedi Gesar, kısa bir an duraksadıktan sonra.

"Karanlık Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar arasında ne kadar şaşırtıcı bir fikir birliği var," dedi Edgar. "Beni korkutuyorsunuz, beyler."

"Şu anda anlaşmazlık yaşamak için uygun bir zaman değil," dedi Zavulon. "Katili ve kitabı bulmamız gerek."

Her ikisinin de Arina'yı korumak için geçerli sebepleri vardı!

"Güzel," dedi Edgar. "Öyleyse en başa dönelim. Vitezslav beni aradı ve *Fuaran*'dan bahsetti. Ve bu konuşmayı hiç kimse duymadı."

"Bütün cep telefonları izleniyor ayrıca ses kayıtları da alınıyor..." dedim, araya girerek.

"Ne düşünüyorsun, Anton?" dedi Edgar, alaycı bir ifadeyle bana bakarak. "Özel servislerin, Diğerleri'ne karşı bir seferberlik ilan ettiğini mi? Kitabın adını duyunca, hemen buraya bir ajan gönderdiklerini mi? Sonra da bu ajanın, Rütbeli bir Vampir'i öldürdüğünü mü?"

"Anton, çok mantıksız bir şey söylemedi," dedi Gesar, beni savunarak. "Biliyorsun, Edgar, her yıl bizi ortaya çıkarmaya çalışan insani aktivitelere karşı gelmeye çalışıyoruz. Ayrıca özel servislerdeki gizli departmanlardan da haberin var."

"Onların arasında bizim elemanlarımız var," dedi Edgar, sert bir ifadeyle. Ama onların Diğerleri'ni tekrar araştırmaya başladıklarını ya da bir yerlerde bir bilgi sızıntısı olduğunu farz etsek bile, Vitezslav'ın ölümü hâlâ bir sır. James Bond bile fark ettirmeden ona yaklaşamazdı."

"James Bond kim?" diye sordu Zavulon.

"O da başka bir efsane," dedi Gesar, gülerek. "Çağdaş mitoloji. Beyler, gereksiz konuşmalarla vakit harcamayalım. Durum gayet açık.

Vitezslav bir Diğer tarafından öldürüldü. Güçlü bir Diğer. Ve büyük ihtimalle Engizisyon üyesinin güvendiği biri."

"O hiç kimseye güvenmezdi, bana bile," dedi Edgar. "Şüphe, vampirlerin kanında var. Kusura bakmayın."

Kimse gülmedi. Kostya ters bir ifadeyle Edgar'a baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Herkesin zihnini kontrol etmeyi mi öneriyorsun?" diye sordu, Gesar kibarca.

"Bana katılıyor musun?" diye sordu Edgar, istekli bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Gesar. "Engizisyon'un yaptığı işleri takdir ediyorum, ama bazı sınırlar var!"

"Öyleyse sıkışıp kalırız," dedi Edgar, omuzlarını silkerek. "Beyler, eğer işbirliği yapmaya gönüllü değilseniz..."

Svetlana yavaşça öksürdü ve şöyle dedi:

"Ben konuşabilir miyim?"

"Evet, evet, elbette," dedi Edgar, kibar bir ifadeyle.

"Bence biz yanlış yoldan gidiyoruz," dedi Svetlana. "Siz katili bulmamız gerektiğine karar verdiniz, sonra da kitabı bulacağız. Doğru, ama biz katilin kim olduğunu bilmiyoruz. Neden önce *Fuaran*'ı bulmayı denemiyoruz? Sonra da kitap aracılığıyla katili bulmayı?"

"Kitabı nasıl arayacaksın, Aydınlık Varlık?" diye sordu Zavulon, alaycı bir ifadeyle. "James Bond'u mu çağıracaksın?"

Svetlana uzandı ve dikkatli bir şekilde Arina'nın bıraktığı nota dokundu.

"Burada... anladığım kadarıyla cadı bu notu kitaba koymuş. Hatta belki de kitabın sayfalarının arasına. Bu iki şey, bir süre boyunca temas halinde bulunmuşlar. Ve kitap çok güçlü bir büyülü obje. Eğer onun hayalini çağırırsak... biliyorsunuz, bu, yeni başlayan büyücülere öğretiliyor..."

Svetlana, Büyük Büyücüler'in bakışları altında bocalamaya ve asıl konudan sapmaya başlamıştı. Ama Zavulon ve Gesar onaylayan bir ifadeyle ona bakıyorlardı.

"Evet, böyle bir büyü var," diye mırıldandı Gesar. "Tabii ki hatırlıyorum. Bir keresinde benim atımı çalmışlardı... ve bana sadece yularını bırakmışlardı..."

Gesar sustu ve Zavulon'a baktı. Sonra da dostça bir ifadeyle şöyle dedi:

"Buyur, Karanlık Varlık. Hayali yarat."

"Senin yapmanı tercih ederim," diye karşılık verdi Zavulon, kibar bir ifadeyle. "Böylece gereksiz şüphelere sebebiyet vermemiş olurum."

Burada ters giden bir şeyler vardı! Ama neydi...

"Yani, ünlü deyişteki gibi: 'ilk kamçı, ispiyoncuya!'" dedi Gesar, gülerek. "Svetlana, teklifin kabul edildi. Sen devam et."

Svetlana şaşkın bir ifadeyle Gesar'a baktı:

"Boris İgnatieviç... Üzgünüm, bunlar o kadar basit büyüler ki... Ben uzun zamandır hiç yapmadım. Yeni, genç büyücülerden isteseniz?"

İşte böyleydi... Büyük Büyücüler, yeni başlayanlara öğretilen temel büyüleri uygulamayı beceremiyorlardı. Kafaları karışıyor ve utanıyorlardı; tıpkı kendisinden, iki büyük rakamı çarpması ya da harfleri çizginin üzerine düzgün bir şekilde yazması istenen bir akademisyen gibi.

"Bana müsaade edin," dedim. Ve cevap vermelerini bile beklemeden nota doğru uzandım. Gözkapaklarımı kıstım –böylece gölge gözlerimin üzerine düşüyordu– ve gri kâğıt parçasına Alacakaranlık'tan baktım. Sonra da kitabı hayal ettim – insan derisiyle kaplanmış, ince kitabı... kendisi gibi Diğerleri ve insanlar tarafından lanetlenmiş bir cadının günlüğünü...

Görüntü yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Tıpkı hayalimde canlandırdığım gibiydi, sadece kitabın kapağının kenarları altın rengi, üçgen metallerle korunuyordu. Belli ki bunlar sonradan eklenmişti, *Fuaran*'ın sahiplerinden biri onu büyük bir itinayla korumaya çalışmıştı.

"İşte böyle bir şey!" dedi Gesar, büyük bir ilgiyle. "Evet, evet..."

Büyücüler masanın üzerine doğru eğildiler ve kitabın –sadece Diğerleri'nin görebildiği– görüntüsünü incelemeye başladılar. Not

ise, sanki odanın içinde rüzgâr varmış gibi masanın üzerinde yavaşça titriyordu.

"Peki bunu açabilir miyiz?" diye sordu Kostya.

"Hayır, bu sadece bir görüntü, kitapta yer alan bilgileri içermiyor..." dedi Gesar, cana yakın bir ifadeyle. "Devam et, Anton... sabitle... ve çeşitli takip yöntemleri bul."

Kitabın görüntüsünü sabitlemek benim için oldukça zordu, ayrıca çeşitli takip yöntemleri bulmaya da hiç hazır değildim. En sonunda tuhaf bir pusula görüntüsü buldum –büyüktü, yaklaşık bir yemek tabağı ebatlarındaydı. Ve ibresi bir pimin üzerinde salınıyordu. İbrenin bir ucu daha parlaktı; *Fuaran*'ı işaret etmesi gereken ucu.

"Biraz daha enerji ekle," dedi Gesar. "En az bir hafta çalışsın... asla bilemezsin."

Biraz daha enerji ekledim.

Sonra da tamamen tükendim, ama mutluydum, rahatlamıştım.

Alacakaranlık'ta süzülen pusulaya baktık. İbre direkt olarak Zavulon'u işaret ediyordu.

"Şaka mı bu, Gorodetski?" diye sordu, Zavulon. Sonra da ayağa kalktı ve kenara çekildi.

İbre hareket etmedi.

"Güzel," dedi Gesar. " Edgar, bütün ajanlarını buraya çağır."

Edgar hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü, ajanları çağırdı sonra da masaya geri döndü.

Engizisyon üyeleri birer birer odaya girdiler.

İbre hareket etmiyordu. hâlâ boşluğu gösteriyordu.

"İspatlamamız gereken buydu," dedi Edgar, rahatlamıştı. "Buradaki hiç kimsenin kitabın çalınmasıyla bir alakası yok."

"Titriyor," dedi Zavulon, pusulaya yakından bakarak. "İbre titriyor. Kitabın üzerinde herhangi bir ayak görmediğimize göre..."

Sonra da şeytanca gülümsedi, Edgar'ın omzuna vurdu ve şöyle dedi.

"Pekâlâ, eski dostum... tutuklama konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

Edgar da dikkatli bir şekilde pusulaya baktı. Sonra da şöyle dedi:

"Anton, bu cihazın doğruluk oranı nedir?"

"Korkarım, çok yüksek değil," diye itiraf ettim. "Kitabın bıraktığı izler çok zayıf."

"Doğruluk oranı nedir?" diye sordu Edgar, tekrar.

"Yüz metre içerisinde," dedim, "belki de elli. Eğer yanılmıyorsam, hedef yakınlaştığı zaman, ibre düzensiz bir şekilde sallanmaya başlayacak. Üzgünüm."

"Üzülme, Anton. Sen her şeyi doğru yaptın," dedi Gesar, beni savunarak. "Bu kadar zayıf bir izin üzerinde kimse daha iyi bir sonuç çıkaramaz. Yüz metre... hedefin uzaklığını tahmin edebiliyor musun?"

"Yaklaşık olarak, ibrenin parlaklığını göz önüne alırsak... yüz on ya da yüz yirmi kilometre..."

Gesar kaşlarını çattı:

"Kitap neredeyse Moskova'da. Boşuna zaman kaybediyoruz, beyler. Edgar!"

Engizisyon üyesi elini cebine soktu ve krem renkli, küçük bir küre çıkardı. Bu küre, sıradan bir bilardo topu gibi görünüyordu, sadece biraz daha küçüktü. Ve yüzeyine karmaşık piktogramlar işlenmişti. Edgar küreyi avuçlarının içinde sıktı ve konsantre oldu.

Sadece bir dakika sonra bir şeylerin değişmeye başladığını hissettim. Sanki şimdiye kadar havada asılı duran bir örtü –gözle görülemeyen, ama son derece belirgin olan– şimdi yavaşça gözden kayboluyor ve fildişi renkli, küçük kürenin içine hapsoluyordu...

"Engizisyon'un hâlâ Minos kürelerine sahip olduğunu bilmiyordum," dedi Gesar.

"Yorum yok," dedi Edgar, gülümseyerek. Yarattığı etkiden memnun olmuştu. "İşte bu kadar, bütün bariyerler ortadan kalktı. Kapı oluşturun, Büyük Büyücüler!"

Tabii ki. "Diğer tarafta" hiçbir referans noktası belirtmeden, direkt olarak açılacak bir kapı Büyük Büyücüler'in çözebileceği bir bilmeceydi. Edgar ya bunu yapamıyordu ya da gücünü biriktiriyordu.

Gesar, Zavulon'a baktı ve şöyle dedi:

"Yine bana mı güveneceksin?"

Zavulon hiçbir şey söylemeden elini havaya doğru kaldırdı – o anda, havada bir boşluk açıldı, karanlık sızıyordu. Önce Zavulon girdi, sonra da Gesar. Girerken de bize onu takip etmemizi söyledi. Ben de Arina'nın gizemli notunu ve gözle görülmeyen, büyülü pusulayı aldım ve Svetlana'nın hemen arkasından girdim.

Dış görünüşü farklı olmasına rağmen, kapının içi diğeriyle tıpa tıp aynıydı. Süt beyazı sis, hızlı hareket etme hissi, zaman kavramını tamamen kaybetme... Odaklanmaya çalıştım – çok kısa bir süre sonra Rütbeli Vampir'i öldüren katilin yakınlarında olacaktık. Tabii ki bize Gesar ve Zavulon öncülük ediyordu. Svetlana'mn deneyimi azdı, ama en az onlar kadar güçlüydü. Kostya gençti, fakat sonuçta Rütbeli bir Vampir'di; Bir de Edgar ve takımı vardı, cepleri Engizisyon tılsımlarıyla doluydu. Fakat yine de bu, ölümcül bir savaş olabilirdi.

Ama sadece bir dakika sonra aslında bir savaş yaşanmayacağını fark ettim.

En azından şimdilik.

Kazan tren istasyonunun bir peronunda öylece duruyorduk. Yakınımızda hiç kimse yoktu – insanlar yakınlarda bir kapı açıldığını hissetmiş ve kendi istekleriyle yolumuzdan çekilmişlerdi. Ama etrafımızda Moskova'da bile sadece yaz aylarında bir tren istasyonunda görülebilecek bir kargaşa vardı. İnsanlar trenlere biniyor, trenlerden iniyor, ve valizlerini taşımakla uğraşıyorlardı. Kimileri panoların önünde sigara içiyor, kimileri binecekleri trenlerin anons edilmesini bekliyor, kimileri limonata ve bira içip, tren istasyonlarında satılan o korkunç sandviçleri yiyorlardı. Yüz metrelik bir alan içerisinde yaklaşık iki ya da üç yüz kişi vardı.

Hayali pusulaya baktım – ibre çok yavaş bir şekilde sallanıyordu.

"Külkedisini hemen bulmamız gerek," dedi Zavulon, etrafına bakınarak. "Bir çuval darının içindeki haşhaş tohumunu bulmak zorundayız."

Engizisyon üyeleri birer birer yanımda beliriyorlardı. Edgar'ın yüzündeki o savaşa hazır olma ifadesi, yerini birdenbire şaşkınlığa bırakmıştı.

"Saklanmaya çalışıyor," dedi Zavulon. "Mükemmel, mükemmel..."

Ama artık mutlu da görünmüyordu.

Tedirgin bir kadın çizgili, bez çantalarla dolu el arabasını bize doğru itiyordu. Terlemiş, kırmızı yüzündeki kararlı ifade, sadece işe yaramaz kocasının ve çocuklarının karnını doyurmak için "bavul ticareti" yapan bir Rus kadınında olabilirdi.

"Ulyanovsk treni daha anons edilmedi, değil mi?" diye sordu.

Svetlana kısa bir an gözlerini kapattı ve şöyle dedi:

"Altı dakika içinde birinci platforma yanaşacak. Ve üç dakika gecikmeyle hareket edecek."

"Teşekkürler," dedi kadın, aldığı bu net cevaba hiç şaşırmamıştı. Sonra da birinci platforma doğru ilerlemeye başladı.

"Hepsi çok güzel, Svetlana," diye mırıldandı, Gesar. "Peki, kitabı bulmak için herhangi bir önerin var mı?"

Svetlana sadece omuzlarını silkti.

Kafe, istasyondaki bir kafenin sahip olabileceği en rahat ve en temiz ortama sahipti. Belki de bunun sebebi, bu kadar tuhaf bir yerde bulunmasıydı – bodrum katında, bagaj odalarının hemen yanında. Birçok istasyon serserisi buraya burnunu sokmuyordu, belli ki kafenin sahipleri, onların bu kötü alışkanlıklarını tedavi etmişlerdi.

Barın hemen arkasında orta yaşlı, Rus bir kadın vardı. Yemekler ise mutfaktan sessiz, kibar Kafkasyalı adamlar tarafından getiriliyordu.

Tuhaf bir yerdi.

Üç litrelik şarap paketinden kendime ve Svetlana'ya birer kadeh şarap doldurdum –şaşırtıcı derecede ucuzdu, ayrıca tadı da çok güzeldi– sonra da oturduğumuz masaya geri döndüm.

"Hâlâ burada," dedi Svetlana, Arina'nın notunu işaret ederek. "Pusulanın ibresi hâlâ çok yavaş bir şekilde sallanıyordu.

"Acaba kitap bagaj odalarına mı saklandı?" dedim.

Svetlana şarabından bir yudum aldı ve kafasını salladı. Ya benim söylediğime katılıyordu ya da Krasnodar Merlot'yu beğenmişti.

"Seni huzursuz eden bir şey mi var?" diye sordum, tedbirli bir ifadeyle.

"Neden istasyon?" diye sordu, Svetlana.

"Kaçmak için. Saklanmak için. Kitabı çalan kişi takip edildiğini fark etmiş olmalı."

"Havaalanı. Uçak. Herhangi bir uçak," dedi Svetlana kısaca, şarabından bir yudum daha alarak.

Omuzlarını silktim.

Gerçekten tuhaftı. *Fuaran*'ı çalan bu hain Diğer –her kimse– ya saklanacaktı ya da kaçacaktı. Ama o ikinci şıkkı seçmişti. Ama neden trenle? Yirmi birinci yüzyılda – tren kaçmak anlamına gelir miydi?

"Acaba uçmaktan mı korkuyor?" dedi Svetlana.

Güldüm. Tabii ki bir Diğer'in bile uçak kazasında hayatta kalma şansı çok düşüktü. Ama en güçsüz Diğer büe, üç ya da dört saat ilerisindeki olasılık çizgilerini kontrol edebilir ve herhangi bir uçak kazası tehlikesi olup olmadığını kolayca anlayabilirdi.

Ayrıca Vitezslav'ın katili de güçsüz bir Diğer olamazdı.

"Uçağın gitmediği bir yere gitmesi gerekiyor," dedim.

"Ama en azından peşindekilerden kurtulmak için uçakla Moskova dışına çıkabilirdi."

"Hayır," dedim, Svetlana'nın söylediğine karşı çıkarak. "Bu onun için iyi olmazdı. Biz hırsızın yaklaşık yerini saptar, hangi uçağa bin-

diğini bulur, yolcuları sorguya çeker, sonra da havaalanının güvenlik kameralarından onun kimliğini kolayca bulurduk. Ardından da Gesar ya da Zavulon bir kapı açardı... Onun gittiği yere kapı açmaları onlar için son derece basit... ama sonuçta şu anda bulunduğumuz noktaya geri dönerdik. Sadece düşmanımızın dış görünüşünün nasıl olduğunu bilirdik."

Svetlana kafasını salladı ve saatine baktı. Sonra da kısa bir anlığına gözlerini kapattı ve sakin bir ifadeyle gülümsedi.

Bu, Nadyuşka'nın iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Neden kaçmak istiyor.." dedi Svetlana, düşünceli bir ifadeyle. "*Fuaran*'da bahsedilen ritüelin uzun zaman gerektirdiğinden şüpheliyim. Cadı saldırıya uğradığı zaman, hizmetçilerinin birçoğunu Diğer'e dönüştürüyor. Katil için kitabı kullanıp Rütbeli bir Diğer'e dönüşmek –hatta en rütbeli– çok daha kolay bir yol. Sonra da ya bizimle savaşır ya da *Fuaran*'ı imha eder ve saklanır. Eğer bizden daha güçlü olursa da, bizim onu bulmamız hiç kolay olmaz."

"Belki de çoktan bizden daha güçlü oldu," dedim. "Gesar, Nadya'yı dönüştürmemiz gerekeceğinden bahsettiğine göre.."

Svetlana kafasını salladı:

"Hiç hoş bir durum değil. Ya Edgar kendisi *Fuaran*'ı kullandıysa? Ve şimdi sanki arıyormuş gibi rol yapıyorsa? Belki Vitezslav'la iyi geçinemiyordu... Ve dünyadaki en güçlü Diğer olmak istiyordu."

"Peki ama o zaman neden kitaba ihtiyacı olsun ki?" dedim. "Kitabı olduğu yerde bırakırdı. Biz de o zaman Vitezslav'ın öldürüldüğünü bile bilemezdik. Suçu da, vampirin fark etmediği koruyucu büyülere atardık."

"Mantıklı," dedi Svetlana. "Öyleyse katil gücün peşinde değil. Ya da sadece gücün peşinde değil. Aynı zamanda kitabın da peşinde."

O anda birden Semyon aklıma geldi.

"Katilin Diğer'e dönüştürmek istediği biri var!" dedim. "Ve kitabı kullanmasına izin verilmeyeceğini anladı. Bu yüzden de Vitezslav'ı öldürdü. Nasıl olduğunun şu anda bir önemi yok. Ritüeli yerine ge-

tirdi ve çok güçlü bir Diğer'e dönüştü! Kitabı da sakladı... buralara bir yere, istasyona... şimdi de onu kaçırmayı planlıyor..."

Svetlana elini bana doğru uzattı ve âdeta zafer kazanmış bir ifadeyle tokalaştık.

"Ama nasıl kaçıracak?" dedi, Svetlana. "Moskova'nın en güçlü iki büyücüsü şu anda burada..."

"Üçü," dedim, onu düzelterek.

Svetlana kaşlarını çattı ve şöyle dedi:

"Öyleyse dört. Nihayetinde Kostya da Rütbeli..."

"Rütbeli bile olsa, o hâlâ sümüklü bir çocuk..." diye mırıldandım. Her nedense bu çocuğun, birkaç yıl içerisinde on kişiyi öldürdüğü gerçeğini bir türlü kabullenemiyordum.

En iğrenç olan şey de lisansını bizim vermiş olmamızdı...

Svetlana benim ne düşündüğümü anlamıştı. Elimi okşadı ve alçak bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Üzülme. Doğasına karşı gelmesi mümkün değil. Ne yapabilirsin ki? Onu öldürmekten başka..."

Kafamı salladım.

Tabii ki farklı davranması mümkün değildi.

Ama ben bunu itiraf etmek istemiyordum, kendime bile...

O anda kafenin kapısı yavaşça açıldı ve içeriye Gesar, Zavulon, Edgar, Kostya ve... Olga girdi. Belli ki hep birlikte bir şeyler tartışıyorlardı. Olga da konuyu çoktan biliyordu...

"Edgar destek çağırma teklifini kabul etmiş..." dedi Svetlana, alçak bir ses tonuyla. "Bu kötü haber."

Büyücüler bizim masaya doğru yürümeye başladılar. Hepsinin bakışlarının pusulaya doğru kaydığını görebiliyordum. Kostya ise bara gitti ve kendine bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti. Barda duran kadın gülümsüyordu; ya Kostya ufak bir vampir büyüsü kullanmıştı ya da kadın, Kostya'nın dış görünüşünden hoşlanmıştı... Hey, hanımefendi, senin annelik duygularını, hatta kadınlık duygularını tahrik

eden bu genç adama gülümseme. Bu genç adam, sana, sonsuza kadar gülümsemeni sağlayacak bir öpücük verebilir.

"Kostya ve Engizisyon üyesi bütün bagaj odalarını aradılar," dedi Gesar. Hiçbir şey yok."

"Biz de bütün istasyonu taradık," dedi Zavulon, içten bir tebessümle. "Altı tane Diğer, hiçbirinin olayla alakası yok."

"Ve dönüştürülmemiş küçük bir kız," dedi Olga, gülümseyerek. "Evet, evet, onu ben fark ettim. Onunla ilgilenilecek."

Zavulon daha büyük bir tebessümle gülümsedi; burada âdeta bir gülümseme yarışı yaşanıyordu:

"Üzgünüm, Büyük Büyücü. Onunla zaten ilgileniliyor."

Normal koşullarda bu, konuşmanın daha başlangıcı olurdu.

"Bu kadar yeter, Büyük Büyücüler!" diye bağırdı, Edgar. "Sorunumuz potansiyel bir Diğer değil. Şu andaki sorunumuz bizim hayatta kalmamızla ilgili!"

"Doğru!" dedi Zavulon. "Bana yardım eder misin, Boris İgnatieviç!"

Gesar ve Zavulon bizim masanın yanına başka bir masa daha çektiler. Kostya da hiçbir şey söylemeden birkaç tane sandalye getirdi. Bütün bir grup bir arada oturuyordu. Her şey son derece sıradandı – tatile ya da iş gezisine giden insanlar kafede zaman geçiriyorlardı.

"Ya burada değil ya da kendini bizden gizleyebiliyor," dedi Svetlana. "Her neyse, ben izninizi istiyorum. Eğer ihtiyacınız olursa, beni arayın."

"Kızın son derece iyi," dedi Zavulon. "İnan bana."

"Sana burada ihtiyacımız olabilir," dedi Gesar, Zavulon'a destek çıkarak.

Svetlana derin bir nefes aldı.

"Gesar, neden Svetlana'nın gitmesine izin vermiyorsun?" diye sordum. "Şu anda ihtiyacımız olan güç değil, bunu sen de görüyorsun."

"Öyleyse neye ihtiyacımız var?" diye sordu Gesar, endişeli bir ifadeyle.

"Kurnazlığa ve sabıra. Sen ve Zavulon zaten yeterli kurnazlığa sahipsiniz. Endişeli bir anneden de sabır bekleyemezsin."

Gesar kafasını salladı. Sonra da Olga'ya baktı. Olga da güçlükle fark edilebilen bir tavırla kafasını salladı.

"Kızının yanına git, Sveta," dedi Gesar. "Haklısın. Eğer sana ihtiyacımız olursa, ararım ve hemen bir kapı açarım."

"Gidiyorum," dedi Svetlana. Bana doğru eğildi ve dudaklarıyla yavaşça yanağına dokundu. Sonra da havada kayboldu. Kapı öylesine inceydi ki görememiştim bile.

Kafedeki insanlar Svetlana'nın gözden kaybolduğunu fark etmemişlerdi. Bizi görmüyorlardı; görmek bile istemiyorlardı.

"Svetlana çok güçlü," dedi Zavulon. Sonra da Kostya'ya doğru uzandı, yarı dolu olan bardağını aldı ve şaraptan bir yudum içti. "Sen daha iyi bilirsin, Gesar... sırada ne var, sayın Engizisyon üyesi?"

"Bekliyoruz," dedi Edgar, sert bir ifadeyle. "Kitap için geri gelecek."

"Kadın mı erkek mi," dedi Zavulon. "Kadın mı erkek mi..."

Operasyon merkezi oluşturmadık. Sadece kafede öylece oturup bir şeyler yiyip içtik. Kostya et-tartar sipariş etti – barda duran kadın şaşırmıştı, ama yine de mutfağa gitti. Ve sadece bir dakika sonra, genç bir adam elinde yemekle mutfaktan çıktı.

Gesar da tavuk-Kiev sipariş etti. Geriye kalanlar da şarap, bira, kurutulmuş kalamar ve fıstıkla yetindi.

Ben de öylece oturdum ve Kostya'nın, neredeyse hiç pişmemiş olan eti yiyişini izledim. O anda kendi kendime, kim olduğu bilinmeyen o katilin davranışlarının nasıl olduğunu düşündüm. "Nedenini bul!" Tıpkı Sherlock Holmes'un söylediği gibi. Eğer nedenini bulursak, suçluyu da buluruz. Şu anda çoktan dünyanın en güçlü Diğer'ine dönüşmüş olabilir; ya da bunu her an yapabilir. Ama ya amacı bu değilse, başka ne olabilir? Şantaj yapmak mı? Bu çok saçma olurdu. İsteklerini Nöbetler'e ve Engizisyon'a kabul ettiremezdi; *Fuaran*'la aynı kaderi yaşamak zorunda kalırdı... Acaba bu suçlu başka bir Diğer örgütü mü kurmak istiyordu? Bu baharda, Petersburg'da mağlup

edilen "Vahşi Karanlık Varlıklar?" Büyük bir güçlükle mağlup edilen. Kötü bir örnek bulaşıcıdır, bazı kişileri baştan çıkarabilir. En kötü olan da, Aydınlık bir Varlık'ın bile kolayca baştan çıkarılabilmesidir. Yeni bir Gece Nöbeti yaratmak için. Süper Nöbet. Karanlık Varlıklar'ı tamamen ortadan kaldırmak, Engizisyon'u yenmek ve bazı Aydınlık Varlıklar'ı kendi tarafına çekmek için...

Kötüydü. Eğer durum buysa, gerçekten çok kötüydü. Karanlık Varlıklar savaşmadan teslim olmazlardı. Modern dünya, kitle imha silahları, kimyasal tesisler ve nükleer istasyonlarla dolup taşıyordu. Onların tek bir darbesi bütün bir dünyayı yok edebilirdi. Vahşi çözümle zafere ulaşıldığında artık her şey için çok geç olabilirdi. Ya da belki de bu zafer anı hiç gelmezdi.

"İbre!" dedi Edgar. "Bak!"

Pusulam artık vantilatör rolü yapmıyordu. İbre daha da yavaş dönüyor, sonra bir anda duruyor, titriyor ve bir yönü işaret etmek için tekrar yavaşça dönmeye başlıyordu.

"Evet!" diye bağırdı, Kostya, sandalyesinden fırlayarak. "Çalışıyor!"

Sadece yarım saniye, henüz insan kanının tadına bakmamış olan o çocuk-vampiri görmüştüm. Güce sahip olmak için asla bir bedel ödemek zorunda olmadığına inanan o küçük çocuğu...

"Haydi, beyler," dedi Edgar, ayağa fırlayarak. İbreye baktı, sonra da onun gösterdiği yönü takip etti ve bakışlarını duvara doğru dikti.

"Trenlere!" dedi, kendinden son derece emin bir ses tonuyla.

BÖLÜM 3

İstasyonda son derece sıradan bir görüntü vardı: bir grup insan binecekleri trenin nereden kalktığını anlamaya çalışarak –tabii henüz kalkmamışsa– peronda koşuşturuyordu. Her nedense bu geç kalmış yolcu rolünü, çizgili, bez çantalarla bavul ticareti yapan kadınlar ya da tam aksine, sadece Samsonite marka bir evrak çantası ve bavullar taşıyan kültürlü kişiler üstleniyordu.

Biz ikinci kategorinin alt türüne giriyorduk – bavulumuz ya da çantamız yoktu, dış görünüşümüz de oldukça tuhaftı, ama saygı hissi uyandırıyordu.

İbre, perona geldiğimiz anda tekrar dönmeye başlamıştı.

"Kaçmaya çalışıyor," dedi Zavulon, ciddi bir ifadeyle. "Pekâlâ... bakalım şu anda hangi tren kalkıyor..."

Kara Büyücü'nün bakışları bulanıklaşmıştı – platformdan ilk önce hangi trenin ayrılacağını anlamak için geleceği tahmin etmeye çalışıyordu.

Ben de o anda, hemen arkamızda duran panoya baktım ve şöyle dedim:

"Moskova-Almatı treni kalkmak üzere. Beş dakika içinde, ikinci perondan."

O anda Zavulon yaptığı gizemli yolculuktan geri döndü ve şöyle dedi:

"Kazakistan treni. İkinci perondan. Beş dakika içinde."

Ulaştığı sonuçtan oldukça memnun görünüyordu.

Kostya sessiz bir şekilde kıkırdadı.

Gesar imalı bir şekilde panoya baktı ve kafasını salladı:

"Evet, haklısın Zavulon... bir sonraki de yarın saat sonra."

"Treni durdurup bütün vagonları arayacağız," dedi Edgar, hemen. "Öyle değil mi?"

"Peki, elemanların, bu Diğer'i bulabilecekler mi?" diye sordu Gesar. "Ya gizlenmişse? Ya sınıflandırmanın ötesinde bir büyücüyse?"

Edgar bir anda cesaretini kaybetti. Sonra da kafasını salladı.

"İşte sorun bu," dedi Gesar. "*Fuaran* şu an istasyonda. Diğer de öyle. Ama biz ne kitabı ne de suçluyu bulamıyoruz. Bunu trende başarabileceğimize nasıl karar verdin?"

"Eğer bu Diğer trendeyse," dedi Zavulon, "yapılacak en kolay şey, treni yok etmek. Bu tüm sorunlarımızı çözer."

Sessizlik olmuştu.

Gesar kafasını salladı.

"Biliyorum, biliyorum, bu pek hoş bir çözüm değil," dedi Zavulon. "Ben bile binlerce hayatın boşa harcanması fikrinden hoşlanmıyorum... ama başka bir seçeneğimiz var mı?"

"Ne öneriyorsun, Büyük Büyücü?" diye sordu Edgar.

"Eğer," dedi Zavulon, kelimeyi özellikle vurgulayarak, "*Fuaran* gerçekten trendeyse, tren ıssız bir yere ulaşana kadar beklememiz gerekir. Kazak bozkırları bunun için gayet uygun bir nokta. Sonra da... Engizisyon'un böyle durumlarda uyguladığı planı takip ederiz."

Edgar endişeli bir ifadeyle kafasını salladı, heyecanlandığı zaman hep böyle yapıyordu. Sonra da birden Baltık aksanıyla konuşmaya başladı:

"Bu iyi bir çözüm değil, Büyük Büyücü. Ben bunu tek başıma onaylayamam, Mahkeme'nin izni gerekir."

Zavulon omuzlarını silkti, tavırları, yapabileceği tek şeyin öneri vermek olduğunu gösteriyordu.

"Her halükârda, *Fuaran*'ın trende olup olmadığından emin olmamız gerekiyor," dedi Gesar. "Ben..." bana baktı ve belli belirsiz bir

ifadeyle kafasını salladı. "Ben Gece Nöbeti'nden Anton'un, Gündüz Nöbeti'nden Konstantin'in ve Engizisyon'dan da herhangi birinin trene binmesini öneriyorum. Kontrol etmek için. Bunun için büyük bir gruba ihtiyacımız yok. Biz de sabah gelir ve bir sonraki adımda ne yapmamız gerektiğine karar veririz."

"Git Kostya," dedi Zavulon, şefkatli bir ifadeyle genç vampirin omzuna vurarak. "Gesar haklı. İyi bir arkadaş, uzun bir yolculuk ve ilginç bir görev – senin de hoşuna gidecek."

Zavulon güçlükle fark edilebilen, alaycı bakışlarla bana bakıyordu.

"Bu... bize zaman kazandırır," diye onayladı Edgar. "Ben giderim. Yanıma da çalışma arkadaşlarımı alırım. Hepsini."

"Sadece bir dakika kaldı," dedi Olga, sessizce. "Eğer kararınızı verdiyseniz, harekete geçin."

Edgar takımına eliyle işaret etti. Sonra da trene doğru koşmaya başladık. Birinci vagona geldiğimiz anda, Edgar, kondüktöre –bıyıklı genç Kazak– bir şeyler söyledi, genç kondüktör bir anda gevşedi; yüzünde hem uykulu hem de mutlu bir ifade oluşmuştu. Sonra da kenara çekildi ve içeriye girmemize izin verdi. Biz de vagonun sonundaki küçük bölmeye doğru ilerlemeye başladık. O anda dışarıya baktım – Zavulon, Gesar ve Olga peronda öylece durmuş, bizim gidişimizi izliyorlardı. Olga sessizce bir şeyler söylüyordu.

"Bu olayda bütün kontrol bende olacak," dedi Edgar. "İtirazı olan var mı?"

Edgar'ın hemen arkasında duran altı Engizisyon üyesine baktım ve hiçbir şey söylemedim. Ama Kostya kendini tutamamıştı.

"Bu ne tür emirler vereceğine göre değişir. Ben sadece Gündüz Nöbeti'nin kurallarına uyarım."

"Tekrar ediyorum, bu operasyondan ben sorumluyum," dedi Edgar, oldukça sakin bir ifadeyle. "Kabul etmiyorsan, gidebilirsin."

Kostya kısa bir an duraksadı, sonra da başını eğdi ve şöyle dedi:

"Özür dilerim, Engizisyon üyesi. Kötü bir şakaydı. Tabii ki siz sorumlusunuz. Ama eğer gerekirse, ben de üstlerimle bağlantı kuracağım."

"Önce göreve hazır ol, sonra izin iste," dedi Edgar, kelimelerin üzerine vurgu yaparak.

"Tamam," dedi Kostya, kafasını sallayarak. "Özür dilerim, Engizisyon üyesi."

Henüz başlangıç aşamasında olan ayaklanma tamamen sona ermişti. Edgar kafasını salladı, sonra da küçük bölmeden dışarıya doğru uzandı ve kondüktörü çağırdı.

"Ne zaman kalkıyoruz?"

"Hemen!" diye karşılık verdi, kondüktör, tıpkı sadık bir köpek gibi Engizisyon üyesine bakarak. "Hemen. İçeriye girmem gerek."

"Gir, öyleyse," dedi Edgar, kenara çekilerek.

Ve kondüktör, yüzündeki aynı sadakat ifadesiyle küçük bölmeye girdi. Tren yavaşça ilerlemeye başlamıştı. Kondüktör ise hafifçe sendeleyerek açık olan kapının hemen önünde duruyordu.

"Adın ne?" diye sordu Edgar.

"Ashat. Ashat Kurmangaliev."

"Kapıyı kapat. İşini sana verilen talimatlara göre yap," dedi Edgar, kaşlarını çatarak. "Biz senin yakın arkadaşlarınız. Senin misafirlerin. Trende bizim için yer bulman gerek. Anladın mı?"

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Sonra da kondüktör kapıyı kilitledi ve tekrar Edgar'a döndü:

"Anladım. Tren şefinin yanına gitmemiz gerek. Ben de yeterince yer yok. Sadece dört tane var."

"Gidelim," dedi Edgar. "Anton, pusula ne durumda?"

Notu çıkardım ve Alacakaranlık pusulasına baktım.

İbre yavaş bir şekilde dönüyordu.

"Kitap trende gibi görünüyor."

"Emin olmak için biraz daha beklemeliyiz," dedi Edgar.

İstasyondan neredeyse bir kilometre kadar uzaklaşmıştık, ama ibre dönmeye devam ediyordu. Hırsız –her kimse– bizimle birlikte yolculuk ediyordu.

"Trende, piç kurusu!" dedi Edgar. "Beni burada bekleyin. Şefi görmeye gideceğim. Kendimize bir yer bulmamız gerek."

Edgar, hâlâ büyük bir memnuniyetle gülümsemeye devam eden kondüktörle birlikte koridora çıktı. O anda ikinci kondüktör, arkadaşına kızgın bir ifadeyle ellerini sallayarak Kazakça bir şeyler söyledi, ama sonra Edgar'la göz göze geldi ve birden sustu.

"Boynumuza 'Biz Diğer'iz' yazısı assak daha iyi," dedi Kostya. Ne yapıyor bu? Eğer trende Rütbeli bir Diğer varsa, büyüyü hemen hisseder..."

Kostya haklıydı. Bu sorunu parayla çözmek çok daha kolay olurdu – nihayetinde paranın da insanlar üzerinde büyülü bir etkisi vardı. Ama muhtemelen Edgar çok heyecanlıydı...

"Sen herhangi bir büyü hissedebiliyor musun?" diye sordu, küçük Engizisyon üyelerinden biri, beklenmedik bir şekilde.

Kostya ona baktı, şaşırmıştı. Kafasını salladı.

"Öyleyse hiç kimse hissedemez. Edgar'da 'boyun eğme' tılsımı var. Sadece çok yakın mesafede çalışıyor."

"Engizisyon numaraları..." diye mırıldandı Kostya, belli ki sinirlenmişti. "Yine de göze batmasak daha iyi olur. Değil mi Anton?"

İsteksiz bir ifadeyle kafamı salladım.

Edgar yaklaşık yirmi dakika sonra geri geldi. Tren şefini nasıl ikna ettiğini –para vererek mi yoksa yine 'boyun eğme' tılsımı kullanarak mı– sorma gereği hissetmemiştim. Yüzünde sakin, mutlu bir ifade vardı.

"İki gruba ayrılacağız," dedi, hemen emir vermeye başlayarak. "Siz," dedi, başıyla Engizisyon üyelerini işaret ederek, "bu vagonda kalacaksınız. Kondüktörlerin kompartımanını ve birinci kompartımanı siz alın – toplam altı yer var. Ashat sizi yerleştirecek... bir ihtiyacınız

olursa, ondan isteyin, çekinmeyin. Başınıza buyruk hareket etmeyin, amatör dedektif rolüne bürünmeyin. Sıradan bir insan gibi davranın... her üç saatte bir... ya da gerek olduğunda bana rapor verin. Biz yedi numaralı vagonda olacağız."

Engizisyon üyeleri, gülümseyen kondüktörü takip ederek sessizce dışarıya çıktılar. Edgar da bize doğru döndü ve şöyle dedi:

"Biz yedi numaralı vagonun dördüncü kompartımanındayız. Gidelim."

"Bir plan yaptın mı, şef?" diye sordu Kostya. Alay mı ediyordu yoksa gerçekten samimi miydi bunu anlayamamıştım.

Edgar kısa bir an Kostya'ya baktı, muhtemelen o da aynı şeyi anlamaya çalışıyordu – bu gerçek bir soru muydu yoksa Kostya onunla dalga mı geçiyordu? Ama yine de cevap verdi:

"Eğer bir planım olursa, sen de bunu öğrenirsin. Zamanı geldiğinde. Bu arada bir bardak kahve istiyorum. Bir de iki üç saat uyumak. Aynen bu sırayla."

Kostya ve ben Edgar'ın arkasından yürümeye başladık. Kostya o anda sessizce güldü, ben de tamamen istemsizce, ona göz kırptım. Nihayetinde şu anda ikimiz de birer asttık. Ve bir bütün olmuştuk... Kostya hakkında düşündüğüm her şeye rağmen.

Tren şefinin bulunduğu vagon, trenin en önemli yeridir. Oradaki klimalar her zaman çalışır. Kazanda hep sıcak su olur, kondüktörün taze demlenmiş çayı her zaman hazırdır. Temizdir, hem de Orta Asya trenlerinde bile... Kapalı paketlerde çarşaflar dağıtılır, bu çarşaflar bir önceki seferden sonra mutlaka yıkanmış olur. Her iki banyodaki tuvalet de çalışır. Üstelik oralara plastik terlik bile giymeden, oldukça rahat bir şekilde girebilirler.

Ayrıca bu yolcuların gösterişsiz mutluluklarını tamamlamak için, tren şefi vagonunun bir tarafına restoran, diğer tarafına ise –eğer trende varsa– yataklı vagon bağlanır.

Moskova-Almatı treninde yataklı vagon vardı. Biz de meraklı bakışlarla yolculara bakarak bu vagonun içinden geçtik. Birçoğu ciddi

görünüşlü, iyi beslenmiş Kazaklardı. Neredeyse hepsinin çantası vardı, üstelik bunları koridorda bile yanlarından ayırmıyorlardı. Bazıları renkli kâselerden çay içiyorlar, bazıları da küçük masaların üzerine dilimlenmiş et ve şişe yerleştiriyor, diğer bir yandan da haşlanmış tavukları parçalara ayırıyorlardı. Ama birçoğu hâlâ koridorda duruyor ve geçip giden Moskova semtlerine bakıyorlardı.

Yeni bağımsız olmuş bir ülkenin vatandaşlarının, eski başkentlerine bakarken neler hissettiklerini gerçekten merak ediyordum. Kazandıkları bağımsızlıktan dolayı mutluluk mu duyuyorlardı? Yoksa bu onlar için artık sadece bir nostalji miydi? Bilmiyordum. Bunu soramazsınız. Ya da eğer sorarsanız bile, dürüst cevap verip vermediklerinden asla emin olamazsınız. Dürüst cevap vermelerini sağlamak için zihinlerine müdahale etmek de, kesinlikle bizim başvurduğumuz bir metot değildir.

Kendi bağımsızlıklarından, kendi devletlerinden, kendi yozlaşmalarından mutlu olsalardı, bununla gurur duysalardı, daha iyi olurdu. Petersburg'un üç yüzüncü yıldönümünde, insanlar mutlulardı ve şöyle diyorlardı: "Bırakın her şeyi çalsınlar, en azından bunu yapan kendi hırsızlarımız, Moskovalı hırsızlar değil." Öyleyse neden Kazaklar, Özbekler, Ukraynalılar ve Tacikistanlılar aynı şeyi hissetmesinler ki? Eğer biz kendi içimizde bile 'cumhuriyetler' ve 'şehirler' diye bir ayrım yapıyorsak, ortaklaşa kullandığımız apartman dairesindeki komşularımızdan nasıl şikâyetçi olabiliriz ki? Penceresinden Baltık manzarası görünen küçük odalar evden ayrıldılar, hatta gururlu Gürcüler ve dünyanın en yüksek rakımlı donanmasına sahip olan Kırgızlar da... Herkes ayrılmaktan memnundu. Geriye kalan tek oda büyük mutfaktı – farklı ulusların tek bir tencerede piştiği Rusya. Öyleyse, tamam. Sorun yok. Bizim mutfağımızda gaz var. Peki ya sizinkinde?

Bırakalım mutlu olsunlar. Bırakalım kendilerini iyi hissetsinler. Yıldönümü kutlamalarına sevinen Petersburglular –bir kutlamanın, bütün bir yüzyılı beslediğini herkes çok iyi bilir– ve ilk kez kendi devletlerini kuran Kazaklar, Kırgızlar... Aslında eski devletlerine ait bir sürü kanıt öne sürebilmelerine rağmen... Büyük kardeşleriyle

bir arada bulunmaktan sıkılan Slav kardeşlerimiz. Ve biz, taşraları Moskova'dan, Moskova'yı da taşralardan küçük gören Ruslar...

Bir anda hiç beklenmedik bir şekilde büyük bir nefret hissettim. Bu nefretin kaynağı Kazak yolcular değildi, Rus arkadaşlarım da değildi. Sadece insanlardı. Dünyadaki bütün insanlar. Biz Gece Nöbeti'nde neyle uğraşıyorduk? Paylaşmak ve korumakla mı? Saçmalık! Ne Karanlık bir Varlık, ne de Gündüz Nöbeti, insanlara, onların kendi kendilerine verdikleri zararı veremezdi. Küçük çocuklara asansörlerde tecavüz edip, sonra da onları öldüren bir manyakla karşılaştırıldığında, aç bir vampirin ne önemi vardı? Para için birilerine büyü yapan merhametsiz bir cadı, petrol uğruna yüksek hassasiyetli füzeler fırlatan bir başbakanla kıyaslanabilir miydi?

Her iki evde de lanet var...[28]

Vagonun girişinde durdum ve Kostya'nın içeriye girmesine müsaade ettim. Sonra da sigara izmaritleriyle kaplanmış olan, pis zemine bakarak öylece donakaldım.

Benim neyim vardı?

Bunlar benim düşüncelerim miydi?

Hayır, numara yapamazdım. Bunlar benim düşüncelerimdi, bir başkasının değil. Hiç kimse zihnimin içine girmemişti, Rütbeli bir Vampir bile bunu bana fark ettirmeden yapamazdı.

Bu bendim, gerçek ben.

Eski sıradan insan.

Yorgun Aydınlık Varlık, dünyadaki her şeyin farkına varan Diğer.

İşte Engizisyon'a bu anda gidiliyordu. Karanlık Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar arasında artık bir fark göremediğiniz zaman. İnsanları, bir koyun sürüsü olarak değil, sadece cam kavanozun içindeki bir avuç örümcek olarak görmeye başladığınız zaman. Geleceğe inanmamaya başladığınız zaman. Sadece içinde bulunduğunuz anı korumaya baş-

28 Yazar, Romeo ve Juliet'teki "A Plague on both your houses" cümlesine gönderme yapmaktadır (ç. n.)

ladığınız zaman. Kendiniz için. Sizin için hâlâ önemli olan birkaç kişi için.

"İstemiyorum," dedim, sanki lanetli bir şey telaffuz ediyormuşum gibi, sanki görünmez bir düşmana karşı –kendime– bir koruma kalkanı tutuyormuşum gibi. "İstemiyorum... benim üzerimde hiçbir gücün yok.. Anton Gorodetski!"

Kostya iki kapının ve dört kalın pencerenin arkasından şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Beni duymuş muydu? Yoksa sadece neden durduğumu mu merak ediyordu?

Güçlükle gülümsedim, kapıyı açtım ve iki vagonu birbirine bağlayan, titrek, akordeon köprüye yavaşça adım attım.

Tren şefinin vagonu gerçekten çok güzeldi. Yerde temiz kilimler vardı, koridora da bir yolluk serilmişti. Pencerelerde ise beyaz perdeler asılıydı. Yumuşak bir yatak vardı, bu yatak zenci Jim'in[29] mısır koçanıyla doldurulmuş yatağına hiç benzemiyordu.

"Kim üstte, kim altta yatıyor?" diye sordu Edgar, hemen.

"Benim için fark etmez," dedi Kostya.

"Ben üstü tercih ederim," dedim.

"Ben de," dedi Edgar, kafasını sallayarak. "Öyleyse, anlaştık."

O sırada yavaşça kapı çalındı.

"Evet!" dedi Engizisyon üyesi, arkasına bile dönmeden.

Gelen tren şefiydi. Elinde bir tepsi tutuyordu. Tepsinin içinde, sıcak suyla dolu, nikel kaplamalı bir su ısıtıcısı, bir çaydanlık, bardaklar, bisküviler ve bir kutu krema vardı. İriyarı, ciddi görünüşlü bir adamdı; gür bıyıkları vardı, üniformasını da üzerine tam oturmuştu.

Ama yüzündeki ifade, tıpkı yeni doğmuş bir köpek yavrusunun yüzündeki ifade kadar donuk ve anlamsızdı.

29 Thomas Rice'in 1828 yılında yarattığı bir karakterdir. İlkel, her türlü aşağılanmaya maruz kalan bir siyahi tiplemesidir (ç. n.)

"Afiyet olsun, değerli misafirler."

Yeterince açıktı. O da "boyun eğme" tılsımının etkisi altındaydı. Edgar'm kullandığı metotlarda, Karanlık bir Varlık olmasının etkileri açıkça görülüyordu.

"Teşekkürler. Moskova'dan binen ve yol boyunca trenden inen bütün yolcuları lütfen bize bildir, dostum," dedi Edgar, tepsiyi adamın elinden alırken. "Özellikle de ineceği yere gelmeden inmek isteyenleri."

"İsteğiniz yerine getirilecek, efendim!" dedi tren şefi, kafasını sallayarak.

Kostya kıkırdadı.

Ben de zavallı adam dışarıya çıkana kadar bekledim. Sonra da şöyle dedim:

"Neden 'efendim' kelimesini kullandı?"

"Nereden bilebilirim?" dedi Edgar, omuzlarını silkerek. "Tılsım, insanların verilen talimatları kabul etmelerini sağlıyor. Ama beni ne olarak gördükleri –sert bir müfettiş, çok sevdikleri dedeleri, ünlü bir aktör ya da başkomutan Stalin– tamamen onların problemi. Bu adam çok fazla Boris Akunin okumuş olmalı. Ya da eski film izlemeyi çok seviyor."

Kostya tekrar güldü.

"Bunda komik bir şey yok," dedi Edgar, sinirli bir ifadeyle. "Kötü bir şey de yok. İnsan zihniyle oynamanın en zararsız yolu. Birilerinin, Leonid Yakuboviç'i arabayla bir yere bırakması ya da Gorboçov'un sıranın önüne geçmesine izin vermesi gibi hikâyelerin yarısı, bu tarz müdahalelerin bir sonucudur."

"Ben ona gülmüyorum," dedi Kostya. "Seni beyaz subay kıyafetleri içinde hayal ettim... şef... çok etkileyici görünüyorsun..."

"Gül, gül..." dedi Edgar, kendine bir bardak kahve doldururken. "Pusulanın durumu nedir?"

Notu hiç konuşmadan masanın üzerine koydum. Alacakaranlık resmi havada asılı duruyordu: Yuvarlak bir pusula, yavaşça dönen bir ibre...

Sonra da kendime bir bardak çay doldurdum ve bir yudum içtim. Tadı çok güzeldi. Mükemmel demlenmişti, tren şefinin 'efendisine' layıktı.

"Trende, aşağılık..." dedi Edgar, derin bir nefes alarak. "Beyler, seçenekleri sizden saklamayacağım. Ya bu suçluyu yakalayacağız ya da bu tren ortadan kaldırılacak. İçindeki tüm yolcularla birlikte."

"Nasıl?" diye sordu Kostya, hemen.

"Çeşitli seçenekler var. Ana gaz borusu trenin yalnında patlar, bir savaş uçağı, trenin üzerine yanlışlıkla savaş füzesi fırlatır... eğer gerekirse, son çare olarak da füzenin nükleer başlığı olur."

"Edgar!" dedim, şu anda sadece durumu abarttığına inanmak istiyordum. "Trende en az beş yüz yolcu var!"

"Daha da fazla," dedi Engizisyon üyesi.

"Bunu yapamayız!"

"Kitabın gitmesine izin veremeyiz. Ahlaksız bir Diğer'in kendi Nöbet'ini yaratmasına ve bütün bir dünyayı kendi zevklerine göre şekillendirmesine izin veremeyiz."

"Ama onun ne istediğini bilmiyoruz!"

"Engizisyon üyesini hiç tereddüt etmeden öldürdüğünü biliyoruz. Onun çok güçlü olduğunu ve bizim ne olduğunu bilmediğimiz hedeflerin peşinde koştuğunu biliyoruz. Orta Asya'da ne arıyor, Gorodetski?"

Omuzlarımı silktim.

"Orada birkaç tane eski, güç merkezi var..." dedi Edgar mırıldanarak. "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan birçok tılsım, güçsüz siyasi kontrole sahip olan bazı bölgeler... başka?"

"Bir milyar Çinli," dedi Kostya, araya girerek.

Karanlık Varlıklar birbirlerine baktılar.

"Sen aklım kaçırmışsın," dedi Edgar, tereddütlü bir ifadeyle.

"Bir milyardan da fazla," dedi Kostya, alaycı bir ifadeyle. Ya Kazakistan'dan Çin'e kaçmayı düşünüyorsa? İşte o zaman bir ordu olur! Bir milyar Diğer! Bir de Hindistan var."

"Saçmalama," dedi Edgar, kibirli bir ifadeyle. "Bir aptal bile bunu denemez. Nüfusun üçte biri Diğerleri'ne dönüştüğü zaman Güç'ü nerden bulacağız?"

"O da bir aptal olamaz mı?" dedi Kostya, düşüncesinde ısrar ederek.

"Uç önlemler almamızın sebebi de bu," dedi Edgar, hemen.

Gerçekten ciddiydi. Bu büyülenmiş kondüktörler, tombul işadamları ve ekonomi vagonlarında seyahat eden o zavallı yolcular gerçekten öldürülecekti. Eğer bunu yapmamız gerekirse, yapmak zorunda kalacaktık. Şap hastalığına yakalanan hayvanları yok eden çiftçiler gibi...

Artık çay içmek istemiyordum. Ayağa kalktım ve kompartımandan dışarıya çıktım. Edgar anlayışlı bir ifadeyle gidişimi izliyordu, ama bakışlarında en ufak bir duygusallık belirtisi yoktu.

Vagon sessizleşmişti, uykuya hazırlanıyordu. Bazı kompartımanların kapıları hâlâ açıktı. Koridorda, tuvaletlerin boşalmasını bekleyen insanlar vardı. Bir yerlerden de bardaktıngırtıları duyuluyordu, ama yolcuların birçoğu Moskova'dan sonra yorgun düşmüşlerdi.

Melodram kurallarına göre, şu anda melek yüzlü, küçük çocukların koridor boyunca koşmaları gerekiyordu. Evlerine kaçıp Edgar'ın korkunç planlarından kurtulmak için...

Ama hiç çocuk yoktu. Onların yerine, üzerine solmuş bir eşofman altı ve bol bir tişört giymiş olan şişman bir adam, kafasını kompartımanların birinden dışarıya doğru uzatmıştı. Kırmızı, buğulu yüzü alkol almaktan âdeta şişmiş gibiydi. Umursamaz bir ifadeyle bana baktı, hıçkırdı ve tekrar gözden kayboldu.

O anda ellerim istemsizce müzikçalarıma uzandı. Kulaklıkları kulağıma taktım, diski rastgele çalma moduna getirdim ve yüzümü cama yasladım. Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey duymuyorum. Ve belli ki hiçbir şey söylemeyeceğim.

O anda yavaş, lirik bir melodi duydum. İnce bir ses şarkı söylemeye başlamıştı:

Çalılara koşmaya zamanın olmayacak,
Ekinleri biçerken,
Daha güzel bir güzellik yoktur,
Morfini bırakma anından...

Evet bu Las'tı. Assol'de tanıştığım arkadaşım. Bu, onun bana hediye ettiği diskti. Gülümsedim ve müziğin sesini biraz daha açtım. Şu anda ihtiyacım olan tek şey buydu...

Şeytan-çocuklar yıldızlara geri dönecekler,
Kanlarımızı erimiş demire dönüştürecekler,
Daha güzel bir güzellik yoktur,
Morfini bırakma anından...

Lanet olsun! Bu tüm punklardan daha punktu. Sergey Shnurov ve onun neşeli müstehcenliklerinden bile...

O anda omzuma bir el dokundu.

"Edgar, herkesin bir rahatlama şekli var," diye mırıldandım.

Ama el, kaburgalarımın altından bana tekrar dokundu.

Arkama döndüm.

Donakalmıştım.

Burada, tam önümde duran kişi Las'tı. Mutlu bir ifadeyle gülümsüyor ve müziğe uyum sağlayarak dans ediyordu – sesini çok fazla açmış olmalıydım.

"Vay be harika!" dedi, ben kulakları kulağımdan çıkarmaya çalışırken. "Hiç kimseyi rahatsız etmeden vagonda dolaşıyorsun ve senin şarkım dinleyen birine rastlıyorsun! Burada ne yapıyorsun, Anton?"

"Yolculuk..." Müzikçaları kapatırken, ağzından çıkan tek kelime bu olmuştu.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Las. "Bu gerçekten hiç aklıma gelmemişti! Nereye gidiyorsun?"

"Almata."

"Doğru şekli Almatı," dedi Las, beni düzelterek. "Pekâlâ, konuşmamıza geri dönelim. Neden uçakla gitmiyorsun?"

"Sen neden gitmiyorsun?" diye sordum, nihayet bunun bir sorguyu andırdığını fark etmiştim.

"Bende uçak fobisi var," dedi Las, gururlu bir ifadeyle. "Eğer mecbur kalırsam, bir şişe viski, aerodinamik kurallarına inanmama yardımcı oluyor. Ama bu sadece ekstrem durumlar için geçerli, mesela Japonya'ya ya da Amerika'ya giderken... yani trenin gidemediği yerlere..."

"İş için mi gidiyorsun?"

"Tatile," dedi Las, sırıtarak. "Türkiye'ye ya da Kanarya Adaları'na gidemezdim, öyle değil mi? Sen iş için mi gidiyorsun?"

"Hı hı," dedim, kafamı sallayarak. "Moskova'da kımız ve subat satmayı planlıyorum."

"Subat ne?" diye sordu, Las.

"Deve sütünden yapılan bir tür kefir."

"Harika," dedi Las. "Yalnız mı gidiyorsun?"

"Arkadaşlarımla."

"Benim yanıma gelsene. Kompartıman bomboş. Subat yok, ama kımız verebilirim."

Bu bir tuzak mıydı?

Alacakaranlık'tan Las'a baktım. Elimden geldiği kadar yakından baktım.

En ufak bir Diğer belirtisi yoktu.

Ya sıradan bir insandı... ya da hayal bile edilemeyen bir güce sahip olan bir Diğerdi. Kendini Alacakaranlık'm her seviyesinde gizleyebilen bir Diğer.

Ya da bu sadece şans mıydı? Burada, önümde duran kişi *Fuarcı*'nın gizemli hırsızı mıydı?

"Tamam, ben de gidip bir şeyler alayım," dedim, gülümseyerek.

"Bende ihtiyacımız olan her şey var!" dedi Las, hemen. "Sen arkadaşlarını alıp gel. Ben bir sonraki vagondayım, ikinci kompartımanda."

"Onlar çoktan yattılar," dedim, aptalca bir yalan atarak. "Dur, bir dakika..."

Neyse ki Las kenarda duruyordu ve kompartımanda kimin olduğunu göremiyordu. Kapıyı çok az açtım ve hemen içeriye girdim – muhtemelen Las, içeride yarı çıplak bir kız olduğunu düşünmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu, Edgar, dikkatli bir şekilde bana bakarak.

"Assol'de tanıştığım genç bir adam burada, trende," diye karşılık verdim, hemen. "Hatırlıyor musun, müzisyen. Ondan şüphelenmiştik, ama hiç Diğer gibi görünmüyordu... Bizi kompartımanına bir şeyler içmeye davet ediyor."

Edgar'ın yüzünde heyecanlı bir ifade belirmişti. Kostya da hemen ayağa fırladı ve şöyle dedi:

"Hemen buraya alalım mı? Hazır gelmişken..."

"Dur," dedi Edgar, kafasını sallayarak. "Acele etmeyelim... belki de o değildir. Anton, al bunu."

Bakır ya da bronz bir telle bağlanmış, küçük, yassı, camı şişeyi Edgar'ın elinden aldım. Çok eski görünüyordu. İçinde koyu kahverengi bir sıvı vardı.

"Nedir bu?"

"Yirmi yıllık, sıradan bir Armagnac. Ama şişe hileli. Bunu sadece Diğer olan biri açabilir," dedi Edgar, gülerek. "Gerçekten değersiz bir şey. Bazı eski büyücüler içki şişelerine büyü yaparlar, böylece hizmetçileri onları çalamaz. Eğer arkadaşın bu şişeyi açarsa, o bir Diğer demektir."

"Ben bunda bir büyü hissetmiyorum," dedim, şişeyi elimde çevirerek.

"İşte özelliği de bu," dedi Edgar, kendini beğenmiş bir tavırla. "Basit ve güvenilir bir test."

Kafamı salladım.

"Bu da onun yanına ufak bir atıştırmalık," dedi Edgar, elini, yağmurluğunun iç cebine soktu ve bir paket Toblerone çıkardı. "Haydi bakalım, başla! Dur! Hangi kompartıman?"

"Yataklı vagon, ikinci kompartıman."

"Takipte olacağız," dedi Edgar. Sonra da ayağa kalktı ve kompartımanın ışıklarını kapattı. "Kostya, battaniyenin altına gir, biz çoktan uyuduk!"

Sadece birkaç saniye sonra, elimde bir cam şişe *ve* çikolatayla birlikte koridora çıkmıştım. İş arkadaşlarım ise battaniyelerinin altında huzurlu bir şekilde uzanıyorlardı.

Ama Las kapının aralığından içeriyi dikizlemeye çalışmayacak kadar anlayışlıydı, belli ki arkadaşlarımın cinsiyetleri konusunda yanlış düşüncelere kapılmıştı.

"Konyak mı?" diye sordu Las, elimdeki yassı şişeye bakarak.

"Daha da iyisi. Yirmi yıllık bir Armagnac."

"Güzel içki," dedi Las. "Diğerleri bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorlar."

"Diğerleri mi?" dedim, bir sonraki vagona gitmek için Las'ı takip ederken.

"Hı hu. Milyon dolarla uğraşan, ama alkol kültüriine dair –White Horse viski ve Napolyon marka brendi dışında– hiçbir şey bilmeyen ciddi insanlar. Elit sınıfın politik ve ekonomik bakış açısının darlığını her zaman şaşırtıcı bulmuşumdur. Söylesene, neden Mercedes 600 bizim zenginliğimizin sembolü? Oldukça ciddi ve akıllı bir adamla konuşuyorsun, sonra o birdenbire şöyle diyor: "Mercedes 600 marka arabama çarptılar, bir hafta boyunca Mercedes 500 sürmek zorundayım!" Gözlerinde Mercedes 500'e düşen bir sofunun alçakgönüllülüğü ve Mercedes 600'e sahip olan zengin bir adamın gururu var! Yeni Ruslar Bentley ya da Jaguar kullanmaya başlayana kadar, bu ülkede hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünüyordum! Sonra onlar bu arabaları kullanmaya başladılar, ama hiçbir şey değişmedi! Hâlâ Versace

marka gömleklerin üstünde kırmızı ceketlerin parladığını görebilirsin, ayrıca... İkona dönüştürülen moda tasarımcılarını..."

Las'm rahat kompartımanına girdim. Burada sadece iki tane ranza, üzerinde üçgen bir lavabo bulunan, küçük bir köşe sehpası ve katlanır, küçük bir sandalye vardı.

"Normal bir kompartımandan çok daha küçük," dedim.

"Hı hu. Ama klima çalışıyor. Ayrıca bir lavabo var... gayet kullanışlı bir ayrıntı..."

Las ranzaların birinin altından alüminyum bir çanta çıkardı ve çantanın içini karıştırmaya başladı. Sadece bir dakika sonra, bir litrelik, plastik bir şişe masanın üzerinde duruyordu. Şişeyi elime aldım ve etiketine baktım. Gerçek bir kımızdı.

"Şaka yaptığımı mı düşümnüştün?" dedi eski komşum, kakırdayarak. "Gerçekten çok güzel bir içecek. Senin satınayı düşündüğün bu mu?"

"Evet, bu," dedim, hiç düşünmeden.

"Öyleyse satamayacaksın, bu Kırgızistan'dan geldi. Senin Ufa'ya gitmen gerek. Daha yakın. Ayrıca çok fazla gümriik sorunu da yaşamazsın. Onlar da kımız yapıyorlar, ayrıca bir de Buza. Buzayı hiç denedin mi? Kımız ve yulaf karışımından yapılıyor. İğrenç bir şey! Ama eğer akşamdan kalmaysan, insanı hemen kendine getiriyor."

Bu arada masanın üzerinde başka şeyler de belirmişti: salam, et, dilimlenmiş ekmek ve bir şişe Polignac marka Fransız konyağı – bu markayı daha önce hiç duymamıştım.

Yutkundum ve alçakgönüllü bir ifadeyle şöyle dedim:

"Önce Armagnac'ı deneyelim mi?"

"Tamam," dedi Las. Sonra da su için iki plastik bardak, Armagnac için de iki tane bakır shot bardağı çıkardı.

"Aç."

"Bu senin Armagnac'ın, sen aç," dedi Las,.

Burada gerçekten şüpheli bir şeyler vardı!

"Hayır, sen aç," dedim, hemen. "Ben hiçbir zaman düzgün dolduramıyorum."

Las bana sanki bir aptalmışım gibi baktı ve şöyle dedi:

"Ciddi bir içici olduğunu görebiliyorum."

Ama sonra şişeyi eline aldı ve kapağını çevirmeye başladı.

Bekledim.

Las kaşlarını çatarak homurdandı. Sonra da duraksadı ve kapağa daha yakından baktı.

"Sanırım sıkışmış..." dedi, mırıldanarak.

Gizlenmiş bir Diğer olmalıydı...

"Ver," dedim.

"Hayır, bekle," diye karşı çıktı Las. "Şeker oranı yüksek olduğu için mi? Bekle..."

Tişörtünün ucunu kaldırdı, kapağı sıkıca tuttu ve var gücüyle çevirdi.

Sonra da heyecanlı bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Kıpırdıyor, kıpırdıyor!"

Bir çatırtı sesi duyuluyordu.

"Açılıyor..." dedi Las, kararsız bir ifadeyle. "Ah!"

Ellerini mahcup bir ifadeyle bana doğru uzattı. Bir elinde yassı, cam şişeyi, diğer elinde ise kırık şişe ağzını tutuyordu.

"Affedersin... kahretsin..."

Ama sadece bir dakika sonra, Las'ın gözlerinde gururlu bir ifade belirmişti:

"Biraz fazla güçlüyüm! Böyle olacağını hiç düşünmedim..."

Hiçbir şey söylemedim, sadece değerli tılsımını kaybettiğini öğrendiği anda Edgar'ın yüzünün nasıl bir hal alacağını hayal ettim.

"Değerliydi, değil mi?" diye sordu Las, mahcup bir ifadeyle. "Antika bir şişe, değil mi?"

"Önemli bir şey değil," dedim. "Ben Armagnac için üzüldüm. İçine cam parçaları düştü."

"Sorun değil," dedi Las, neşeli bir ifadeyle. Kırılmış şişeyi masanın üzerine bıraktı ve tekrar çantasını karıştırmaya başladı. Sonra da çantasından bir mendil çıkardı ve bana göstererek mendilin etiketini söktü.

"Temiz. Hiç kullanılmadı. Ayrıca Çin malı değil, Çek malı. Yani zatürree konusunda endişelenmene gerek yok."

Mendili ikiye katladı, yassı şişenin kırılmış olan ağzına sardı ve Brandy'yi yavaşça bardaklara döktü. Sonra da kendi bardağını havaya kaldırdı:

"Yolculuğumuza!"

"Yolculuğumuza!" diye tekrarladım.

Armagnac yumuşak, güzel kokulu ve tatlıydı, tıpkı ılık bir üzüm suyu gibi. Kolay içiliyordu, insanda abur cubur yeme ihtiyacı bile uyandırmıyordu. Sonra derinlerde bir yerlerde bir şey patlak veriyordu – Amerikan füzelerini kıskandıran, insancıl ve çok hassas bir şey...

"Harika bir şey," dedi Las, derin bir nefes alarak. "Ama sana söyleyeyim, şeker oranı çok yüksek. Ben Ermeni konyaklarını bu yüzden seviyorum. Şeker oranı çok düşük oluyor ama lezzetinde değişen hiçbir şey olmuyor. Haydi, birer tane daha içelim."

Bardaklar tekrar doldu. Las bu kez benden bir şey bekliyormuş gibi bana baktı:

"Sağlığa?" dedim, kararsız bir ifadeyle.

"Sağlığa!" dedi Las. İçkisini içti, ardından da mendili kokladı. Sonra da camdan dışarıya baktı, ürpermişti. Mırıldanarak şöyle dedi:

"Aa! O da ne..."

"Ne oldu?" diye sordum.

"İnanmayacaksın, ama, trenin önünden bir yarasa geçtiğini düşündüm!" dedi Las. "Kocaman, köpek kadar. O-ooo!"

O anda Kostya'ya dostça birkaç tavsiyede bulunmam gerektiğini düşündüm. Ama Las' a gülerek şöyle dedim:

"Muhtemelen yarasa değildir, sincaptır."

"Uçan bir sincap," dedi Las, üzgün bir ifadeyle. "Tanrım bizi koru... Hayır, gerçekten büyük bir yarasaydı!"

"Belki de cama çok yakın uçuyordu," dedim. "Ve sen sadece kısa bir an gördüğün için uzaklığını tam olarak fark edememişsindir. Bu yüzden çok büyük sanmışsındır."

"Belki de..." dedi Las, düşünceli bir ifadeyle. "Peki, ama burada ne yapıyor? Neden trenin yakınından uçmak istesin ki?"

"Çok basit," dedim, boğazı kırılmış olan şişeden birer bardak daha Arınagnac dökerken. "Lokomotif öylesine hızlı hareket ediyor ki önünde bir hava kalkanı oluşturuyor. Bu kalkan da sinekleri, kelebekleri ve diğer bütün uçan canlıları sersemletiyor ve onları, trenin her iki tarafında oluşan türbülans akıntılarına doğru sürüklüyor. Bu yüzden de yarasalar geceleri, hareket halinde olan trenlerin etrafında uçuyor ve serseme dönmüş olan sinekleri yiyorlar."

Las kısa bir an düşündü. Sonra da şöyle dedi:

"Öyleyse neden kuşlar gündüzleri, hareket eden trenlerin etrafında uçmuyorlar?"

"Bu da çok basit!" dedim, bardağını ona uzatarak. "Kuşlar, memeli hayvanlardan bile daha aptal hayvanlardır. Yarasalar, trenleri yemek bulmak için nasıl kullanacaklarını biliyorlar, ama kuşlar bunu henüz anlayamıyorlar. Yüz ya da iki yüz yıl içerisinde, kuşlar da trenlerden nasıl faydalanacaklarını öğrenecekler."

"Ben bunu kendi kendime nasıl anlamadım?" diye sordu, Las, şaşırmış bir ifadeyle. "Gerçekten çok basit! Pekâlâ... öyleyse, mantığa!"

İçkilerimizi içtik.

"Hayvanlar inanılmaz," dedi Las, içten bir ifadeyle. "Darwin'in düşündüğünden bile daha zekiler. Benim daha önce..."

Las'm daha önce ne beslediğini –köpek, hamster ya da balık– duyacak zamanım olmamıştı. O anda tekrar pencereden dışarıya baktı ve şöyle dedi:

"İşte yine geldi... Yarasa!"

"Sinekleri yakalıyor," diye hatırlattım.

"Ne sineği! Âdeta emir almış gibi, sokak lambasının etrafında uçuyor. Köpek boyutunda, sana söyledim!"

Las ayağa kalktı ve son derece kararlı bir tavırla perdeyi kapattı. Sonra da şöyle dedi:

"Ah... Gece yatmadan önce Stephen King okumamalıyım... Bu, yarasının boyutu! Tıpkı bir *pterodactyloidea*[30] gibi! Baykuşları ve kartalları yakalayabilir, sivrisinekleri değil!"

Bu canavar, Kostya'ydı! O anda onun vampir halinin, aslında bir hayvan olduğunu fark ettim. Tıpkı kurtadamlar gibi aptallaşıyor ve hareket kontrolünü kaybediyordu. Belki de geceleri trenlerin etrafında uçmayı, camlarından bakmayı ve sokak lambalarının üzerinde nefes almayı seviyordu. Ama en azından basit önlemler alması gerekiyordu!

"Bu bir değişim," dedi Las. "Nükleer testler, reaktörlerin sızıntısı, elektromanyetik dalgalar, cep telefonları... ve biz bunların hepsinin, bilimkurgu olduğunu düşünüp gülmeye devam ediyoruz. Gazeteler bizi yalanlarla beslemeye devam ediyor. Bu yüzden kime anlatabilirim ki? Ya sarhoş olduğumu düşünürler ya da yalancı olduğu mu..."

Las kararlı bir ifadeyle daha önce çantasından çıkardığı konyak şişesini açtı ve şöyle dedi:

"Mistisizm hakkında ne düşünüyorsun?"

"İlgi duyuyorum," dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Ben de," diye itiraf etti Las. "Şimdi duyuyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Las, perdeye doğru tedbirli bir bakış attı. "Bunca yıl yaşıyorsun, sonra Pskov bataklıklarında bir yerlerde canlı bir yetiyle[31] karşılaşıyorsun. Ve çıldırıyorsun! Ya bir metre uzunluğunda bir fare görüyorsun. Ya da..." Elini havaya doğru salladı ve birer bardak daha konyak doldurdu. "Ya gerçekten yanı başımızda cadılar, vampirler, kurtadamlar varsa? Nihayetinde, görüntümüzü kitlesel medyadan saklamaktan daha kolay bir gizlenme yöntemi olabilir mi? Sanatsal şekillerde tanımlanan ve filmlerde gösterilen her şey artık insanlara

30 Nesli tükenmiş bir uçan kertenkele. (ç. n.)

31 Himalayalar'da yaşadığına inanılan küçük insan benzeri hayvan. (ç. n.)

korkutucu ya da gizemli gelmiyor. Gerçek korku için kelimelere ihtiyaç var, geceleyin bankta oturup, küçük torununu korkutmaya çalışan bir dedeye ihtiyaç var: 'Sonra evin sahibi onun yanına geldi ve şöyle dedi: "Gitmene izin veremem. Seni sıkıca ağaca bağlayacağım. Yere düşen dalların altında çürüyeceksin."' İnsanların, kendilerini anormal olaylardan uzak tutmalarının yolu budur. Çocuklar bunu hissederler ve hiç şüphesiz 'Kara El' ve 'Tekerleklerdeki Tabutlar' hikâyelerini anlatmaya bayılırlar. Ama modern edebiyatta, özellikle de filmlerde, bu içgüdüsel korku azaltılıyor. Eğer Drakula yüzlerce kez öldürülürse, ondan nasıl korkabilirsin? Eğer biz, uzaylıları her zaman yenersek, onlardan nasıl ürkebilirsin? Evet, Hollywood, insani dikkat için mükemmel bir uyuşturucudur. Haydi, bizi bilinmeyenin yararlı korkularından yoksun bırakan Hollywood'un ölümüne içelim."

"Ben buna her zaman içerim," dedim, samimi bir ifadeyle. "Söylesene, Las, seni Kazakistan'a götüren şey nedir? Tatil için gerçekten iyi bir yer olması mı?"

Las omuzlarını silkti ve şöyle dedi:

"Bilmiyorum. Birden egzotik bir şeyler istediğimi hissettim: Süt kovasında kımız, deve yarışı, Koç dövüşü, koyun eti, beş parmak, alışılmadık yüzleri olan, güzel kızlar, şehir merkezlerindeki esrar ağaçları..."

"Ne tür esrar?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Ağaçsı bir tür, ama büyümesine hiçbir zaman fırsat verilmiyor," dedi Las, tıpkı benim yarasaları ve kuşları anlatırken büründüğüm ciddi yüz ifadesine bürünerek. "Ama ben umursamıyorum, ben zaten sigarayla sağlığıma zarar veriyorum; egzotik şeyler hoşuma gidiyor..."

Cebinden bir paket Belomor çıkardı ve bir tanesini yaktı.

"Kondüktör birazdan gelir," dedim.

"Hayır, gelmez. Duman dedektörüne prezervatif sıkıştırdım," dedi Las, başıyla işaret ederek. Yarı şişirilmiş bir prezervatif –açık pembe ve tırtıklı– duvardan çıkıntı yapmış olan duman dedektörünün üzerini kaplamıştı.

"Sanırım sen Kazakistan'ın egzotik eğlenceleriyle ilgili yanlış bir düşünceye kapılmışsın," dedim.

"Bunu düşünmek için artık çok geç, çoktan yola çıktım," diye mırıldandı, Las. "Sabahleyin birdenbire aklıma geldi: Neden Kazakistan'a gitmiyorum? Her şeyi bıraktım, asistanıma yapması gereken şeyleri söyledim ve hemen trene yetiştim."

Bir anda dikkat kesilmiştim.

"Karar verdin ve toplandın? Söylesene, her zaman bu kadar özgür müsün?"

Las kısa bir an düşündü ve kafasını salladı:

"Hayır pek değil. Ama bu kez sanki aklımda bir şeyler tık etti.... Pekâlâ, çok önemli bir şey değil. Haydi, birtane de yol için içelim."

Bardakları doldurmaya başladı. Ben de ona Alacakaranlık'tan bir kez daha baktım.

Ne aradığımı biliyor olmama rağmen, izleri güçlükle hissedebiliyordum. Bu bilinmeyen Diğer'in dokunuşu oldukça hafif ve nazikti. Giderek yok oluyordu, neredeyse çoktan soğumuştu...

Çok basit bir telkindi, en güçsüz Diğer'in bile başarabileceği türden. Ama nasıl da düzgün yapılmıştı!

"Yol için," dedim. "Gözlerimi tutamıyorum... konuşacak çok fazla zamanımız olacak."

Ama önümüzdeki saatlerde de bana uyku yoktu. Edgar'la yapmam gereken bir konuşma vardı, muhtemelen bir de Gesar'la.

BÖLÜM 4

Edgar üzgün bir ifadeyle cam şişenin kırık parçalarına baktı. Ne yazık ki şu anda üzerinde derin bir üzüntü ifadesine uygun kıyafetler yoktu: komik desenli, bol bir şort, bol bir fanila ve ikisinin arasından dışarıya fırlamış bir göbek... belli ki Engizisyon üyeleri dış görünüşlerini çok umursamıyorlardı. Onlar daha çok güçlerine güveniyorlardı.

"Prag'da değilsin," dedim, onu teselli etmeye çalışarak. "Burası Rusya. Burada şişeler teslim olmazlarsa, yok edilirler."

"Şimdi bir açıklama yazmam gerek," dedi Edgar, karamsar bir ifadeyle. "Çek Cumhuriyeti bürokrasisi, Rusya'nınkinden daha kötü değil."

"Ama şimdi en azından Las'ın bir Diğer olmadığını biliyoruz."

"Hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz," diye mırıldandı, Engizisyon üyesi, sinirli bir şekilde. "Olumlu bir sonuç olduğu inkâr edilemez. Ama hâlâ bir olumsuzluk var: çok güçlü bir Diğer olması ihtimali. Tuzağı fark edip, bize küçük bir şaka yapmaya karar vermiş olabilir."

İtiraz etmedim. Bu gerçekten göz ardı edemeyeceğimiz bir olasılıktı.

"Bana pek Diğer gibi gelmedi," dedi Kostya, alçak bir ses tonuyla. Ranzasında oturuyordu, üzerinde bir şort vardı. Terlemişti, güçlükle nefes alıyordu. Belli ki yarasa bedeninde çok uzun bir zaman geçirmişti. "Ben onu Assol'de kontrol ettim. Yapabildiğim her yolla. Şimdi de ettim... bence Diğer gibi görünmüyor."

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diye araya girdi, Edgar. "Neden pencerenin hemen önünde uçuyordun?"

"Gözetliyordum."

"Çatıda oturup kafanı sarkıtamaz mıydın?"

"Saatte yüz kilometre hızla mı? Ben bir Diğer olabilirim, ama fizik kuralları diye de bir şey var! Uçardım!"

"Yani fizik kuralları senin saatte yüz kilometre hızla uçmana engel olmuyor, ama vagonun çatısında durmana engel oluyor, öyle mi?"

Kostya kaşlarını çattı ve sustu. Sonra da elini ceketinin cebine soktu ve içinde yoğun, koyu kırmızı bir sıvı bulunan küçük, yassı bir şişe çıkardı. Şişenin içindeki sıvıdan bir yudum içti.

Edgar kaşlarını çattı:

"Ne zaman... yiyeceğe ihtiyacın olacak?"

"Eğer yarın gece dönüşmek zorunda değilsem," Kostya, şişeyi havaya doğru kaldırdı. "Yarın sabah için yeterli kahvaltım var."

"Özel koşullar sebebiyle... sana..." Edgar duraksadı ve bana baktı. "Sana lisans verebilirim."

"Hayır," dedim, hemen. "Bu, prosedürü ihlal etmek anlamına gelir."

"Konstantin şu anda Engizisyon'a hizmet ediyor," diye hatırlattı Edgar. "Aydınlık Varlıklar da bunun karşılığını alırlar."

"Hayır," dedim tekrar.

"Kendini bir şekilde beslemesi gerekiyor. Ayrıca trendeki insanlar zaten muhtemelen ölüme mahkûmlar. Hepsi."

Kostya hiçbir şey söylemeden bana baktı. Gülmüyordu, yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

"Öyleyse ben trenden ineceğim," dedim. "Siz de ne istiyorsanız yapın."

"Gece Nöbeti'nin tarzını biliyorum," dedi Kostya, yumuşak bir ses tonuyla. "İşten sıyrılmak. Siz zaten her zaman böyle yapıyorsunuz. İnsanları, bize kendiniz verirsiniz, sonra da küçümsersiniz."

"Susun!" diye bağırdı, Edgar ayağa kalkıp ikimizin arasında durarak. "İkiniz de susun, şimdi kavga zamanı değil. Kostya, lisansa ihtiyacın var mı? Yoksa dayanabilir misin?"

Kostya kafasını salladı:

"Lisansa ihtiyacım yok. Tambov'da bir yerlerde durunca, dışarı çıkıp birkaç tane kedi yakalarım."

"Neden kedi?" diye sordu, Edgar, meraklı bir şekilde. "Neden... köpek değil de kedi?"

"Köpekler için üzülüyorum," dedi Kostya. "Kediler için de... ama Tambov'da ineği ya da kuzuyu nereden bulabilirim? Zaten tren de küçük istasyonlarda uzun süre durmuyor."

"Tambov'da sana koç buluruz," dedi Edgar. "Gizemli dedikodular yaymaya gerek yok... O dedikoduların hepsi böyle başlıyor. Kanı çekilmiş hayvan cesetleri buluyorlar, sonra da gazetelerde haber yapıyorlar..."

Cep telefonunu çıkardı ve adres defterinden bir numara seçti. Sonra da, yatağında huzurlu bir şekilde uyuyan kişi cevap verene kadar uzun bir süre beklemek zorunda kaldı.

"Dmitri? Mızmızlanmayı kes, şimdi uyku zamanı değil, vatan çağırıyor..." Edgar bize baktı ve açıkça şöyle dedi: "Solomon'dan selamlar, tüm imzalar ve mühürlerle birlikte." Sonra kısa bir an duraksadı, ya adamın kendine gelmesini bekliyordu ya da verdiği cevabı dinliyordu.

"Evet, Edgar. Şimdi hatırladın mı? Kesinlikle," dedi Edgar. "Biz seni unutmadık. Ve yardımına ihtiyacımız var. Moskova–Almatı treni dört saat sonra Tambov'da duracak. Bir koça ihtiyacımız var. Ne?"

Bir anlığına, telefonu kulağından uzaklaştırdı, mikrofonu eliyle kapattı ve şöyle dedi:

"Bu insan çalışanlar ne kadar eşekler!"

"Bana eşek de uyar," dedi Kostya, kıkırdayarak.

Edgar tekrar telefona döndü:

"Hayır, sen değil. Bize koç lazım. Yani hayvan. Ya da sıradan bir kuzu. Ya da bir inek. Fark etmez. Dört saat sonra bir hayvanla birlikte istasyonda ol. Hayır, köpek olmaz. Çünkü olmaz! Hayır, hiç kimse yemeyecek. Etini ve derisini alabilirsin. Tamam, oraya varınca seni ararım."

Edgar telefonu kapattı ve şöyle dedi:

"Tambov'daki çalışanlarımız çok sınırlı. Şu anda hiç Diğer yok. Sadece insan personelden biri var."

"Ah!" dedim, sadece. Daha önce Nöbetler'de hiç sıradan insan bulunmamıştı.

"Bazen bu kaçınılmaz oluyor," dedi Edgar, belli belirsiz bir ifadeyle. "Her neyse, bu işi halleder. Ekmeğini bu işten kazanıyor. Koç'unu alacaksın, Kostya."

"Teşekkürler," dedi Kostya, samimi bir ifadeyle. "Tabii kuzu çok daha iyi olurdu, ama koç da işimi görür."

"Gastronomi tartışmanız bitti mi?" dedim, kendimi daha fazla tutamamıştım.

Edgar bana doğru döndü ve didaktik bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Savaşa hazır olmamız şu anda her şeyden daha önemli... sen bize Las'ın büyüyle etki altına alındığını söylemedin mi?"

"Evet. Bu sabah. Zihnine, trenle Almatı'ya gitme isteği yerleştirilmiş."

"İşte konu bu," dedi Edgar. "Eğer izleri fark etmeseydin, bu adamla çok uğraşırdık. Çok fazla zaman ve enerji harcardık. Ama bu demek oluyor ki..."

"Suçlu, Nöbetler'in uğraştığı işleri çok yakından bilen biri," dedim, kafamı sallayarak. "Assol'de yapılan araştırmadan haberi var, kimin şüpheli durumunda olduğunu biliyor. Diğer bir deyişle..."

"En tepeden birisi," diye onayladı Edgar. "Gece Nöbeti'nde bu tanıma uyan beş ya da altı Diğer var, bu sayı Gündüz Nöbeti'nde de aynı. Yani en fazla yirmi şüpheli var... çok fazla değil..."

"Ya da Engizisyon'dan biri," dedi Kostya.

"Tamam. İsim, kardeşim isim," dedi Edgar, gülerek. "Kim?"

"Vitezslav." Kostya bir an duraksadı. "Mesela."

O anda Engizisyon üyesinin -genellikle çok soğukkanlı olan- sinirli bir ifadeyle küfür etmeye başlayacağını düşündüm. Elbette, Baltık aksanıyla. Ama Edgar kendine engel olmayı başarmıştı:

"Dönüşümden sonra yoruldun mu, Konstantin. "İyi geceler dileme vaktin geldi mi?"

"Edgar, ben senden gencim, ama Vitezslav'la karşılaştırıldığınızda, ikimiz de birer bebeğiz," diye cevap verdi, sakin bir ifadeyle. "Biz ne gördük? Tozla kaplanmış kıyafetler. Bu tozu kendimiz analiz ettik mi?"

Edgar cevap vermedi.

"Bir vampir kalıntılarının, bize bir şeyler göstereceğini pek sanmıyorum..." dedim, araya girerek.

"Neden Vitezslav böyle bir şey..." Edgar duraksadı.

"Güç," dedi Kostya, hemen.

"Gücün bununla ne alakası var? Eğer kitabı çalmaya karar vermişse, neden beni arayıp bulduğunu söylesin ki? Kitabı alır ve kaçardı. Onu bulduğunda yalnızdı! Anlıyor musun? Yalnızdı!"

"Neyle uğraştığını hemen farkına varamamış olabilir," dedi Kostya. "Ya da onu çalmaya hemen karar vermemiş de olabilir, ama kendine ölüm süsü verip –biz onun katilini ararken– kitapla birlikte kaçması gerçekten çok akıllıca bir hamle!"

Edgar daha sık nefes almaya başladı. Sonra da kafasını sallayarak şöyle dedi:

"Pekâlâ. Kontrol etmelerini isteyeceğim. Moskova'daki Büyük Büyücülerle... bağlantıya geçip, kalıntıları kontrol etmelerini isteyeceğim."

"Emin olmak için, hem Gesar'ın hem de Zavulon'un kontrol etmesini iste," dedi Kostya. "Onlardan birinin bu işin içinde olup olmadığım bilemeyiz."

"Dedene, nasıl çocuk yapılacağını öğretme..." dedi Edgar, homurdanarak. Sonra da ranzasına güzelce yerleşti ve ışığı kapattı.

Gesar ve Zavulon bu gece iyi bir uyku çekemeyeceklerdi...

Ben de esnedim ve şöyle dedim:

"Beyler sizi bilmiyorum, ama ben uyuyacağım."

Edgar cevap vermedi, Büyük Büyücüler'le zihinsel görüşme yapmakla meşguldü. Kostya ise kafasını salladı ve battaniyesinin altına gömüldü.

Ben de üst ranzaya çıktım, giysilerimi çıkardım, sonra da pantolonumu ve tişörtümü rafa tıkıştırdım. Son olarak da saatimi kolumdan çıkardım ve yanıma koydum – saatle uyumayı sevmiyorum. O sırada Kostya da gece lambasının düğmesine dokundu; oda kapkaranlık olmuştu.

Edgar hiç kıpırdamadan öylece oturuyordu. Tekerlekler insanı rahatlatan bir sesle tıkırdıyordu. Tek parçadan oluşan, inanılmaz uzun rayların kıllanıldığı Amerika'da, rayların üzerinde bağlantı yerleri varmış gibi göstermek ve tekerleklere ayrı rahatlatıcı ritmi verebilmek için rayların üzerine çentikler atıldığı söyleniyordu...

Uyuyamıyordum.

Birisi Rütbeli bir Vampir'i öldürmüştü. Ya da bu vampir kendine düzmece bir ölüm planlamıştı. Hangisinin doğru olduğu önemli değildi. Her halükârda, birisi hayal bile edilemeyecek olan bir Güç'ün peşindeydi...

Neden kaçardı? Neden bir trene saklanırdı? Hem de bütün bir trenin yok edilme riskini ya da yüzlerce Diğer tarafından kuşatılıp, kapsamlı bir araştırmaya maruz kalma riskini göze alarak? Çok aptalcaydı, gereksiz riskliydi. En güçlü Diğer'e dönüşmüştü. Güç, er ya da geç ona gelecekti. Yüz yıl ya da iki yüz yıl içerisinde – herkes cadı Arina'yı ve efsanevi kitabı unuttuğu zaman. Herhangi biri bile bunu anlayabiliyorsa, Vitezslav'm da anlaması gerekirdi.

Bu... bu... her nedense... çok insanca bir hareketti. Karmaşık ve mantıksız. Zeki ve güçlü bir Diğer'in başvuracağı bir yol değildi.

Ama ancak böyle bir Diğer, Vitezslav'ı öldürebilirdi.

Yine mantıklı bir sonuca varmamıştı.

Edgar aşağıda kımıldanmaya başlamıştı. Derin derin nefes alıyordu. Ranzasına tırmanırken, battaniyesinden hışırtı sesleri yükseliyordu.

Ben de gözlerimi kapattım ve elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım.

O anda trenin arkasındaki rayların nasıl uzandığını hayal ettim. İstasyonların ve küçük durakların içinden, şehirleri ve köyleri geçip, Moskova'ya kadar giden rayları... İstasyondan, Çember Yol'a ulaşana kadar çukurlarla dolu olan ve yüzüncü kilometreden sonra asfaltları un ufak olmuş yolları... Uyuyan köylere ve eski kulübelere doğru süriiklenen patikaları...

"Svetlana?"

"Bekliyorum, Anton. Nasıl gidiyor?"

"Hâlâ gidiyoruz. Ama burada tuhaf şeyler oluyor..."

Kendimi ona tamamen açmaya çalıştım... yani neredeyse tamamen. Anılarımı, tıpkı dikiş masasına yayılan bir kumaş topu gibi açmaya çalıştım. Treni, Engizisyon üyelerini, Las'la yaptığım konuşmayı, Edgar ve Kostya'yla yaptığımız tartışmayı...

"Tuhaf," dedi, Svetlana kısa bir an duraksadıktan sonra. "Çok tuhaf. Birinin, hepimizle oyun oynadığı hissine kapılıyorum. Bundan hiç hoşlanmadım, Anton."

"Ben de. Nadya nasıl?"

"Uzun zamandır uyuyor."

Sadece Diğerleri'nin yapabildiği böyle bir konuşmada, 'ses tonlaması' diye bir şey yoktu. Ama onun yerine geçen başka bir şey vardı – Svetlana'nın tereddütlü olduğunu hissedebiliyordum.

"Evde misin?" diye sordum.

"Hayır... yaşlı bir kadını ziyarete geldim."

"Svetlana!"

"Endişelenme, sadece ziyaret ediyorum. Bu durumu onunla konuşmaya karar verdim. Ve kitap hakkında daha fazla bilgi edinmeye..."

Evet, tabii ki Svetlana'nın bizim yanımızdan ayrılmasının tek sebebi Nadya için endişelenmesi değildi; bunu hemen anlamam gerekirdi.

"Peki, ne öğrendin?"

"O kitap *Fuaran*'mış. Gerçek *Fuaran*. Ayrıca Gesar'ın oğlu konusunda da haklıymışız. Yaşlı kadın bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Ayrıca bazı yararlı bağlantıları da eski haline getirdi."

"Ve kitabı feda etti?"

"Evet, onu geride bıraktı. Gizli bölme çok yakında kesinlikle bulunacaktı, araştırma da iptal edilecekti."

"Peki, bu kadın olanlar hakkında ne düşünüyor?" İsim kullanmaktan büyük bir itinayla kaçmıyordum, sanki bu konuşma birileri tarafından dinlenebiliyormuş gibi...

"Sanırım panik içerisinde. Her ne kadar yüzünde cesur bir ifade olsa da..."

"Svetlana, *Fuaran,* sıradan bir insanı ne kadar zamanda Diğer'e dönüştürebilir?"

"Neredeyse hemen. Büyüyü telaffuz etmek on dakika sürüyor, birkaç tane de malzemeye ihtiyaç var... daha doğrusu bir tane. On iki farklı insanın kanı. Bir damla bile olabilir, ama on iki farklı insandan alınması gerekiyor."

"Neden?"

"Bunu *Fuaran*'a sormalısın. Eminim, diğer bütün sıvılar kanın yerini tutabilir, ama bu cadı kana büyü yapmayı seviyor. Her neyse, on dakikalık bir hazırlık, on iki damla kan – ve sıradan bir insanı, Diğer'e dönüştürebilirsin. Ya da bir grup insanı. Buradaki en önemli olan nokta, senin görüş alanın içerisinde olmaları."

"Hangi seviye Güç'e sahip oluyorlar?"

"Çeşitli. Ama güçsüz olanları, büyüyle bir sonraki seviyeye yükseltebilirsin. Teorik olarak sıradan bir insanı, Büyük bir Büyücü'ye dönüştürmek mümkün."

Svetlana'nın kelimelerinde bir şeyler vardı, önemli bir şeyler... ama ipin ucunu henüz yakalayamamıştım...

"Sveta... yaşlı kadının korktuğu şey ne?"

"İnsanların büyük kitleler halinde Diğerleri'ne dönüşmeleri."

"Teslim olmayı düşünüyor mu?"

"Hayır. Kaçmayı planlıyor. Ve ben onu anlıyorum."

Derin bir nefes aldım. Nihayetinde Arina'yı adalete teslim etmemiz gerekiyordu. Keşke Engizisyon, onu sabotaj yapmakla suçlamasaydı, tabii bir de Gesar vardı.

"Sveta, ona sorar mısın, hırsız Doğu'ya kaçmış olabilir mi? Acaba *Fuaran*, yazıldığı yerde daha büyük bir güç kazanıyor olabilir mi?"

Sessizlik. Bu bir cep telefonu görüşmesi değildi, bu yüzden de ben cadıyla doğrudan iletişim kuramıyordum. Çünkü, ne yazık ki direkt görüşmeleri sadece çok yakınlarımızla yapabiliyorduk.

"Hayır... Çok şaşırdı. *Fuaran*'ın belirli bir yerle bağlantılı olmadığını söylüyor. Himalayalar'da, Antarktika'da hatta Fildişi Sahili'nde bile etkili oluyormuş."

"Öyleyse sorar mısın, Vitezslav bu kitabı kullanabilir mi? Nihayetinde o bir vampir, güçsüz bir Diğer."

İkinci bir sessizlik.

"Kullanabilir. Bütün vampirler ya da kurtadamlar. Karanlık Varlıklar ya da Aydınlık Varlıklar. Herhangi bir sınırlama yok. Bir şey dışında – kitap sıradan bir insan tarafından kullanılamaz."

"Yeterince açık... Başka?"

"Başka bir şey yok, Anton. Bize bir ipucu verebileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Tamam, teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Biraz dinlen. Eminim sabahleyin her şey biraz daha netleşir."

İkimizin arasında uzanan görünmez iplik bir anda kopmuştu. Ben de kıpırdandım, yatağıma daha rahat bir şekilde yerleştim, sonra da masaya baktım – kendime engel olamamıştım.

Pusulanın ibresi hâlâ dönüyordu. *Fuaran* hâlâ trendeydi.

Gece boyunca iki kez uyandım. Birincisinde, Engizisyon üyelerinden biri rapor vermek için Edgar'ın yanına gelmişti; ikincisinde de tren

Tambov'da durmuştu, Kostya da sessizce kompartımandan dışarıya çıkıyordu.

Kalktığımda ise saat onu geçiyordu.

Edgar çay içiyordu. Kostya ise –pembe ve canlı görünen– salamlı sandviç yiyordu. İbre dönüyordu. Hiçbir değişiklik yoktu.

Ranzanın üzerinde giyindim ve aşağıya atladım. Yatak örtülerinin arasında küçük bir parça sabun bulmuştum – kişisel hijyenimi sağlayacağım tek şey buydu.

"Al," dedi Kostya, plastik bir torbayı bana doğru uzatarak. "Ben birkaç şey aldım... Tambov'da."

Torbanın içinde tek kullanımlık tıraş bıçakları, Gillette marka bir tıraş köpüğü, diş fırçası ve Yeni İnci marka diş macunu vardı.

"Tıraş sonrası losyonu unuttum," dedi Kostya. "Onu düşünemedim."

Bunu unutmuş olması tabii ki hiç şaşırtıcı değildi – vampirler ve kurtadamlar güçlü kokulardan hiç hoşlanmazlardı. Belki de sarımsaktan etkilenmelerinin sebebi –aslında vampirler için tamamen zararsız olan– sadece avlarını bulmalarını zorlaştırıyor olmasıydı.

"Teşekkürler," dedim. "Sana ne kadar borcum var?"

Kostya omuzlarını silkti.

"Ona ben para verdim," dedi Edgar. "Ayrıca ücret hakkın da var, günlük elli dolar, artı yemek. Fişleri getirdiğin takdirde."

"Engizisyon'da hayat güzel," dedim, iğneleyerek. "Bir haber var mı?"

"Gesar ve Zavulon, Vitezslav'ın kalıntılarıyla ilgileniyorlar." Edgar "kalıntıları" kelimesini son derece ciddi bir ses tonuyla telaffuz etmişti. "Ama bir şey anlayabilmek çok zor. Sen de biliyorsun – bir vampir ne kadar yaşlı olursa ondan geriye kalanlar da o kadar az oluyor."

Kostya büyük bir dikkatle sandviçini yiyordu.

"Tabii ki" dedim. "Ben bir elimi yüzümü yıkayacağım."

Neredeyse vagondaki herkes uyanmıştı. Sadece eğlencenin çok yoğun olduğu birkaç kompartıman kapalıydı. Kuyrukta bekledim, sonra da vagon tuvaletinin rahat barakasına sıkıştım. Ilık su, musluğun

demir borusundan cansız bir şekilde akıyordu. Aynanın yerini almış olan parlak, çelik levha kullanılmaz bir haldeydi; sabun lekeleriyle kaplanmıştı. Çin malı, sert diş fırçasıyla dişlerimi fırçalarken, gece Sveta'yla yaptığım konuşmayı anımsadım.

Svetlana'nın söylediklerinde önemli bir şey vardı. Evet, vardı, ama bunun ne olduğunu henüz ikimiz de anlayamamıştık.

Ama benim anlamam gerekiyordu.

Kompartımana geri döndüğümde, gerçeğe hâlâ yaklaşamamıştım. Ama bu düşünce beni bir yerlere yönlendirecek gibi görünüyordu. Yolculuk arkadaşlarım kahvaltılarını çoktan bitirmişlerdi. Kapıyı kapattığım anda aklıma bir fikir geldi:

"Edgar, bir fikrim var. Senin elemanların vagonları birbirinden ayırsınlar. Teker teker. İçlerinden biri de, trenin durmadığından emin olmak için makinisti gözetlesin. Biz de pusulayı takip edelim. Kitabın bulunduğu vagon ayrılır ayrılmaz, ibre o tarafa doğru dönecektir."

"Sonra?" dedi Edgar, suratsız bir ifadeyle.

"Kitabın yerini saptarız. Hangi vagonda olduğunu öğreniriz. Sonra da bu vagonun etrafını kuşatıp, yolcuları eşyalarıyla birlikte teker teker kenara alırız. Katili bulduğumuz anda da, ibre bize bunu söyler. Bu kadar! Treni ortadan kaldırmamıza gerek yok!"

"Benbunu düşündüm," dedi Edgar, isteksiz bir ifadeyle. "Bunun tek olumsuz bir yanı var, ama çok önemli bir nokta. Suçlu olanları fark edebilir. Ve ilk darbeyi o bize atabilir."

"Gesar'ı, Zavılon'u, Svetlana'yı, Olga'yı buraya çağıralım. Karanlık Varlıklar'ın güçlü büyücüleri var mı?" dedim, Kostya'ya bakarak.

"Birkaç tane bulabiliriz," diye karşılık verdi Kostya, kaçamak bir cevapla. "Ama yeterli güce sahip olabilir miyiz?"

"Bir Diğer'le mücadele etmek için mi?"

"Sıradan bir Diğer değil," diye hatırlattı Edgar. "Efsaneye göre, *Fuaran*'ı ortadan kaldırmak için yüzlerce büyücü bir araya toplanmış."

"Öyleyse biz de toplarız. Gece Nöbeti'nin yaklaşık iki yüz çalışanı var, Gündüz Nöbeti'nin de öyle. Ayrıca yüzlerce yedek asker var. Her iki taraf da kolaylıkla bin tane Diğer toplayabilir."

"Çoğu güçsüz, altıncı ya da yedinci seviye. En fazla yüz tane gerçek büyücü –üçüncü ve daha üst seviye– bir araya getirebiliriz." Edgar kendinden son derece emin bir ifadeyle konuşuyordu. Belli ki güç savaşı seçeneğini daha önce düşünmüştü, buna hiç şüphe yoktu. "Eğer Engizisyon üyeleriyle –Karanlık ve Aydınlık– tılsımlarla ve iki gücün birleşimiyle desteklenirsek, yeterli olabilir. Ama olmayabilir de. Bunun sonucunda da en güçlü savaşçılar ölür. Ve bu suçlu da özgür kalır. Onun bu seçeneği beklediğini görmüyor musun?"

Kafamı salladım.

"Düşündüğüm diğer bir şey de," dedi Edgar, karamsar bir memnuniyetle. "Suçlunun, treni, Rusya'daki bütün güçlü Diğerleri'ni bir araya toplayacağı bir kapan olarak görmesi. Trenin her yerine bizim hissedemeyeceğimiz büyüler yerleştirmiş olabilir."

"Öyleyse bizim tüm bu çabalarımız niye?" diye sordum. "Burada ne yapıyoruz? Bir nükleer bomba ve sorun çözülür."

Edgar kafasını salladı:

"Evet, Alacakaranlık'm tüm seviyelerine etki edebilmesi için nükleer olması gerekir. Ama önce hedefin son anda kaçmayacağından emin olmamız gerekir."

"Yani Zavulon'un önerisini kabul ettin mi?" diye sordum.

Edgar derin bir nefes aldı:

"Ben mantıklı olan şeyi kabul ettim. Trende, büyük bir güç kullanılarak yapılacak kapsamlı bir araştırma büyülü arbedelerle dolu. Üstelik bu arada insanlar da ölecekler. Treni ortadan kaldırmak... Tabii ki insanlar için üzülüyorum. Ama en azından evrensel bir felaketi önleyebiliriz."

"Eğer hâlâ bir şansımız varsa..." diye başladım cümleye.

"Var. Bu yüzden araştırmayla devam edilmesini öneriyorum," dedi Edgar. "Kostya ve ben, benim elemanları da alıp bütün bir treni

arayacağız – aynı anda en sonundan en başına kadar. Tılsımlar kullanacağız, şüpheli durumlarda da, şüphelileri Alacakaranlık'tan kontrol etmeye çalışacağız. Sen de Las'la tekrar konuşacaksın. Nihayetinde o hâlâ bir şüpheli."

Omuzlarımı silktim. Tüm bunlar, arama yapıyormuş izlenimi vermekten başka bir şey değildi. Aslında Edgar kendi içinde çoktan pes etmişti.

"Operasyon saati ne zaman?" diye sordum.

"Yarın gece," dedi Edgar. "Semey yakınlarındaki ıssız bölgeden geçerken. Orada zaten daha önce nükleer bomba patlatıldı, taktiksel bir patlama çok fazla şeyi değiştirmez."

"İyi avlanmalar," dedim ve kompartımandan dışarıya çıktım.

Bunların hepsi alçakçaydı. Bunların hepsi, Edgar'ın çoktan yazmaya başladığı rapora şu birkaç satırı ekleyebilmesi içindi: "Suçluyu saptamak ve kitabın yerini tespit etmek için yaptığımız tüm çabalara rağmen..."

Engizisyon'un, Nöbetler'e karşı çok iyi bir alternatif olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu. Sonuçta biz ne yapıyorduk? Biz insanları, Diğerleri'nden ayırıyorduk. Biz Diğerleri'nin yaptığı eylemlerin, insanları mümkün olduğunca az etkilemesini sağlamaya çalışıyorduk. Evet, bu neredeyse imkânsızdı – bazı Diğerleri'nin doğalarında parazitler vardı. Evet, Karanlık Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar arasındaki anlaşmazlık o kadar büyüktü ki çatışmalar kaçınılmazdı...

Ama Engizisyon vardı. Nöbetler'in üzerindeydi. Dengeyi korumaya çalışıyordu. Üçüncü bir güçtü, yüksek seviyeli ve ayırıcı bir yapıydı. Nöbetler'in yaptığı yanlışları düzeltiyordu...

Ama aslında öyle değildi.

Üçüncü bir Güç yoktu. Yoktu ve hiç olmamıştı.

Engizisyon, Karanlık Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar'ı birbirinden uzak tutan bir enstrümandı. Hepsi o kadar. Antlaşma'nın kurallarını gözetiyordu, ama insanların çıkarları için değil, sadece Diğerleri'nin kendi çıkarları için. Engizisyon, hepimizin birer parazit olduğunu

ve Aydınlık bir büyücüyle, vampir arasında hiçbir fark olmadığını düşünen Diğerleri'nden oluşuyordu.

Engizisyon'a katılmak boyun eğmek anlamına geliyordu. Tecrübesiz genç aşırılığını, yetişkin kinizmi için terk etmek ve büyümek anlamına geliyordu. İnsanlar ve Diğerleri olduğu gerçeğini ve ortak hiçbir şeyin olmadığı düşüncesini kabul etmek anlamına geliyordu.

Ben bunu kabul etmeye hazır mıydım?

Evet, muhtemelen, hazırdım.

Ama her nedense, Engizisyon'a katılmayı pek istemiyordum.

Gece Nöbeti'nde çalışmaya devam etmek daha iyiydi, hiç kimsenin işine yaramayan işler yapmak, hiç kimsenin ihtiyacı olmayan insanları korumak.

Bu arada neden elimizdeki tek şüpheliyi kontrol etmiyordum? hâlâ zaman varken.

Las çoktan uyanmıştı, kompartımanında öylece oturuyor ve karamsar bir ifadeyle dışarıdaki kasvetli manzaraya bakıyordu. Masayı yükseltmişti, kımız ise lavaboda, çeşmeden akan suyun altında soğuyordu.

"Buzdolabı yok," dedi, üzgün bir ifadeyle. "En iyi kompartımana bile buzdolabı koymuyorlar. Kımız ister misin?"

"Kahvaltımı yaptım."

"Yani?"

"Pekâlâ, biraz alabilirim..." dedim.

Las her iki bardağa da birer damla konyak koydu, dudaklarımızı nemlendirmeye yetecek kadar... İkimiz de içtik, sonra Las düşünceli bir ifadeyle şöyle dedi:

"Dün bana ne oldu? Söylesene, mantıklı bir insan neden tatil için Kazakistan'a gider? İspanya olabilir. Ya da Türkiye. Ya da eğer macera arıyorsan, öpücük festivalinin yapıldığı Pekin. Ama Kazakistan'da ne yapılır?"

Omuzlarını silktim.

"Tuhaf bir şuur bocalaması," dedi Las. "Düşünüyorum da..."

"Trenden inmeye karar verdin," dedim.

"Evet. Sonra da başka bir trene binmeye."

"Mantıklı bir karar," dedim, samimi bir ifadeyle. Böylece hem bir şüpheliden kurtulurduk hem de iyi bir insan ölmemiş olurdu.

"Birkaç saat içinde Saratov'a varacağız," dedi Las. "Orada ineceğim. İş arkadaşlarımdan birini arayıp buluşmayı teklif edeceğim. Saratov güzel bir yer."

"Neden güzel?" diye sordum.

"Hımın..." Las bardaklarımızı tekrar doldurdu, bu kez biri daha fazlaydı. "Saratov'da çok eski zamanlardan beri yaşayan insanlar var. Bu da onu, Kuzey Kutbu bölgelerinden daha avantajlı bir duruma getiriyor. Çarlık zamanlarında, bölgenin başkentiydi, ama geri kalmış bir başkent. Çhatskiy'nin, Saratov için 'ıssız yerde, Saratov'da' demesi hiç de şaşırtıcı değildi, ama şimdilerde bölgenin endüstri ve kültür merkezi, önemli bir demiryolu kavşağı."

"Hı hı," dedim, dikkatli bir ifadeyle. Söylediklerinde ciddi miydi yoksa saçmalıyor muydu bilmiyordum, bunu anlamak zordu. "Saratov" kelimesi, Kostroma, Rostov ya da başka herhangi bir şehir ismiyle kolaylıkla yer değiştirebilirdi.

"En değerli olan şey de, önemli bir demiryolu kavşağı olması," dedi Las. "McDonalds'da bir şeyler yiyip eve döneceğim. Ayrıca orada eski bir katedral var; onu da mutlaka göreceğim. Öyleyse yaptığım bu yolculuk boşa gitmedi, değil mi?"

Evet, bilinmeyen rakibimiz kesinlikle çok tedbirliydi. Las'a yaptığı etki oldukça zayıftı ve sadece yirmi dört saat içerisinde yok olmuştu.

"Söylesene, seni birdenbire Kazakistan'a gönderen şey neydi?" diye sordum, dikkatli bir ifadeyle.

"Söyledim ya, bir anda öyle olması gerektiğini hissettim," dedi Las, derin bir nefes alarak.

"Öyle olması gerektiğini hissettin, hepsi bu kadar mı?"

"Hımm... Hiç kimseyi rahatsız etmeden, öylece oturuyordum. Gitarımın tellerini değiştiriyordum. Biri aradı, yanlış numarayı tuşlamış, Kazak birilerini arıyordu... ismi bile hatırlamıyorum. Telefonu kapattım ve Moskova'da yaşayan kaç Kazak olduğunu düşünmeye başladım. Sonra hemen gitarıma iki tane tel taktım, tıpkı dombıra[32] gibi. Ardından da onları iyice sıktım ve çalmaya başladım. Tuhaftı. Bir melodi bile duyuyordum, akılda kalan, çekici bir melodi. Sonra kendi kendime düşündüm: Neden Kazakistan'a gitmiyorum?"

"Melodi mi?" diye sordum.

"Hı hu. Cezbedici bir melodi. Sanki beni çağırıyordu. Bozkırlar, kımız ve diğer şeyler..."

Gerçekten Vitezslav olabilir miydi? Büyü, sıradan bir insan için genellikle fark edilmezdir. Ama vampirlerin büyüsü, gerçek büyü ile, çok güçlü bir hipnoz arası bir şeydir. Bakış, ses, dokunuş gerektirir; vampirle, sıradan insan arasında –çok zayıf da olsa– temas gerektirir. Ve iz bırakır – bir bakış, ses, dokunuş hissi...

Bu yaşlı vampir hepimizi kandırmış mıydı?

"Anton," dedi Las, düşünceli bir şekilde. "Sen aslında süt ürünleri ticareti yapmıyorsun."

Cevap vermedim.

"Eğer Federal Güvenlik Servisi'ni ilgilendiren bir şey yapsaydım, çok korkardım," diye devam etti Las. "Ama bu sanki Federal Güvenlik Servisi'ni korkutan bir şey."

"Bu konuya girmeyelim, olur mu?" dedim. "Bu en iyisi."

"Hı hıı," dedi Las hemen. "Tamam. Öyleyse ne yapmalıyım – Saratov'da inmeli miyim?"

"İn ve hemen evine git," dedim, ayağa kalkarken. "Konyak için teşekkürler."

"Tamam," dedi Las. "Yardımına her zaman minnettar olacağım."

32 Orta Asya ülkelerinde yaygın olarak kullanılan kadim telli bir çalgı. (ç. n.)

Dalga geçip geçmediğini anlamak gerçekten zordu. Belli ki bazı insanların normal konuşma şekli böyle oluyordu.

Las'la merasimli bir tokalaşma töreni yaptıktan sonra, koridora çıktım ve bizim vagona doğru yürümeye başladım.

Öyleyse bunu yapan Vitezslav mıydı? Ne kurnaz bir hilekârdı... Engizisyon'un test edilip onaylanmış ajanı...

Çok heyecanlıydım. Belli ki Vitezslav hayal edilemeyen bir güce ulaşınca, kendini herhangi bir kişinin bedenine gizleme yeteneğine sahip olmuştu. Belki kompartımanından dikkatli bir şekilde dışarıyı dikizleyen şu küçük çocuğun bedenine. Belki de büyük, kaba altın küpeleri olan şu şişman kızın bedenine... Hatta belki de Edgar'a yalakalık yapan kondüktörün bedenine... Neden olmasın?

Hatta belki de Edgar'a ya da Kostya'ya...

O anda bizim kompartımanın kapısının önünde duran vampire ve Engizisyon üyesine baktım. Peki, ya...

Hayır, dur. Bu bir delilik. Her şey mümkündür, ama her şey gerçek olmaz. Ben benim, Edgar Edgar, Vitezslav da Vitezslav. Aksi takdirde bir şeyler yapmak imkânsızdır.

"Haberlerim var," dedim, Edgar'la Kostya'nın arasında durarak.

"Evet?" dedi Edgar, kafasını sallayarak.

"Las bir vampir tarafından etki altına alınmış. Onu bu yolculuğa doğru çağıran bir melodi... hatırlıyor."

"Ne kadar şairane," dedi Edgar, ama gülmüyordu. Sonra onaylayan bir ifadeyle kafasını salladı: "Müzik? Bu tam olarak bir kan emi... Affedersin Kostya. Vampir gibi görünüyor."

"Doğru ifadeyi kullanabilirsin: 'Hemoglobin bağımlısı Diğerleri gibi,'" dedi Kostya, gülümseyerek.

"Sen de biliyorsun ki bunun hemoglobinle bir alakası yok," dedi Edgar. "Pekâlâ. Bu bir ipucu." Birden gülümsedi ve yavaşça omzuma vurdu: "Asla pes etmiyorsun. İşte şimdi trenin bir şansı var. Beni burada bekleyin."

Edgar koridorda hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Elemanlarını çağırmaya gittiğini düşünüyordum, ama o makinistin kompartımanına girdi ve kapıyı kapattı.

"Ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Kostya.

"Ben nereden bilebilirim?" dedim, yan gözle bakarak. "Belki de vampirleri saptamanın özel bir yolu vardır."

"Hayır," diye araya girdi, Kostya. "Tıpkı bütün Diğerleri gibi. Eğer Vitezslav sıradan insanların arasında gizleniyorsa, onu herhangi bir büyüyle ortaya çıkaramazsın. Bunlar tamamen saçmalık..."

Şu anda çok gergindi, onu anlayabiliyordum. Nihayetinde, Diğerleri dünyasının en zavallı topluluğunun bir üyesi olmak ve iş arkadaşlarından birini yakalamaya çalışmak gerçekten çok zor bir şeydi. Ben genç, aptal ve cesur bir vampir avcısıyken, bana şöyle demişti: "Bizim sayımız çok değil. Aramızdan biri ayrıldığı zaman, bunu hemen hissediyoruz."

"Kostya, Vitezslav'm öldüğünü hissettin mi?"

"Ne demek istiyorsun, Anton?"

"Bir zamanlar bana, kendi türünden biri öldüğü zaman... bunu hissettiğini söylemiştin."

"Eğer vampir kayıtlıysa, hissederiz. Mühür yok olduğu zaman, etrafındaki herkese keder yayılır. Vitezslav'm mührü yoktu."

"Ama belli ki Edgar bir şeyler buldu," dedim mırıldanarak. "Bazı Engizisyon numaraları, olamaz mı?"

"Olabilir." Kostya kaşlarını çattı. "Niye böyle, Anton? Neden eziyete uğrayanlar hep biz oluyoruz? Kendi tarafımızdan bile... Kara Büyücüler de bizi öldürüyorlar!"

Birdenbire benimle tıpkı eskiden konuştuğu gibi konuşmaya başlamıştı. Masum bir çocuk-vampir olduğu zamanlardaki gibi... Ama bir vampir nasıl bir masumiyete sahip olabilirdi ki?

Bu korkunç bir şeydi, kalbimi acıtıyordu – bu lanet olası sorular ve bu lanet olası kader. Ve şimdi bunları, sınırı çoktan aşmış olan birinden duyuyordum. Avlanmaya ve öldürmeye başlamış olan birinden...

"Sen... yemek için öldürüyorsun," dedim.

"Güç için, para için, eğlence için öldürmek daha mı onurlu?" diye sordu Kostya, acı dolu bir ses tonuyla. Sonra da bana doğru döndü ve gözlerimin içine baktı: "Neden benimle böyle konuşuyorsun... tiksiniyormuş gibi? Biz arkadaştık. Ne değişti?"

"Sen Rütbeli Vampir oldun."

"Yani?"

"Nasıl Rütbeli Vampir olunduğunu biliyorum, Kostya."

Kısa bir an gözlerime baktı. Sonra da gülmeye başladı. Tanıdık vampir tebessümüyle – sanki ağzında hiç azı dişi yokmuş gibi, ama ben onları boğazımda çoktan hissetmeye başlamışım gibi...

"Ah, evet... masum kadınları ve çocukları öldürerek, onların kanlarını içmiş olmalıyım. Eski, klasik bir formül. Yaşlı Vitezslav'ın, Rütbeli bir vampire dönüşmek için başvurduğu yol... Sen benim dosyama hiç bakmadığını mı söylüyorsun?"

"Bakmadım," dedim.

Bir anda âdeta çökmüştü. Yüzündeki gülümseme yerini zavallı, şaşkın bir ifadeye bırakmıştı.

"Bir kere bile mi?"

"Hayır," dedim, ama bir yerlerde yanlış yaptığımı çoktan fark etmiştim.

Kostya ellerini iki yana doğru açtı ve sadece zamirleri, ünlemleri ve bağlaçları kullanarak mırıldanmaya başladı:

"Bu... bu... ama sen... ben... evet... ben..."

"Arkadaşlarımın dosyalarına bakmaktan hoşlanmıyorum," dedim, sonra da saçma bir şekilde şöyle devam ettim: "eski arkadaşlarım bile olsa..."

"Ve ben senin baktığını düşündüm," dedi Kostya. "Pekâlâ. Anton, yirmi birinci yüzyıldayız. Bak..." elini ceketinin cebine soktu ve yassı, cam şişesini çıkardı. "Donör kanı konsantresi. On iki kişi kan verir; hiç kimseyi öldürmeye gerek yok. Bunun hemoglobinle bir alakası yok! Bir insanın kan verirken hissettiği duygular çok daha önemli.

Ne kadar çok insanın bundan korktuğunu tahmin edemezsin, ama yine de doktora gidip aile üyeleri için kan veriyorlar. Bu benim kendi formülüm... 'Sauşkina' formülü. Genellikle Sauşkina kokteyli olarak adlandırılıyor. Dosyamda olması gerek."

Kostya zafer kazanmış bir ifadeyle bana baktı. Muhtemelen neden gülümsemediğimi anlayamıyordu. Neden mahcup bir ifadeyle şöyle demediğimi: "Kostya, affedersin. Ben senin aşağılık bir katil olduğunu düşünmüştüm... ama aslında sen onurlu, modern ve iyi bir vampirmişsin."

Evet öyleydi. Onurlu, modern ve iyi. Zamanını Hematoloji Enstitüsü'nde boşa harcamamıştı.

Ama neden bana bu formülden bahsetmişti? On iki insandan alman kandan?

Nedenini biliyordum. *Fuaran*'da neler yazdığını nereden bilebilirdim? Bu büyüyü yapmak için on iki insan kanı gerektiğini nereden bilebilirdim?

Vitezslav'da on iki insanın kanı yoktu. *Fuaran*'da anlatılan büyüyü yapamamış ve güçlerini arttıramamıştı.

Ama Kostya'da bu kan vardı.

"Anton, neyin var?" diye sordu Kostya. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

Tam o sırada Edgar, makinistin kompartımanından dışarıya çıktı, bir şeyler söyleyerek tren şefiyle tokalaştı ve bize doğru yürümeye başladı. Yüzünde hâlâ mutlu bir gülümseme vardı.

Kostya'ya baktım. Ve gözlerindeki her şeyi okudum.

Benim anladığımı anlamıştı.

"Kitabı nerede saklıyorsun?" diye sordum. "Hemen söyle. Bu senin son şansın. Tek şansın. Kendini yok etme!"

O anda vurdu. Hiçbir büyü olmadan – eğer vampirlerin insanlık dışı gücü "büyü" olarak adlandırılmıyorsa. Dünya beyaz bir ışıkla kaplanmıştı, ağzımdaki dişler çatırdamaya başlamış, çenem ise birdenbire hissizleşmişti. Koridorun sonuna doğru uçmuş ve yanlış zamanda

temiz hava almaya çıkmış olan bir yolcuya çarpmıştım. Belki de ona, bilincimi tamamen kaybetmediğim için teşekkür etmem gerekiyordu – nihayetinde şuurunu kaybeden benim yerime o olmuştu.

Kostya yumruğunu sıkarak öylece duruyordu, bedeni titriyordu. Hızlı bir şekilde Alacakaranlık'a giriyor, sonra tekrar çıkıyor ve iki dünya arasında gidip geliyordu. Vampirlerin bu yeteneği bir zamanlar beni çok şaşırtmıştı.

Gennadi, Kostya'nın babası avluda bana doğru yürüyordu, Kostya'nın annesi Polina ise, elini, hâlâ küçük bir çocuk olan vampirin omzuna dolamıştı. Biz yasalara uyuyoruz... Biz hiç kimseyi öldürmüyoruz... Komşumuzun, Aydınlık bir büyücü olması ne kadar da şaşırtıcı...

"Kostya!" diye bağırdı, Edgar duraksayarak.

Kostya başını yavaşça Edgar'a doğru çevirdi. Göremiyordum, ama azı dişlerini çıkardığını hissedebiliyordum.

Edgar ellerini havaya doğru savurdu ve o anda koridor, kaya kristali tabakasını andıran, donuk, şeffaf bir duvarla kaplandı. Engizisyon üyesi neler olduğunu henüz anlayamamıştı, ama içgüdüleri oldukça güçlüydü.

Kostya zayıf, uğultuyu andıran bir ses çıkardı. Sonra da ellerini duvara doğru bastırdı. Duvar kımıldamadı. Vagon, bağlantı noktalarından sallanıyordu. Benim hemen arkamda ise, bir kadın yavaş, ağır bir sesle inildemeye başlamıştı. Kostya sendeliyor ve Edgar'ın koruma kalkanını geçmeye çalışıyordu.

Elimi havaya doğru kaldırdım ve Kostya'ya "Gri Dua" gönderdim – ölü Diğerleri'ne karşı kullanılan eski bir büyü. Gri Dua, mezardan çıkmış, bilinci yerinde olmayan ve yalnızca bir büyücünün isteğiyle yaşayabilen her türlü organik şeyi un ufak ederdi. Vampirleri yavaşlatır ve güçsüzleştirirdi.

Kostya, gri iplikler Alacakaranlık'ta onun etrafını sararken, birden arkasına döndü. Bana doğru bir adım attı, kendini silkeledi ve yaptığım büyü o anda gözlerimin önünde paramparça oldu... Daha önce hiç, böylesine acımasız, ama etkili bir hareket görmemiştim.

"Yoluma çıkma!" diye bağırdı. Kostya'nın yüzü keskinleşmiş, dişleri ise tamamen dışarıya doğru çıkmıştı. "İstemiyorum... seni öldürmek istemiyorum..."

Ayağa kalkmayı başardım ve yere düşmüş olan yolcuyu, kompartımanlardan birine doğru sürüklemeye başladım. Üst ranzada, iriyarı, iki adam bağırmaya başlamıştı; tuvalet kapısının önünde çığlıklar atan kadından bile daha güçlü bir ses çıkarıyorlardı. Ayaklarımın altında duran zeminde ise, bardaklar ve şişeler yuvarlanıyordu.

O anda Kostya tek bir sıçrama hareketiyle kapının önünde belirdi. Adamlara kısa bir bakış attı – bir anda susmuşlardı.

"Teslim ol..." diye mırıldandım, masanın hemen yanında ayağa kalkmaya çalışırken. Çenem çok tuhaf bir şekilde hareket ediyordu, yerinden çıkmamıştı, ama her hareketi bana ıstırap veriyordu.

Kostya güldü:

"Eğer istersem, hepinizi öldürürüm... Benimle gel, Anton. Gel! Kimseyi incitmek istemiyorum. Engizisyon'un ne anlamı var? Ya da Nöbetler'in? Biz her şeyi değiştireceğiz!"

Gerçekten samimi konuşuyordu. Hatta yalvarıyordu.

Neden güçsüzlüğümüzü itiraf etmeden önce, herkesten daha güçlü olmak zorundayız?

"Kendine gel..." dedim, mırıldanarak.

"Seni aptal! Aptal!" diye bağırdı, Kostya, bana doğru bir adım atarak. Sonra elini uzattı; parmaklarının ucunda çoktan, pençeler çıkmıştı. "Sen..."

O sırada yarı dolu bir votka şişesi –Posolskaya marka– elime doğru yuvarlandı.

"Şimdi kardeşliğe içme zamanı," dedim.

Kostya kurtulmayı başarmıştı, ama votkanın birkaç damlası hâlâ yüzünde duruyordu. Başını uğuldayarak geriye doğru attı. En Rütbeli Vampir bile olsanız, alkol sizin için hâlâ bir zehirdir.

Ayağa kalktım, masanın üzerinde duran dolu bardağı kaptım, elimi havaya kaldırdım ve şöyle dedim:

"Gece Nöbeti! Tutuklusun! Ellerini yukarıya kaldır! Pençelerini geri çek!"

Tam o anda iki Engizisyon üyesi kapıda belirdi. Onları ya Edgar çağırmıştı ya da ters giden bir şeyler olduğunu hissetmişlerdi. Hiç vakit kaybetmeden, hâlâ yüzündeki kanları silmeye çalışan Kostya'yı kollarından yakaladılar. İçlerinden biri, gri renkli metal bir diski, Kostya'nın boynuna bastırmaya çalıştı – ağzına kadar büyüyle dolu bir şeydi.

Ve sadece bir dakika sonra Kostya bize neler yapabildiğini göstermişti.

Tek bir ayak darbesi elimdeki bardağı havaya uçurmuş, beni de pencereye yapıştırmıştı. Camdan yüksek bir çatırdama sesi yükselmişti. Kostya'nın durduğu yerde ise gri bir bulanıklıktan başka hiçbir şey yoktu. Yumruklar ve tekmeler, sadece film kahramanlarının atabileceği, inanılmaz bir hızla birbirini takip ediyordu. Her tarafa kanlar ve et parçaları dağılıyordu, sanki birisi *blender*da bir parça et çekiyormuş gibi... Ardından Kostya koridora çıktı, etrafına bakındı ve pencereye doğru atladı, sanki iki kalın cam parçasının farkına varmamış gibi.

Cam da onu farkına varmamıştı.

Pencereden dışarıya baktığım anda, Kostya'yla son kez göz göze geldim; küçük eğimin üzerinde yuvarlanıyordu. Sonra tam o anda tren birden hızlandı.

Vampirlerin böyle numaraları olduğunu daha önce duymuştum, ama bunların tamamen birer hayal ürünü olduğunu düşünüyordum. Referans kitaplarında bile "gerçek dünyada cam çerçevelerin ve duvarların içinden geçmek" cümlesinin yanına "henüz kanıtlanmamış" ibaresi konuluyordu.

İki Engizisyon üyesi şekilsiz bir yığın halinde kompartımanın zemininde uzanıyorlardı – o kadar kötü hırpalanmışlardı ki nabız bulmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu.

Üçüncü Engizisyon üyesi ise şanslıydı – karnındaki yarayı bastırarak ranzanın üzerinde oturuyordu.

Bacaklarından aşağıya doğru kanlar akıyordu.

Üst ranzada oturan yolcular ise artık çığlık atmıyorlardı – biri kafasını yastıkla kapatmıştı, diğeri ise donuk bakışlarla aşağıya bakıyor ve sessizce kıkırdıyordu.

Ben de masaya tutunarak ayağa kalktım ve kompartımandan dışarıya çıktım.

BÖLÜM 5

Tıpkı eski, kötü bir şaka kahramanının söylediği gibi, "Hayat normale dönüyordu!"

Tren şefinin vagonundaki yolcular kompartımanlarında oturuyorlar ve boş bir ifadeyle camdan dışarıya bakıyorlardı. Her nedense vagonda dolaşan insanlar oldukça hızlı adımlarla yürüyorlar ve hiç etraflarına bakınmıyorlardı. Kapalı olan kompartımanda ise siyah, plastik poşetlere sarılmış iki ceset ve yerde uzanan, yaralı Engizisyon üyesi vardı. İş arkadaşlarından biri, onu yaklaşık on beş dakika boyunca iyileştirici büyülerle tedavi etmişti. Diğer iki Engizisyon üyesi ise bizim kompartımanın girişinde nöbet tutuyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordu Edgar.

Yaralı arkadaşına yardım ettikten sonra, benim çenemi de sadece üç dakika içinde tedavi etmişti. Problemin ne olduğunu sormamıştım; basit bir zedelenme, çatlak ya da kırıktı. Sonuçta tedavi etmişti, beni ilgilendiren tek kısım buydu. Ama ön iki dişim yerinden çıkmıştı ve dilimin oraya değmesi tuhaf bir his yaratıyordu.

"*Fuaran*'la ilgili bir şey hatırladım," dedim. Kostya kaçtıktan sonra yaşanan kargaşa sırasında Edgar'a ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. "Cadı... yani Arina... efsaneye göre, *Fuaran*'daki büyülerin gerçekleşmesi için, on iki farklı insanın kanma ihtiyaç olduğunu söylemişti. Her birinden birer damla."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?" diye sordu Edgar sert bir ifadeyle.

"Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. O zamanlar *Fuaran*'ın sadece bir hayal ürünü olduğunu düşünüyordum... sonra Kostya,

içtiği kokteylin on iki insan kanından oluştuğunu söyledi. İşte o anda her şeyi anladım."

"Anladım. Vitezslav'da on iki insan kanı kokteyli yoktu," dedi Edgar, kafasını sallayarak. "Keşke bana bunu hemen söyleseydin... keşke..."

"Sen kokteylin formülünü biliyor muydun?"

"Evet, tabii ki. Engizisyon Sauşkina kokteylini tartıştı. Harikalar yaratan bir şey değildi, ayrıca bir vampirin gücünü, doğal sınırların dışına da taşımıyordu, ama gücünü arttırıyordu, hem de hiç kimseyi öldürmesine gerek kalmadan."

"Yükseltiyor muydu yoksa düşürüyor muydu?" diye sordum.

"Eğer içinde ölmüş birinin kanı yoksa, yükseliyordu," dedi Edgar, oldukça sakin bir ifadeyle. "Ve sen bunu bilmiyorsun... şu işe bak..."

Hiçbir şey söylemedim.

Evet, bilmiyordum. Bilmek istememiştim. Bravo bana! Ve şimdi iki Engizisyon üyesi siyah poşetlere sarılıydı. Üstelik hiç kimse onlara yardım edemezdi.

"Neyse bunu bırakalım," dedi Edgar. "Şu anki durum... Bizim arkamızdan uçarak geliyor, görüyor musun?"

Pusulaya baktım. Evet, öyle görünüyordu. Kostya'yla –ya da kitapla– aramızdaki mesafe, tren saatte yetmiş ya da seksen kilometre hızla gitmesine rağmen, hiç değişmemişti. Arkamızdan uçarak geliyor olmalıydı. Kaçmıyordu!

"Orta Asya'da yapması gereken bir şey var..." dedi Edgar, kafası karışmıştı. "Tek şey..."

"Büyük Büyücüler'i çağırmamız gerek," dedim.

"Geliyorlar," dedi Edgar. "Her şeyi onlara bildirdim, kapı açarak. Ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlar."

"Ben ne yapacaklarını biliyorum," diye mırıldandım. "Zavulon, Kostya'nın kendisine teslim edilmesini isteyecek, tabii ki kitapla birlikte."

"Hiç kimse kitaba elini süremeyecek, endişelenme."

"Engizisyon dışında mı?"

Edgar bu soruya cevap vermedi.

Arkama yaslandım. Sonra da çeneme dokundum.

Acımıyordu.

Ama dişlerim için üzgündüm. Dişçiye ya da iyileştiriciye gitmem gerekiyordu. Asıl sorun ise, en iyi iyileştiricilerin bile dişleri acı vermeden onaramıyor olmalarıydı. Bunu yapmaları kolay değildi...

Pusulanın ibresi Kostya'nın yönünü koruyarak titriyordu. Mesafe değişmemişti; on ya da on iki kilometreydi. Kostya kıyafetlerini çıkarıp yarasaya dönüşmüş olmalıydı... ya da başka bir yaratığa mı? Büyük bir fareye ya da kurda... önemli değildi. Muhtemelen yarasaya dönüşmüştü ve pençelerinde kıyafetlerini ve kitabı tutarak trenin hemen arkasında uçuyordu. Bu aşağılık, kitabı nerede saklamıştı? Kıyafetlerinin gizli bir cebinde mi?

Tam bir aşağılıktı ama nasıl da soğukkanlıydı! Bu nasıl bir yüzsüzlük, nasıl bir cesaretti! Bu araştırmaya kendisi de katılmıştı, üstelik teoriler üretmiş, tavsiyeler vermişti.

Herkesi kandırmıştı.

Peki, ama bunu ne için yapmıştı? Büyük bir güç için mi? Kazanma şansı çok düşüktü. Üstelik Kostya hiçbir zaman çok hırslı olmamıştı. Hayır, tabii ki hırslıydı, ama dünyayı idare etmekle ilgili manyakça fikirleri yoktu.

Üstelik şimdi neden kaçmıyordu? Ellerinde üç Engizisyon üyesinin kanı vardı. Bu asla affedilemeyecek bir şeydi, teslim olup, pişman olduğunu söylese bile, kitabı geri verse bile. Takip edici büyülerin bağlı olduğu kitabı yok ettikten sonra kaçması gerekiyordu. Ama hayır, hâlâ kitabı taşıyor ve treni takip ediyordu. Bu tam bir çılgınlıktı! Yoksa pazarlık yapmayı mı ümit ediyordu?

"Vitezslav'ı yolcuların arasında nasıl bulmayı planlıyordun?" diye sordum, Edgar'a.

"Ne?" Derin düşüncelere dalmış olan Engizisyon üyesi kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi: "Basit bir numara, senin kullan-

dığın yöntemle: Alkole zaafı. Beyaz önlükler giyip, bütün bir trene sağlık kontrolü yapacaktık. Sözde yolcularda 'atipik zatürree' olup olmadığını araştırıyormuş gibi. Herkese alkole batırılmış bir termometre verecektik. Buna dokunmayan ya da bu yüzden yanan kişiler de şüpheli olacaktı."

Kafamı salladım. İşe yarayabilirdi. Tabii ki risk almış olurduk, ama risk almak bizim işimizdi. Büyük Büyücüler de yakınlarda bir yerlerde hazır halde beklerler, gerek olduğunda da tüm güçleriyle vururlardı.

"Kapı açılıyor..." dedi Edgar, elimi tutarak, sonra da beni ranzaya doğru çekti. Yan yana oturduk ve ayaklarımızı kendimize doğru çektik. Kompartımanın içi titrek, beyaz bir parlaklıkla dolmuştu. O anda çok hafif bir haykırış sesi duyuldu; Gesar kapıdan çıkarken kafasını ranzaya çarpmıştı.

Ardından Zavulon belirdi. Yüzünde –Gesar'ın tam aksine– tatlı bir gülümseme vardı.

Gesar kafasının üzerini ovaladı, suratsız bir ifadeyle bana baktı ve bağırmaya başladı:

"Sen de Zaporozhets marka bir otomobile kapı açabilirdin... durum nedir?"

"Yolcular sakinleştirildi, etraftaki kan izlerini temizledik, yaralı Engizisyon üyesi de tedavi ediliyor," dedi Edgar. "Şüpheli, Konstantin Sauşkina saatte yetmiş kilometre hızla giden treni takip ediyor."

"Artık onu 'şüpheli' olarak adlandırmanın bir manası yok," dedi Zavulon, iğneleyici bir ifadeyle. "Ah, ne kadar yetenekli bir çocuk... ne kadar ümit verici..."

"Gelecek vadeden elemanların konusunda pek şanslı görünmüyorsun, Zavulon," dedi Edgar, alçak bir ses tonuyla. "Her nedense pek senin yanında kalmıyorlar."

İki Kara Büyücü düşmanca bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Edgar'ın Zavulon'la kapanmamış bir hesabı vardı; Fafnir ve Finlan-

diyalı toplulukla ilgili o olaydan beri. Nihayetinde, hiç kimse piyon olarak kullanılmaktan hoşlanmazdı.

"Lütfen birbirinizi iğnelemeyi bırakın, beyler," dedi Gesar. "Benim de söyleyeceğim birkaç şey var. Sana Zavulon. Sana da Edgar... Şimdi söyleyin, ne kadar güçlü?"

"Çok güçlü," dedi Edgar, hâlâ Zavulon'a bakıyordu. "O zaten Rütbeli bir..."

"Vampir," dedi Zavulon, gülerek.

"Rütbeli bir vampirdi. Tabii ki çok deneyimi yoktu. Sizden daha deneyimsizdi. Ama kitabı kullandı ve Vitezslav'dan daha güçlü bir hale geldi. Bu çok ciddi bir durum. Vitezslav'ın sizinle aynı seviyede olduğunu düşünüyorum, Büyük Büyücüler."

"Vitezslav'ı nasıl öldürdü?" diye sordu Zavulon. "Bir fikri olan var mı?"

"Benim var," dedi Edgar, kafasını sallayarak. "Vampirlerin kendilerine özgü bir hiyerarşileri var. Bu çocuk, Vitezslav'ı üstünlük düellosuna davet etti. Bu çok olağanüstü bir şey değil. Düşünce savaşı, isteklerin düellosu. Bir çeşit bakış oyunu. Birkaç saniye sonra biri pes eder ve karşısındakinin isteklerine boyun eğer. Engizisyon, vampirlerle karşılaştığı zaman, Vitezslav onların kolayca üstesinden geliyordu. Ama bu kez kaybetti."

"Ve öldürüldü," dedi Zavulon, kafasını sallayarak.

"Bu mutlaka gerekli olan bir sonuç değil," dedi Edgar. "Kostya, Vitezslav'ı köle olarak da kullanabilirdi. Ama ya kontrolünü kaybetmekten korktu ya da sonuna kadar gitmeye karar verdi. Ve Vitezslav'a ruhunu bedeninden ayırmasını emretti. Vitezslav'ın da buna uymaktan başka bir seçeneği yoktu."

"Yetenekli çocuk," dedi Gesar, alaycı bir ifadeyle. "Yalan söyleyemeyeceğim, Vitezslav'ın ölümü beni üzmedi... Pekâlâ. Konstantin, Vitezslav'dan daha güçlü bir hale geldi. Ama gücünün sınırı nedir, bir tahminin var mı?"

Edgar omuzlarını silkti:

"Bunu nasıl tahmin edebilirim? Benden çok daha güçlü. Ve bence ikinizden de güçlü. Hatta belki hepimizin toplam gücünden bile daha güçlü."

"Panik yapmayın," dedi Zavulon. "Onun deneyimi yok. Büyü bir güç savaşı değildir, büyü bir sanattır. Elinizde bir kılıç olduğunda, önemli olan isabetli bir vuruş yapmanızdır, var gücünüzle çılgınca vurınak değil."

"Ben panik yapmıyorum," dedi Edgar, yumuşak bir ses tonuyla. "Sadece, gücünün seviyesini tahmin etmeye çalışıyorum. Çok yüksek. Ben 'Kristal Kalkan' kullandım, Kostya bunu neredeyse geçiyordu."

Büyük Büyücüler birbirlerine baktılar.

"Kristal Kalkan geçilemez," dedi Gesar. "Bu arada sen... tamam, anladım. Özel mahzendeki tılsınılar."

"Kalkan'ı neredeyse kıracaktı," diye tekrarladı, Edgar.

"Sen hayatta kalmayı nasıl başardın?" diye sordu Gesar, bana. Ya bana öyle gelmişti ya da sesinde gerçekten şefkatli bir ifade vardı.

"Kostya beni öldürmek istemedi," dedim. "Edgar'a saldırdı... ben önce ona 'Gri Dua'yla vurdum. Gesar onaylayan bir ifadeyle kafasını salladı. Sonra da bir yerlerden votka buldum ve yüzüne fırlattım. Deliye döndü. Ama hâlâ beni öldürmek istemiyordu. Sonra Engizisyon üyeleri onu yakaladılar, o da hepsini paramparça etti ve kaçtı."

"Tam bir Rus yaklaşımı – problemleri bir bardak votkayla çözmeye çalışmak," dedi Gesar, sinirli bir ifadeyle. "Neden? Neden onu kışkırttın? O bir çaylak değil. Onun üstesinden gelemeyeceğini görmedin mi? Sonra ben Svetlana'ya senin kalıntılarını mı verecektim?"

"Kendimi kaybettim," dedim, itiraf edercesine. "Hepsi aniden oldu. Sonra da Kostya 'benimle gel, hiç kimseyi incitmek istemiyorum' demeye başlayınca..."

"Hiç kimseyi incitmek istemez," dedi Gesar, acı bir ifadeyle. "Reformcu bir vampir. Dünyanın yenilikçi hükümdarı..."

"Gesar, ne yapmanız gerektiğine karar vermeliyiz," dedi Zavulon, sessizce. "Askerî havaalanından savaş uçakları kaldırabilirim."

Büyücülerin hepsi sustu.

Ben de o anda savaş jetlerinin, gökyüzünde bir yarasanın peşinden gittiğini hayal ettim. Toplarla ateş edip, roketler fırlatarak...

Fantastik bir görüntü.

"Öyleyse helikopterler..." dedi Gesar, düşünceli bir ifadeyle. "Hayır. Bu saçmalık, Zavulon. İnsanları kolaylıkla yolundan çekebilir."

"Öyleyse bomba?" diye sordu, endişeli bir ifadeyle.

"Hayır!" dedi Gesar. "Hayır. Burada değil. Zaten bunun için artık çok geç... tetikte bekliyor. Ona büyüyle vurmak zorundayız."

Zavulon kafasını salladı. Sonra da birden sessizce kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Gesar.

"Bütün hayatım boyunca..." dedi Zavulon. "İnanabiliyor musun, eski düşmanım? Bütün hayatım boyunca seninle bir takım olmayı hayal ettim! Şimdi birdenbire... nefretten, sevgiye..."

"Sen tam bir geri zekâlısın," dedi Gesar, alçak bir ses tonuyla.

"Hepimizin aklı biraz yaralı," dedi Zavulon, kıkırdayarak. "Öyleyse sen mi ben mi? Yoksa çalışma arkadaşlarımızı mı göndereceğiz? Onlar güç sağlayabilirler, biz de hücuma geçeriz."

Gesar karşı çıkarcasına kafasını salladı:

"Hayır, Zavulon. Bizim Konstantin'e yaklaşmamamız gerek. Benim başka bir fikrim var."

Gesar bana baktı.

O anda dilimin, kırılmış olan dişimin köküne değdiğini hissettim. Ne talihsiz bir şeydi.

"Ben hazırım, Gesar."

"Evet, bir şans var," dedi Zavulon, onaylayan bir ifadeyle kafasını sallayarak. "Kostya, hâlâ bazı duygularının onu etkilemesine izin verdiği için... ama en önemlisi, sen onu vurabilecek misin, Anton?"

Hemen cevap vermedim. Bunu gerçekten ciddi bir şekilde düşünmem gerekiyordu.

Söz konusu olan şey bir tutuklama olayı değildi. Son derece kararlı ve hızlı bir şekilde vurup öldürmem gerekiyordu. Gesar, Zavulon ve Edgar'dan –hatta belki diğer büyücülerden– bana pompalanan gücün merkezi ve öncüsü olmam gerekiyordu. Tabii ki ben onlardan çok daha deneyimsizdim, anla ben, savaşmadan Kostya'ya yaklaşabilirdim.

O bahsedilen "bazı duygular" sebebiyle.

Alternatif gayet basitti – bütün Büyük Büyücüler, güçlerini tek bir darbede toplarlardı. Hatta Nadya'nın gücü bile gerekebilirdi. Bunun sonucunda da, Gesar, Svetlana'dan kızımızı dönüştürmesini isterdi.

Alternatif yoktu.

"Kostya'yı öldüreceğim," dedim.

"Öyle değil," dedi Gesar, sessizce. "Doğru şekliyle söyle, nöbetçi!"

"Vampiri yok edeceğim," dedim.

Gesar onaylayan bir ifadeyle kafasını salladı.

"Derin düşüncelere dalmak yok, Gorodetski," diye ekledi Zavulon. "Sızlanmak yok. O iyi çocuk Kostya artık gitti. Zaten hiç olmamıştı. Belki kan için hiç kimseyi öldürmedi, ama sonuçta o bir vampir. Bir ölü."

Gesar, Zavulon'un söylediklerini desteklercesine kafasını salladı.

Kısa bir an gözlerimi kapattım.

Ölü.

Onun sahip olmadığı şeyi biz kısaca "ruh" diye adlandırıyoruz.

Biz Diğerleri'nin bile tanımlayamadığı o hayati öğe. Kostya buna çocukluğundan beri sahip değildi; vampir anne ve babasının sayesinde. Bu küçük çocuk büyürken, mahalle kliniğindeki doktor onun kalbini dinlemiş ve direncine inırenmişti. Sonra küçük bir çocuktan genç bir adama dönüşmüştü. Ve hiçbir kız, onunla öpüşürken dudaklarının ne kadar soğuk olduğunu söylememişti. Çocukları olabilirdi; son derece sıradan bir kadından, son derece sıradan çocukları.

Ama aslında hepsi birer ölüydü. Hepsi ödünç alınmış ya da çalınmıştı. Ve Kostya öldüğü zaman, bedeni anında bir toz yığınına dönüşecekti... çünkü öleli uzun, çok uzun bir zaman olmuştu.

Hepimiz doğduğumuz andan itibaren ölüme mahkûm ediliriz.

Ama en azından biz, ölene kadar yaşayabiliriz.

"Beni Anton'la yalnız bırakın," dedi Gesar. "Onu bu olaya hazırlamaya çalışacağım."

Edgar ve Zavulon'un ayağa kalktıklarını duydum. Koridora çıktılar, kapı arkalarından hemen kapandı. İçeride bir hışırtı sesi vardı – belli ki Gesar bizi, gözlenmeye karşı koruyordu. Sonra bana şöyle dedi:

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi bile açmadan kafamı salladım. "Düşünüyorum. Nihayetinde, Kostya bir vampir gibi davranmamaya çalışıyordu."

"Peki, hangi sonuca ulaştın?"

"Buna dayanamazdı." Gözlerimi açtım ve Gesar'a baktım. "Buna dayanamazdı. Kontrolünü kaybederdi. Yaşayan canlı kanı ihtiyacım kontrol altına almayı başardı, ama geriye kalanlar... O, yaşayanların arasında bir ölü ve bu, onun için tam anlamıyla bir işkence. Kostya er ya da geç kontrolünü kaybedecek."

Gesar bekledi.

"O çoktan kontrolünü kaybetti," dedim. "Vitezslav'ı ve Engizisyon üyelerini öldürdüğü zaman... Engizisyon üyelerinden biri Aydınlık Varlık'tı, değil mi?"

Gesar kafasını salladı.

"Doğru olanı yapacağım," dedim. "Kostya için üzülüyorum, ama yapılacak başka bir şey yok."

"Ben sana inanıyorum, Anton," dedi Gesar. "Şimdi bana asıl sormak istediğin şeyi sor."

"Seni Gece Nöbeti'nde tutan şey nedir, patron?"

Gesar gülümsedi.

"Aslında biz, hepimiz tek bir kirli fırçayız," dedim. "Biz Karanlık Varlıklar'la savaşmıyoruz, biz Karanlık Varlıklar'ın bile reddettiği türlerle savaşıyoruz – psikopatlarla, manyaklarla ve kurallara karşı gelenlerle. Ve belli sebeplerden dolayı, bu türler daha çok vampirlerin

ve kurtadamların arasında bulunuyorlar. Karanlık Varlıklar da aynı şeyi yapıyor... Gündüz Nöbeti, bütün herkese iyilik yapmak isteyen Aydınlık Varlıklar'ı avlıyor. Aslında bizim var olduğumuz gerçeğini sıradan insanlara anlatabilecek olanları. Engizisyon... Sözde savaşa karşı çıkıyor, ama asıl yaptığı şey, Nöbetler'in, kendilerine biçilen rolleri çok ciddiye almadıklarından emin olmak... Karanlık Varlıklar'ın sıradan insan dünyası üzerinde resmî bir güç sağlamaya çalışmadığından ya da Aydınlık Varlıklar'ın, Karanlık Varlıklar'ı tamamen ortadan kaldırmadığından emin olmak... Gesar, Gece Nöbeti ve Gündüz Nöbeti sadece bir bütünün iki yarısı."

Gesar bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı.

"Her şey... kasıtlı olarak mı bu şekilde tasarlandı?" diye sordum. Sonra da kendi soruma cevap verdim: "Evet, muhtemelen. Gençler, yani yeni dönüştürülmüş Diğerleri, Karanlık Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar'ın tek bir Nöbet olmasını kabul etmeyebilirlerdi. Ben edemezdim – bir vampirle birlikte çalışmak! Kendimden nefret ederdim ve işte bu yüzden iki tane Nöbet kurulldu, alt sınıflar büyük bir hırsla birbirini avlıyorlar. Liderlerin komploları, entrikaları –can sıkıntısından– sadece göstermelik. Ama aslında bu ortak bir liderlik!"

Gesar derin bir nefes aldı ve cebinden bir sigara çıkardı. Ardından da onun ucunu kesti ve yaktı.

"Ben de tıpkı bir aptal gibi," dedim, bakışlarımı Gesar'a dikerek, "hayatta kalmayı nasıl başardığımızı merek ediyordum. Samara, Veliki Novgorod, Tomsk Oblastı'ndaki Kireyevski Köyü nöbetleri. Sözde, hepsi bağımsız. Ama herhangi bir sorun olduğunda hemen bize, Moskova'ya koşuyorlar... Tamam, öyleyse bu düzen de jure[33] değil, de facto[34] ama Moskova Nöbeti Rusya'daki bütün Nöbetler'i yönetiyor."

"Ve bağımsızlığını yeni kazanmış olan üç ülkede..." diye mırıldandı Gesar, sigarasının dumanını dışarıya doğru üfleyerek. Duman kom-

33 Latince'de "kanuna göre olması gereken" anlamına gelmektedir. (ç. n.)

34 Latince'de "pratikte", "uygulamada" anlamına gelmektedir (ç. n)

partımanın içinde yayılmak yerine, yoğun bir bulut şeklinde havada toplanmıştı.

"Pekâlâ, sıradaki ne?" diye sordum. "Mesela Rusya'nın bağımsız Nöbetleri'nin, Litvanya'yla nasıl ilişki kuracağı mı? Yoksa Rusya, Litvanya, Amerika ve Uganda mı? Bu olanlar sıradan insan dünyasında gayet açık: Kimin sopası daha kalınsa ve kimin cüzdanı daha şişkinse, o başta olur. Ama Rusya'nın Nöbetler'i Amerika'nın Nöbetleri'nden güçlü! Hatta bence..."

"En güçlü Nöbet Fransız Nöbeti," dedi Gesar, bıkkın bir ses tonuyla. "Güçlü, ama inanılmaz tembel. Şaşırtıcı bir fenomen. Sebebin ne olduğunu anlayamıyoruz; tek sebep çok fazla şarap ve istiridye tüketmek olamaz..."

"Nöbetler, Engizisyon tarafından yönetiliyor," dedim. "Tartışmalara müsaade etmez, dönekleri cezalandırmaz, aslında sadece yönetir. Bir ya da diğer sosyal deneyime izin verir. Liderleri görevlendirir ve uzaklaştırır... onları Özbekistan'dan Moskova'ya transfer eder... Tek bir Engizisyon var. Onun da işleyen iki organı. Gece Nöbeti ve Gündüz Nöbeti. Ve Engizisyon'un tek amacı, var olan dengeyi devam ettirmek. Çünkü Karanlık Varlıklar'ın ya da Aydınlık Varlıklar'ın kazanacağı bir zafer, bütün Diğerleri için yenilgi anlamına gelir."

"Başka, Anton?" diye sordu, Gesar.

Omuzlarımı silktim.

"Başka? Hiçbir şey. İnsanlar kendi küçük hayatlarına ve eğlencelerine devam ederler. Bedenleriyle bizi beslerler... ve bize yeni Diğerleri sağlarlar. Daha az hırsa sahip olan Diğerleri neredeyse sıradan bir hayat yaşarlar. Sadece onların hayatları daha iyi, daha sağlıklı ve sıradan insanların hayatlarından daha uzun olur. Heyecan olmadan yaşayamayanlar, savaş ve macera sevenler, büyük idealler için mücadele edenler de Nöbetler'e katılırlar. Sonra Nöbetler'de gözü açılanlar da Engizisyon'a transfer olurlar."

"Başka..." dedi Gesar, beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendirerek.

"Sen Nöbet'te ne yapıyorsun, patron?" diye sordum. "Hâlâ sıkılmadın mı... binlerce yıldan sonra?"

"Diyelim ki bu kadar zamandan sonra, savaşmayı ve macera yaşamayı hâlâ seviyorum, olamaz mı?"

İtiraz edercesine kafamı salladım:

"Hayır, Boris İgnatieviç. Sana inanmıyorum. Senin çok... farklı zamanlarım gördüm. Yorgun. Hayal kırıklığına uğramış."

"Öyleyse farzedelim, Zavulon'un üstesinden gelmeyi seviyorum," dedi Gesar, sakin bir ifadeyle.

Kısa bir an düşündüm:

"Bu da değil. Bu kadar yıl boyunca zaten biriniz, diğerinin üstesinden geldi. Zavulon büyünün, tıpkı bir kılıç savaşma benzediğini söyledi. Siz kılıçlarla savaşmıyorsunuz, siz sadece eskrim yapıyorsunuz. Bir darbe vuruyorsunuz, ama rakibinizi delik deşik etmiyorsunuz."

Gesar kafasını salladı ve konuşmaya başlamadan önce kısa bir an duraksadı. Havadaki mavi-gri bulutun içine, başka bir duman tabakası daha katılmıştı.

"Ne düşünüyorsun, Anton? Binlerce yıl yaşadıktan sonra, insanlar için hâlâ merhamet duygusunu hissetmenin mümkün olabileceğini mi?"

"Merhamet duygusu mu?" diye sordum.

Gesar kafasını salladı.

"Kesinlikle merhamet duygusu. Sevgi değil; bütün bir dünyayı sevmek bizim gücümüzün çok ötesinde bir şey. Hayranlık da değil; biz, insanların nasıl bir tür olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Onlara acıdığınız doğru olabilir," dedim, kafamı sallayarak. "Ama acımanın ne anlamı var, patron? Anlamsız, faydasız. Diğerleri, sıradan insan dünyasını daha iyi bir yer yapamazlar."

"Yapabiliriz, Anton. Her şey hâlâ ne kadar kötü olursa olsun... Çok şey yaşamış, yaşlı bir adama güven."

"Ama yine de..."

"Ben bir mucize bekliyorum, Anton."

Alaycı bir ifadeyle Gesar'a baktım.

"Tam olarak nasıl bir mucize olduğunu bilmiyorum. Bütün insanların, Diğer yeteneklerine sahip olacağını. Bütün Diğerleri'nin tekrar insana dönüşeceğini. Diğerleri'yle sıradan insanlar arasındaki ayrım çizgisinin, günün birinde "iyiler" ve "kötüler" olarak değişeceğini. Bunun nasıl olacağı konusunda bir fikrim yok. Olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama eğer bu bir gün gerçek olursa... o zaman ben Gece Nöbeti tarafında olmayı tercih ederim. Güçlü, zeki, kusursuz Engizisyon tarafında değil."

"Belki Zavulon da aynı şeyi bekliyordur," dedim.

Gesar kafasını salladı.

"Belki de. Bilmiyorum. Ama tanıdığın, eski bir düşman, sağı solu belli olmayan, genç bir manyaktan çok daha iyidir. Muhafazakâr biri olduğumu düşünebilirsin, ama ben Zavulon'la eskrim yapmayı, yenilikçi bir Kara Büyücü'yle beysbol oynamaya tercih ederim."

"Peki, bana ne öneriyorsun?"

Gesar ellerini iki yana doğru açtı:

"Ben sana ne önerebilirim? Kararını kendin ver. Her şeyi bırakıp sıradan bir hayat yaşayabilirsin. Ya da Engizisyon'a katılabilirsin... Eğer bunu yaparsan, sana karşı çıkmam. Ya da Gece Nöbeti'nde kalabilirsin."

"Ve bekler miyim?"

"Beklersin. Hâlâ insan olan tarafını korumaya devam ederek. Aşırıya kaçmadan, Aydınlık'ı boşa harcayan insanlara Aydınlık empoze ederek. Kinizmden, insanları küçük görme duygusundan ve kendini kusursuz görme hissinden uzak durarak. En zor olanı da, hayal kırıklığına uğramadan, inancını kaybetmeden ve kayıtsızlaşmadan bekleyebilmektir."

"Büyük bir seçim değil," dedim.

"Hıh!" dedi Gesar, gülümseyerek. "En azından bir seçim şansın olduğuna sevinmelisin."

Saratov'un mahalleleri pencerelerin önünden hızla akıp gidiyordu. Tren ise yavaşlıyordu.

Ben de boş bir kompartımanda öylece oturuyor ve dönen ibreye bakıyordum.

Kostya hâlâ bizi takip ediyordu.

Ne bekliyordu?

Kulaklıklardan, Arbenina'nın sesi duyuluyordu:

Aldatmadan aldatmaya,
Gökyüzünden sadece kudret helvası yağıyor.
Siestadan siestaya,
Onlar bizi sadece manifestolarla besliyorlar.
Bazıları gitti, bazıları kaldı,
Sadece ben bir seçim yaptım.
Ve bunu arkamda hissediyorum,
Biz farklıyız, biz diğeriz.

Kafamı salladım. Hayır, doğrusu "Biz Diğerleri'yiz" olmalıydı. Ama biz olmasak bile, insanlar yine de Diğerleri ve insanlar diye ikiye ayrılırlardı. Bu Diğerleri her ne kadar farklı olsa da...

İnsanlar Diğerleri olmadan yaşayamazlar. Issız bir adaya iki kişi bırakın; bir insana bir de Diğer'e sahip olursunuz. Fark, bir Diğer'in kendi farklılığından sürekli olarak sıkılmasıdır. Bu, insanlar için daha kolaydır. Çok kompleks değillerdir. Onlar insan olduklarını bilirler – ve böyle olmaları gerektiklerini. Hiçbirinin bundan başka bir seçeneği yoktur. Hep böyledirler. Sonsuza kadar.

Ortada duruyoruz,
Tıpkı buz tabakasının üzerindeki bir ateş gibi yanıyoruz,
Ve kendimizi ısıtmaya çalışıyoruz,
Yöntemleri, amaçla gizleyerek.

Ruhlarımıza kadar yanıyoruz,
Düşünceli bir yalnızlıkta.

Tam o sırada kapı açıldı ve içeriye Gesar girdi. Kulaklıkları kulağımdan çıkardım.

"Bak," dedi Gesar, küçük el bilgisayarını masanın üzerine koyarak. Ekrandaki haritada hareket eden bir nokta vardı – içinde olduğumuz tren. Gesar pusulaya baktı, kafasını salladı ve kendinden emin bir ifadeyle, ekranın üzerine kalın bir çizgi çizdi.

"Nedir bu?" diye sordum, Kostya'nın yöneldiği noktaya bakarak. Sonra da kendi kendime cevap verdim: "Havaalanı mı?"

"Kesinlikle. Herhangi bir pazarlık yapmayı planlamıyor," dedi Gesar gülümseyerek. "En kısa yoldan havaalanına ulaşmaya çalışıyor."

"Askerî havaalanı mı?"

"Hayır. Sivil. Ama ne fark eder? Uçuş şablonlarını biliyor."

Kafamı salladım. Tüm saha ajanları "yedek destek" amacıyla birçok faydalı yeteneğe sahip oluyorlardı: araba sürmek, uçak ya da helikopter kullanmak, acil tıbbi destek uygulamak ve savaş sanatlarına hâkim olmak gibi... Doğal olarak şablon mükemmel bir başarı sağlamıyordu; deneyimli bir sürücü, bir Diğer'i kolaylıkla sollardı. Ya da iyi bir doktor çok daha ustaca tedavi ederdi. Ama Kostya herhangi bir hava taşıtını uçurabiliyordu.

"Bu da iyi bir şey," dedim. "Biz de jet uçaklarını havalandırırız, sonra da..."

"Peki, ya içinde insanlar varsa?" diye sordu Gesar sert bir ifadeyle.

"Yine de trenden daha iyidir," dedim. "Daha az can kaybı."

O anda içimde, derinlerde bir yerde, tuhaf bir acı hissettim. Bugüne kadar ilk kez, insan hayatını menfaatin görünmez terazisinde tartmış ve bir kâseyi, diğerinden daha hafif bulmuştum.

"Bu bir işe yaramaz," dedi Gesar, sonra da şöyle ekledi: "Neyse ki. Uçağın yok olmasını neden umursasın ki? Hemen bir yarasaya dönüşür ve yere iner."

Peron, trenin penceresinin önünde belirmişti. Lokomotif, istasyona yaklaşırken ıslık öttürüyordu.

"Nükleer başlıklı uçaksavar roket," dedim, inatçı bir tavırla.

"Ne diyorsun? Nükleer başlıklar yıllar önce kaldırıldı... Moskova civarındaki hava savunma birimleri hariç... ama Kostya Moskova'ya gitmiyor."

"Nereye gidiyor?" diye sordum, meraklı bir ifadeyle.

"Ben nereden bilebilirim? Onun bir yere varamamasını sağlamak senin işin. İşte! Durdu!"

Pusulaya baktım. Kostya'yla aramızdaki mesafe giderek artmaya başlamıştı. Biraz önce yarasa formunda uçuyordu. Ya da masallardaki Gri Kurt gibi koşuyordu. Ama şimdi durmuştu!

İlginç olan şey ise, Gesar'm bunu söylerken pusulaya bile bakmamış olmasıydı.

"Havaalanı," dedi Gesar, bu durumdan memnun görünüyordu. "Pekâlâ, konuşma bitti. Gidiyorsun. Birinin arabasına el koy ve hemen çok hızlı bir şekilde havaalanına git."

"Ama..." dedim.

"Tılsım yok, bunu hisseder," dedi Gesar, oldukça sakin bir ifadeyle. "Ve yalnız gidiyorsun, hiç kimse seninle gelmiyor. Şu anda hepimizi hissedebilir, anlıyor musun? Hepimizi! Haydi fırla!"

Tam o anda frenler titredi ve tren durdu. Kapıda kısa bir an duraksadım ve o anda Gesar'm şöyle dediğini duydum:

"Evet, 'Gri Dua' fırlat. İşleri zorlaştırmana gerek yok. Sana öyle büyük bir Güç pompalayacağız ki darmadağın olacak."

İşte bu kadardı. Belli ki patron tam anlamıyla coşmuştu, benim bir şey söylememe bile gerek yoktu. Ben daha düşüncelerimi kelimelere dökmeden o, aklımdan geçenleri okuyabilirdi.

Koridorda Zavulon'un yanından geçtim. O bana cesaret vermek istercesine omzuma vururken, ben tüylerimin ürpermesine engel olamamıştım. Ama Zavulon buna hiç alınmadı ve şöyle dedi:

"Bol şans, Anton! Sana güveniyoruz!"

Yolcular sessiz bir şekilde kompartımanlarında oturuyorlardı. Gidişimi izleyen tek kişi trenin şefiydi. Mikrofondan anons yaparken donuk bir ifadeyle bana bakıyordu.

Vagonun sonundaki kapıyı açtım, basamağı alçalttım ve perona atladım. Her nedense her şey hızlı ilerliyordu... çok hızlı.

İstasyonda alışıldık bir koşuşturma vardı. Bir yandaki vagondan gürültülü bir grup çıkıyordu. Ve içlerinden biri bağırarak şöyle diyordu:

"Bizim sevgili babaannelerimiz nerede?"

Babaanneler –yirmi yaşından yetmiş yaşına kadar– çoktan bu çağrıya doğru hareket etmeye başlamışlardı. Şimdi sırada votka, bira, kızarmış tavuk bacağı ve çeşitli tartlar vardı.

"Anton!"

Arkama döndüm. Las hemen yanımda duruyordu, çantasını omzuna atmıştı. Ağzında ise yanmayan bir sigara tutuyordu. Yüzünde mutlu, rahat bir ifade vardı.

"Sen de mi indin?" diye sordu Las. "Seni gideceğin yere bırakmamı ister misin? Beni bekleyen bir araba var."

"İyi bir araba mı?" diye sordum.

"Sanırım Volkswagen," dedi Las, yüzünü buruşturarak. "Senin için uygun mu? Yoksa sadece Cadillac mı tercih edersin?"

Kafamı çevirdim ve tren şefinin vagonuna baktım. Gesar, Zavulon ve Edgar beni izliyorlardı.

"Tamam," dedim, somurtkan bir ifadeyle. "Pekâlâ... affedersin. Benim çok acelem var. Bu yüzden bir araba gerekli. Seni..."

"Tamam gidelim, bu kadar acelen varsa neden burada bekliyoruz ki?" diye sordu Las, konuşmamı yarıda keserek.

Ve öyle hızlı bir şekilde kalabalığın arasına karıştı ki onun takip etmekten başka çarem kalmamıştı.

Dikkatsiz, yoğun kalabalığın arasında ilerledik ve istasyonun önündeki meydana çıktık. O sırada Las'a yetiştim ve omzuna dokunarak şöyle dedim:

"Seni..."

"Tamam, tamam," dedi Las, beni önemsemeyerek. "Merhaba, Roman!"

Bize doğruyaklaşan adam –her nedense ona "hemşerim" demek istemiştim– oldukça uzun boyluydu ve tıpkı bir çocuk gibi iyi beslenmiş, yuvarlak ve tombul hatlara sahipti. Küçük bir ağzı ve gözlüklerinin arkasında kalan küçük, ifadesiz gözleri vardı.

"Merhaba, Aleksandr," dedi centilmen, her nedense resmî bir ifadeyle konuşuyordu. Sonra da elini yavaşça Las'a doğru uzattı.

"Bu, arkadaşım, Anton. Onu gideceği yere bırakabilir miyiz?"

"Neden bırakmayalım ki?" dedi Roman, hüzünlü bir ifadeyle. "Tekerlekler dönüyor. Yol da dümdüz." Sonra da arkasına döndü ve yeni Volkswagen Bora'ya doğru yürümeye başladı.

Biz de hemen arkasından onu takip ettik ve arabaya bindik. Ben son derece küstah bir tavırla öne, sürücü koltuğunun yanına oturdum. Bunun üzerine Las hafifçe öksürdü, ama yine de uysal bir ifadeyle arka koltuğa oturdu. Roman ise arabayı çalıştırdı ve şöyle dedi:

"Nereye gitmek istiyorsun, Anton?"

Konuşması son derece sakin ve düzgündü, sanki konuşmuyor, kelimeleri sadece havaya yazıyordu...

"Havaalanına, çok acil," dedim, ciddi bir ifadeyle.

"Nereye?" dedi, büyük bir şaşkınlıkla. Sonra da Las'a baktı. "Sanırın arkadaşın taksi tutsa daha iyi olacak."

Las mahcup bir ifadeyle bana baktı. Sonra da aynı mahcubiyetle Roman'a.

"Tamam," dedim. "Seni... Aydınlık'a çeviriyorum. Karanlık'ı reddet, Aydınlık'ı koru. Sana Kötülük'ü, İyilik'ten ayırma kabiliyeti veriyorum. Aydınlık'ı takip etme inancını. Sana Karanlık'la savaşma cesareti veriyorum."

Las kıkırdadı. Sonra da birden sustu.

Tabii ki bu, kelimelerle ilgili bir durum değildi; kelimeler hiçbir şeyi değiştiremezler, her birini büyük harflerle vurgulasanız bile. Bu tıpkı cadıların yaptığı büyülere benziyordu: benim hafızama, anımsatıcı bir formül, bir kalıp yerleştirilmişti. Herhangi birinin benim söylediklerimi yerine getirmesini kolaylıkla sağlayabilirdim... ama bu yol daha doğruydu. Bu eski, güvenilir ve test edilmiş bir yöntemdi.

"Aydınlık seninle olsun!" dedim, cümlemi tamamlayarak.

"Havaalanına!" dedi Roman, büyük bir memnuniyetle.

Motor bir anda uğuldadı ve bu küçük, Alman arabasının bütün gücünü emerek hızla ilerlemeye başladı. Her iddiasına girerim ki bu spor sedan daha önce böyle bir yetenek göstermemişti!

Gözlerimi kapattım ve Alacakaranlık'a baktım. Karanlığın arkasında dallanıp budaklanan rengârenk çizgilere... Tıpkı buruşuk bir fiber optik demetini andırıyorlardı – bazıları yeşil, bazıları sarı, bazıları ise kırmızıydı. Olasılık çizgilerini okuma konusunda çok başarılı değildim, ama bu kez şaşırtıcı bir şekilde kolay gelmişti. Kendimi ilk kez bu kadar rahat hissetmiştim.

Bu da bana Güç akmaya başladığını gösteriyordu. Gesar ve Zavulon'dan, Edgar ve Engizisyon üyelerinden. Hatta belki de şu anda Moskova civarındaki Diğerleri –Gesar ve Zavulon'un güç alma hakkına sahip oldukları Karanlık Varlıklar ve Aydınlık Varlıklar– öylece donakalmışlardı.

Daha önce sadece bir kez kendimi böyle hissetmiştim. İnsanlardan direkt olarak Güç topladığım o zaman.

"Üçüncü dönemeçten sola gideceğiz, ileride trafik sıkışık," dedim. "Sonra da sağdan avluya doğru gidip kemerli yoldan çıkacağız... Orada bir ara sokak var..."

Saratov'a daha önce hiç gelmemiştim, ama şu anda bu hiçbir bir fark yaratmıyordu.

"Tamam, bayım," dedi Roman, hemen.

"Daha hızlı!"

"Pekâlâ!"

Las'a baktım. Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir tane sigara yaktı. Araba kalabalık caddeler boyunca hızla ilerliyordu. Roman, Formula 1'de Schumacher'e tur bindirme şansı verilmiş bir yarışçının öfkesiyle sürüyordu.

O sırada Las derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Şimdi bana ne olacak? Cebinden küçük bir fener çıkarıp bu bir 'metan gazı patlaması' mı diyeceksin?"

"Görürsün, fenere gerek yok," dedim.

"Peki, hayatta kalacak mıyım?" diye sordu Las, ısrarcı bir ifadeyle.

"Kalacaksın," dedim, onu rahatlatarak. "Sadece hiçbir şey hatırlamayacaksın. Üzgünüm, ama bu standart bir prosedür."

"Anladım," dedi Las, üzgün bir ifadeyle. "Kahretsin... neden hep böyle... Hiçbir fark yaratmayacağından, söyle bana..."

Araba çukurların üzerinde zıplayarak ara sokak boyunca ilerliyordu. Las sigarasını söndürdü ve konuşmaya devam etti:

"Söyle bana, sen kimsin?"

"Bir Diğer."

"Nasıl bir tür Diğer?"

"Bir büyücü. Endişelenme. Ben Aydınlık bir Büyücü'yüm."

"Benim koca Harry Potter'ım..." dedi Las. "Bu bir çılgınlık. Ya da acaba ben aklımı mı kaçırdım?"

"Mümkün değil..." dedim, ellerimle arabanın tavanına tutunarak. Roman gerçekten çok hızlı gidiyordu, viraj almak için doğrudan çiçeklerinin üzerine sürüyordu. "Roman, dikkatli ol! Hızlı gitmemiz gerek, ama aynı zamanda da dikkatli."

"Öyleyse, söyle bana," diye ısrar etti Las. "Bu hızın, dün gece gördüğümüz o devasa yarasayla bir alakası var mı?"

"İster inan ister inanma, ama var," dedim. Güç içimde âdeta köpürüyordu, tıpkı keyif veren bir şampanya gibi. Coşmak, eğlenmek istiyordum. "Vampirlerden korkar mısın?"

Las çantasından bir şişe viski çıkardı, kapağındaki ambalajı yırttı, sonra da bu viskiden büyük bir yudum içti. Ve neşeli bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Hiç korkmuyorum!"

BÖLÜM 6

Trafik polisi yarı yolda peşimize takıldı. Ben de hemen onların dikkatini bizim üzerimizden çekecek bir büyü yaptım. Bunun üzerine polisler birdenbire gözden kayboldular. Diğerleri bu büyüyü genellikle arabalarının çalınmasını engellemek amacıyla kullanıyorlardı, ben de bunu farklı bir alanda kullandığım için son derece mutluydum. Ama sadece bir dakika sonra, bir kamyon bizi neredeyse eziyordu; bu yüzden ben de aceleyle bu büyüyü kaldırdım.

"On beş, yirmi dakika içerisinde havaalanında oluruz," dedi Roman, direksiyonu çevirirken. "Bizim görevlerimiz nedir, patron?"

O anda göz ucuyla Las'a baktım – kafasını sallıyor aynı anda da viskisinden bir yudum daha alıyordu. Şehirden çoktan çıkmıştık, havaalanına giden yolda hızla ilerliyorduk. Orta Rusya standartlarına göre oldukça düzgün bir yoldu.

"Radyoyu aç," dedim. "Bu yolculuk sıkıcı olmaya başladı."

Roman radyoyu açtı. Haberlerin son kısmına denk gelmiştik:

"Bitmesini üç yıl bekleyen milyonlarca okuyucunun coşkusu..." dedi sunucu. "Son olarak da Rus-Amerikan ortak mürettebatının fırlatma hazırlığı yaptığı Baykonur'daki uzay üssünden bir haber bildiriyoruz. Ateşleme bu akşam, Moskova saatiyle altı buçukta gerçekleşecek. Şimdi müzikle devam ediyoruz..."

"Biraz viski ister misin?" diye sordu Las.

"Hayır, yapmam gereken işler var."

"Aleksandr, kendine çekidüzen ver, şimdi içki içme zamanı değil," diye bağırdı Roman, sinirli bir şekilde.

Bu son derece cana yakın adam –muhtemelen hayatı boyunca tek bir tavuk bile kesmemiş– galiba kendini James Bond sanıyordu. Ya da en azından onun asistanı.

Hepimizin içinde çocukluktan kalan bir şeyler vardır.

"Sen arabayı koruyacaksın," dedim. "Bu çok önemli bir görev. Sana güveniyoruz."

"Ben Aydınlık'a hizmet ediyorum!" dedi Roman.

"Buna asla inanmazdım..." diye homurdandı Las, arka koltukta. "Ben de mi arabayı koruyacağım?"

"Evet," dedim, kafamı sallayarak. "Sadece... lütfen... lütfen... kaçmaya çalışma."

Arka koltuktan hâlâ lıkırdama sesleri geliyordu. Acaba Las'ı da mı Aydınlık'a yöneltmem gerekiyordu? Biraz daha insancıl olurdu... Zavallı adamı boşu boşuna eziyet çekiyordu.

Ama artık bunu düşünecek zamanım kalmamıştı. Araba, terminal binasının önündeki meydana doğru ilerlemiş ve girişin tam önünde gürültülü bir fren sesiyle durmuştu. Ama hiç kimse bizi umursamamıştı; biri uçağa yetişmeye çalışıyordu, bu her zaman yaşanan bir durumdu...

Arina'nın bıraktığı notu çıkardım ve pusulaya baktım.

İbre sallanıyordu, ama hâlâ belirli bir noktayı işaret ediyordu.

Kostya benim yaklaştığımı hissetmiş miydi? Gesar hissedeceğinden emindi.

Peki, beni neler bekliyordu?

Tuhaftı, ama şu dakikaya kadar hiçbir korku hissetmemiştim. Kostya'yı bir düşman gibi görmeye hazır değildim, özellikle de beni öldürebilecek bir düşman gibi. Ben ikinci sınıf bir büyücüydüm – bu hafife alınacak bir şey değildi. Üstelik şu anda arkamda, bütün bir Gece Nöbeti'nin gücü vardı. Ayrıca –kulağa çok tuhaf geliyordu– bütün bir Gündüz Nöbeti'nin gücü de... Tek başına kalmış bir vampir, Rütbeli bir Vampir bile olsa bana ne yapabilirdi ki?

Ama bir anda aklıma Vitezslav'ın yüzündeki pençe izleri geldi.

Kostya onu öldürmüştü. Mahvetmişti.

"Las," dedim, kısaca. "Küçük bir rica... benim arkamdan yürü... uzaktan. Ve eğer bir şey olursa seni bulurlar. Sen de onlara olanları anlatırsın."

Las yutkundu, boş viski şişesini koltuğun üzerine koydu ve son derece ayık bir ifadeyle şöyle dedi:

"Yaparım, neden olmasın? İleri, benim solgun yüzlü Kılıç'ım!"

Belli ki bir şeylerden endişe duyma noktasını çoktan geçmişti. Sarhoş olmak, kendinizi bir vampire karşı korumanız için gayet iyi bir yoldur. Kanında alkol bulunan bir kişi onları cezbetmez, hele ki bu kişi gerçekten sarhoşsa, bu onlar için âdeta bir zehirdir. Acaba vampirler bu yüzden mi Avrupa'yı Rusya'ya tercih ediyorlardı?

Ama bir vampir öldürdüğü kişilerin kanını içmek zorunda değildir. Beslenme önemlidir, ama iş de çok önemlidir.

"Çok yakınlaşma," diye hatırlattım. "Mesafeni koru."

"Kendine dikkat et, patron," dedi Roman. "İyi şanslar! Sana güveniyoruz!"

Ona baktım ve o anda Zavulon'un bana söylediği veda cümlelerini anımsadım.

Biz ne kadar da birbirimize benziyoruz.

Ne kadar benzeriz – Diğerleri ve insanlar, Karanlık Varlıklar ve Aydınlık Varlıklar.

"Sakin ol, acele etme, agresiflik yok," dedim, kendi kendime, terminal binasının önünde sigara içen adamlara bakarken. Birçoğu saygın görünümlü kişilerdi, kravat takmışlardı. Onların hemen yanında "Belomor" marka sigara içen, turuncu montlu temizlik görevlisi ise oldukça tuhaf bir görüntü yaratıyordu. "Sakin ve sessiz..."

Binaya doğru yürüdüm. Sigara içen kişiler bir anda kenara çekilmişlerdi; şu anda içimde o kadar büyük bir Güç vardı ki sıradan insanlar bile bunu hissedebiliyorlardı.

Hissedin ve mantıklı olan şeyi yapın: Yolumdan çekilin.

İçeriye girerken etrafıma bakındım. Las gülümseyerek arkamdan geliyordu.

Neredesin, Kostya?

Neredesin, daha önce Güç uğruna hiç kimseyi öldürmemiş Rütbeli Vampir?

Neredesin, tıpkı ucuz Hollywood filmlerindeki gibi, Dünya'nın Hâkimi olmayı hayal eden küçük çocuk?

Aynı anda kendi kaderini de kandırmaya çalışan vampir çocuk...

Seni öldüreceğim.

"Seni öldürmek zorundayım" değil, "Seni öldürebilirim", değil, "Seni öldürmek istiyorum" da değil. Yardımcı kelimelere gerek yok. "Öldürmek zorundayım" sürecinden gözyaşlarıyla vicdan muhasebesi yaparak geçtim. "Öldürebilirim" sürecinden en yüksek noktasına ulaşmış üçüncü sınıf bir büyücünün kompleksleriyle mücadele ederek geçtim. Ve "Öldürmek istiyorum" sürecinden sabır, öfke, acıma duygularıyla geçtim.

Şimdi sadece yapmam gerekeni yapıyorum.

Yanlış fikirleri, sahte amaçları, ikiyüzlü sloganları ve prensipleri umursayamam. Artık Aydınlık'a ya da Karanlık'a inanmıyorum. Aydınlık sadece bir ışık akımıdır. Karanlık ise Aydınlık'ın yok olması. İnsanlar bizim kız kardeşlerimiz, erkek kardeşlerimizdir. Diğerleri de dünyanın tuzudur.

Neredesin, Kostya Sauşkina?

Amacın her neyse –eski, doğu tılsımları ya da Çinli büyücülerin milyarlarca kişiden oluşan orduları– ona ulaşmana izin vermeyeceğim.

Neredesin?

Salonun tam ortasında durdum; bir taşra havaalanının küçücük salonunda. Sanırım onu hissedebiliyordum...

O sırada, elinde bavullarını taşıyan terli bir adam bana çarptı, özür diledi ve yoluna devam etti. Yanımdan geçerken aurasını kontrol ettim – dönüştürülmemiş bir Diğer'di, Aydınlık bir Diğer. Uçmaktan

korkuyordu ama geleceği yere güvenli bir şekilde ulaşmıştı, bu yüzden artık rahattı. Bu da onu "fark edilir" bir hale getiriyordu.

Ama ben şu anda bununla ilgilenmiyordum.

Kostya?

Sanki birisi benim adımı söylemiş gibi arkama döndüm. Sonra da üzerinde "Personel Girişi" yazısı ve şifreli bir kilit bulunan kapıya baktım.

Havaalanm gürültüsünde hiç kimsenin işitemeyeceği bir melodi duyuluyordu.

Belli ki Kostya beni çağırıyordu.

Kilidin üzerindeki tuşlar, elimi onlara doğru uzattığın anda yardımsever bir tavırla yandılar. Dört, üç, iki, bir. Ne akıllıca bir şifre...

Kapıyı açtım, etrafıma bakındım ve Las'a hafifçe kafamı salladım. Sonra da emniyet kilidinin kapanmasına engel olmak için, kapıyı oldukça dikkatli bir şekilde kapattım.

Kasvetli bir yeşile boyanmış, boş koridorlar. İçlerinden biri boyunca yürümeye başladım.

Melodi giderek güçleniyor, havada titreşiyor, yükseliyor sonra da tekrar alçalıyordu. İçinde hafif bir keman ezgisi bulunan, karmaşık bir gitar parçası gibi...

İşte buydu – gerçek bir vampir çağrısı bana yönelmişti...

"Mümkün olduğunca hızlı geliyorum," diye nurıldandım, kilitli başka bir kapıya doğru dönerken. Tam o sırada arkamdan bir kapı sesi duyuldu. Bu da Las'm beni takip ettiği anlamına geliyordu.

Yeni bir kilit, yeni bir şifre. Altı, üç, sekiz, bir...

Kapıyı açtım ve kendimi bir anda havaalanının pistinde buldum.

Göbekli bir Airbus beton zeminin üzerinde oldukça yavaş bir şekilde ilerliyordu. Biraz ileride de uçuşa hazırlanan bir *Tupolev* vardı, türbin motorları uğulduyordu.

Kostya kapının yaklaşık beş metre ilerisinde duruyordu. Elinde ise küçük, plastik bir evrak çantası tutuyordu. *Fuaran* bunun içinde

olmalıydı. Tişörtü yırtılmıştı – sanki bir anda aniden çok küçük gelmiş gibi... Trenden atladığı anda, kıyafetlerini bile çıkarmadan hemen dönüşmeye başlamış olmalıydı.

"Selam," dedi Kostya.

Müzik, notanın ortasında durarak, bir anda susmuştu.

Kafamı salladım.

"Selam. Buraya çok hızlı uçtun."

"Uçmak?" Kostya kafasını salladı. "Hayır... bu kadar uzun bir mesafeyi yarasa olarak uçmak çok zor."

"Öyleyse neye dönüştün? Kurda mı?"

Bu manasız konuşma, Kostya'nın bir cümlesiyle son bulmuştu:

"Tavşana. Büyük, gri bir tavşana. Bütün bir yolu zıplayarak geldim..."

Sebze bahçeleri boyunca koşan, kuvvetli akarsulardan büyük sıçrayışlar yapan ve çitlerin üzerinden atlayan büyük bir tavşanı gözümde canlandırınca, gülüşüme engel olamamıştım.

Kostya omuzlarını silkti:

"Hımm... evet, gerçekten çok komik. Kendini nasıl hissediyorsun? Sana çok hızlı vurmadım, öyle değil mi? Dişlerin duruyor mu?"

Elimden geldiğince sırıtmaya çalışarak gülümsedim.

"Affedersin," dedi Kostya. Gerçekten üzgün görünüyordu. "Her şey birden oldu. Kitabın bende olduğunu nasıl anladın? Kokteyl yüzünden mi?"

"Evet. Büyüyü yapmak için on iki farklı insanın kanı gerekiyor."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Kostya. "*Fuaran*'da bununla ilgili bir bilgi yok... ama bu önemli değil. Sana söylemek istediğim şeyler var, Anton."

"Benim de sana söylemek istediğim şeyler var," dedim. "Teslim ol. Hâlâ hayatını kurtarma şansın var."

"Ben çok uzun bir zamandır zaten yaşamıyorum," dedi Kostya gülümseyerek. "Unuttun mu?"

"Sen ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bana yalan söyleme, Anton. Buna kendin de inanmıyorsun. Ben dört Engizisyon üyesini öldürdüm!"

"Üç," dedim, onu düzelterek. "Vitezslav ve trendeki iki Engizisyon üyesi. Üçüncüsü kurtuldu."

"Gerçekten çok büyük bir fark," dedi Kostya, kaşlarını çatarak. "Bir tane Engizisyon üyesi öldüren birini bile affetmezler."

"Bu özel bir durum," dedim. "Gerçekten. Büyük Büyücüler korktular. Seni yok edebilirler, ama bu zafer onlara çok pahalıya mal olur. Bu yüzden Büyük Büyücüler seninle anlaşma yapacaklar."

Kostya hiçbir şey söylemeden öylece bana baktı.

"Eğer *Fuaran*'ı verirsen ve kendi isteğinle teslim olursan sana dokunmayacaklar," diye devam ettim konuşmama. "Sen kurallara uyan bir vampirsin. Suçlanması gereken asıl şey, kitap. Senin aklının dengesini bozdu..."

Kostya kafasını salladı.

"Aklımın dengesinde hiçbir sorun yok. Edgar, Vitezslav'ın söylediğini ciddiye almadı. Ama ben ona inandım. Dönüştüm ve kulübeye uçtum. Vitezslav hiçbir şeyden şüphelenmedi, bana kitabı gösterip açıklamaya başladı. Büyüyü gerçekleştirmek için on iki farklı insanın kanının gerektiğini duyduğum anda da bunun benim şansım olduğunu fark ettim. Vitezslav denememe bile itiraz etmedi. Muhtemelen, en kısa zamanda kitabın gerçek olup olmadığını anlamak istiyordu. Ancak ben ondan güçlü bir hale geldiğim zaman bunu anladı... ancak o zaman gerildi. Ama artık her şey için çok geçti."

"Neden?" diye sordum. "Kostya, bu bir delilik! Neden dünyayı yönetme gücüne sahip olmak istiyorsun?"

Kostya kaşlarını kaldırdı. Sonra da kısa bir süre bana baktı ve gülerek şöyle dedi:

"Sen neden bahsediyorsun, Anton? Ne Güç'ü? Sen hiçbir şey anlamıyorsun!"

"Ben her şeyi anlıyorum," dedim, ısrarlı bir şekilde. "Çin'e kaçmaya çalışıyorsun, öyle değil mi? Senin kontrolün altında olan milyonlarca büyücü olsun istiyorsun?"

"Sizi aptallar," dedi Kostya, alçak bir ses tonuyla. "Siz hepiniz aptalsınız. Düşündüğünüz tek şey... Güç. Ben böyle bir Güç istemiyorum! Ben bir vampirim! Anlıyor musun? Ben dışlanmış biriyim! Bütün Diğerleri'nden daha çok! En güçlü dışlanmış olmak istemiyorum! Ben herkes gibi olmak istiyorum!"

"Ama Fuaran, bir Diğer'i sıradan bir insana dönüştürmene izin vermez," diye karşı çıktım.

Kostya güldü. Sonra da kafasını salladı:

"Oo, Anton! Kafanı çalıştır. Sana büyük bir Güç pompaladılar sonra da beni öldürmen için buraya gönderdiler. Ben bunu biliyorum. Ama önce düşün, Anton! Benim ne istediğimi anla!"

O anda hemen arkamda olan kapı gıcırdadı ve içeriye Las girdi. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı, sonra da Kostya'ya.

Kostya kafasını salladı.

"İyi bir zaman değil mi?" diye sordu Las, içinde bulunduğumuz durumu fark ederek. "Affedersiniz, gidiyorum..."

"Dur," dedi Kostya, sakin bir ifadeyle. "Gayet iyi bir zamanlama."

Las âdeta donakalmıştı. Kostya'nın ses tonunda herhangi bir emir ifadesine rastlamamıştım, ama belli ki vardı.

"Doğal bir deney... nasıl yapıldığını izle..."

Kostya çantayı sert bir şekilde salladı. O anda kilitlerden ses çıktı, çanta açıldı ve içinden, oldukça yavaş bir hareketle havaya doğru yükselen bir kitap fırladı.

Fuaran.

Bu kitap gerçek bir deriyle kaplıydı, gri-yeşil renkli bir deriyle. Köşelerinde ise üçgen metaller vardı. Ayrıca üzerinde, kitabın açılmasını engelleyen karmaşık bir kilit bulunuyordu.

Kostya kitabı tek eliyle yakaladı. Sonra da şaşırtıcı bir çeviklikle açtı, sanki birkaç kiloluk bir kitabı değil de ince bir gazeteyi açıyormuş

gibi... Çantayı ise yere bırakmış, beton zeminin üzerine düşmesine izin vermişti.

"Bunun içindeki çoğu şey ıvır zıvır. Başarısız deneylerin bir kaydı. Formül... kitabın en sonunda."

Kostya boşta olan eliyle, pantolonun arka cebinden metal, yassı bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını açtı ve kitabın açık olan sayfasına bir damla kan damlattı.

Neyi bekliyordum?

Kostya ne yapacaktı?

Şu anda içimdeki her şey âdeta çığlıklar atıyordu – saldır! Hazır dikkati dağılmışken, tüm gücünle saldır!

Ama bekledim. Gördüğüm manzara âdeta beni büyülemişti.

Sayfanın üzerindeki kan damlası gözden kayboluyor, kahverengi sisin içinde buharlaşarakyok oluyordu. Ve kitap... kitap şarkı söylemeye başlamıştı. Boğuk bir sessi vardı, tıpkı boğaz hırıltısı gibi. Kulağa insan sesi gibi geliyordu, ama içinde anlaşılabilir hiçbir şey yoktu.

"Karanlık ve Aydınlık tarafından..." dedi Kostya, kitabın açık olan sayfalarına bakarak. Orada benim göremediğim bir şey görüyordu. "Om... Mrigankandata gauri... Auchitya dhvani... benim dileğim... Moksha gauri..."

Kitabın sesi –bu ses kesinlikle kitaptan geliyordu– daha da yükselmişti. Kostya'nın sesini ve büyülü sözcükleri bastırıyordu. Hem Rusça olanları hem de *Fuaran*'da geçen eski sözcükleri...

Kostya sesini yükseltti, sanki kitabın sesini bastırmaya çalışıyormuş gibi...

Sadece son söylediği kelimeyi anlayabilmiştim – tekrar "om."

Şarkıyı, keskin, uyumsuz bir nota yarıda kesmişti.

Las arkamda küfrediyor ve bana şöyle diyordu: "Bu da ne?"

"Denizin sesi," dedi Kostya kıkırdayarak. Sonra da yere eğildi, çantayı aldı ve kitapla şişeyi çantanın içine koydu. "Yeni olasılıklar denizi."

Ne göreceğimi tahmin ederek arkama döndüm. Gözbebeklerimle, kendi kirpiklerimin gölgesini yakalamaya çalışarak gözlerimi kıstım.

Alacakaranlık'tan Las'a baktım.

Bu dönüştürülmemiş Diğer'in aurası son derece netti. Mutlu ailemize hoş geldin...

"İşte insanlar üzerinde böyle etki gösteriyor," dedi Kostya. Alnı boncuk boncuk terlemişti, ama halinden memnun görünüyordu. "İşte böyle."

"Öyleyse yapmak istediğin şey ne?" diye sordum.

"Ben Diğerleri'nin arasında Diğer olmak istiyorum," dedi Kostya. "Tüm bunlara bir son vermek istiyorum... Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar, Diğerleri ve insanlar, büyücüler ve vampirler. Bunların hepsi Diğer olacak, anladın mı? Dünyadaki herkes."

Güldüm:

"Kostya... tek bir insan için iki ya da üç dakika harcadın. Senin aritmetikle sorunun mu var?"

"Burada iki yüz insan da olabilirdi," dedi Kostya. "Ve hepsi Diğer'e dönüşürdü. On bin kişi de olabilirdi. Benim görüş alanım içerisinde olan herkes üzerinde etki gösterir."

"Ama yine de..."

"Bir buçuk saat içinde, Uluslararası Uzay Üssü'nün bir sonraki uçuş ekibi Baykonur Uzay Üssü'nden uçuşa geçecek," dedi Kostya. "Ve sanırım Alman uzay turisti onun yerine geçmeme izin vermek zorunda kalacak."

Kısa bir an hiçbir şey söylemedim. Kostya'nın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Pencerenin kenarında sessizce oturup dünyayı izleyeceğim," dedi Kostya. "Tıpkı bir uzay turistinin yapması gerektiği gibi. Dünyaya bakacağım, sayfanın üzerine şişeden kan damlatıp, büyüler fısıldaya-

cağım. Ve insanlar, Diğerleri'ne dönüşecekler. Bütün insanlar, anlıyor musun? Beşikteki bebeklerden sallanan sandalyelerdeki ihtiyarlara kadar."

Şimdi gerçekten canlı görünüyordu. Ve söylediklerinde son derece samimiydi. Gözleri parıldıyordu – vampir gücüyle değil sıradan bir insan hırsıyla.

"Bunu sen de hayal ediyordun, değil mi, Anton? Daha fazla sıradan insan olmayacağım. Herkesin eşit olacağını."

"Ben bütün insanların birer Diğer olacağım hayal ediyordum," dedim. "Daha fazla sıradan insan olmayacağını değil."

Kostya kaşlarını çattı:

"Haydi ama! Bunlar kelime oyunundan başka bir şey değil... Anton, bizim, dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilme şansımız var. *Fuaran* bunu yapamadı – onun zamanında uzay gemileri yoktu. Gesar ve Zavulon da bunu yapamaz; kitaba sahip değiller. Ama bizim böyle bir şansımız var; biz yapabiliriz! Ben Güç falan istemiyorum, anla bunu! Ben eşitlik istiyorum. Özgürlük!"

"Herkese bedava mutluluk mu?" diye sordum. "Kırgın hiç kimse kalmayacak mı?"

Anlamadı. Kafasını salladı.

"Evet, herkese mutluluk! Diğerleri için bir dünya! Dert ve kırgınlığın olmadığı bir dünya, Anton. Benimle olmanı istiyorum! Katıl bana!"

"Ne harika bir fikir," dedim, Kostya'nın gözlerine bakarak. "Zeki, Kostya!"

Yalan söyleme konusunda hiç başarılı değildim. Ayrıca bir vampiri kandırmak da neredeyse tamamen imkânsızdı. Ama belli ki Kostya bana inanmayı gerçekten çok istiyordu.

Gülümsedi. Rahatlamıştı.

İşte tam o anda elimi havaya doğru kaldırdım ve ona "Gri Dua" fırlattım.

Ama bu, trende attığım darbeye hiç benzemiyordu. Güç içimde âdeta kaynıyor ve parmak uçlarımdan akıyordu. Bitmiyordu! Üze-

rinden akım geçene kadar, ne kadar iyi bir iletken olup olmadığını nereden bilebilirsin?

Büyü, sıradan insan dünyasında bile görülebiliyordu. Parmaklarının ucundan gri, kıvrımlı yaylar fırlıyordu. Sonra bu yaylar, Kostya'nın etrafında dönüyor ve onu yakalayarak gri, kıvrımlı bir sarmalla kuşatıyorlardı. Alacakaranlık'ta olanlar gerçekten inanılmazdı – dünya öyle öfkeli bir grilikle kaplanmıştı ki sıradan bir gri, bunun yanında renkli görünebilirdi. O anda, eğer birkaç kilometre içerisinde kayıtlı başka vampirler varsa, onların da kendilerini hiç iyi hissetmeyeceklerini düşündüm. Bu büyülerden sıçrayanlar, ruhlarını bedenlerinden ayıracak ve onları tamamen yok edecekti...

Kostya dizlerinin üzerine düşmüştü. Debeleniyor ve kurtulmaya çalışıyordu, ama Gri Dua onun gücünü inanılmaz bir hızla emiyordu.

"Bu inanılmaz!" dedi Las, büyük bir memnuniyetle.

Daha önce içimden hiç bu kadar büyük bir Güç geçmemişti.

Etrafımdaki dünyada tuhaf şeyler oluyordu. Pistteki uçak yavaşça yok olmuş ve renksiz, gri bir taş parçasına dönüşmüştü. Aynı şekilde gökyüzü de yok olmuş ve beyaz, alçak bir hal almıştı. Kulaklarım sanki bir parça pamukla tıkanmış gibiydi.

Sanki Alacakaranlık, bizim dünyamızı istila ediyordu...

Ama ben duramıyordum. Eğer Kostya'nın üzerindeki baskıyı bir anlığına bile azaltacak olursam, onun kurtulacağım ve hemen beni vuracağını hissediyordum. Öyle güçlü bir şekilde vururdu ki geriye tek bir parçam bile kalmazdı ve beton zeminin üzerinde uzanan Kostya değil, ben olurdum...

Tam o sırada Kostya kafasını kaldırdı ve bana baktı; öfkeyle değil, gücenmiş bir şaşkınlıkla. Sonra da yavaş, çok yavaş bir şekilde kollarını açtı...

Gerçekten gücü kalmış olabilir miydi?

O anda Kostya'nın etrafında –havada– transparan, mavi bir prizma belirdi. Büyünün gri ipliklerini kopardı, döndü ve ince bir noktaya dönüştü. Sonra da gözden kayboldu.

Vampiri de yanında götürerek.

Kostya açılan kapıdan kaçmıştı.

Güç hâlâ içimde kaynıyordu. Binlerce Diğer'in gücü. Gesar ve Zavulon'dan bana aktarılan güç. Kendine bir hedef arayan, sonsuz bir güç akımı... Üçüncü elden bana aktarılan insan gücü...

Bu kadar yeterdi...

Gri iplikleri ağır bir topa dönüştürerek ellerimi birleştirdim.

Bu kadar yeterdi...

Düşman artık burada değildi.

Yeterdi.

Büyücülerin savaşı sadece bir eskrimdi; sopalarla dövüşmek değildi.

Yeterdi.

Kostya daha yetenekli olduğunu kanıtlamıştı.

Şiddetli bir şekilde titriyordum, ama kendimi durdurdum. Gökyüzü eski mavi haline geri dönmüştü, pistteki uçak ise tekrar hızlanmıştı.

Kostya gitmişti.

Kaçmış mıydı?

Hayır, gitmişti. Vampirlerin kapı açabilme yeteneğine sahip olduklarını daha önce hiç duymamıştım. Ve belli ki Büyük Büyücüler de, Kostya'nın böyle bir şey yapmasını beklemiyorlardı.

Herkesin uçakları, helikopterleri düşünmeye başlayacağını bilerek havaalanına gelmişti. Rahattı, yeterli zamanı olduğundan emindi. Bir vampiri havada yakalayabilirsiniz, jet uçakları kaldırabilir, füzelerle ateş edebilirsiniz.

Ama Kostya kapısını önceden hazırlamıştı. Roket atışı başlamadan bir buçuk saat önce. Uçmaya zamanı olmazdı! Zaten Baykonur yakınlarına giden hiçbir uçağın kalkmasını da izin vermezlerdi – şu anki durumları ne olursa olsun, hava savunma sistemleri hâlâ mevcuttu. İşte bu yüzden Gri Dua'nın etkisi altındayken bile kaçabilmişti. Kapı için gereken büyü orada asılı duruyordu, kullanıma hazırdı, tıpkı bir operasyon büyücüsünün savaş büyüleri gibi.

Bu da, benim onun yanında yer alacağıma inanmadığı anlamına geliyordu. Ya da en azından bu konuda çok ciddi şüpheleri vardı. Ama bu onun için önemliydi, çok önemli, beni yenmek istiyordu ama güçle değil... O çoktan Rütbeli bir Vampir olmuştu, bense hâlâ ikinci sınıf bir büyücüydüm –ödünç alınmış güçle bile dolu olsam– bu durumda gücün ne anlamı olabilirdi? En anlamlı zafer, düşmanınızın haklı olduğunuzu itiraf etmesidir. Ve savaşmadan teslim olması. Sizin bayrağınızın altına girmesi.

Ben gerçekten çok aptaldım. Ben onun ya dostum ya da düşmanım olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında o ikisi de değildi. Onun istediği tek şey, haklılığım kanıtlamaktı. Ve bunu kanıtlamak için seçtiği hedef bendim. Artık dostu değildim, ama henüz düşmanı da olmamıştım. Sadece farklı bir gerçeğin taşıyıcısıydım...

"Işınlandı mı?" diye sordu, Las.

"Ne?" Arkama döndüm ve Las'a baktım. "Hımmm... gibi... Bir kapı açtı, sonra da o kapıdan kaçtı. Sen bunu nasıl anladın?"

"Bilgisayar oyununda böyle bir şey görmüştüm..." dedi Las, kararsız bir ifadeyle. Sonra da öfkeli bir ses tonuyla şöyle dedi: "Aslında, çok benzer bir şey!"

"Oyunları sadece insanlar tasarlamazlar..." dedim. "Evet, kaçtı. Baykonur'a gitti. Uzay turistinin yerini almak istiyor..."

"Duydum," dedi Las. " Ne kadar aptal."

"Neden aptal olduğunu anladın mı?" diye sordum.

Las güldü.

"Eğer bütün insanlar büyücü olurlarsa... bugün seni tramvayda aşağıyanlar, yarın oracıkta küle çevirirler... Bugün komşularından hoşlanmıyorlarsa, onların kapılarını çizerler ya da vergi dairesine isimsiz bir mektup yazarlar, ama yarın onu büyüleyip bütün kanını emerler... Motor üzerinde duran bir maymun sadece sirkte güzeldir, şehrin sokaklarında değil... hele ki bu maymunun silahı varsa."

"Maymunların çoğunlukta olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hepimiz birer maymunuz."

"Sen Nöbet'e gidiyorsun," diye mırıldandım. "Bekle, komisyona danışacağım."

"Ne Nöbet'i?" diye sordu Las, tedbirli bir ifadeyle. "Teşekkürler! Ama ben büyücü değilim. Tanrı'ya şükür!"

Gözlerimi kapattım ve dinledim. Sessizlik.

"Gesar!"

Sessizlik.

"Gesar! Öğretmen!"

"Toplantıdayız, Anton."

Zihinsel görüşmelerde ses tonlamaları olmaz. Amayine de... sanki Gesar'ın sesinde bir bıkkınlık ifadesi vardı...

"Baykonur'a gitti. *Fuaran* gerçekten işe yarıyor. Dünyadaki herkesi Diğer'e dönüştürmek istiyor."

Sustum, çünkü Gesar'ın bunları bildiğinin farkına varmıştım. Yaşanan her şeyi görmüş, duymuştu – benim gözlerimden ve kulaklarımdan ya da başka büyü metotları kullanarak. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu.

"Onu durdurman gerek, Anton. Peşinden git ve onu durdur."

"Ya siz?"

"Biz kanalı açık tutmaya devam ediyoruz, Anton. Sana Güç sağlayarak. Gri Dua için kaç tane Diğer'den Güç toplandı biliyor musun?"

"Hayal edebiliyorum."

"Anton, ben onun üstesinden gelemem. Zavulon da gelemez. Hatta Svetlana da. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, seni Güç'le beslemek. Moskova'daki bütün Diğerleri'nden güç alıyoruz. Eğer gerekirse, doğrudan insanlardan almaya başlayacağız. Yeniden gruplaşacak ve kanal olarak farklı büyücüleri kullanacak zamanımız yok. Kostya'yı durdurman gerek... bizim yardımımızla. Diğer seçenek de Baykonur'a nükleer saldırı yapmak."

"Ben direkt bir kapı açamam, Gesar," dedim.

"Açabilirsin. Kapı hâlâ tamamen kapanmadı, ama açılış noktasını bulup tekrar aktif hale getirmen gerek."

"Gesar, beni gözünde fazla büyütme. Senin Güç'ünle bile, hâlâ ikinci sınıf bir büyücüyüm!"

"Anton, kafanı çalıştır! Sauşkina büyüyü telaffuz ettiğinde, sen onun tam önünde duruyordun. Sen artık ikinci sınıf bir büyücü değilsin."

"Öyleyse kaçıncı seviyeyim?"

"Birinci seviyenin üzerinde tek bir seviye var – Büyük Büyücü. Bu kadar konuşma yeter! Kostya'nın peşinden git!"

"Ama onu nasıl yeneceğim?"

"Nasıl istersen."

Gözlerimi açtım.

Las tam önümde durmuş, elini yüzüme doğru sallıyordu.

"Ah, hâlâ yaşıyorsun!" dedi, buna memnun olmuştu. "Nöbet nedir? Artık benim de bir büyücü olduğumu mu söylüyorsun?"

"Neredeyse," dedim öne doğru bir adım atarak.

Burası Kostya'nın durduğu yerdi... düştüğü... ellerini yanlara doğru açtığı... kapının belirdiği nokta.

Sıradan insan dünyasında hiçbir şeydi.

Rüzgârın estiği, sigara paketlerinden çıkan buruşuk naylon kâğıtların hışırdadığı beton zemin...

Alacakaranlık'ta hiçbir şeydi.

Gri kasvet. Binaların yerinde, taş bloklar vardı. Mavi yosunun hışırdayan dalları...

Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde.

Yoğun, kasvetli bir sis... ağır bulutların arkasındaki donuk, belli belirsiz ışık.

Kapının açıldığı yerde, küçük, mavi bir kıvılcım...

Ellerimi uzattım.

Sıradan insan dünyasında.

Alacakaranlık'ın birinci seviyesinde.

Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde...

Ve soluk, mavi kıvılcımı parmaklarımda yakaladım.

Bekle. Gitme. Burada senin için bir Güç var – uğuldayan bir enerji, dünyalar arasındaki sınırı yok eden. Parmaklarımdan ateş damlaları halinde akan... korlaşan ateşe doğru...

Büyü, açıl, aydınlık ışığa doğru ilerle – hâlâ yapman gereken şeyler var! Kapıyı açan kişinin bıraktığı izleri hissedebiliyorum. Nasıl yaptığını görebiliyorum. Bu yolu takip edebilirim.

Hiçbir büyülü sözcüğe ihtiyacım yok –tüm o anlaşılması güç, komik formüllere– tıpkı iksirlerini bu sözcükler olmadan demleyen Arina gibi. Tıpkı Gesar ve Svetlana gibi.

Öyleyse Büyük Büyücü olmak böyle bir şey!

Formülleri ezberden öğrenmek değil, Güç'ün hareketini hissetmek!

Nasıl inanılmaz... ve nasıl kolay.

Bu, yeni yeteneklerle, saldırı gücü arttırılan bir alev topuyla ya da daha güçlü bir "Donma"yla ilgili bir şey değildi. Eğer dışarıdan büyük bir Güç pompalanmışsa ya da kendi kendine büyük bir Güç stoklamışsa, sıradan bir büyücü bile, Büyük bir Büyücü gibi saldırabilirdi. Bu özgürlükle ilgili bir şeydi. Tıpkı yetenekli bir yüzücüyle, tembel bir yunus arasındaki fark gibi.

Benimle yaşamak Svetlana için ne kadar zordu? Gücünü unutarak, özgürlüğünü unutarak. Bu sadece güçle güçsüzlük arasındaki bir fark değildi; bu, sağlıklı bir insanla yatalak bir insan arasındaki fark gibiydi.

Ama sıradan insanlar yaşamayı başarıyorlardı, öyle değil mi? Üstelik kör ve felçli bir şekilde yaşıyorlardı. Nihayetinde özgürlük en önemli şey değildi. Özgürlük, hainlerin ve aptalların başvurduğu bir bahaneydi. "Özgürlük" dendiği zaman, kesinlikle başkalarının özgürlüğünü düşünmüyorlardı, sadece kendi esaretlerini düşünüyorlardı.

Ve Kostya bile –ne haindi ne de aptal– bütün devrimcilerin dudaklarını yırtan o çengele takılmıştı. Spartaküs'den Troçki'ye,

Robespierre'den kumandan Che Guevara'ya, Yemelyan Pugaçov'dan Meçhul Asker'e kadar.

Ben de aynı şeye mi yakalanmıştım? On hatta beş yıl önce?

Eğer birisi bana "tek bir darbeyle her şeyi değiştirebilirsin" deseydi – daha iyisi hale getirebileceğini söyleseydi?

Belki de ben şanslıydım.

En azından benim yanımda birileri vardı. "Özgürlük" ve "Eşitlik" kelimelerine şilpheyle kafalarını sallayan birileri.

Kapı tam önümde açılmıştı – parlak ipleri olan mavi bir prizma, ışıltılı, elması andıran bir tabaka...

İplikleri ellerimle ayırdım ve içeriye girdim.

BÖLÜM 7

Kapılarla ilgili en kötü olan şey, kendinizi gittiğiniz yere hazırlamanızın imkânsız olmasıdır. Bu mantıkla bakıldığında tren mükemmel bir seçimdir. Kompartımana girer, pantolonunuzu eşofmanla; ayakkabılarınızı da sandaletle değiştirir, yiyecek ve içeceklerinizi çıkarır, yol arkadaşlarınızla tanışırsınız – eğer tek başınıza seyahat ediyorsanız bu böyle olur. Tekerlekler rayların üzerinde tıkırdar, peronlar geçip gider. İşte bu kadar, yolunuzda ilerlersiniz. Farklı bir kişisinizdir. Tanımadığınız kişilerle en mahrem deneyimlerinizi paylaşır, politika tartışır ve –bir daha yapmayacağınıza yemin etmiş olsanız bile– istasyonların birinden aldığınız şüpheli votkayı içersiniz. Ne oradasınızdır ne de burada. Sadece kendi yolunuzda. Kendi küçük maceranızı yaşıyorsunuzdur; içinizde biraz Frodo Baggins, biraz Paganel, bir damla Robinson Crusoe, çok az da Radişçev vardır. Yolculuğunuz belki birkaç saat sürecektir, belki de birkaç gün. Kompartımanınızın penceresinden büyük bir ülke geçip gider. Orada değilsinizdir. Burada da değilsinizdir. Siz sadece bir yolcusunuzdur.

Uçak biraz daha farklıdır. Ama yine de kendinizi yolculuğa hazırlarsınız. Bilet alır, sabahın ilk ışıklarında uyanır, taksiye biner ve havaalanına gidersiniz. Tekerlekler kilometreleri aşar, ama siz çoktan göky üzüne bakmaya başlamışsınızdır. Kendi içinizde çoktan oradasınızdır, uçakta. Havaalanı salonun telaşlı kalabalığı, büfedeki neskafe, bagaj kontrolü, güvenlik kontrolü –eğer ülke dışına çıkıyorsanız– gümrük ve *Duty Free*, uçağın dar sandalyelerinden önce yapılan küçük eğlenceler, türbin motorlarının uğultusu ve uçuş ekibinin iyimser, ama hızlı olan konuşmaları: "Acil çıkışlar..." Sonra zemin birdenbire

yok olur, emniyet kemeri ışıkları söner. Sigara içenler ise suçlu bir ifadeyle tuvaletlere girerler ve hostesler onları kibarca görmezden gelirler. Plastik tabakların içinde duran yemekler dağıtılır; her nedense uçaktaki herkes tıkınmaya başlar. Tam olarak bir yolculuk gibi değildir; daha çok "yer değiştirmeye" benzer. Ama... ama yine de şehirleri, akan nehirleri görür, bir derginin sayfalarını karıştırır ya da iş görüşmelerinizin nasıl üstesinden geleceğinizi düşünerek iş gezisi rezervasyonlarını kontrol edersiniz. Ya da on günlük bir turist gezisini –Türkiye, İspanya, Hırvatistan– geçirmenin en iyi yolunu düşünürsünüz. Yoldasmızdır.

Ama "Kapı" tam bir şok gibidir. Kapı, ani bir manzara ya da tiyatro dekoru değişimi gibidir. Buradasmızdır, sonra birden orada. Yolculuk yoktur.

Üstelik bir şeyler düşünecek zaman da yoktur.

Kapıdan dışarıya çıktım. Bir ayağım parke zemine çarptı, diğer ayağım ise doğrudan klozetin içine girdi. En azından klozet son derece temizdi. Tıpkı karakterlerin birbirlerini tuvalete batırdıkları, saygın bir Amerikan filmindeki gibi. Ama yine de ayağımı klozetten çıkarırken, acı bir ifadeyle yüzümü buruşturdum.

Tavanında küçük bir lamba ve havalandırma bulunan, minnacık bir oda ve tuvalet askısında bir rulo tuvalet kâğıdı. Bu ne kadar güzel bir kapıydı! Her nedense ben, Kostya'nm direkt olarak fırlatma rampasına, roketin ayağına yakın bir yerlere kaçtığını düşünmüştüm.

Kapıyı açtım, hâlâ acıyla yüzümü buruşturuyordum. Sonra dikkatli bir şekilde aralıktan baktım. Tuvalet boş görünüyordu. Hiç ses yoktu, lavaboların birinden gelen damlama sesi dışında...

Tam o anda arkamdan sert bir darbe aldım ve açık olan kapıyı kafamla iterek küçük odadan dışarıya fırladım. Sonra sırtımın üzerinde yuvarlandım ve elimi havaya doğru kaldırdım. Vurmaya hazırdım.

Las küçük odanın içinde öylece duruyordu, kollarını iki yana doğru açmıştı; duvara tutunuyordu. Yüzünde ise çılgın bir ifade vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. "Neden beni takip ettin?"

"Bana seni takip etmemi söyledin," dedi Las, incinmişti. "Kahrolası büyücü!"

Ayağa kalktım. Tartışmak aptalcaydı.

"Delirmiş bir vampiri durdurmam gerek," dedim. "Şu anda dünya üzerindeki en güçlü vampiri. Burası... yakında çok sıcak olacak..."

"Biz Baykonur'da mıyız?" diye sordu Las, hiç korkmamıştı. "Bu büyü denilen şey, muhteşem bir şey! Peki, sadece kanalizasyon yoluyla mı ışınlanabiliyoruz?"

Sadece umutsuz bir ifadeyle elimi salladım. Sonra da kendimi dinlemeye başladım. Evet, Gesar yakınlarda bir yerdeydi. Zavulon da. Hatta Svetlana da... ve yüzlerce, binlerce Diğer.

Bekliyorlardı.

Bana güveniyorlardı.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Las. "Acaba kavak kazığı mı arasam? Bu arada, kibritleri gerçek kavaktan yapıyorlar, biliyor musun? Hep merak ediyordum, neden özellikle kavak diye? Ama şimdi anlıyorum ki vampirlerle savaşmak içinmiş. Keskin bir düzine kibrit..."

Las'a baktım.

Kollarını özür dilercesine iki yana doğru açtı:

"Pekâlâ... pekâlâ... sadece yardımcı olmaya çalışıyorum..."

Tuvalete doğru yürüdüm ve içeriye baktım. Uzun bir koridor ve floresan lambalar. Hiç pencere yok.

Koridorun sonunda ise belinde tabanca olan, üniformalı bir adam. Güvenlik görevlisi mi? Evet, burada güvenlik görevlileri olmalıydı. Hele ki bugünlerde.

Peki, ama bu güvenlik görevlisi neden hareketsiz ve tuhaf bir halde duruyordu?

Koridora çıktım ve adama doğru yürümeye başladım. Sonra da sessizce şöyle dedim:

"Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim?"

Adam umursamadı. Öylece boşluğa bakıyor ve gülümsüyordu. Genç bir adamdı, henüz otuzuna bile gelmemişti. Donakalmıştı. Ve çok solgun görünüyordu.

Parmaklarımla şahdamarına dokundum – nabzını güçlükle hissedebiliyordum. Isırık izleri ise neredeyse hiç görünmüyordu. Sadece yakasında birkaç kan damlası vardı. Evet, Kostya yaptığı o kaçıştan sonra çok yorulmuş olmalıydı. Tazelenmeye ihtiyaç duymuştu ve etrafta hiç kedi yoktu...

Ama adam hâlâ canlı olduğuna göre, demek ki Kostya hayatta kalmayı başarmıştı.

Tabancayı kılıfından çıkardım –belli ki vampir Donma büyüsü yaptığı sırada adam tabancasına uzanmaya çalışıyordu– ve genç adamı oldukça dikkatli bir şekilde yere yatırdım. Dinlenmeye bıraktım. Sonra da arkama döndüm.

Tabii ki Las beni takip etmişti. Ve şimdi şaşkın bakışlarla hareketsiz güvenlik görevlisine bakıyordu.

"Sen tabanca kullanabiliyor musun?" diye sordum.

"Denerim."

"Mecbur kalırsan, kafayı ya da kalbi hedef al. Eğer onu vurursan bu onu yavaşlatabilir."

Tabii ki hayal falan görmüyordum. Las, Kostya'nın üzerine bütün bir şarjörü bile boşaltsa, mermiler Rütbeli bir Vampir'i durduramazdı. Ama en azından Las'a yapacak bir şeyler olurdu.

Umarım korkup yanlışlıkla arkamdan beni vurmazdı.

Kostya'yı bulmak zor değildi, hem de hiçbir büyü bile kullanmadan. Üç adama daha rastlamıştık –bir güvenlik görevlisi, iki sivil– onlar da ısırılmışlar ve öylece donakalmışlardı. Belli ki Kostya, hareketleri hızlı, beslenme süreci ise on saniyeden az olan vampir tarzında hareket ediyordu.

"Bunlar da vampire mi dönüşecekler?" diye sordu Las.

"Eğer onları vampire dönüştürmek isterse. Ve eğer onlar kabul ederse."

"Bu konuda herhangi bir seçenek olduğunu düşünmüyorum."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim, başka bir kapıyı açarken.

Ve o anda, geldiğimizi anladım.

Oldukça geniş ve aydınlık bir salondu. İnsanlarla doluydu. En az yirmi adam vardı. Kozmonotlar buradaydı: bizim kaptan, Amerikalı kaptan ve uzay turisti – Alman bir çikolata üreticisi.

Elbette herkes mutlu bir trans hali içerisindeydi. Üzerlerinde beyaz montlar olan iki teknisyen hariç. Onların bakışları son derece anlamsızdı, ama elleri büyük bir ustalıkla Kostya'nın uzay kıyafetini giymesine yardım ediyordu. Bu kolay bir iş değildi. Uzay kıyafeti kişinin bedenine uygun olarak yapılıyordu. Kostya'nın boyu ise Alman turistten daha uzundu.

Talihsiz turist ise çırılçıplak kalnuştı –Kostya onun iç çamaşırını bile giymişti– ve işaret parmağını emerek kenarda öylece oturuyordu.

"İki ya da üç dakikam kaldı," dedi Kostya, neşeli bir ifadeyle. "Bu yüzden beni engelleme, Anton. Yoluma çıkmaya çalışma, yoksa seni öldürürüm."

Elbette, beni görmek onu hiç şaşırtmamıştı.

"Roketi kaldırmana izin vermeyecekler," dedim. "Ne umuyorsun? Büyük Büyücüler senin ne yapmayı planladığını biliyorlar."

"İzin verecekler, başka seçenekleri yok," dedi Kostya, son derece sakin bir ifadeyle.

"Buradaki hava savunması çok iyi, bana güven. Ayrıca uzay üssünün güvenlik müdürü gerekli bütün talimatları verdi. Sen bana çok büyük bir balistik füze fırlatacaklarını nu söylemek istiyorsun?"

"Evet."

"Numara yapıyorsun," dedi Kostya, sakin bir ses tonuyla. "Çinliler ya da Amerikalılar tarafından yapılacak bir vuruş söz konusu bile olamaz. Bu bir dünya savaşma sebep olur. Bizim roketlerimiz Baykonur'u hedef almıyor. Nükleer silahlı uçakların yaklaşmasına

izin vermezler. Hiçbir çıkış yolunuz kalmadı. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve keyfini çıkarın."

Belki de haklıydı.

Ya da belki de Büyük Büyücüler'in Baykonur'u nükleer saldırılarla yok edecek, ama dünya savaşma da sebep olmayacak bir planı vardı.

Bu önemli değildi.

Önemli olan şey, Kostya'nın asla durdurulamayacağına karar vermiş olmasıydı. Şimdi onu çıkaracaklar ve roketin içine koyacaklardı... Peki, ya sonra?

Kostya metal bir fıçının içinde öylece otururken, bir sürü Büyük Büyücü'nün kapısı fırlatma rampasına açılırsa ne yapabilirdi? Güvenlik müdürünün ve "başlat" düğmesine basacak olan kişilerin beyinlerini bir anda temizlerler ve onu nükleer başlıklı seyyar füzelerle vururlarsa ne yapabilirdi? Ya da X-ray ışınlı gizli uyduları aktif hale getirirlerse?

Hiçbir şey yapamazdı.

Uzay gemisi bir otomobil değildir – onu öylece çalıp süremezsiniz! Fırlatma, bin kişi tarafından yapılan koordineli bir çalışmadır. Ve her aşamada gereken tek şey, bir küçük butona basıldığında, uzay gemisinin asla yörüngeden çıkmayacağından emin olmaktır.

Ve Kostya bir aptal da olsa, şu anda hâlâ Rütbeli bir vampirdi. Olasılık çizgilerini okuması, ileriki dakikalarda olacakları görmesi ve durdurulacağını fark etmesi gerekiyordu.

Bu da...

Bu da her şeyin – yani uzay üssünün, roketin, akıllarını ele geçirdiği ya da uyuttuğu insanların, hepsinin bir numara olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı Saratov Havaalanı gibi...

Kostya'nın rokete falan ihtiyacı yoktu. Hiçbir uçağa ihtiyacı olmadığı gibi.

Direkt olarak uzaya giden bir kapı açacaktı.

Öyleyse neden Baykonur'a kaçmıştı? Uzay elbiseleri için mi? Bu saçmalıktı. Zvyozdny çok daha yakın olurdu. Ve orada da bir şekilde kendi üzerine uyan bir uzay kıyafeti bulurdu.

Öyleyse uzay kıyafetleri için gelmemişti...

"Büyülü sözcükleri okumam gerek," dedi Kostya. "Kitabın sayfasına kan sürmem. Bunlar boşlukta yapılmaz."

Sonra da ayağa kalktı ve teknisyenleri kenara itti. Onlar da uysal bir şekilde "hazır ol"da bekliyorlardı.

"İstasyona bir kapı açmam gerekecek. Bunun için de bulunduğu noktayı kesin olarak bilmem gerek. Yine de... hata yapmak mümkün, hatta kaçınılmaz."

Onun benim düşüncelerimi okuduğunu hissedemiyordum, ama okuyordu.

"Her şeyi doğru anladın, Anton. Her an istasyona gitmeye hazırım. Siz bir şeyler yapmaya vakit bulamadan. Gesar ve Zavulon bütün güçlerini de tüketseler, sen yeterli güce sahip olamayacaksın. Ben en güçlüyüm, anlıyor musun? En yüksek Güç seviyesine ulaştım! Bundan daha yukarısı yok! Gesar, senin küçük kızının bunu yapan ilk kadın büyücü olacağını hayal ediyordu..." Kostya güldü. "Ama bak, ilk ben oldum!"

"Kadın büyücü mü?" diye sordum, gülüşüme engel olamamıştım.

"Tam bir büyücü," dedi Kostya, hemen. "İşte bu yüzden beni yenemezsin. Yeterli gücü toplayamazsın, anladın mı? Ben tam, eksiksiz bir büyücüyüm!"

"Sen tam bir sıfırsın," dedim. "Tam bir vampirsin."

"Vampir... büyücü... ne fark var? Ben tam bir Diğer'im."

"Haklısın, bir fark yok. Biz, hepimiz insan Güç'ünün sırtından geçiniyoruz. Ve sen en Güçlü olan değilsin – en güçsüz olansın! Sen, sana ait olmayan bir Güç'ü emen bir vakumsun!"

"Öyle olsun." Kostya tartışmayacaktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Anton. Sen beni durduramazsın. Ben planımı gerçekleştireceğim."

Kostya kısa bir an duraksadı sonra da konuşmaya devam etti:

"Ama sen hâlâ bana katılmıyorsun... Ne düşünüyorsun, Anton?"

Cevap vermedim. Sadece içime Güç çektim.

Gesar ve Zavulon'dan, Karanlık ve Aydınlık Varlıklar'dan, İyilik'ten ve Kötülük'ten. Sevdiklerim ve nefret ettiklerim uzaklardan bir yerlerden, bana kendi Güç'lerini veriyorlardı. Ve şu anda bu Güç'ün Karanlık ya da Aydınlık olması, benim için hiç fark etmiyordu. Şu anda hepimiz aynı geminin içindeydik; tam bir boşlukta süzülen, aynı uzay gemisinin içinde...

"Haydi, vur," dedi Kostya, küçümseyen bir ifadeyle. "Beni bir daha gafil avlayamayacaksın."

"Vur," diye fısıldadı Gesar. "Beyaz Sis'le vur."

Beyaz Sis'in bilgileri Aydınlık Güç'le birlikte yavaşça bana doğru yaklaşıyordu. Bilgiler inanılmazdı, korkutucuydu, çünkü Gesar'ın kendisi bile bu büyüyü sadece bir kez kullanmıştı. Ve ondan sonra da bir daha kullanmamaya yemin etmişti...

"Vur," dedi Zavulon. "Efendilerin Gölgeleri"ni kullansan daha iyi olur."

Efendilerin Gölgeleri'nin bilgileri Karanlık Güç'le birlikte yavaşça bana doğru yaklaştı. Bilgiler iğrençti, dehşet vericiydi, çünkü Zavulon bile bu gölgeleri Alacakaranlık'm beşinci seviyesinden yükseltmeye cesaret edememişti...

"Vur," dedi Edgar. "Asırların Lahiti'ni[35] kullan. Sadece Asırların Lahit'i!"

Asırların Lahiti'nin bilgileri Engizisyon gücüyle birlikte yavaşça bana doğru akıyordu. Bilgiler ürkütücüydü, çünkü bu büyüyü kullanan kişi, kurbanıyla birlikte sonsuza kadar lahitte kalmıştı, evrenin sonu gelene kadar!

"Peki, ya ben uzay kıyafetine bir delik açarsam?" diye sordu Las. Kapının girişinde duruyordu, elinde ise tabanca vardı.

Tam bir Diğer.

Tam bir sıfır.

Hepsinin en güçlüsü, en güçsüzü...

35 Antik Çağ'da ölülerin gömüldüğü sandık şeklindeki mezar. (ç. n.)

Bana verilen bütün gücü bir araya getirdim ve onu yedinci seviye bir büyüye koydum – her Diğer'in yapabileceği en basit büyülerden birine.

Büyücünün Kalkanı.

Böylesine büyük bir Güç daha önce hiç böyle mantıksız bir şekilde kullanılmamıştı.

Ve muhtemelen şu anda dünyadaki hiçbir büyücü bu kadar sağlam bir şekilde korunmuyordu.

Her şeye karşı.

Etrafımda beyaz, ağa benzeyen bir koruma tabakası belirmişti. Koruma tabakasının iplikleri onlara doğru akan enerjinin etkisiyle çatırdıyorlardı. Bu tabakanın kökleri evrenin en derin noktasına, Alacakaranlık'ın sayısız katmanlarının ötesine, sıradan bir insanın ya da bir Diğer'in idrak edemeyeceği, maddenin, uzayın ya da zamanın olmadığı bir yere uzanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kostya, yüzünde çocukça bir kırgınlık ifadesi vardı. "Ne yapıyorsun, Anton?"

Cevap vermedim. Sadece öylece durdum ve ona baktım. Yüzümde en ufak bir düşünce gölgesi görünmesini bile istemiyordum. Ne düşünmek isterse onu düşünmesini istiyordum.

Bırak düşünsün.

"Korktun mu?" diye sordu Kostya. "Sen... sen bir korkaksın, Anton!"

Sustum.

Büyük Büyücüler de susuyorlardı. Hayır, muhtemelen susmuyorlardı. Bağırıyorlar, küfür ediyorlar, çığlık atıyorlar ve bana lanet ediyorlardı. Çünkü ben, onların topladığı bütün gücü sadece kendimi korumak için kullanmıştım.

Eğer şu anda Baykonur'u nükleer savaş başlıklarıyla vururlarsa, bana hiçbir şey olmazdı, yara bile almazdım. Bir plazma bulutunda süzülürdüm, ama tamamen güvende olurdum.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum..." Kostya omuzlarını silkti. "Ve seni öldürmeyecektim! Senin benim arkadaşım olduğunu unutmadım!"

Cevap vermedim.

Affet beni, ama ben sana artık "arkadaşım" diyemiyorum. O yüzden senin, benim anladığım şeyi anlamaman gerekiyor. Ve benim düşüncelerimi okumaman.

"Hoşçakal Anton," dedi Kostya.

O anda teknisyenler ona doğru yaklaştı ve kaskının koruyucu camını aşağıya indirdi. Kostya bu camın arkasından bana son bir bakış attı – şaşkın ve kırgın bir bakış. Sonra da arkasına döndü.

Onun uzaya açacağı kapıyı hemen, o anda halledeceğini düşünüyordum. Ama Kostya bu atlayışın her ayrıntısını önceden planlamıştı. Nereden bilebilirdim, yörüngedeki bir uzay istasyonu şöyle dursun, havadaki bir uçağa kendini ışınlamaya çalışan birini bile daha önce hiç duymamıştım.

Kostya trans halinde olan kozmonotları ve personelleri öylece bırakarak, salondan dışarıya çıktı. Las da kenara çekildi ve tabancasını tutarak bana baktı.

İtiraz edercesine kafamı salladım. O da ateş etmedi.

Kostya'yı takip ettik.

Uçuş kontrol odasına doğru; teknisyenlerin ve yazılımcıların yarı uyuklar bir halde bilgisayarlarının başında oturdukları yere doğru.

Bütün istediklerini yaptıracak zamanı nasıl bulmuştu?

Bunların hepsini Baykonur'a geldiği anda mı yapmıştı?

Sıradan bir vampir bir ya da iki kişiyi kolaylıkla kontrol altında tutabiliyordu. Rütbeli bir vampir ise neredeyse yirmi kişiyi.

Ama Kostya "tam" bir Diğer'e dönüşmüştü – büyük bir uzay üssünün mekanizması şu anda onun etrafında dönüyordu.

O sırada çalışanlar Kostya'ya bazı çıktılar getirdiler. Sonra da ekranlarda bir şeyler gösterdiler. Kostya da dinledi ve kafasını salladı – bizim olduğumuz yöne bir kere bile bakmamıştı.

Akıllı çocuk. Bilgili. Fizik fakültesinde okumuş, sonra da biyoloji bölümüne geçmişti. Ama belli ki fiziğe ve matematiğe olan ilgisini hâlâ kaybetmemişti. Bu diyagramlar ve grafikler benim için hiçbir

şey ifade etmiyordu, ama Kostya yörüngeye direkt olarak büyülü bir kapı açmayı planlıyordu. Büyülü araçlar kullanarak uzaya girmeyi. Bir Diğer için küçük bir adımdı; insanlık içinse çok büyük bir sıçrayış...

İşi uzatmasına izin verme.

Gesar'm panik olmasına izin verme.

Nükleer saldırı yapmalarına izin verme. Bunun bir faydası olmaz. Zaten gerek de yok!

Kostya kapının prizmasını açtıktan sonra bana baktı. Gözlerinde kırgın, ama küçümseyen bir ifade vardı. Camın arkasında kalan dudakları kımıldıyordu. O anda fark ettim ki şöyle diyordu:

"Hoşça kal."

"Hoşça kal," dedim.

Kostya bir elinde "hayat destek" paketini, diğer elinde de *Fuaran*'ın durduğu çantayı tutarak kapıya doğru yürüdü.

Ben de o anda, beni saran koruma kalkanının dağılmasına izin verdim. Bana ait olmayan Güç yükselmeye ve her tarafa dağılmaya başlamıştı.

"Tüm bunları nasıl açıklamayı planlıyorsun?" diye sordu Gesar.

"Tam olarak neyi?" dedim, en yakındaki sandalyeye oturarak. Titriyordum. Uzay yürüyüşü için tasarlanmamış olan hafif bir uzay kıyafetinin içindeki hava ne kadar süre dayanırdı? Birkaç saat? O kadar bile değildi. Kostya Sauşkina'nın yaşayacak fazla zamanı kalmamıştı.

"Niye bu kadar eminsi..." diye başladı Gesar cümlesine. Sonra durdu. O anda Zavulon'la aralarında geçen konuşmayı bile duyduğumu düşündüm. Verilen emirlerin iptal edilmesi hakkında, bombacıların üsse geri dönmeleri hakkında. Hatta Baykonur'da meydana gelen korkunç olayın izlerini silmeye başlayacak olan büyücü takımı hakkında. Ve başarısız fırlatmanın resmî açıklaması hakkında.

"Ne oldu?" diye sordu Las, yanıma oturarak. Son derece kaba bir şekilde sandalyesinden atılan teknisyen ise etrafına bakındı, şaşırmıştı. İnsanlar yavaş yavaş kendilerine geliyorlardı.

"Bu kadar," dedim. "Bitti. Yani neredeyse bitti."

Ama henüz bitmediğini biliyordum. Çünkü üzerinde çalıntı uzay kıyafetleri olan "tam" bir Diğer, gökyüzünde bir yerlerde, bulutların üzerinde, soğuk yıldız ışığında ardı ardına yuvarlanıyordu. Kostya Sauşkina. Kapı açmaya çalışıyordu, ama açanuyordu. Uzay istasyonuna ulaşmaya çalışıyordu, ama ulaşamıyordu. Dünya'ya geri dönmeye çalışıyordu, ama dönemiyordu.

Çünkü o tam bir sıfırdı.

Çünkü hepimiz birer vampirdik.

Ve orada, sıcaklığın ve yaşayan Dünya'nın ötesinde, insanlardan ve hayvanlardan, bitkilerden ve mikroplardan uzakta, nefes alan, hareket eden ve yaşam telaşında olan her şeyden uzakta – biz tam bir sıfıra dönüşüyorduk. Birbirimize alev topları fırlatmamızı, hastalıkları iyileştirmemizi, büyü yapmamızı, akçaağaç yaprağını paraya; ekşimiş bir sütü ise kaliteli bir viskiye dönüştürmemizi sağlayan Güç olmadan sıfırdık...

Bizim bütün Güç'ümüz bize ait değil.

Bizim bütün Güç'ümüz zayıflık.

Genç Kostya Sauşkina'nın anlamadığı ya da kabul etmeyi reddettiği şey buydu.

Tam o sırada Zavulon'un kahkahalarını duydum – Saratov'un çok çok uzaklarında, elinde bir bardak birayla, yazlık bir kafenin şemsiyesinin altında öylece duruyordu. Karanlık gökyüzüne bakıyor ve parlak, ama kısa bir yıldız kayması arıyordu.

"Ağlıyormuş gibi görünüyorsun," dedi Las. "Ama hiç gözyaşı yok."

"Haklısın," dedim. "Gözyaşı yok, güç de yok. Bizi geri döndürmek için bir kapı açamayacağım. Uçağa binmemiz gerekecek. Ya da temizlik ekibini bekleyeceğiz, belki onlar bize yardım ederler."

"Siz kimsiniz?" diye sordu teknisyen. "Iu...Burada neler oluyor?"

"Biz Sağlık Bakanlığı müfettişleriyiz," dedi Las. "Sen, bize havalandırma sisteminin hava girişinde esrar yakmanın ne demek olduğunu açıklasan daha iyi olur!"

"Ne esrarı?" dedi teknisyen, kekelemeye başlamıştı.

"Arboraceous!" dedim hemen. "Haydi Las, sana gerekli bazı açıklamalar yapmam gerek."

Salondan dışarıya çıkarken, birkaç teknik personel ve ellerinde otomatik silahlar bulunan askerler bize doğru koşudu. Öylesine büyük bir kargaşa vardı ki hiç kimse bizim farkımıza varmamıştı. Ya da belki de büyülü koruma kalkanının kalıntıları bizi hâlâ koruyordu. Koridorun sonunda bakışlarım, Alman turistin pembemsi poposuna takılmıştı. Turist hoplayıp zıplıyordu, parmağı ise hâlâ ağzındaydı. Arkasında onu takip eden, beyaz montlu iki adam vardı.

"Pekâlâ, dinle," dedim Las'a. "Gözle görebildiğimiz sıradan insan dünyası dışında, bir de Alacakaranlık dünyası var. Alacakaranlık'a sadece..."

Yutkundum ve duraksadım – gözümün önüne Kostya'nın başka bir görüntüsü gelmişti. Uzun zaman önceki Kostya, hiçbir gücü olmayan vampir çocuk...

"Bak ben dönüşüyorum! Ben korkunç bir yarasayım! Uçabiliyorum! Uçabiliyorum!"

Hoşça kal, Kostya. Başardın.

Şimdi uçuyorsun.

Sonra da Las'la konuşmaya devam ettim:

"Alacakaranlık' a sadece güce sahip olanlar girebi..."

SONSÖZ

Semyon, Las'ı içeriye doğru iterek ofise girdi. Las'a suçüstü yakalanan alt sınıf bir Karanlık büyücüymüş gibi davranıyordu. Las ise elinde rulo şeklinde bir kâğıt tutuyor ve onu arkasına saklamaya çalışıyordu.

Semyon sandalyeye oturdu ve bağırmaya başladı:

"Senin adamın, Anton! Bunun icabına bak!"

"Ne oldu?" diye sordum, dikkatli bir ifadeyle.

Las'ın yüzünde suçlu bir ifade yoktu. Sadece biraz mahcuptu.

"Eğitimdeki ikinci günü," dedi Semyon. "Son derece basit, temel şeyler. Büyüyle yapılan bir şey bile yok..."

"Evet?" dedim, onu teşvik edercesine.

"Tokyo Nöbeti'nden Sisuke Sasaki'yi havaalanında karşılamasını istedim..."

Güldüm. Semyon'un yüzü kıpkırmızı olmuştu:

"Sıradan bir Japon ismi! Seninkinden daha komik değil – Anton Sergeyeviç Gorodetski!"

"Evet, anladım," dedim. "1994 yılında kız kurtadamlar olayını yöneten Sasaki mi?"

"Evet, o." Semyon koltuğunda kıpırdandı. Las hâlâ kapının yanında duruyordu. "Avrupa'dan geçiyordu ve Gesar'la bir şeyler tartışmak istedi."

"Peki, ne oldu?"

Semyon öfkeli bir ifadeyle Las'a baktı. Sonra da şöyle dedi:

"Bu öğrencimiz Bay Sasaki'nin Rusça bilip bilmediğini merak ediyordu. Ben de ona bilmediğini söyledim. Sonra o da bir afiş hazır-

lamış ve Şeremetyevo havaalanına bu Japon beyefendiyi karşılamaya gitmiş. Afişi göster!"

Las derin bir nefes aldı ve elinde tuttuğu ruloyu açtı.

Japonca isim çok büyük harflerle yazılmıştı. Las büyük bir çaba harcamış ve Japon fontlarını kullanmıştı.

Ama üstte, biraz daha küçük Rusça harflerle şöyle yazıyordu:

"Şiddetli Kolera Mağdurları İkinci Moskova Kongresi."

Yüzümdeki sert ifadeyi koruyabilmek için gerçekten çok büyük bir çaba harcamam gerekmişti.

"Bunu neden yazdın?" diye sordum.

"Ben yabancıları hep böyle karşılarım," dedi Las, hafif incinmiş bir ses tonuyla. "İş ortaklarımı, yakınlarını. Benim yurtdışımda akrabalarım var... Eğer Rusça bilmiyorlarsa, isimlerini, büyük harflerle yazıyorum, tabü onların dilindeki harflerle. Yanma da daha küçük harflerle Rusça komik bir şeyler yazıyorum. Mesela: 'Geleneksel Olmayan Transseksüel Konferansı', 'Sağır-Dilsiz Müzisyenler Avrupa Festivali'... 'Sekstен Yoksun Aktivistler Uluslararası Forumu.' Ve afişi bu şekilde tutuyorum... Her yöne döndürüyorum, böylece birilerini bekleyen herkes görebiliyor."

"Anladım," dedim. "Benim öğrenmek istediğim asıl şey – bunları neden yazıyorsun?"

"Karşılayacağım kişi gümrükten salona çıktığı zaman, herkes onun kim olduğunu merak ediyor," dedi Las, oldukça sakin bir ifadeyle. "O kişi göründüğü anda, herkes gülümsüyor, birçok kişi alkışlıyor, ıslık öttürüyor, hatta el sallıyor. Tabü ki o kişi, insanların neden böyle tepki verdiğini anlamıyor! Sadece bu durumdan memnun oluyor, sonra ismini fark ediyor ve bana doğru yaklaşıyor. Ben de afişi hemen kapatıp onu arabaya bindiriyorum. Sonra o da herkese Ruslar'ın ne kadar sıcak ve samimi insanlar olduğunu anlatıyor. Herkesin onu gülümseyerek karşıladığını."

"Kaz kafalı," dedim, kelimeye vurgu yaparak. "Bu sıradan insanlar için geçerli. Ama Sasaki bir Diğer! Hem de Rütbeli bir Diğer! Rusça

bilmiyor, ama algılama seviyesinde kelimelerin ne anlama geldiğini anlayabiliyor."

Las derin bir nefes aldı ve başını aşağıya doğru eğdi:

"Bunu yeni öğrendim. Eğer suçluysam kovun beni!"

"Bay Sasaki incindi mi?" diye sordum.

Semyon omuzlarını silkti.

"Bunu anlattığım zaman uzun bir süre yüksek sesle güldü," dedi Las.

"Lütfen," dedim. "Bunu bir daha yapma."

"Hiç mi?"

"En azından Diğerleri'ne yapma!"

"Tabii ki yapmam!" diye söz verdi Las. "Bütün şaka mahvoluyor."

Omuzlarını silktim ve Semyon'a baktım.

"Dışarıda beni bekle," dedi Semyon, Las'a. "Afişi de burada bırak."

"Aslında bunları biriktiriyor..." diye başladı cümlesine Las, ama sonra afişi yere bıraktı ve dışarıya çıktı.

Semyon kapı kapandığı anda gülmeye başladı. Sonra da afişi eline aldı, tekrar sardı ve şöyle dedi:

"Bunu bütün departmanlara gösterip onları güldüreceğim... Nasılsın?"

"Çok kötü değil," dedim, arkama yaslanarak. "Alışıyorum."

"Büyük Büyücü..." Semyon ağır ağır konuşuyordu. Herkesin bir sınırı olduğunu söylüyorlardı. Büyük Büyücü... çok iyi bir kariyer yaptın, Gorodetski!"

"Semyon... Ben bir şey yapmadım... öyle gelişti."

"Biliyorum, biliyorum..." Semyon ayağa kalktı ve ofisin içinde dolaşmaya başladı. Küçük bir ofisti, ama yine de... Personel Müdürü Yardımcısı... Hıh! Karanlık Varlıklar'da ortalık karışmaya başlamıştır. Sen ve Svetlana'yla birlikte dört tane Büyük Büyücü'müz oldu. Sauşkina da yok. Gündüz Nöbeti'nin sadece Zavulon'u var..."

"Taşradan birilerini alsınlar," dedim. "Karşı çıkmam. Ya da Ayna'nın ikinci bir ziyaret yapmasını bekleyeceğiz."

"Şimdi daha akıllıyız," dedi Semyon, kafasını sallayarak. "Hatalarımızdan dersler çıkarıyoruz."

Keten tişörtünün altından karnını kaşıyarak kapıya doğru yürümeye başladı – akıllı, sevecen, yorgun Aydınlık Varlık. Yaşlandıkça hepimiz daha akıllı ve daha sevecen oluyorduk. Sonra da kapının tam önünde durdu ve düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Sauşkina'ya üzüldüm. İyi bir çocuktu, bir Karanlık Varlık'ın olabildiği kadar. Bu senin için acı bir tecrübe oldu, öyle değil mi?"

"Seçeneğim yoktu," dedim. "Onun da yoktu... benim de. Üzgünüm."

Semyon kafasını salladı.

"*Fuaran* için de üzgünüm..."

Kostya uzay atlayışını yaptıktan sonra, yirmi dört saat boyunca atmosferde yanmıştı. Nihayetinde yörüngesini çok iyi hesaplayamamıştı.

Çantası da onunla birlikte yanmıştı. Radarı son ana kadar üzerlerine kilitlemişlerdi. Engizisyon, kitabı kurtarmak için bir uzay mekiği ateşlenmesini istemişti, ama bunun için yeterli zaman kalmamıştı.

Bana göre de zaman kalmamış olması gerçekten harika bir durum olmuştu.

Atmosferin ateşli öpücükleri –yeryüzünün yüzlerce kilometre üzerinde– onun çantasını yakmaya başladığında, Kostya belki de hâlâ yaşıyor olabilirdi. Nihayetinde o bir vampirdi. Ve belki de oksijensiz kalmak, aşırı ısınma, aşırı soğuma ya da hafif bir uzay kıyafetinin içindeki kozmonotu bekleyen diğer sürprizler onu, sıradan Diğerleri kadar kötü etkilememişti. Bilmiyorum. Bunu bulmak için referans kitaplarını karıştırmayacağım. Çünkü hiç kimse bana hangisinin daha korkunç olduğunu söyleyemez – boğularak ölmek mi yoksa yanarak ölmek mi. Nihayetinde hiç kimse iki kere ölmez; vampirler bile.

"Bak, ben korkunç, ölümsüz bir vampirim! Kurda ve yarasaya dönüşebiliyorum! Uçabiliyorum!"

Semyon başka hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Ben de uzun bir süre camdan dışarıya bakarak öylece oturdum.

Gökyüzü bizim için değil!

Uçmak bize göre değil.

Bizim tek yapabileceğimiz – düşmemeye çalışmak.

Temmuz 2002 - Temmuz 2003
Moskova

ÜÇÜNCÜ KİTABIN SONU...

SON NÖBET
SERGEY LUKYANENKO

SERİNİN DÖRDÜNCÜ KİTABI

Genç bir Rus turist Edinburgh Zindanları'm ziyaret ettiği sırada öldürülür. Polis, genç adamın ölüm nedeninin yoğun kan kaybı olduğu gerçeğiyle boğuşurken, Nöbetler de hain bir vampirin sırra kadem bastığını kısa zamanda fark eder. Anton alelade görünen bu soruşturmayı yürüttükçe, bu hikâyenin vahşi bir vampir ve onun zavallı kurbanıyla sınırlı olmadığını fark eder. Ortalıkta, Merlin tarafından Alacakaranlık'ın altıncı seviyesine saklanmış olan efsanevi büyüsel hazine için avlanan, lisanssız Diğerleri kol geziyordur.

"Gece Nöbeti serisinin bu kitabı da öncekiler gibi merak uyandırıcı... Stephenie Meyer'i boş verin! Asıl okumanız gereken Alacakaranlık serisi bu."

SFX Magazine

"Serinin diğer kitapları gibi tatmin edici, sert ve ahlaki olarak ikircikli bir kitap."

Telegraph

"*Son Nöbet,* Lukyanenko'nun önceki kitaplarda koyduğu yüksek standartları hayranlık uyandırıcı bir şekilde koruyor. Umalım da *Son Nöbet* bu ayrıcalıklı serinin son kitabı olmasın."

SciFi Now Magazine

HEPİMİZ KENDİ TANRILARIMIZA VE ŞEYTANLARIMIZA SAHİBİZ

Moskova, yazın ortası... Gece Nöbeti Ajanı Anton Gorodetski, karısı Svetlana ve kızı Nadya'yla Moskova'dan çok uzak olmayan bir kır evinde tatilinin keyfini çıkarmaktadır. Ancak Anton, patronu ve aynı zamanda Gece Nöbeti lideri olan Gesar'dan özel bir buluşma daveti alır. Belli ki tatilin sonu gelmiştir.

Gesar, kimliği bilinmeyen hala bir Diğer'in kendi türleri hakkındaki tüm hakikatı bir insana anlattığına ve şimdi de imkânsız olduğu düşünülen bir şeyi yapmaya, o insanı bir Diğer'e dönüştürmeye karar verdiğine dair inanılmaz bir not almıştır. Daha kaygı verici olanısa, bu notun Gündüz Nöbeti lideri Zavulon'a ve tam adresini sadece üst düzey Diğerleri'nin bildiği, Bern'deki Enginleyom'a da yollanmış olmasıdır.

"Rus yazar Sergey Lukyanenko'nun başyapıtı olan Gece Nöbeti serisi türünün hiçbir örneğine benzemiyor. Çünkü bu serideki iyiyle kötü ayrımı çok ince olduğu gibi, "nöbet" kavramı da fazlasıyla orijinal... Moskova sokaklarında üşümeye hazır olun!"
Kayıp Rıhtım

"Şüphe uyandıran, zekice yazılmış bir gerilim romanı."
Telegraph

"Büyüleyici... Modern, yeni ve ürpertici... Kitap, büyüleyiciliğini modern Rusya'nın gerçeklerinden alıyor... Özgün, alaycı, zengin ve yenilikçi anlatımıyla okuyucuyu şaşırtıyor."
The Independent

"Sergey Lukyanenko'yu tanımıyorsanız, hemen tanımaya başlamalısınız! Günümüz Rusya'sının en popüler yazarlarından. Ve en iyilerinden!"
New York Times